COLECȚIA

Iubiri de poveste

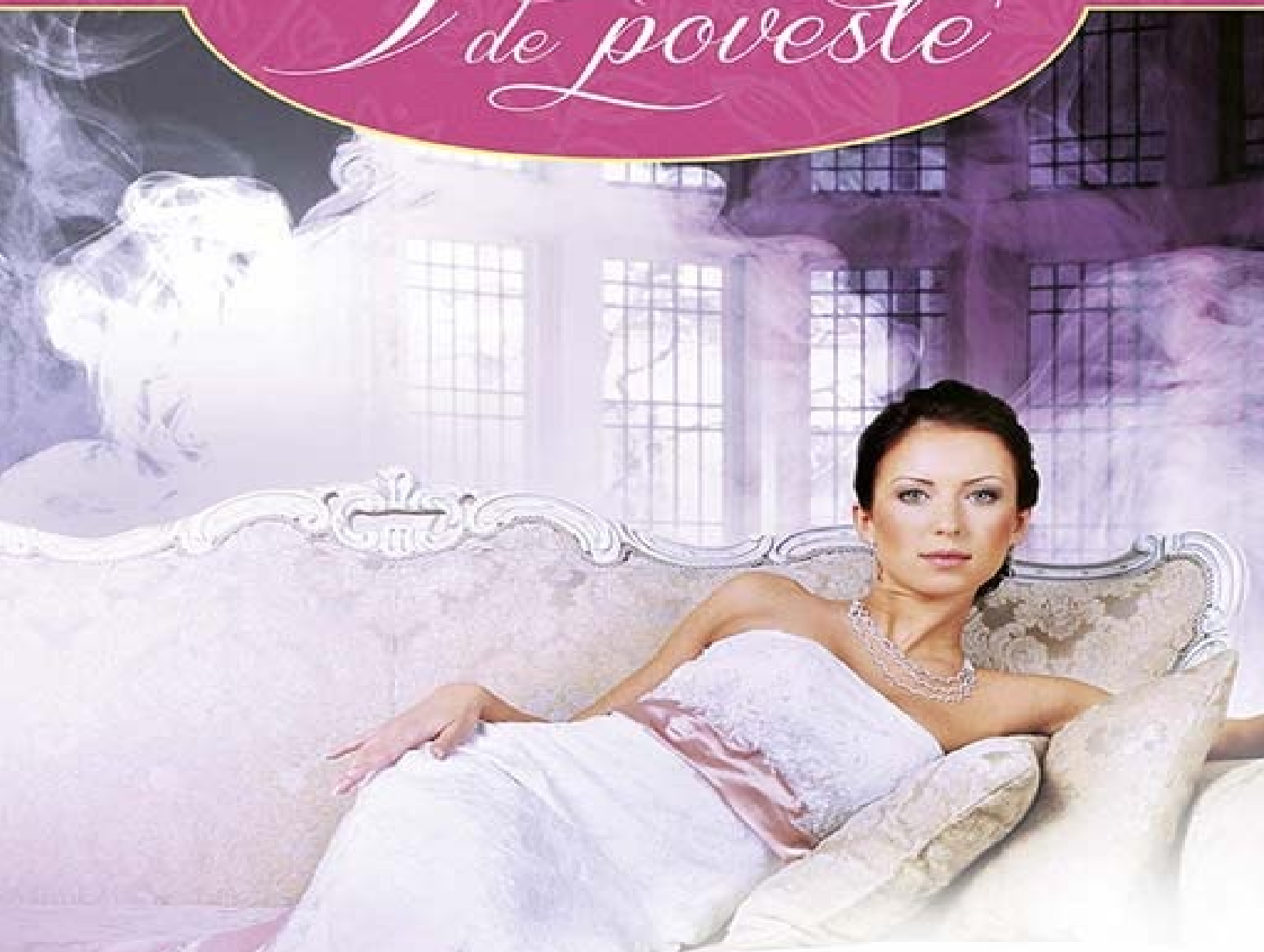

ELIZABETH HOYT

Dorințe ascunse

Numărul 1
New York Times

Elizabeth Hoyt

Dorințe ascunse

Traducere din limba engleză
Liam

ALMA
2013

Wicked Intentions
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2010 Nancy M. Finney

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Dorinţe ascunse
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudorița Șoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-686-569-2
ISBN PDF: 978-606-686-570-8
ISBN Print: 978-606-686-465-7

Pentru sora mea, Susan, din nou, în ciuda faptului că se distrează în mod periodic pe seama lipsei abilităţilor mele de operare pe computer şi, o dată pe an, găseşte necesar să încerce să-mi explice cum funcţionează de fapt internetul, ceea ce-mi dă întotdeauna dureri de cap îngrozitoare. Te iubesc!

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată, într-un ţinut de mult dat uitării, un rege puternic, temut de toţi şi de nimeni iubit. Se numea Inimă Ferecată…

din *Regele Inimă Ferecată*

Londra
Februarie 1737

O femeie care umbla prin mahalaua St. Giles la miezul nopţii era fie foarte nesăbuită, fie foarte disperată. Fie, se gândea Temperance Dews cu ironie, o combinaţie din amândouă, aşa cum era chiar cazul ei.

– Să zice că Fantoma din St. Giles bântuie taman în nopţi ca asta, spuse volubilă Nell Jones, slujnica lui Temperance, sărind peste o băltoacă pestilenţială de pe străduţa îngustă.

Temperance o privi cu îndoială. Nell îşi petrecuse trei ani într-o companie de actori ambulanţi şi uneori avea tendinţa să devină melodramatică.

– Nu există nici o fantomă care bântuie prin St. Giles, îi răspunse Temperance cu hotărâre.

Noaptea rece de iarnă era suficient de înspăimântătoare şi aşa, fără suplimentul de stafii.

– Ba există şi încă cum, reluă Nell, strângând şi mai tare în braţe bebeluşul adormit. Poartă o mască neagră şi un costum pestriţ de arlechin, şi are o sabie al naibii de ascuţită.

– Un costum de arlechin? se încruntă Temperance. Nu mi se pare că e prea fantomatic.

– E fantomatic dacă e vorba de spiritul mort al unui actor arlechin care s-a întors să-i bântuie pe cei vii.

– Din cauza cronicilor proaste?

– Şi este desfigurat, pufni Nell.

– De unde ştie lumea, dacă poartă mască?

Se apropiau de un cot al uliţei, şi lui Temperance i se păru că vede o lumină în faţa lor. Îşi ridică felinarul şi strânse mai bine în mâna cealaltă vechiul pistol. Arma era suficient de grea încât să o doară braţul din cauza ei. Ar fi putut să-şi ia o taşcă în care să o pună, dar astfel nu ar mai fi servit scopului de a intimida. Deşi era încărcat, pistolul nu avea decât un singur glonţ şi, dacă era să fie sinceră, nu îi era prea clar cum se folosea de fapt arma.

Totuşi, pistolul arăta ameninţător, şi Temperance era recunoscătoare pentru asta. Bezna era de nepătruns, vântul gemea înspăimântător şi aducea cu el iz de excremente şi de leşuri în putrefacţie. Zgomotele mahalalei St. Giles răsunau împrejurul lor – voci ridicate a ceartă, gemete şi hohote de râs şi, din când în când, ţipătul acela straniu şi înfricoşător. St. Giles era un loc suficient de groaznic, încât să o facă până şi pe cea mai vitează dintre femei să o ia la sănătoasa cât o ţineau picioarele.

Şi asta fără contribuţia sporovăielii lui Nell.

– *Oribil* de desfigurat, continuă fata, fără să ia în seamă raţionamentul lui Temperance. Să zice că buzele şi pleoapele sunt arse complet, ca şi cum omu’ ar fi murit într-un incendiu, demult. Pare că rânjeşte la tine cu dinţii ăia mari şi gălbejiţi în timp ce se apropie de tine să-ţi scoată maţele afară din burtă.

– Nell! strigă Temperance la ea, încreţindu-şi nasul.

– Aşa se zice, răspunse Nell cu inocenţă. Fantoma le scoate victimelor maţele şi se joacă cu ele înainte de a dispărea în noapte.

Pe Temperance o luă cu fiori.

– De ce să facă aşa ceva?

– Din invidie, îi răspunse Nell fără pic de emoţie. Îi invidiază pe cei în viaţă.

– În fine, oricum eu nu cred în spectre.

Temperance trase adânc aer în piept şi amândouă o luară după colţ, intrând într-o curticică amărâtă. În capătul celălalt al curţii se aflau două siluete, dar când femeile se apropiară, acestea dispărură. Temperance răsuflă uşurată.

– Doamne, nu pot să sufăr să umblu noaptea.

– Nu mai avem decât o jumătate de milă, zise Nell, bătând uşor copilul pe spate. Pe urmă o să-l putem pune pe micuţ să doarmă şi dimineaţă o să trimitem după doică.

– Crezi că o să supravieţuiască până dimineaţă? o întrebă Temperance, muşcându-şi buza în timp ce intrau pe o altă uliţă.

Nell, de obicei foarte slobodă la gură când venea vorba despre părerile ei, rămase însă tăcută. Temperance privi înainte şi grăbi pasul. Copila nu părea să aibă mai mult de câteva săptămâni şi nu scosese nici un sunet din clipa când o salvaseră din braţele mamei ei moarte. În mod normal, un copil sănătos ar fi fost destul de gălăgios. Era groaznic ca ea şi Nell să fi făcut escapada asta degeaba.

Dar ce altceva ar fi putut face, de fapt? Când primise de ştire la Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi că un nou-născut are nevoie de ajutorul ei, era încă lumină. Ştia din experienţă că, dacă ar fi aşteptat până dimineaţă să ia copilul, acesta ori s-ar fi prăpădit peste noapte, din lipsă de îngrijire, ori ar fi fost deja vândut drept recuzită vreunui cerşetor. Gândul o făcu să se cutremure. Copiii cumpăraţi de cerşetori erau adeseori schilodiţi pentru a-i face mai demni de milă şi astfel să inspire simpatia trecătorilor. Li se mai scotea câte un ochi sau li se rupea câte o mână sau un picior. Nu, Temperance chiar nu avusese încotro. Copilul nu putea aştepta până dimineaţă.

Cu toate astea, avea să fie foarte fericită când vor ajunge înapoi la orfelinat.

Acum traversau o străduţă foarte îngustă, cu casele înalte de pe ambele părţi înclinându-se ameninţător deasupra lor. Nell era obligată să meargă în urma lui Temperance, altfel s-ar fi frecat de pereţii clădirilor. O mâţă costelivă se furişă pe lângă ele şi apoi, foarte aproape, se auzi un strigăt.

Temperance simţi că o lasă genunchii.

– E cineva în faţa noastră, şopti Nell cu glas răguşit.

Auziră zgomotul unei încăierări şi apoi un ţipăt brusc şi ascuţit.

Temperance înghiţi în sec. Străduţa nu avea nici un pasaj lateral. Nu puteau decât să se întoarcă pe unde veniseră sau să meargă mai departe – şi să se întoarcă ar fi însemnat alte douăzeci de minute adăugate la drumul lor.

Ceea ce o făcu să se decidă. Noaptea era rece şi frigul nu-i făcea bine copilului.

– Stai aproape de mine, îi şopti lui Nell.

– Ca puricele pe câine, bâigui Nell.

Temperance se îndreptă de umeri şi întinse hotărâtă pistolul în faţă. Winter, fratele ei mai mic, îi spusese că nu trebuia decât să ţintească şi să apese pe trăgaci. Nu putea să fie prea greu. Lumina

felinarului le lumină calea şi pătrunseră într-o altă curte întortocheată. Aici rămase nemişcată preţ de o clipă, urmărind ce se petrecea în faţa ei de parcă ar fi fost o pantomimă pe o scenă.

Un bărbat zăcea la pământ, cu capul sângerând. Dar nu asta o făcuse să încremenească – sângele şi chiar moartea erau lucruri destul de obişnuite în St. Giles. Nu, ceea ce o impresionase fusese *al doilea* bărbat. Era aplecat deasupra primului, cu mantia neagră desfăcută aidoma aripilor unei mari păsări de pradă. Ţinea în mână un baston lung şi negru, cu măciulia din argint care se asemăna cu părul lui, argintiu şi el. Îi cădea pe umeri, lung şi drept, strălucitor în lumina felinarului. Deşi chipul îi era aproape complet în întuneric, ochii îi sclipeau de sub borurile unui tricorn de culoare neagră. Temperance simţea apăsarea privirilor stăruitoare ale străinului. Era ca şi cum acesta ar fi atins-o fizic.

– Dumnezeu să ne ferească şi să ne apere de rele, murmură Nell, pentru prima dată temătoare. Hai să mergem, doamnă. Repede!

– Cine era bărbatul ăla, Nell? o întrebă Temperance gâfâind, în timp ce-şi urmau drumul pe uliţa puturoasă. Ştii?

Drumul se deschise deodată într-o stradă mai largă, şi Temperance se mai linişti puţin, pentru că se simţea mai în siguranţă fără zidurile acelea care o apăsau.

Nell scuipă, ca şi cum ar fi vrut să scape de un gust rău din gură. Temperance o privi curioasă.

– Mi s-a părut că îl cunoşteai pe bărbatul acela.

– Să-l cunosc? Da de unde! răspunse Nell. Dar l-am mai văzut. Era Lord Caire. Cel mai bine e să-i dai pace.

– De ce?

Nell scutură din cap şi strânse din buze.

– Doamnă, n-ar trebui defel să vorbesc despre ăi de teapa lui cu dumneavoastră.

Temperance pretinse că nu auzise comentariul criptic al lui Nell. Acum erau pe o stradă mai bună – unele dintre magazine aveau felinare aprinse atârnate la intrare. Temperance mai dădu un colţ de stradă şi intră pe Maiden Lane, dinainte apărându-i căminul de orfani. La fel ca şi clădirile vecine, era un edificiu înalt, de cărămidă, construit din sărăcie. Ferestrele erau puţine şi înguste, intrarea nu era marcată de nici o inscripţie. În cei cincisprezece ani de când fusese înfiinţat căminul de orfani, nu fusese niciodată nevoie de reclamă. În St. Giles copiii abandonaţi şi orfanii erau ceva mult prea obişnuit.

– Acasă, în siguranţă, zise Temperance când ajunseră la uşă.

Aşeză felinarul pe treptele tocite din piatră şi scoase cheia mare de fier, care îi atârna de un cordon în jurul taliei.

– Abia aştept să beau un ceai fierbinte.

– O s-o pun pe micuţă la culcare, zise Nell îndată ce intrară în holul mic şi ponosit.

Era foarte, dar asta nu putea ascunde tencuiala care se desprindea de pe pereţi sau scândurile deformate ale pardoselii.

– Mulţumesc, zise Temperance.

Îşi scoase pelerina şi şi-o atârnă într-un cuier. Silueta unui bărbat înalt apăru în cadrul uşii din capăt.

– Temperance.

Femeia înghiţi în sec şi se întoarse.

– Ah! Vai, Winter, n-am ştiut că te-ai întors.

– Evident, îi răspunse sec fratele ei cel mai mic. Seara bună îţi doresc, Nell, a adăugat, înclinând capul înspre slujnică.

Nell făcu o plecăciune, privind neliniştită când la frate, când spre sora lui.

– Domnule, mă duc să văd de… copii, dacă îmi permiteţi?

O zbughi în sus pe scări, lăsând-o pe Temperance să înfrunte singură dezaprobarea lui Winter. Temperance se îndreptă de umeri şi trecu pe lângă fratele ei.

Căminul de orfani era o clădire lungă şi îngustă, înghesuită între casele învecinate. Exista o singură încăpere care pornea din micul hol de intrare. Era folosită ca sală de mese şi, uneori, pentru a-i primi pe rarii vizitatori importanţi. În spatele casei se aflau bucătăriile, unde Temperance intrase acum. Copiii luaseră cu toţii cina la ora cinci fix, dar nici ea, nici fratele ei nu mâncaseră.

– Eram pe cale să pregătesc nişte ceai, zise ea, apropiindu-se să aţâţe focul.

Cenuşă, motanul negru al orfelinatului, se ridică de la locul lui din faţa căminului şi se întinse înainte de a-şi lua tălpăşiţa în căutare de şoareci.

– A mai rămas ceva carne de vită de ieri şi avem nişte ridichi noi pe care le-am cumpărat azi-dimineaţă din piaţă.

În spatele ei, Winter oftă. Temperance se grăbi să caute un ceainic.

– Pâinea e puţin cam veche, dar pot să ţi-o prăjesc, dacă vrei.

Bărbatul nu spuse nimic, şi ea se întoarse să dea piept cu inevitabilul. Era mai rău decât se aşteptase. Faţa lungă şi îngustă a lui Winter nu arăta decât tristeţe, ceea ce întotdeauna o făcea să se simtă groaznic.

– Era încă lumină când am plecat, îngăimă ea, abia auzit.

Winter oftă iar, îşi scoase pălăria rotundă şi neagră şi se aşeză la masa de bucătărie.

– Surioară, nu puteai să aştepţi până reveneam eu?

Temperance îşi privi fratele. Winter nu avea decât douăzeci şi cinci de ani, dar avea aerul unui bărbat de două ori mai în vârstă. Chipul îi era brăzdat de griji, umerii largi, căzuţi sub pelerina neagră şi prea mare, iar mâinile şi picioarele lungi îi erau prea subţiratice. De cinci ani încoace preda la micuţa şcoală de pe lângă orfelinat.

De la moartea tatălui lor, cu un an în urmă, sarcinile lui Winter sporiseră foarte mult. Concord, fratele lor mai mare, preluase fabrica de bere a familiei. Asa, următorul frate ca vârstă, fusese întotdeauna cam nepăsător în privinţa orfelinatului şi avea o misterioasă afacere proprie. Amândouă surorile lor, Verity, cea mai în vârstă din familie, şi Silence, cea mai mică, erau căsătorite. Nu rămăsese decât Winter ca să se ocupe de orfelinat. Chiar şi cu ajutorul ei – Temperance lucra la orfelinat de la moartea soţului său, cu nouă ani în urmă –, sarcina era copleşitoare pentru un singur om. Temperance era îngrijorată de starea de sănătate a fratelui ei, dar atât orfelinatul, cât şi micuţa şcoală fuseseră întemeiate de tatăl lor. Winter considera că este datoria lui filială să menţină în funcţiune cele două instituţii caritabile.

Numai să nu-l trădeze sănătatea mai înainte.

Temperance umplu ceainicul cu apă din urciorul de lângă uşa din spate.

– Dacă am fi aşteptat, s-ar fi întunecat de tot şi ar fi fost posibil ca bebeluşul să nu mai fie acolo, zise ea, privind spre el şi punând ceainicul deasupra focului. În plus, nu ai şi aşa destul de muncă?

– Dacă mi-aș pierde sora, crezi că aș avea mai puțin de muncă?

Femeia își feri privirea, cu un aer vinovat. Glasul fratelui ei se înmuie.

– Și asta fără să mai ținem socoteală de durerea pe care aș fi simțit-o toată viața, dacă ți s-ar fi întâmplat ceva în seara asta.

– Nell o cunoștea pe mama bebelușului – o fată de nici cincisprezece ani, explică Temperance, scoase pâinea și o tăie în felii subțiri. În plus, am avut și pistol.

– Hmm, zise Winter în spatele ei. Și dacă ați fi fost acostate, l-ai fi folosit?

– Da, bineînțeles, răspunse ea, cu absolută certitudine.

– Și dacă nu nimereai ținta?

Temperance încreți din nas. Tatăl lor îi educase pe toți frații ei să despice firul în patru în cazul unei contradicții, iar acest lucru putea fi destul de enervant, uneori. Tânăra duse feliile de pâine lângă foc.

– În orice caz, nu s-a întâmplat nimic.

– În seara *asta*, oftă Winter din nou. Surioară, trebuie să-mi promiți că n-o să te mai porți atât de nebunește.

– Mmmm, bâigui Temperance, concentrată să prăjească pâinea. Cum a fost azi la școală?

Pentru o clipă, crezu că Winter nu va fi de acord să schimbe subiectul. Apoi acesta îi răspunse:

– A fost bine, cred. Puștiul Samuels și-a învățat în sfârșit lecția la latină și nu am fost nevoit să pedepsesc nici un băiat.

Temperance îl privi înțelegătoare. Știa că Winter ura și să le dea o nuia la palmă, darămite să-i bată pe băieți cu bastonul la fund. În zilele când considerase că trebuie să pedepsească un băiat, Winter venise acasă foarte prost dispus.

– Mă bucur, zise sora lui, simplu.

Winter se fâțâi în scaun.

– M-am întors pentru masa de prânz, dar nu erai acasă.

Temperance luă pâinea prăjită de pe foc și o puse pe masă.

– Probabil că o duceam pe Mary Found[1] la noua ei slujbă. Cred că se va descurca foarte bine acolo. Stăpâna ei părea să fie foarte blândă și femeia i-a cerut numai cinci lire plată pentru ucenicia lui Mary ca slujnică la ea.

– Cu puțin noroc, chiar o s-o învețe ceva pe copilă, așa încât să n-o mai vedem pe Mary Found din nou.

Temperance turnă apa fiartă în micuțul ceainic și îl aduse la masă.

– Sună cinic ce spui, frate.

Winter își trecu o mână peste frunte.

– Iartă-mă. Cinismul este un păcat îngrozitor. Am să încerc să-mi controlez toanele.

Temperance se așeză și îl servi pe fratele ei în tăcere, așteptând. Cu siguranță exista ceva care îl supăra mai mult decât aventura ei nocturnă.

Într-un târziu, Winter zise:

– Domnul Wedge mi-a făcut o vizită în timpul prânzului.

Domnul Wedge era proprietarul casei.

Temperance făcu o pauză, cu mâna pe ceainic.

– Ce-a zis?

– Nu ne mai păsuiește decât două săptămâni și după aceea va evacua silit orfelinatul.

– Doamne, Dumnezeule.

Temperance privea țintă la bucata de carne de vită din farfurie. Era aţoasă și tare și provenea dintr-o parte neștiută a animalului, dar îi fusese poftă de ea. Acum pofta de mâncare îi dispăruse brusc. Chiria pentru orfelinat era restantă – luna trecută nu fuseseră în stare să plătească integral chiria, iar luna aceasta nu o plătiseră deloc. Poate că n-ar fi trebuit să cumpere ridichile, se gândea Temperance îmbufnată, dar de o săptămână încoace copiii nu mai mâncaseră altceva decât supă și pâine.

– Ce bine ar fi fost dacă Sir Gilpin ne-ar fi trecut în testamentul lui, murmură ea.

Sir Stanley Gilpin fusese cel mai bun prieten al tatălui ei și protectorul orfelinatului. Fusese proprietarul pensionar al unui teatru, reușise să facă avere în cadrul Companiei Mărilor Sudului și fusese îndeajuns de viclean încât să-și retragă banii înainte de faimosul crah. Sir Gilpin fusese un protector generos cât trăise, dar odată cu moartea lui neașteptată, cu șase luni în urmă, orfelinatul rămăsese în aer. Reușiseră să funcționeze, târâș-grăpiș, cu cât reușiseră să economisească, dar acum erau într-o situație disperată.

– Sir Gilpin a fost un bărbat neobișnuit de generos, se pare, îi răspunse Winter. Nu am reușit să găsesc un alt gentleman atât de dornic să finanțeze un orfelinat pentru copiii sărmani.

– Ce-o să ne facem? întrebă Temperance, împungând bucata de carne. Ce e de făcut?

– Dumnezeu o să aibă grijă, răspunse Winter, împingând deoparte cina pe jumătate mâncată și ridicându-se. Și dacă n-o va face, ei bine, atunci poate că o să dau lecții particulare unor elevi, seara.

– Și așa muncești prea multe ore, protestă Temperance. La cum stau lucrurile, abia dacă mai ai vreme să dormi.

Winter ridică din umeri.

– Cum aș putea trăi cu mine însumi dacă sufletele astea inocente, pe care noi le protejăm, vor fi azvârlite în stradă?

Temperance își coborî privirea în farfurie. Nu avea răspuns la întrebarea lui.

– Vino, zise fratele ei, întinzându-i mâna, cu un zâmbet.

Zâmbetele lui Winter erau așa de rare. Atât de prețioase. Când surâdea, întreg chipul i se lumina, ca de o flacără interioară, și pe unul din obraji făcea o gropiță care îi dădea un aer de băietan, mai aproape de vârsta lui reală.

Când Winter zâmbea, nu puteai să nu-i întorci zâmbetul, și Temperance exact așa făcu, în timp ce-și punea mâna într-a lui.

– Unde mergem?

– Hai să le facem o vizită protejaților noștri, zise el, luând o lumânare și conducând-o în sus pe scări. Ai observat ce angelici par când dorm?

Temperance râse în timp ce urcau scările înguste de lemn către etaj. Acolo era un mic hol, spre care dădeau trei uși. Cei doi se uitară mai întâi după prima ușă, în timp ce Winter ridică lumânarea cât mai sus. Șase pătuțuri se înșirau pe lângă pereții camerei. Aici dormeau cei mai mici dintre orfelini, câte doi sau trei într-un pătuț. Nelly stătea întinsă într-un pat de adult, lângă ușă, deja adormită.

Winter se îndreptă spre pătuțul de lângă Nell. Doi bebeluși dormeau în el. Primul era un băiețel

roşcovan, cu obraji rozalii, care îşi sugea pumnişorul în somn. Al doilea era pe jumătatea primului, avea obrajii palizi şi ochii afundaţi în orbite, chiar şi în somn. În creştet avea mici cârlionţi negri.

– Aceasta este copila pe care aţi salvat-o astă-seară? întrebă Winter în şoaptă.

Sora lui încuviinţă cu o înclinare a capului. Fetiţa părea încă şi mai fragilă, alături de băieţelul zdravăn şi sănătos.

Dar Winter abia dacă îi atinsese mânuţa cu un deget.

– Cum ţi se pare numele Mary Hope[2]?

Temperance încercă să scape de uscăciunea din gâtlej înghiţind în sec.

– E foarte nimerit.

Winter dădu din cap şi, după ce mai mângâie o dată copilul fragil, ieşi din încăpere. A doua uşă ducea în dormitorul băieţilor. În patru paturi dormeau treisprezece băieţi, toţi mai mici de nouă ani – vârsta la care plecau din orfelinat ca să intre ucenici. Băieţii dormeau cu mâinile şi picioarele răşchirate şi aveau feţele îmbujorate. Winter trase pătura peste cei trei băieţi de lângă uşă, vârând la loc sub ea un picior care ieşise din pat.

Temperance zâmbi.

– N-ai zice că la prânz au petrecut o oră întreagă vânând şobolani pe uliţă.

– Mmmm, răspunse Winter, în timp ce închidea încet uşa în urma lor. Băieţeii cresc şi devin aşa de repede bărbaţi.

– Aşa este.

Temperance deschise şi ultima uşă – cea de la dormitorul fetelor – şi imediat un chip răsări de după o pernă.

– Aţi luat-o, doamnă? şopti Mary Whitsun[3] răguşit.

Era cea mai mare dintre fetele din orfelinat şi îşi primise numele după dimineaţa, din urmă cu nouă ani, în care fusese adusă la orfelinat, pe când era o copilă în vârstă de trei ani. Chiar aşa fragedă cum era Mary Whitsun, Temperance trebuia uneori să îi lase pe ceilalţi copii în grija ei, aşa cum fusese nevoită şi în seara aceasta.

– Da, Mary, şopti Temperance drept răspuns. Eu şi Nell am adus cu bine bebeluşul acasă.

– Mă bucur, mai zise Mary Whitsun, căscând cu gura până la urechi.

– Te-ai descurcat bine cu supravegherea copiilor, îi şopti Temperance. Acum culcă-te. În curând va fi o nouă zi.

Mary Whitsun dădu somnoroasă din cap şi închise ochii.

Winter luă o lumânare de pe o măsuţă de lângă uşă şi deschise calea afară din dormitorul fetelor.

– O să-ţi urmez sfatul, surioară, şi îţi urez noapte bună.

Aprinse lumânarea de la a lui şi i-o întinse lui Temperance.

– Somn uşor, îi răspunse ea. Cred că o să mai beau o ceaşcă de ceai înainte de a mă retrage.

– Să nu stai prea târziu, mai zise Winter, mângâindu-i obrazul cu un deget – cam tot aşa cum făcuse şi cu bebeluşul – şi se întoarse să urce scările.

Temperance îl urmări plecând, încruntându-se de cât de încet urca scara. Era trecut de miezul nopţii, şi el trebuia să se trezească iar, înainte de ora cinci, ca să citească, să scrie scrisori către posibilii protectori şi să-şi pregătească lecţiile pentru cursurile din ziua aceea. La micul dejun, el conducea rugăciunile de dimineaţă, apoi se grăbea la slujba lui de profesor la şcoală, lucra toată dimineaţa, înainte de a face o pauză de o oră, pentru un prânz frugal, iar apoi continua să lucreze până

după ce cădea întunericul. Seara controla temele fetelor și le citea din Biblie copiilor mai mărișori. Cu toate acestea, când Temperance îi vorbea despre îngrijorările ei, Winter nu făcea decât să ridice din sprâncene, întrebând-o cine ar fi putut să facă toată treaba, dacă nu el?

Temperance clătină din cap. Și ea ar fi trebuit să fie în pat – ziua ei începea la ora șase –, dar momentele acelea când rămânea singură, seara, îi erau foarte prețioase. Era gata să sacrifice o jumătate de oră de somn ca să stea astfel, cu o ceașcă de ceai dinainte.

Își duse așadar lumânarea jos. Din obișnuință, verifică dacă ușa din față era încuiată și cu drugul pus. În timp ce se îndrepta spre bucătărie, vântul șuiera și zgâlțâia obloanele, iar ușa din spate zdrăngănea. O verifică și pe aceea și se simți ușurată să vadă că și ea are drugul pus. Temperance se înfioră, bucuroasă că nu mai umbla pe afară într-o noapte ca aceasta. Clăti ceainicul și îl umplu din nou. Să prepare un ceainic de ceai cu frunze proaspete, numai pentru ea, era un lux formidabil. Curând avea să fie silită să renunțe și la el, dar în seara asta era gata să se bucure de ceașca ei de ceai.

Lângă bucătărie era o cămăruță. Scopul ei nu mai era cunoscut, dar avea un mic șemineu, și Temperance o transformase în salonașul ei personal. În ea se afla un scaun tapițat, foarte ponosit, dar recondiționat cu un pled matlasat aruncat pe spătar. Mai erau acolo o măsuță și un taburet pentru picioare – tot ce avea nevoie ca să poată sta acolo singură, lângă focul prietenos.

Fredonând, Temperance își așeză pe o veche tavă din lemn ceainicul și o ceașcă, un mic vas cu zahăr și lumânarea. Ar fi fost plăcut să aibă și niște lapte, dar ce rămăsese de dimineață urma să folosească pentru micul dejun al copiilor de a doua zi. Chiar și așa, zahărul reprezenta un lux rușinos. Privi la castronașul cu zahăr și își mușcă buza. Ar fi trebuit să-l pună la loc, pur și simplu nu-l merita. După o clipă, luă vasul cu zahăr de pe tavă, dar sacrificiul făcut nu îi aduse nici un sentiment de generozitate copleșitoare. În schimb, se simți doar foarte obosită. Temperance luă tava și, cum ambele mâini îi erau ocupate, împinse ușa către salonașul ei cu spatele.

De aceea nici nu observă decât după ce se întoarse că salonașul era deja ocupat.

Întins în fotoliul ei precum un demon invocat, stătea Lord Caire. Părul argintiu îi era răsfirat pe umerii pelerinei negre, pe un genunchi ținea un tricorn, iar mâna lui delicată mângâia măciulia bastonului lung, din abanos. Privit de atât de aproape, Temperance își dădu seama că părul te inducea în eroare în privința vârstei. Avea puține riduri în jurul ochilor uimitor de albaștri, iar gura și maxilarul nu aveau pielea lăsată. Nu putea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani.

Când o văzu intrând, bărbatul își înclină capul și rosti cu o voce profundă și calmă și catifelat de periculoasă:

– Bună seara, doamnă Dews.

Femeia aceasta respectabilă, care trăia în cloaca din St. Giles, rămase în picioare, tăcută și încrezătoare. La vederea bărbatului ochii i se măriseră, dar nu făcu nici un gest de a fugi. Într-adevăr, faptul că găsise un străin în deplorabilul ei salonaș nu părea să o sperie deloc.

Interesant.

– Mă numesc Lazarus Huntington, Lord Caire, zise el.

– Știu. Ce căutați aici?

El își înclină capul într-o parte și o studie. Ea îl cunoștea, și cu toate acestea nu se dădea înapoi îngrozită? Da, se va descurca destul de bine.

– Doamnă Dews, am venit să vă fac o propunere.

Tot nu dădea semne că i-ar fi teamă, deşi se uita cu coada ochiului spre uşă.

– V-aţi ales greşit doamna, milord. Este târziu. Vă rog să plecaţi din casa mea.

Nici teamă, nici respect pentru rangul lui. Cu adevărat o femeie interesantă.

– Propunerea mea nu are o natură…hmm, *ilicită*, tărăgănă el vorbele. De fapt, este cu totul respectabilă. Sau aproape.

Temperance oftă şi se uită în jos, la tavă şi apoi iar a el.

– Doriţi o ceaşcă de ceai?

Bărbatul aproape că zâmbi. Ceai? Oare când fusese ultima dată când o femeie îi mai oferise ceva aşa de prozaic? Nici nu-şi mai aducea aminte.

– Mulţumesc, nu, răspunse foarte serios.

Temperance înclină capul.

– Atunci, dacă nu vă deranjează?

El flutură din mână în semn de permisiune. Femeia aşează tava pe măsuţa ponosittă şi se aşează pe taburetul tapiţat, ca să-şi toarne o ceaşcă. El o privea. Era ca un crochiu monocrom. Rochia, corsajul, ciorapii şi pantofii erau toate negre. Eşarfa îndesată în jurul decolteului sobru, şorţul şi boneta – fără dantele sau volane – erau toate albe. Nici o culoare nu păta aspectul ei, şi de aceea roşul lucios al buzelor ei pline era cu atât mai tulburător. Avea ţinuta unei călugăriţe, dar avea gura unei desfrânate.

Contrastul era fascinant şi seducător.

– Eşti puritană? o întrebă el.

– Nu, răspunse ea, strângând din buze.

– Aha.

Bărbatul observă că ea nu spusese nici că ar fi fost anglicană. Probabil că făcea parte dintr-una din acele secte obscure şi nonconformiste, dar interesul lui pentru credinţele ei religioase nu exista decât în funcţie de modul în care asta ar fi influenţat propria misiune.

Temperance sorbi din ceai.

– De unde îmi cunoaşteţi numele?

Lordul ridică din umeri şi zise:

– Doamna Dews şi fratele său sunt renumiţi pentru actele lor de binefacere.

– Într-adevăr? replică ea sec. Nu mi-am dat seama că suntem aşa de faimoşi dincolo de graniţele mahalalei St. Giles.

Poate că arăta sfioasă, dar dincolo de atitudinea politicoasă, se vedeau colţii. Şi avea deplină dreptate – el nu ar fi auzit niciodată de ea dacă nu şi-ar fi petrecut ultima lună vânând umbrele din St. Giles. Fusese o pândă fără rezultate, de aceea o urmărise până acasă şi stătea acum în faţa acelui foc chinuit.

– Cum aţi intrat? îl întrebă ea.

– Cred că uşa din spate era descuiată.

– Nu, nu era.

Ochii ei căprui se întâlniră cu ai lui pe deasupra ceştii de ceai. Aveau o culoare ciudată şi deschisă, aproape aurii.

– De ce vă aflaţi aici, Lord Caire?

– Doresc să vă angajez, doamnă Dews, rosti el încet.

Temperance deveni brusc țeapănă și își așeză ceașca înapoi pe tavă.

– Nu, zise.

– Nu ați aflat care este sarcina pentru care doresc să vă angajez.

– Milord, este trecut de miezul nopții și eu nu sunt dispusă să mă joc nici măcar ziua. Vă rog să plecați sau voi fi nevoită să-l chem pe fratele meu.

Lordul nu se clinti.

– Nu există un soț?

– Sunt văduvă, așa cum sunt convinsă că știți, răspunse și se întoarse către focul din cămin, oferindu-i un profil indiferent.

Caire își întinse picioarele atât cât îi mai permitea spațiul, cu cizmele aproape în foc.

– Aveți perfectă dreptate… știu. Și mai știu că dumneata și fratele dumitale nu ați plătit chiria pentru această proprietate de aproape două luni.

Temperance nu zise nimic, ci doar sorbi din ceai.

– O să plătesc o sumă frumușică pentru timpul dumitale, mai murmură el.

Îl privi în sfârșit și el văzu flacăra aurie din ochii aceia căprui-deschis.

– Credeți că toate femeile pot fi cumpărate?

Lordul își frecă bărbia cu degetul mare, cântărind întrebarea.

– Da, așa cred, deși poate că nu întotdeauna cu bani. Și nu mă limitez la femei… toți oamenii pot fi cumpărați, într-o formă sau alta. Singura problemă este să afli care e moneda necesară.

Ea se uita pur și simplu țintă la el cu ochii aceia stranii. Caire își lăsă mâna să se odihnească pe genunchi.

– Dumneata, de exemplu, doamnă Dews. M-aș fi gândit că moneda dumitale sunt banii pentru orfelinat, dar poate că mă înșel. Poate că am fost păcălit de aspectul dumitale banal la exterior, de reputația de văduvă rușinoasă. Poate că ai fi însă mai ușor de convins prin influență sau prin cunoaștere, ori chiar de plăcerile carnale.

– Tot nu mi-ați spus pentru ce aveți nevoie de mine.

Deși nu se mișcase din loc și nu-și schimbase defel expresia, vocea ei avea o inflexiune dură. El o remarcă numai pentru că avea ani de experiență în astfel de lucruri. Nările bărbatului se dilatară involuntar, ca și cum vânătorul din el încerca să o adulmece. Oare ce din înșiruirea lui îi trezise ei interesul?

– Ca ghid, răspunse, coborându-și pleoapele și pretinzând că își examinează unghiile de la mână. Doar atât.

O urmări pe sub sprâncene și observă cum i se țuguiau buzele voluptoase.

– Ghid pentru ce?

– Pentru St. Giles.

– De ce aveți nevoie de un ghid?

Ei, aici lucrurile deveneau delicate.

– Caut… o anume persoană din St. Giles. Aș vrea să stau de vorbă cu câțiva locuitori, dar cercetările îmi sunt zădărnicite de faptul că nu cunosc zona și oamenii, și de reținerile acestora în a discuta cu mine. Deci, îmi trebuie un ghid.

Ochii lui Temperance se îngustau pe măsură ce asculta, iar degetele băteau darabana pe ceașcă.

– Pe cine căutați?

Lordul clătină încet din cap.

– Nu-ți spun decât dacă accepți să-mi fii ghid.

– Și asta e tot ce vreți? Un ghid? Nimic mai mult?

El încuviință, cu ochii la ea.

Temperance se întoarse să privească focul, ca și cum s-ar fi consultat cu el. Preț de o clipă, singurul zgomot din încăpere fu trosnetul unui cărbune care căzuse. Lordul aștepta răbdător, mângâind măciulia de argint a bastonului.

Apoi ea se întoarse cu fața spre el.

– Aveți dreptate. Banii dumneavoastră nu mă tentează. Este doar o măsură provizorie, care doar ar amâna evacuarea noastră.

Caire își înălță capul, urmărind-o cum își linge grijuliu buzele pline, pregătindu-și, fără îndoială, argumentația. Își simți pulsul zvâcnind sub piele, răspunsul trupului său la vitalitatea ei feminină.

– Atunci, doamnă Dews, ce dorești?

Ea îi înfruntă privirea, susținut, aproape provocator.

– Vreau să mă prezentați bogătașilor și nobilimii londoneze. Vreau să mă ajutați să găsesc un nou protector pentru orfelinatul nostru.

Lazarus își ținu buzele strânse și nemișcate, dar simți un val de triumf pentru că văduva cea pedantă se repezea cu capul înainte în ghearele lui de vultur.

– S-a făcut.

1 Găsita

2 Speranță

3 Rusalii

Capitolul 2

Regele Inimă Ferecată era un om foarte mândru. Pentru că, deşi se născuse într-un regat mic şi lipsit de însemnătate, el reuşise ca, prin curaj, şiretenie şi îndrăzneală, să-şi învingă vecinii mai mari, până ce ajunsese să domnească peste un regat puternic şi întins. La nord erau munţi bogaţi în minereuri şi nestemate strălucitoare. La est, câmpii cu grâne aurii şi păşuni cu vite pântecoase. Spre sud se întindeau codrii semeţi de esenţă tare. Iar la vest se afla un ocean bogat în peşti argintii. Un om pornit din cetatea de scaun putea să meargă o lună întreagă, în orice direcţie, şi tot n-ar fi ieşit de pe domeniile care îi aparţineau Regelui Inimă Ferecată…

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance îşi ţinu răsuflarea, simţindu-se deodată ca şi cum dinţii unei capcane se închiseseră în jurul ei. Cu toate astea, nu lăsă privirea să o trădeze. Lord Caire i se părea un soi de animal de pradă şi în faţa lui nu era bine să-ţi arăţi teama. În schimb, se aplecă înainte şi îşi turnă cu grijă încă o ceaşcă de ceai. Oarecum mândră, observă că mâinile nu îi tremurau.

Sorbi din ceai şi privi spre el – fiinţa aceea neobişnuită, care stătea relaxată în salonaşul ei anost – îndreptându-se de umeri.

– Milord, haideţi să discutăm detaliile aranjamentului nostru.

Buzele lui mari, senzuale se arcuiră într-un fel de zâmbet, ca şi cum ar fi considerat-o amuzantă.

– Care ar fi acestea, doamnă Dews?

Temperance înghiţi cu greu. Evident, nu făcuse niciodată în viaţa ei un astfel de pact, dar se târguia frecvent cu măcelarul şi cu negustorul de peşte şi cu tot felul de alţi negustori cu care avea de-a face cineva aflat la conducerea unui orfelinat. Şi îşi imagina că nu era chiar nepricepută la tocmit.

Îşi puse jos ceaşca.

– Voi avea nevoie de bani pentru cheltuielile de trai.

– Cheltuieli de trai? întrebă el, ridicând din sprâncenele negre.

Temperance se gândea că era puţin cam prea îndrăzneaţă cerând bani, când deja stabiliseră că el se obliga să o prezinte potenţialilor susţinători ai orfelinatului. Adevărul era însă că orfelinatul avea nevoie de bani. Cu disperare.

– Da, răspunse Temperance, scoţându-şi bărbia în faţă. Aşa cum aţi observat şi dumneavoastră, suntem în urmă cu chiria. În plus, copiii nu au mai luat o masă adevărată de zile întregi. Am nevoie de bani să cumpăr ceva carne de vită, legume, pâine, ceai şi lapte. Ca să nu mai spun că Joseph Tinbox[4] şi Joseph Smith au nevoie de încălţări noi…

– Joseph Tinbox?

– Iar cele mai multe dintre fetele Mary au nevoie de cămăşi noi, încheie Temperance, cu insolenţă grăbită.

Pentru o clipă, Lord Caire abia dacă aruncă spre ea ochii misterioşi albaştri ca safirul. Apoi se foi în loc.

– Câți copii, mai exact, găzduiți în orfelinatul ăsta?

– Douăzeci și șapte, răspunse Temperance prompt. Apoi își aminti de acțiunea din seara aceea. Douăzeci și opt cu Mary Hope – copila pe care am adus-o astă-seară. Mai avem și doi sugari, care sunt în acest moment în grija doicilor, în afara orfelinatului. Când vor fi înțărcați, vor veni și ei să locuiască aici. Desigur, și eu, împreună cu fratele meu, Winter, tot aici locuim, la fel ca și Nell Jones, slujnica noastră.

– Doar trei adulți pentru atât de mulți copii?

– Da, răspunse Temperance, cu înflăcărare, înclinându-se. Înțelegeți de ce avem nevoie de un sponsor. Dacă am avea fonduri suficiente, am mai putea angaja o bonă sau două și poate o bucătăreasă și un slujitor. Am putea să le servim carne și la prânz și seara, la cină, iar băieții ar putea să poarte cu toții încălțăminte întreagă. Am putea plăti o taxă mai bună pentru ucenicie și am putea îmbrăca fiecare copil cu haine și încălțăminte noi, când părăsesc orfelinatul. Ar fi cu mult mai bine pregătiți să înfrunte lumea.

Lordul ridică din sprânceană.

– Eu îmi pot permite fără probleme să vă întrețin orfelinatul, dacă dorești să renegociem partea mea din înțelegere, doamnă Dews.

Temperance își țuguie buzele. Nu-l cunoștea pe bărbatul acesta. Cum ar fi putut să fie sigură că și-ar trata rolul de protector cu seriozitate? Sau că nu-i va abandona doar după o lună sau două? În plus, bineînțeles, mai exista un aspect și mai important, care trebuia luat în considerare.

– Protectorul orfelinatului trebuie să fie o persoană foarte respectabilă.

– Aha, înțeleg.

Temperance se așteptase ca el să se simtă insultat, dar bărbatul afișă doar un zâmbet ironic, abia schițat.

– Foarte bine. O să-ți furnizez banii necesari ca să plătiți chiria orfelinatului, precum și suficiente fonduri pentru diferitele cheltuieli pe care le au copiii. În schimb, mă aștept ca dumneata să fii gata să mă conduci prin St. Giles, mâine-seară.

– Atât de curând? Desigur, răspunse Temperance.

– Și, mai adăugă el, cu o voce periculos de șoptită, mă aștept să mă ajuți până în momentul când nu voi mai avea nevoie de serviciile dumitale.

Temperance clipi, îngrijorată. Nu era oare o nebunie să se lege în acest fel de un necunoscut, pentru o perioadă de timp nedefinită?

– Cât timp credeți că va dura cercetarea dumneavoastră?

– Nu știu.

– Trebuie totuși să vă gândiți la un termen-limită, nu? Dacă nu veți găsi ceea ce doriți, să zicem într-o lună, o să abandonați cercetările?

Lordul o privi pur și simplu, cu un zâmbet slab mijit în colțul gurii, iar ea își dădu seama – din nou – că nu-l cunoștea pe omul acesta. De fapt, nu știa nimic despre el în afară de avertizarea amenințătoare a lui Nell. Pentru un moment, Temperance simți picioruşele ca de păianjen ale fricii străbătându-i șira spinării.

Își îndreptă poziția. Făcuseră o înțelegere și nu avea de gând să-și păteze onoarea călcând în picioare cuvântul dat. Orfelinatul și toți copiii de acolo depindeau de ea.

– Foarte bine, admise ea încet. O să vă ajut pe o perioadă nedefinită. Dar voi avea nevoie să mă anunțați dinainte atunci când veți dori să mergeți în St. Giles. Am sarcini de îndeplinit la orfelinat și va trebui să găsesc pe cineva care să-mi țină locul.

– Cercetările mele au loc mai ales noaptea, rosti Lord Caire sacadat. Dacă ai nevoie de un înlocuitor pentru munca la orfelinat, voi plăti și pentru acesta.

– E foarte generos din partea dumneavoastră, murmură femeia, dar dacă va trebui să ieșim noaptea, atunci copiii vor fi deja în pat. Să sperăm că nu va fi nevoie de mine.

– Bine.

– Cât de repede veți putea să mă duceți să cunosc potențiali protectori pentru orfelinat?

Într-un fel sau altul, va trebui să găsească o rochie și niște pantofi noi, cel puțin. Obișnuitele ei haine negre, de lucru, nu ar fi fost potrivite pentru întâlnirile cu nobilii din înalta societate.

Lordul ridică din umeri.

– Peste două săptămâni? Poate mai mult. S-ar putea să trebuiască să mă milogesc pentru niște invitații la petrecerile ceva mai sobre.

– Foarte bine.

Două săptămâni nu era foarte mult, dar, pe de altă parte, orfelinatul avea nevoie imediat de ajutor. Ea nu-și putea permite să mai aștepte.

Bărbatul încuviință din cap.

– Atunci cred că negocierea noastră s-a încheiat.

– Nu chiar, spuse Temperance.

Gata să-și pună pălăria pe cap, Caire se opri la jumătatea gestului.

– Serios? Chiar dumneata însăți ai spus că am fost generos. Ce altceva îți mai trebuie?

Zâmbetul abia schițat îi dispăruse de pe buze și bărbatul avea un aer destul de amenințător, dar Temperance înghiți în sec și ridică bărbia.

– Informații.

Lordul ridică din sprânceană.

– Care este numele persoanei pe care o căutați?

– Nu știu.

Temperance se încruntă.

– Știți cum arată sau care este zona pe care o frecventează de obicei?

– Nu.

– Persoana aceasta este un bărbat sau o femeie?

El zâmbi și cute adânci îi apărură pe obrajii slabi.

– Nu am nici o idee.

– Atunci cum vă așteptați ca eu să vă găsesc această persoană? răbufni Temperance pufnind zgomotos, plină de frustrare.

– Nu mă aștept, răspunse el. Nu mă aștept decât ca dumneata să mă ajuți să o caut. Aș crede că în St. Giles există mai multe surse de bârfe. Condu-mă la ele și eu voi face restul.

– Foarte bine, zise, știind deja cine ar putea fi o bună sursă de „bârfe”. Temperance se ridică și îi întinse mâna. Lord Caire, accept târgul.

Preț de o clipă groaznică, el se uită doar fix la mâna ei întinsă. Poate considera că gestul era prea

masculin sau pur și simplu caraghios. Apoi însă, se ridică și el în picioare și, în spațiul îngust, ea trebui să-și încline capul într-o parte, ca să-l poată privi în ochi. Deodată, își dădu seama cât de masiv era în comparație cu ea.

Cu o expresie ciudat de încremenită pe chip, lordul îi luă mâna, o scutură repede și îi dădu drumul, ca și cum palma ei l-ar fi fript.

Temperance se gândea încă încurcată la momentul stânjenitor când el își puse pălăria pe cap, își aruncă pelerina pe umeri și înclină din cap.

– Mâine-seară voi veni să te iau de pe străduța în care dă ușa de la bucătărie, la ora nouă. Până atunci, îți spun noapte bună, doamnă Dews.

Și dispăru.

Temperance clipi și apoi se repezi în bucătărie, ca să pună drugul la ușă. Când intră, stârni cenușa din vatră.

– Ușa aia era încuiată. Știu sigur, îi șopti ea motanului. Cum *a reușit* să intre?

Motanul însă nu făcu decât să caște și să se întindă leneș.

Oftă și se întoarse înapoi în salonaș, să ia vesela de ceai. Când intră aruncă o privire spre fotoliul unde stătuse Lord Caire. Chiar acolo, în mijlocul fotoliului, era o punguță. Temperance o înșfăcă și se uită în ea. În palmă i se revărsară monede din aur, mai mult decât suficiente pentru a-i plăti domnului Wedge chiria.

Se părea că Lord Caire plătise în avans.

Cafeneaua lui Basham era cum nu se poate mai gălăgioasă când Lazarus îi trecu pragul, a doua zi, spre sfârșitul după-amiezii. Ocoli o masă ocupată de niște gentilomi în vârstă, care purtau peruci lungi și discutau aprins pe marginea unui ziar, și se îndreptă spre un domn singur, cu perucă cenușie, așezat într-un colț. Bărbatul se zgâia prin ochelarii cu jumătăți de lentile la o foaie.

– St. John, o să-ți strici ochii dacă încerci să citești mizeria aia, îi spuse Lazarus, luând un scaun și așezându-se în fața prietenului său.

– Caire, murmură Godric St. John și bătu cu palma peste foaia de hârtie. Teza scriitorului ăstuia nu este cu totul aberantă.

– Numai parțial? Mă simt ușurat. Adu una și aici, mai zise, pocnind din degete spre unul dintre tinerii care se grăbeau încoace și încolo cu tăvile pline de cafele.

Se întoarse apoi iar spre St. John, care acum îl fixa prin lentile. Cu ochelari, cu peruca sobră legată la spate și hainele simple, unii îl luau pe St. James drept un bunic. De fapt, el și St. John aveau aceeași vârstă – treizeci și patru de ani. La o privire mai atentă, puteai să observi ochii gri-deschis ai lui St. John, maxilarul puternic și sprâncenele negre. Doar un foarte fin observator putea remarca tristețea permanentă care îl învăluia pe St. John ca un lințoliu.

– Vreau să te uiți la o traducere, îi zise Lazarus, care scoase un teanc de foi din buzunarul hainei și i le întinse.

– Catul? îl întrebă St. John uitându-se atent la hârtii. Asta o să-l înfurie pe Burgess.

– Burgess crede că este autoritatea absolută în materie de Catul, hohoti Lazarus. Omul ăsta știe despre poezia Romei antice tot atât cât un școlar mediocru.

– Firește, replică St. John, ridicând o sprânceană pe deasupra ochelarilor, cu un aer ușor amuzat. Dar cu asta o să dai naștere unei încăierări urâte.

– Ei, așa trag nădejde, răspunse Lazarus. Poți să arunci o privire și să-mi spui ce crezi?

– Sigur.

De la masa de alături se auzi un strigăt și o stacană cu cafea zbură pe podea. Lazarus ridică privirea.

– Discută despre politică sau religie?

– Politică, răspunse St. John privind imperturbabil la gentlemenii care se certau. Ziarele spun că Wakefield vrea să supună la vot încă o lege în privința ginului.

– Ai crede că până acum ar fi trebuit să înțeleagă că averile prea multora dintre tovarășii lui depind de vânzarea ginului.

St. John ridică din umeri.

– Justificarea lui Wakefield este corectă. Când atât de mulți sărmani ajung debili din cauza ginului, asta afectează industria Londrei.

– Da, și cu siguranță că grăsanul de baron de țară pus să aleagă între a-și vinde surplusul de grâne către o distilerie de gin sau a le lăsa pe câmp să putrezească va pune mai presus sănătatea capitalei și nu banii care îi intră în buzunar. Wakefield e nebun.

– Este un idealist.

– Și eu îți repet că e nebun, își tărăgănă Lazarus vorbele. Idealurile lui nu-i aduc altceva decât dușmani. Mai bine s-ar da cu capul de un zid decât să încerce să convingă Parlamentul să voteze o lege a ginului care să aibă efect.

– Ai prefera să stăm pur și simplu deoparte și să lăsăm Londra pradă stricăciunii? vru să știe St. John.

Lazarus flutură din mână.

– Întrebi de parcă am avea de ales. Eu susțin că nu există opțiune. Lui Wakefield și alor lui le-ar plăcea să creadă că pot schimba direcția în care mergem, dar se înșală. Ascultă la mine. Prostimea din Londra va rămâne fără gin când or zbura porcii pe deasupra catedralei Westminster.

– Ca de obicei, cinismul tău are o profunzime care îmi taie respirația.

Un băiat puse o cană cu cafea dinaintea lui Lazarus.

– Mulțumesc, împielițatule.

Lazarus îi aruncă o monedă, și băiatul o prinse cu dexteritate înainte de a o tuli înapoi în bucătăria unde se prepara băutura. Lord Caire sorbi din licoarea fierbinte și, când își lăsă jos cana, îl surprinse pe St. John examinându-l ca pe o insectă pusă sub lupă.

– Te uiți la mine de parcă aș avea bube dulci pe față.

– Într-o zi o să le capeți, nu mă îndoiesc, îi răspunse St. John. Te-ai culcat cu destul de multe târfe.

– Am nevoile mele…

– Ai vicii, îl întrerupse calm prietenul său, și nu faci nici un efort să ți le înfrânezi.

– Și de ce aș face-o? îl întrebă Lazarus. Oare lupul regretă bucuria cu care își doboară prada? Uliul, dorința de a se avânta în înalturi și apoi de a se repezi în picaj asupra iepurelui, prinzându-l în gheare? Le este în fire, la fel ca și… *nevoile* mele.

– Lupul și uliul nu au conștiință, nici suflet, așa cum foarte bine știi.

– Femeile pe care le folosesc sunt plătite foarte bine pentru timpul lor. Nevoile mele nu fac rău

nimănui.

– Crezi? întrebă St. John şoptit. Mă întreb dacă nu-ţi fac ţie rău, Caire.

Lazarus îşi răsfrânse buza de sus.

– Disputa asta este veche, şi nici unul din noi nu trebuie să o câştige.

– Dacă renunţ la ea, înseamnă că renunţ şi la tine.

Lazarus îşi încleştă mâinile deasupra blatului uzat al mesei, fără să spună nimic. Al naibii să fie dacă o să dea ascultare îngrijorărilor lui St. John. Nevoile lui erau neobişnuite… chiar stranii… dar cu siguranţă nu erau dăunătoare.

Bineînţeles, pe St. John nu-l deranja deloc să-şi vâre nasul unde nu-i fierbea oala.

Prietenul lui clătină din cap şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Aseară ai fost plecat.

– Doamne sfinte! Ai devenit prezicător? Sau ai trecut pe la mine acasă ieri-seară şi ai văzut că lipsesc?

– Nici una, nici alta, explică St. John, împingându-şi ochelarii pe frunte. Ai aceeaşi expresie ca ultima dată când te-am văzut, un fel de…

– Oboseală?

– Mă pregăteam să spun „disperare”.

Lazarus mai luă o sorbitură din cafeaua fierbinte, grozav de conştient că încearcă să tragă de timp.

– Nu ştiam că ai darul de a dramatiza, fu tot ce reuşi să spună, până la urmă. „Disperare” este un cuvânt cu mult prea exagerat.

– Nu cred că e aşa, răspunse St. John privind absent în propria cană cu cafea. Ai aerul acesta de la moartea lui Marie. Negi că aseară erai iarăşi în căutarea ucigaşului ei?

– Nu, răspunse Lazarus, lăsându-se pe spătarul scaunului şi privind spre vechiul lui prieten pe sub pleoapele pe jumătate lăsate. Şi ce-i cu asta?

– Omule, eşti obsedat, explică St. John, rostind cuvintele fără nici o inflexiune, ceea ce, într-un fel, le mări impactul. E moartă de aproape două luni şi tu ţi-ai petrecut fiecare noapte căutându-l pe ucigaşul ei. Spune-mi, Lazarus, când ai să renunţi la vânătoarea asta?

– Tu când ai renunţa, dacă ar fi ucisă Clara? ripostă Lazarus.

Singurul semn că săgeata pătrunsese destul de adânc fu o tresărire a maxilarului lui St. John.

– Niciodată, dar situaţiile sunt diferite.

– De ce? Pentru că tu eşti însurat cu femeia ta, iar Marie nu-mi era decât amantă?

– Nu, îi răspunse St. John cu blândeţe. Pentru că eu o iubesc pe Clara.

Lazarus îşi feri privirea. Oricât ar fi vrut răutatea din el să nege acea deosebire, nu o putea face cu sinceritate. Pentru că St. John avea dreptate – el chiar o iubea pe Clara.

Pe când Lazarus nu iubise niciodată pe nimeni.

– Mie nu-mi place asta, doamnă. Nu-mi place deloc, îi spuse Nell în seara aceea, târziu, în timp ce stăteau în bucătăria orfelinatului.

– Ţi-ai exprimat suficient de clar dezaprobarea, bombăni Temperance în timp ce îşi lega pelerina sub bărbie.

Pe Nell nu o descurajă acea remarcă.

– Dacă are niscai planuri legate de virtutea dumneavoastră? Dacă vă seduce şi vă abandonează?

Sau, mai rău, dacă vă vinde unui desfrânat ? Vai, doamnă! Vi se pot întâmpla lucruri groaznice!

Temperance îşi înăbuşi un frison, la gândul că Lord Caire i-ar face „lucruri groaznice”. Ar fi trebuit să fie un tremur de repulsie. În schimb, gândul la înclinaţiile sexuale ale lordului o făcu nefiresc de curioasă. Acea parte nărăvaşă şi nesăbuită a ei se trezi şi strâmbă din nas, mai dornică decât niciodată să fie lăsată în libertate. Temperance nu putea îngădui asta. Odată, demult, îi îngăduise firii ei sălbatice să preia controlul şi comisese un păcat de neiertat. De atunci încoace, trăise fiecare zi cu conştiinţa faptului că trebuie să se pocăiască şi să se înfrâneze de la a mai elibera demonii din ea.

– Mă îndoiesc foarte tare, zise ea, trăgându-şi cu un gest brusc, gluga peste cap, că Lord Caire este câtuşi de puţin interesat să-mi facă ceva, îngrozitor sau nu. În plus, am luat pistolul.

Nell gemu.

– Doamnă, el nu e ca alţi domni.

Temperance ridică taşca moale în care ascunsese pistolul.

– Ai mai făcut aceste aluzii misterioase şi înainte. Să-mi spui acum… în ce fel este Lord Caire diferit de alţi bărbaţi?

Nell îşi muşcă buza, se lăsă de pe un picior pe altul şi în sfârşit strânse din pleoape şi zise cu repeziciune:

– E muieratic.

Temperance aşteptă, dar nu mai veni nici o altă explicaţie din partea slujnicei. Până la urmă oftă, ţinând bine în frâu acea parte din ea care vibrase la auzul cuvântului „muieratic”.

– Orfelinatul este în pericol de a se desfiinţa. Nu pot lăsa ceea ce face Lord Caire în dormitorul său să mă împiedice să profit de ajutorul lui.

Alarmată, Nell căscă ochii cât cepele.

– Dar, doamnă…

– Nu uita, îi zise Temperance, deschizând uşa din spate, dacă Winter întreabă de mine, spune-i că m-am dus la culcare devreme. Şi dacă insistă, este vorba de probleme femeieşti. Asta o să-l oprească să mai pună întrebări.

– Aveţi grijă, doamnă! strigă slujnica în timp ce Temperance trase uşa în urma ei şi o închise.

O rafală de vânt şuieră pe după colţul clădirii. Temperance tremură şi se înfăşură şi mai bine în pelerină, întorcându-se să o pornească în josul uliţei. În faţa ei se ivi deodată pieptul masiv al unui bărbat.

– Ah.

– Bună seara, doamnă Dews.

Lord Caire tărăgăna ca de obicei cuvintele, în felul lui sumbru şi ameninţător. Suflată de vânt, pelerina îi flutura în jurul picioarelor.

– Vă rog să nu mai faceţi asta, îi spuse Temperance, cam prea tăios.

Dar el o privi doar amuzat.

– Ce anume?

– Să-mi săriţi în cale ca un tâlhar.

Îşi ridică privirea spre el, urmărind cum colţurile gurii i se arcuiesc într-un zâmbet. Simţea imboldul ridicol de a-i întoarce zâmbetul, dar şi-l suprimă nemilos. În seara aceasta părul lui argintiu era strâns într-o coadă sub tricornul negru. Simţi un fior şi se întrebă în ce fel anume era Lord Caire *diferit* în dormitor.

El însă se răsucise pe călcâie şi o pornise pe străduţă.

– Doamnă, te asigur că nu sunt un tâlhar, îi zise, privind peste umăr. Dacă aş fi fost, erai deja moartă până acum.

Femeia îi zări scânteia din ochii albaştri şi se grăbi să-l prindă din urmă.

– Nu mă încurajaţi deloc să vă urmez, bombăni ea.

Lordul se opri brusc, şi Temperance aproape că se lovi din nou de el.

– Eşti aici, nu?

Mişelul!

– Da, sunt.

Bărbatul făcu o plecăciune extravagantă, ţinând în mâna întinsă în faţă bastonul cu măciulia de argint; mantia neagră mătura pământul murdar.

– Atunci, să-i dăm drumul, scumpă doamnă.

– Hmm.

Temperance se întoarse cu faţa înainte şi o porni apăsat pe străduţă, conştientă că el o urma îndeaproape, o prezenţă masivă şi întunecată.

– Unde mă vei duce astă-seară?

Să fi fost doar imaginaţia ei sau îi simţise pe ceafă răsuflarea fierbinte?

– Mi-a fost destul de greu să mă hotărăsc, de vreme ce aţi refuzat să-mi spuneţi orice despre cel pe care îl căutaţi.

Aşteptă o explicaţie, dar el nu spuse nimic. Temperance oftă.

– Nu mi-aţi spus decât că sunteţi în căutarea unei persoane, ceea ce, trebuie să vă mărturisesc, milord, nu mi-a fost de nici un ajutor.

– Cu toate astea, simt că aveţi în gând o anume destinaţie, murmură Lord Caire.

– Aşa este.

Ajunseseră la capătul uliţei, şi ea se aplecă să treacă pe sub o arcadă gata să se prăbuşească, ca să intre pe o altă străduţă, şi mai strâmtă.

– Şi care este aceea? întrebă lordul, cu o urmă de amuzament în voce.

– Chiar aici, zise femeia, cu uşoară satisfacţie.

Era chiar destul de mulţumită de ea pentru că obţinuse o sursă pentru el, chiar şi cu atât de puţine indicii.

Se aflau în faţa unei clădiri fără ferestre. O simplă firmă din lemn, pe care era pictată o lumânare, arăta că acolo era prăvălia unui lumânărar şi negustor de mărunţişuri. Temperance împinse uşa şi o deschise. Înăuntru, prăvălia era micuţă. Pe o latură se întindea tejgheaua. Marfa era răsfirată ici şi colo, în maldăre şi grămezi, sau atârnată pe pereţi. Lumânări, ceai, ceşti de cositor, sare şi făină, sfoară, slănină, câteva cuţite, un evantai zdrenţăros, câteva mături noi, nasturi, o mică tartă cu prune şi, desigur, gin. La capătul îndepărtat al tejghelei, două femei stăteau la taifas cu ceştile dinainte. În spatele tejghelei se afla domnul Hopper, un bărbat mic şi negricios, care era posibil să fi crescut doar atât cât să încapă în prăvălia proprie.

Era desigur ilegal să vinzi gin fără autorizaţie, dar licenţele erau exorbitant de scumpe şi puţini şi le puteau permite. În plus, magistraţii se bizuiau pe informatori plătiţi ca să-i aducă în faţa judelui pe vânzătorii de gin fără licenţă – şi nici un informator nu ar fi îndrăznit să pună piciorul în St. Giles.

Ultimul fusese atacat de o gloată, târât pe străzi, bătut cu sălbăticie și lăsat până la urmă să moară din pricina rănilor, bietul om.

– Cu ce vă pot fi de folos, în seara asta, doamnă Dews? o întrebă domnul Hopper.

Temperance îi răspunse:

– Prietenul meu caută pe cineva, și mă întreb dacă nu l-ai putea ajuta?

Domnul Hopper se uită suspicios la Lord Caire, cu ochii mijiți, dar răspunse destul de vesel:

– Mda, s-ar putea. Cam pe cine cați?

– Un ucigaș, răspunse Lord Caire, și toate capetele din încăpere se întoarseră spre el.

Lui Temperance i se opri respirația. Un *ucigaș?*

Băutorii de gin se strecurară pe nesimțite afară din prăvălie.

– Acum aproape două luni, o femeie a fost ucisă în odăile ei din St. Giles, continuă lordul, imperturbabil. O chema Marie Hume. Știi ceva despre ea?

Domnul Hopper clătina deja din cap.

– N-am io a face cu omorâri. Și ț'-aș cam mulțumi, doamnă Dews, dacă l-ai scoate pe domnu' afară de p'acilea.

Temperance își mușcă buza și îl privi pe Lord Caire.

Acesta nu părea foarte descurajat.

– O clipă, rogu-te, îi zise el proprietarului prăvăliei.

Domnul Hopper îl privi fără tragere de inimă.

– Pot să iau eu tarta aceea? îl întrebă nobilul, zâmbind.

Proprietarul magazinului îi întinse tarta mormăind, primi în schimbul ei doi penny pe care și-i vârî în buzunar și se întoarse cu spatele într-o atitudine fără echivoc. Temperance oftă, destul de iritată. Era clar că trebuia să-i caute lordului un alt informator.

– Ați fi putut să mă preveniți, bombăni ea, odată ieșiți din prăvălie.

Vântul îi aruncă vorbele înapoi în față și femeia se zgribuli înfiorată, dorindu-și să se fi aflat lângă focul confortabil din șemineul ei.

Lordul nu părea afectat de frigul de afară.

– Care ar fi fost diferența?

– În primul rând, nu l-aș fi ales pe domnul Hopper.

Traversă apăsat strada, atentă să ocolească mocirla din șanț.

Bărbatul o ajunse din urmă imediat.

– De ce nu?

– Pentru că domnul Hopper e un om respectabil, iar întrebările dumneavoastră e clar că nu sunt astfel, zise ea exasperată. Și de ce Dumnezeu ați cumpărat tarta?

Caire ridică din umeri.

– Mi-e foame, zise, mușcând poftă din tartă.

Temperance îl privea cum linge siropul rubiniu ce i se scurgea la colțul gurii și înghiți în sec fără să vrea. Tarta arăta îngrozitor de bine.

– Vrei și dumneata o bucată?

Ea clătină din cap cu putere.

– Nu. Nu mi-e foame.

Lordul își înălță capul fixând-o cu privirea în timp ce mai înghiți o îmbucătură.

– Minți. De ce?

– Nu fiți caraghios, se răsti Temperance și o porni la drum.

Caire îi tăie calea, făcând-o să se oprească brusc, ca să nu se ciocnească iar de el.

– Este o tartă cu prune, doamnă Dews, nu bogății sau băutură sau vreun alt fel de păcat decadent. Ce rău poate să-ți facă? Ia o bucată.

Rupse o bucată și, ținând-o între degete, i-o aduse la buze. Temperance putea mirosi aroma dulce a fructelor, aproape că simțea gustul aluatului sfărâmicios și, fără să-și dea seama, desfăcu buzele. El îi vârî bucățica în gură, și ea simți pe limbă gustul acrișor al prunei, dulceața siropului, deosebit de delicios, aici, pe strada întunecată din mahalaua St. Giles.

– Așa, vezi, șopti el. E gustoasă, nu-i așa?

Temperance deschise imediat ochii – când îi închisese? – și îl privi aproape îngrozită.

Buzele lui Caire se strâmbară într-un zâmbet.

– Acum încotro, doamnă Dews? Sau domnul Hopper și prăvălia lui erau singura dumitale sursă?

Femeia își ridică bărbia cu mândrie.

– Nu, mai am o idee.

Făcu un pas pe lângă el, ocolindu-l, și porni mai departe, cu mersul repezit și cu gustul de prune dulci pe limbă. Zona prin care mergeau era una dintre cele mai rău famate din mahala, și Temperance nu ar fi avut curajul să vină pe aici nici măcar în timpul zilei, darămite noaptea, dacă nu ar fi fost însoțită de bărbatul zdravăn care mergea tăcut în urma ei.

Douăzeci de minute mai târziu, Temperance se opri în dreptul unei uși hârbuite la care se ajungea după ce coborai două trepte.

Lord Caire privi interesat spre ușă și ochii albaștri i se îngustară.

– Ce fel de loc e ăsta?

– Este locul unde își desfășoară negustoria Maica Panseluță, îi răspunse Temperance, tocmai când ușa hârbuită se deschise brusc.

– Afar’ cu tine! strigă o femeie înaltă și sfrijită.

Purta o veche tunică militară, de culoare roșie, peste un corsaj din piele atât de jegos, că devenise negru. Pe dedesubt avea o cămașă în dungi negru cu roșu dintr-o țesătură aspră de lână cu in, ale cărei poale erau destrămate și pline de noroi. În spatele ei licărea lumina palidă a focului din cămin, făcând-o să pară proptită în gura iadului.

– N-ai parale, nu vezi băutură. Ieși afar’ din cas’!

Motivul furiei ei era o femei subțiratică. Ar fi fost drăguță, dacă n-ar fi avut dinții înnegriți și o pustulă pe unul din obraji. Nefericita creatură se trase înapoi de frică și întinse brațele ca și cum ar fi vrut să se apere de o lovitură.

– Ți-oi da un penny și juma’ mâini. Da’ dă-mi gin ’n sear-asta.

– Du-te de-ți câștigă paralele, îi zise Maica Panseluță și o azvârli pe nefericită în uliță.

Apoi se întoarse, își înfipse în șold pumnii mari și roșii, măsurându-l pe lord din cap și până în picioare, cu ochii hulpavi.

– Ei, asta-i! Da’ ce căutați p’acilea, doamnă Dews? Nu prea cred că ai treburi prin partea asta din mahalaua St. Giles.

– Nu știam că St. Giles e împărțită în teritorii, răspunse Temperance înțepată.

Maica Panseluță clipi spre ea cu ochii ca mărgelele.

– Zău că nu?

Temperance își drese glasul.

– Prietenul meu ar vrea să te întrebe câte ceva.

Maica Panseluță rânji spre Lord Caire, dezvelindu-și gingiile lipsite de dinții din față.

– Atuncea mai bine-ntrați, nu?

Nu se mai uită la Temperance, concentrându-și lăcomia în mod evident asupra lui Caire. Cu toate astea, lordul făcu un pas înapoi, lăsând-o pe Temperance să intre prima. Femeia se înclină să treacă pragul și coborî treptele abrupte din lemn, care duceau la o pivniță.

Camera din față era joasă, lungă și întunecoasă, luminată doar de focul ce duduia în fundul încăperii. Grinzile de deasupra erau înnegrite de fum. Pe o latură, o placă de lemn deformată și sprijinită pe două butoaie reprezenta tejgheaua. În spatele ei stătea o fată fără un ochi, singura servitoare. Aici își vindea Maica Panseluță băutura: gin, un penny și jumătate ceașca. Un grup de soldați râdeau, beți, la o masă din colț. În afară de ei, doi indivizi dubioși se cocârjau de umeri de parcă ar fi vrut să devină invizibili. Unul din ei purta pe chip un petic triunghiular din piele, care îi ascundea lipsa nasului. În partea opusă a odăii izbucnise o ceartă, iscată de trei mateloți care jucau cărți, în timp ce, în apropiere, un bărbat solitar cu o perucă mult prea mare fuma cu un aer senin. O femeie și un bărbat stăteau împreună, sprijiniți de perete, așezați direct pe podeaua goală și jegoasă, cu ceșcuțele de cositor în căușul palmelor. Puteau să doarmă peste noapte aici… dacă fiecare îi plătea Maicii Panseluță încă cinci penny pentru acest privilegiu.

– Acu’ ia să văz io cam ce-aș putea să fac pentru așa un domn fățos ca matale?

Maica Panseluță răcnea, ca să acopere larma marinarilor certăreți și își freca sugestiv degetul mare de arătător.

Lord Caire scoase o punguță de sub mantie și îi desfăcu baierile. Alese din ea o jumătate de coroană și i-o puse femeii în palmă.

– Mă interesează o crimă căreia i-a căzut victimă o femeie din St. Giles. Se numea Marie Hume.

Maicii Panseluță îi pieri zâmbetul, apoi căzu pe gânduri și buzele i se țuguiară.

– Așa informați’e, milord, o să te cam coaste oareș’ce parale în plus.

Îl cunoștea ea oare pe Lord Caire, sau femeia nu făcea decât să lingușească o potențială sursă de bani?

Auzindu-i întrebarea, lordul ridică din sprâncene și mai scotoci în pungă, după încă o jumătate de coroană. I-o aruncă Maicii Panseluță și moneda dispăru după tovarășa ei, în corsetul femeii.

– Luați de ședeți, milord, zise Maica Panseluță, făcând semn spre un scaun șubred gol. Și ziceți că ie o femeie ucisă?

Lord Caire nu luă în seamă tentativa de ospitalitate.

– Avea treizeci și ceva de ani, era bălaie și frumoasă, dar avea din naștere un semn de mărimea unui penny, exact aici, zise, arătând la tâmplă, spre colțul ochiului. O știi?

– Ei, na! Păi ie o groaz’ dă fetișcane frumoase p’acilea, răspunse femeia. Mai era și altceva aparte la ea?

– I-au scos mațele, zise Lord Caire.

Temperance trase adânc aer în piept și toate avertismentele lui Nell o năpădiră din nou. „Doamne,

Dumnezeule!”

Până și Maica Panseluță clipi la auzul vorbelor atât de brutale.

– I-au scos mațele ca unui porc, murmură ea. P’aia mi-o amintesc. Era dă soi, așa-i? Au găsit-o într-o casă dân Tanner’s Court, într-o odăiță, cu muștele bâzâind năclăite în sângele negru.

Dacă vorbele Maicii Panseluță fuseseră menite să-l șocheze pe Lord Caire, atunci ele dădură greș. Bărbatul își păstră aerul curios, amuzat chiar, și își ridică bărbia.

– Da, ea este.

Maica Panseluță cătină din cap, mimând părerea de rău.

– Atunci, milord, nu prea pot fi de f’un folos în treb’șoara asta.

Drept răspuns, Lord Caire întinse mâna.

– Dă-mi înapoi monedele.

– Stai olecuță, milord, zise femeia grăbită. Nu’ș nimic dă omor, da’ știu cine ar putea să știe.

Lordul se calmă și ochii i se îngustară, ca și cum ar fi ochit prada.

– Cine? întrebă el.

– Martha Swan, răspunse Maica Panseluță, zâmbind strâmb și răutăcios, apoi îngăimă: E ultima femeie care a văzut-o în viață.

Vântul îi tăie respirația când Temperance urcă înapoi scările exterioare ale tavernei Maicii Panseluță. Lord Caire o urma, învăluit într-o tăcere misterioasă. Cine era femeia ucisă? Și de ce se interesa el de această crimă? Se cutremură, amintindu-și de cum descrisese el femeia „cu mațele scoase”. Doamne sfinte, în ce se băgase?

– Ești neobișnuit de tăcută, doamnă Dews, remarcă lordul, cu timbrul lui grav.

– De unde știți care îmi este felul obișnuit, milord? Abia dacă mă cunoașteți.

Îl simți chicotind în spatele ei.

– Cu toate astea, simt că ești o femeie volubilă atunci când ești în largul tău.

Temperance se opri și se răsuci pe călcâie, cu brațele încrucișate, ca să-și țină de cald, dar poate și ca să-și adune curajul.

– Ce fel de joc faceți cu mine?

Caire se opri și el, mult prea aproape de ea. Părul strâns în coadă i se desfăcuse și șuvițe de păr argintiu îi încadrau fața.

– Joc, doamnă Dews?

– Da, joc, repetă, refuzând să se teamă de el. Mi-ați spus că sunteți în căutarea unei persoane în St. Giles, dar când v-am dus la magazinul domnului Hopper, ați întrebat despre o femeie ucisă, iar acum, la taverna Maicii Panseluță, ați întrebat despre o femeie „cu mațele scoase”.

Lordul ridică din umerii lați, care tresăltară pe sub mantie.

– Nu te-am mințit. Caut într-adevăr pe cineva – pe ucigașul ei.

Femeia se înfioră când vântul îi azvârli în obrajii înghețați picături reci de ploaie. Își dorea să-i fi putut vedea ochii, dar aceștia erau ascunși sub borul pălăriei.

– Ce era pentru dumneavoastră femeia aceea?

Gura lui mare și senzuală se arcui într-un zâmbet abia schițat. Nu îi răspunse.

– De ce eu? șopti ea, deși înțelesese, prea târziu, că ar fi trebuit să pună întrebarea cu o seară înainte. Cum m-ați găsit? De ce m-ați ales *pe mine?*

– Te-am văzut prin împrejurimi, în timp ce făceam cercetări în St. Giles. Erai întotdeauna grăbită, mereu îmbrăcată în negru, întotdeauna atât de… hotărâtă. Când te-am văzut seara trecută, te-am urmărit până acasă.

– Asta e tot? întrebă ea, aţintindu-l cu privirea. M-aţi ales dintr-o toană?

– Sunt un bărbat cu toane. Ți-e frig, doamnă Dews. Vino!

O porni iar, de astă dată el înainte, deschizând drumul cu paşi siguri.

– Unde mergem? strigă Temperance după el. Nu vreți să o găsiți pe Martha Swan?

Caire se opri şi se întoarse spre ea.

– Maica Panseluță a spus că femeia îşi face veacul pe Hangman's Alley. Ştii pe unde vine?

– Da, dar mai e aproape un kilometru până acolo, în direcția asta, îi explică Temperance, indicând străduța din spatele ei.

Lordul încuviință.

– Atunci îi mai dăm pace coniței Swan încă o noapte. Este târziu şi e vremea să te întorci acasă.

Porni iar, fără să mai aştepte răspunsul ei.

Temperance o luă după el cu paşi mărunți, ca un cățeluş ascultător. Lordul îi răspunsese la întrebări, dar într-un fel care dăduse naştere altora noi. Sute de femei trăiau în St. Giles. Fără doar şi poate, multe erau prostituate sau se ocupau cu alte lucruri ilegale. Dar dacă Lord Caire ar fi vrut, ar fi putut să găsească măcar vreo duzină, dacă nu mai multe, care ar fi fost dispuse să-l călăuzească prin mahala. De ce o alesese pe ea? Temperance se încruntă, grăbindu-se să țină pasul cu el. Se prea putea ca el să fie un străin cu secrete întunecate, dar ea tot se simțea în siguranță când străbătea străduțele mizerabile cu el alături.

– Nu ştiu dacă putem avea încredere în Maica Panseluță, zise ea, gâfâind uşor, iar vântul rece îi smulse vorbele de pe buze.

– Nu crezi că Martha Swan există?

– Nu, cred că e destul de adevărată, bâigui Temperance. Dar dacă posedă şi vreun fel de informații, asta este o cu totul altă poveste.

– Cum se face că o cunoşti pe Maica Panseluță?

– Toată lumea o cunoaşte pe Maica Panseluță. Ginul este demonul mahalalei St. Giles.

– Chiar aşa? întrebă Caire, privind-o.

– Îl beau şi tinerii, şi bătrânii. Unii fac din el singurul fel de mâncare, zise Temperance, apoi continuă ezitant: Dar nu este acesta singurul motiv pentru care ne cunoaştem.

– Explică-mi.

Femeia ridică mâna să-şi tragă gluga mai strâns în jurul feței.

– Acum nouă ani, când am venit pentru prima oară la orfelinat, Maica Panseluță ne-a trimis vorbă. Avea o fetiță de vreo trei ani. Nu ştiu de unde căpătase copilul, dar cu siguranță nu era al ei.

– Şi?

– S-a oferit să ni-l vândă nouă.

Temperance făcu o pauză, pentru că vocea începuse să-i tremure – nu de teamă sau de mâhnire, ci de furie. Îşi reamintise furia turbată, disprețul față de cinismul venal al Maicii Panseluță.

– Ce s-a întâmplat?

Lord Caire pusese întrebarea cu voce şoptită, dar ea îl auzise foarte bine. Aproape că îi simțea

glasul vibrându-i până în oase.

– Winter și tata s-au opus să o cumpărăm. Ziceau că astfel o vom încuraja pe Maica Panseluță să mai vândă și alți orfani.

– Dar dumneata?

Temperance trase aer în piept.

– Uram faptul că trebuie să o plătesc, dar ne spusese foarte limpede că dacă nu-i dăm cât cere, va găsi un alt cumpărător. Cineva căruia n-o să-i pese deloc de binele copilului.

– Un pește.

Îl privi în fugă, dar nu-i zări decât profilul feței, rece și distant. Intraseră pe o stradă mai largă, una pe care putea să meargă alături de el. Nu era drumul pe care îl condusese pe lord spre pivnița Maicii Panseluță. Se întrebă într-o doară dacă nu cumva el se rătăcise. Apoi se întoarse și privi înainte.

– Da, un pește, probabil, deși Maica Panseluță n-a spus niciodată asta explicit. Pur și simplu făcea aluzii dintre cele mai grozave.

Plecase capul, amintindu-și de acea îngrozitoare tocmeală. Pe atunci încă mai era puțin naivă. Nu avea habar cât de negru putea să fie sufletul unei femei.

Temperance nu era destul de atentă la drum. Vârful pantofului i se prinse în ceva, se împiedică și întinse mâinile în față, încercând să-și recapete echilibrul. Pentru o clipă înspăimântătoare, trupul i se aplecă în față și își dădu seama că avea să cadă la pământ.

Apoi el o prinse cu mâinile lui dure – mâini care provoacă durere –, o apucă de coate, împiedicând-o să cadă. Ridică privirea și îl văzu acolo, chiar în fața ei, cu ochii lui albaștri de diavol. O trase lângă el, aproape ca într-o îmbrățișare. Asemenea unui prieten. Unui iubit.

Toate dorințele ei cele mai rele protestau să iasă la suprafață.

– Așadar, ai cumpărat copilul, șopti el și răsuflarea lui îi mângâie buzele.

– Da.

Îl privi pe acest aristocrat fără inimă. De ce voia să afle povestea? De ce dorea cu insistență să redeschidă răni vechi? De ce îl căuta pe ucigașul unei femei moarte?

– Da, i-am plătit cât a cerut. Mi-am vândut singura bijuterie pe care o aveam – o cruce din aur pe care mi-o dăruise odinioară soțul meu – și am cumpărat copila. I-am spus Mary Whitsun, după ziua când am ținut-o prima dată în brațe.

Lordul își ridică fruntea și ochii albaștri păreau întrebători.

Temperance plângea în hohote, furia și mâhnirea răbufniseră din locul acela unde își ținea cu grijă închise, sub control, toate emoțiile pe care nu-și putea permite să le simtă. Tremura, încercând să-și domolească patima. Să o prindă și să o ascundă la loc.

El o scutură ca și cum ar fi vrut să desprindă din ea răspunsul pe care îl aștepta.

– Winter a avut dreptate, suspină ea. Fetița a fost salvată, dar, două luni mai târziu, Maica Panseluță a venit iar la noi cu un copil, un băiat de data asta. Și prețul cerut era de două ori mai mare decât fusese pentru fetiță.

– Și ce ai făcut?

– Nimic, răspunse, cu ochii închiși parcă pentru a se apăra. Prețul a fost prea mare. Nu aveam atâția bani. Noi... eu… nu am putut face nimic. Am implorat-o, am căzut în genunchi și m-am milogit de vrăjitoare, dar ea l-a vândut oricum altcuiva.

Prinsese marginea mantiei în pumni şi o scutura ca şi cum ar fi vrut să-i transmită şi lui toată grozăvia acelei amintiri.

– L-a vândut pe băieţelul acela mic şi drăgălaş, şi eu nu am putut să fac nimic să-l salvez.

Plângea furioasă cu ochii ridicaţi spre el şi, într-o clipă, lordul se repezi asupra ei şi îi prinse gura. Apăsat, fără milă. Şocată, lui Temperance i se tăie respiraţia. El îşi lipi gura de buzele ei moi. Îi simţea dinţii, gustul limbii fierbinţi, şi acea parte din ea, acea parte infamă, păcătoasă şi *urâtă*, se eliberă şi îşi luă zborul. Se desfăta cu ferocitatea lui. Se bucura de sexualitatea lui brutală.

Îşi pierdu complet stăpânirea de sine.

Până ce el îşi înălţă capul şi o privi. Buzele îi erau umede şi se înroşiseră uşor, dar în afară de asta, nu exista nici un alt semn al sărutului devastator.

După câtă lipsă de emoţie arăta, la fel de bine ai fi putut spune că tocmai se uşurase pe un zid.

Temperance încercă să se smulgă din îmbrăţişare, dar mâinile lui o ţineau cu putere.

– Eşti o fiinţă plină de pasiune, murmură el, cercetând-o pe sub pleoapele pe jumătate lăsate. Atât de sentimentală.

– Nu e adevărat, şopti ea, oripilată de o astfel de idee.

– Minţi. De ce oare? zise şi ridică amuzat din sprâncene, pentru ca apoi să-i dea drumul atât de brusc, încât ea se împiedică şi făcu un pas înapoi. Era amanta mea.

– Poftim?

– Femeia ucisă, aceea pe care au despicat-o ca pe un porc la măcelar. De trei ani era amanta mea.

Temperance îl privi uluită.

El înclină din cap.

– Pe mâine seară. Noapte bună, doamnă Dews.

Apoi se depărtă şi dispăru, înghiţit de umbrele nopţii.

Temperance se întoarse, cu mintea învârtejindu-i-se, şi atunci o zări, la nici douăzeci de paşi distanţă. Uşa orfelinatului.

Până la urmă, Lord Caire o adusese acasă în siguranţă.

4 Cutie de tinichea

Capitolul 3

Regele Inimă Ferecată trăia într-un castel maiestuos, ridicat pe vârful unei culmi. În castel mai erau sute de ostaşi de pază, sumedenie de curteni şi o mulţime de slugi şi de curtezane. Regele nu era niciodată singur, nici ziua, nici noaptea, dar cu toate acestea, nimeni nu era apropiat sufletului său. De fapt, singura fiinţă vie care conta pentru rege era o micuţă pasăre cu pene albastre. Pasărea trăia într-o colivie aurită şi bătută cu nestemate şi, uneori, cânta şi ciripea. Seara, Regele Inimă Ferecată hrănea pasărea cu nuci pe care i le dădea printre gratiile coliviei…

din *Regele Inimă Ferecată*

„În St. Giles, soarele nu pare să strălucească vreodată”, se gândea Silence Hollingbrook a doua zi dimineaţă. Ridică ochii spre cer şi, printre faţadele caselor, firmele prăvăliilor şi acoperişuri, zări un petic de cer senin, nu mai mare decât o palmă. Mahalaua St. Giles era mult prea aglomerată, casele se ridicau una lângă alta, iar odăile erau împărţite şi răsîmpărţite, până ce oamenii ajungeau să trăiască precum şobolanii în colonie. Silence se înfioră, mulţumită de odăile ei îngrijite din Wapping. St. Giles era un loc îngrozitor în care să trăieşti. Şi-ar fi dorit ca fratele ei mai mare şi sora lor să găsească un alt loc pentru Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi. Pe de altă parte, St. Giles era mahalaua unde tatăl lor înfiinţase orfelinatul şi locul unde trăiau cei mai săraci dintre săracii Londrei.

Se opri în dreptul porticului dărăpănat şi bătu cu putere în uşa groasă de lemn. Orfelinatul avusese şi un clopoţel, până la Crăciunul trecut, când cineva îl furase. Winter nu reuşise încă să-l înlocuiască şi uneori ciocănea minute bune, înainte să o audă cineva.

Astăzi însă, uşa se deschise aproape imediat.

Privi în jos şi zări nişte obrăjori roz şi curaţi, părul negru dat spre spate de pe fruntea înaltă şi nişte ochi căprui.

– Bună dimineaţa, Mary Whitsun.

Mary făcu o reverenţă.

– Bună dimineaţa, doamnă Hollingbrook.

Silence pătrunse în holul îngust şi îşi atârnă şalul în cuier.

– Sora mea e pe-aproape?

– Doamna e în bucătărie, zise Mary.

Silence zâmbi.

– O găsesc eu singură, atunci.

Mary dădu solemn din cap şi o luă pe scări în sus, să continue treaba din care se întrerupsese.

Silence săltă coşul pe care îl adusese cu ea şi se întoarse spre bucătărie.

– Bună dimineaţa! strigă ea în timp ce intra.

Temperance se răsuci din dreptul oalei uriaşe care fierbea deasupra focului.

– Bună dimineaţa, surioară! Ce surpriză plăcută. Nu ştiam că trebuie să ne vizitezi azi.

– Nu trebuia, zise Silence, simţind cum obrajii îi iau foc de ruşine, pentru că nu mai trecuse pe la

orfelinat de mai mult de o săptămână. Dar azi-dimineață am cumpărat niște afine uscate la piață și m-am gândit să aduc și aici câteva.

– A, ce frumos din partea ta! Mary Whitsun o să fie încântată, zise Temperance. Îi plac mult cornurile cu afine.

– Mmm, comentă Silence, așezând coșul pe masa veche din bucătărie. Pare că a mai crescut câțiva centimetri de când am văzut-o ultima dată.

– Chiar așa este, zise Temperance și își șterse sudoarea de la tâmple cu șorțul. Și e așa de frumoasă, deși nu i-o spun în față. Nu vreau să devină orgolioasă.

Silence zâmbi și dezveli coșul.

– Aș zice că te mândrești.

– Crezi? întrebă Temperance absentă și se întoarse iar la oala din care ieșeau aburi.

– Da. Silence ezită o fracțiune de secundă, înainte de a adăuga, simplu: Are vârsta când trebuie să plece ucenică, nu-i așa?

– Da, de fapt aproape că a depășit-o, oftă Temperance. Dar îmi este de așa mare ajutor la orfelinat. N-am început încă să îi caut un loc unde să meargă.

Silence scoase lucrurile din coș, fără să comenteze în vreun fel. Temperance știa mai bine decât ea că, dacă se atașa prea mult de copiii din orfelinat, nu avea decât de suferit.

– Ai mai mult decât afine aici, zise Temperance, apropiindu-se de masă.

– Am adus și niște ciorapi pe care i-am făcut eu.

Silence îi arătă timidă rezultatul muncii sale… trei perechi micuțe de ciorapi. E drept, nici una nu avea exact aceeași mărime ca și celelalte, dar cel puțin se potriveau ca formă. Mai mult sau mai puțin.

– Am făcut o pereche pentru William și mi-a rămas niște lână.

– Vai de mine, uitasem! exclamă Temperance, punându-și mâinile în șold și îndreptându-se de spate. Căpitanul Hollingbrook trebuie să se întoarcă în curând.

Silence simți cum o undă de tăcută bucurie i se răspândește prin trup la auzul numelui soțului ei. William era de luni întregi plecat pe mare, la cârma vasului *Finch,* o corabie de mărfuri care se întorcea din Indiile de Vest.

Îi răspunse surorii sale, cu capul plecat:

– Trebuie să sosească azi, mâine. Sper că, atunci când va reveni, tu și Winter veți veni la noi la cină, să sărbătorim întoarcerea lui.

Cum Temperance nu-i răspunse imediat, Silence ridică privirea. Sora ei se uita încruntată la un morman de napi aflați pe masă.

– Ce este? o întrebă Silence.

– Ce?

Temperance îi aruncă o privire scurtă și expresia feței îi reveni la normal.

– Vai, draga mea, nu-i nimic. Știi că eu și Winter am fi încântați să luăm masa cu tine și cu căpitanul Hollingbrook. Doar că suntem așa de ocupați cu orfelinatul acum…

Își lungea vorbele în timp ce mătura cu privirea bucătăria mare.

– Atunci, poate că a sosit momentul să mai angajați niște ajutoare. Nell muncește din greu, dar e una singură.

Temperance râse, într-un hohot scurt și sonor.

– Dacă am avea un protector care să ne furnizeze ceva fonduri, am putea să o facem. Dar așa cum

stau lucrurile, abia dacă am fost în stare astăzi, în sfârşit, să plătim chiria pe luna asta şi pe cea trecută. Dacă mai întârziem o dată, domnul Wedge s-ar putea să ne dea afară.

– Cum? exclamă Silence şi se lăsă să cadă pe un scaun de bucătărie. Mi-a mai rămas aproape o liră din banii pentru băcănie. Îţi sunt de vreun ajutor?

Temperance zâmbi.

– Nu, draga mea. Nu m-ar ajuta decât pentru foarte puţin timp şi nu vreau să primesc bani de la căpitanul Hollingbrook. Ştiu cum economisiţi şi voi banii.

Silence se înroşi puţin. William era un soţ minunat, dar un căpitan de corabie de negoţ nu câştiga chiar prea bine, mai ales când trebuia să întreţină o soţie, o mamă în vârstă şi o soră nemăritată.

– Dar Concord nu poate?

Temperance clătină din cap.

– Winter zice că de la moartea tatei, fabrica de bere merge în pierdere. Şi în plus, Concord are propria familie de îngrijit.

Fu rândul lui Silence să clatine din cap. Habar nu avea că fratele lor, Concord, era strâmtorat cu banii, dar, e drept, bărbaţilor din familia lor nu le prea plăcea să discute despre afaceri cu femeile. Concord şi soţia lui, Rose, aveau cinci copii adorabili şi un al şaselea era pe drum.

– Şi Asa? întrebă ridicând ochii.

Temperance se strâmbă.

– Ştii că Asa a dispreţuit întotdeauna orfelinatul. Cred că Winter urăşte ideea de a se duce iar la el cu mâna întinsă.

Silence trase un nap către ea şi apucă un cuţit ca să-l curețe de frunze.

– Winter este omul cel mai puţin trufaş din câţi cunosc eu.

– Da, desigur, dar chiar şi cel mai umil dintre oameni are totuşi o urmă de mândrie. În afară de asta, chiar dacă Winter i-ar cere lui Asa, nu există nici o garanţie că l-ar ajuta.

Silence ar fi vrut să o contrazică, asigurând-o că Asa i-ar ajuta dacă ar putea, dar din păcate că nu era prea sigură. Asa fusese întotdeauna retras faţă de familie, secretos şi singuratic.

– Şi ce ai să faci?

Silence începu să taie napul în bucăţele care îi ieşeau mai degrabă ca nişte bulgări, decât cubuleţe. Nu fusese niciodată prea pricepută la tăiat.

Temperance luă şi ea un cuţit, dar pregetă.

– În privinţa asta, am deja un plan.

– Da?

– Trebuie să-mi promiţi că n-ai să le spui fraţilor noştri.

Silence se uită în sus la ea.

– Ce?

– Şi nici lui Verity, continuă Temperance.

Verity era cea mai mare din familia Makepeace.

Silence o privi fix. Ce secret ar fi vrut Temperance să păstreze faţă de fraţii lor, dar şi de sora mai mare?

Expresia de pe chipul lui Temperance era aproape fioroasă. Dacă Silence voia să afle, trebuia să promită.

– Foarte bine.

Temperance puse jos cuțitul și se aplecă mai aproape, ca să-i șoptească:

– Am cunoscut pe cineva care îmi va face cunoștință cu persoane influente și înstărite din Londra. O să găsesc un protector nou pentru orfelinat.

– Cine este? întrebă Silence, atât de încruntată, încât sprâncenele îi deveniseră una.

Familia lor era una de oameni simpli. Tatăl fusese berar și, la moartea acestuia, Concord preluase afacerea familiei. Tatăl lor crezuse cu tărie în învățătură și se îngrijise ca toți frații ei să primească o bună educație în religie, filosofie, greacă și latină. Presupunea că în felul acesta băieții ar putea fi numiți intelectuali, dar educația nu șterse faptul că munceau ca să-și câștige existența. Genul de oameni de care vorbea Temperance erau cu totul de neabordat pentru ei.

– Cine este acest prieten influent?

Silence observă momentul în care sora ei se schimbă la față. Temperance era o persoană minunată și poate tocmai de aceea mințea foarte prost.

– Spune-mi, Temperance.

Sora ei își înălță bărbia.

– Este Lord Caire.

Silence se încruntă.

– Un nobil? Cum Dumnezeu ai găsit un nobil dispus să te ajute?

– De fapt, el m-a găsit pe mine.

Temperance își țuguie buzele, cu ochii țintă pe grămada din ce în ce mai mare de napi tocați.

– Crezi că îi place cuiva într-adevăr să mănânce napi?

– Temperance…

Temperance înfipse vârful cuțitului într-o bucățică albă de nap și o ridică.

– Sunt foarte sățioși, desigur, dar, sincer, când ai auzit tu ultima oară pe cineva spunând „A, mie îmi plac așa de mult napii”?

Silence puse jos cuțitul și așteptă.

Capacul oalei de pe foc zdrăngănea, iar cuțitul lui Temperance se înfipsese repetat în masă vreo jumătate de minut, înainte ca ea să continue.

– M-a urmărit până acasă, acum două seri.

– Poftim?! izbucni Silence.

Sora ei adăugă însă, cu repeziciune:

– Sună mai rău decât este. A fost destul de inofensiv, te asigur. M-a rugat doar să-l ajut să stea de vorbă cu câțiva oameni din St. Giles. În schimb, i-am cerut să mă prezinte acelora despre care știe că sunt bogați. E un aranjament foarte avantajos, pe cuvânt.

Silence o țintui pe sora sa cu privirea. Imaginea pe care i-o prezenta era cu mult prea roz.

– Și presupun că acest Lord Caire este un gentleman bătrân, cu părul alb și genunchii ciolănoși, nu?

Temperance tresări.

– De fapt, într-adevăr *are* părul alb.

– Și genunchii?

– Sper că nu-ți închipui că mă zgâiesc la genunchii unui gentleman.

– Temperance…

– Ei, bine, este un bărbat tânăr şi destul de chipeş, admise Temperance, nu prea elegant.

Obrajii i se roşiseră.

– Doamne sfinte! exclamă Silence.

Îngrijorată, o fixă cu privirea pe sora ei. Temperance avea douăzeci şi opt de ani şi era văduvă, dar uneori se purta cam la fel de înţelept ca o fată prostuţă.

– Gândeşte-te. De ce te-ar fi ales Lord Caire anume pe tine ca să-l conduci prin St. Giles?

– Nu ştiu, dar…

– Trebuie să-i spui lui Winter. Treaba asta seamănă cu o poveste urzită ca să te ademenească. Lord Caire s-ar putea să aibă planuri îngrozitoare în privinţa ta. Dacă te atrage spre desfrâu?

Temperance îşi încreţi nasul, atrăgând atenţia asupra unei dâre de cenuşă de pe vârful lui.

– Nu prea cred că e cazul. Te-ai uitat la mine în ultimul timp?

Îşi desfăcu larg braţele, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze ridicolul ideii că un nobil ar fi vrut să o seducă. Silence trebui să recunoască faptul că acolo, în bucătăria ei, cu părul pe jumătate desfăcut şi cenuşă pe nas, Temperance clar nu arăta prea ispititor pentru un eventual seducător.

Însă îi răspunse cu sinceritate:

– Eşti destul de drăguţă şi o ştii foarte bine.

– Nu ştiu nimic de genul ăsta, răspunse Temperance, lăsându-şi mâinile să-i cadă pe lângă corp. Întotdeauna tu ai fost frumoasa în familia noastră. Dacă vreun lord ticălos ar fi să corupă pe vreuna din noi, tu ai fi aceea.

Silence continua să o privească încăpăţânată.

– Încerci să-mi distragi atenţia.

Temperance oftă şi se lăsă să cadă pe scaunul de bucătărie.

– Nu spune nimănui, Silence, te rog. Deja am acceptat banii pe care mi i-a dat Lord Caire ca să plătesc chiria… aşa ne-am achitat datoria.

– Dar Winter cu siguranţă va afla până la urmă. Cum i-ai justificat că ai plătit chiria?

– I-am spus că am vândut un inel pe care mi l-a dăruit Benjamin.

– Vai, Temperance! exclamă Silence, ducându-şi mâna la gură de oroare. L-ai minţit pe Winter?

– A fost doar o minciună mică, zise Temperance şi scutură din cap. Este singura speranţă pe care o avem pentru orfelinat. Gândeşte-te ce ar însemna pentru Winter dacă orfelinatul ar fi închis.

Silence continua să o privească fix. Dintre toţi fraţii lor, Winter îi fusese cel mai devotat tatălui lor şi muncii sale caritabile. L-ar fi dezamăgit îngrozitor dacă orfelinatul s-ar fi închis cât timp el era la cârmă.

– Te rog, Silence, şopti Temperance, de dragul lui Winter.

– Foarte bine, zise Silence şi dădu din cap o singură dată. Nu o să le spun fraţilor noştri…

– Of, îţi mulţumesc!

– Cu condiţia să nu consider că eşti în pericol, continuă Silence.

– N-o să fiu în pericol. Pot să te asigur de asta.

Lazarus se trezi cu un strigăt mut. Deschise ochii larg şi, pentru o clipă, stătu pur şi simplu, privind în jurul încăperii, făcând efortul să-şi amintească unde se afla. Apoi îşi recunoscu propriul dormitor. Pereţii erau zugrăviţi într-o culoare brun-închis, mobila era veche şi masivă, iar patul avea

baldachin cu draperii verde-închis cu maro. Înaintea lui, aici dormise tatăl său şi Lazarus nu se obosise să schimbe ceva, atunci când moştenise titlul nobiliar. Simţea cum fiecare muşchi din trupul lui se destinde încet, în timp ce privea pe fereastră. Lumina care intra era de un cenuşiu pal; răsăritul nu putea să fie prea departe… şi niciodată nu mai încerca să adoarmă după un coşmar. Se întinse şi se ridică din pat, gol-puşcă, apoi se îndreptă cu paşi măsuraţi spre măsuţa înaltă de toaletă, ca să se stropească pe faţă cu apă rece. Îmbrăcă un halat din brocart galben şi se aşeză la biroul din lemn de cireş din colţ – singura piesă de mobilier din încăpere pe care o adusese cu el. Tatăl lui l-ar fi dezaprobat din toată inima dacă l-ar fi văzut scriind în halat.

Lazarus zâmbi la gândul acesta. Apoi desfăcu încet capacul călimării şi începu să trudească la proiectul de traducere pe care îl avea în lucru. În poezia respectivă, Catul era deosebit de acid la adresa Lesbiei. Lazarus voia să găsească varianta cea mai corectă – cuvântul „perfect” – care, pus în contextul corect, ar fi strălucit precum un diamant montat într-un inel deosebit. Era o muncă de precizie, meticuloasă, şi care putea să-l ţină ocupat ore în şir, fără oprire.

Small, valetul lui, intră peste un timp, şi Lazarus ridică privirea. Atunci observă că odaia era inundată de lumina soarelui.

– Îmi cer iertare, milord, zise Small, nu mi-am dat seama că sunteţi treaz.

– Nu are importanţă, răspunse Lazarus, cu ochii înapoi la traducere.

Cuvintele îl chemau, dar nu găsise încă aranjamentul potrivit.

– O să sun să vă aducă micul dejun, bine?

– Mmm.

– Şi, dacă sunteţi gata, să vă fac toaleta?

Pfui! Acum totul era în van. Lazarus aruncă nerăbdător tocul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Imediat, Small îi aşeză o pânză aburindă pe jumătatea de jos a feţei. Mişcările valetului erau rapide şi eficiente, iar mâinile, delicate ca ale unei femei.

Lazarus închise ochii şi se relaxă în timp ce căldura umedă îi pătrundea în piele şi o înmuia. Îşi aminti de noaptea trecută, de ochii căprui-deschis ai doamnei Dews. De felul în care ea îi închisese, în extaz, când îi dăduse îmbucătura de tartă cu prune. De felul cum îi îngustase, furioasă, când el o întrebase de ce, la început, nu voise să guste din ea. Pentru cineva ca el – un bărbat care nu putea să simtă nici o emoţie – dispoziţiile ei erau irezistibil de ademenitoare. Flacăra furiei ei crease o căldură pe care el aproape că putea să o simtă. Fusese atras de căldura aceea tot aşa cum o pisică este atrasă de căldura vetrei. Emoţia ei îi era străină, îi părea sălbatică şi incitantă şi absolut fascinantă – iar ea încercase din răsputeri să o ascundă. De ce? Lazarus voia să petreacă mai mult timp cu sursa unei atât de puternice emoţii. Voia să experimenteze şi să testeze, să vadă ce altceva ar fi făcut ca obrajii să i se îmbujoreze şi respiraţia să-i devină mai sacadată. Ce ar fi făcut-o să râdă? Ce o speria? Cum îi arătau ochii în momentul când ajungea la orgasm? Ar fi încercat să se reţină sau senzaţia trupească i-ar fi copleşit tot sistemul de apărare?

Gândul acesta era straniu de excitant pentru un moment atât de matinal. Nu-i păsase niciodată, în nici un fel, de ce simţea o femeie. Femeia nu era decât mijlocul prin care-şi ostoia propria poftă. Cu doamna Dews însă, partea interesantă o reprezenta însăşi femeia.

Small îndepărtă pânza şi întinse o spumă caldă peste falca lui Lazarus. Acesta rămase cu ochii închişi, refuzând să tresară la prima trecere a briciului peste obrazul lui. Pe furiş, se prinse de braţele fotoliului. Pentru el, era o încercare fizică dintre cele mai oribile să lase pe cineva să-l atingă, ceea ce

explica parțial de ce îngăduia această groaznică intimitate în fiecare dimineață. Îi dădea un fel de satisfacție să se confrunte cu această spaimă rudimentară și să o înfrângă zilnic.

Valetul termină de ras obrazul stâng, și Lazarus își aplecă ușor capul ca să primească briciul și pe cel drept, reprimându-și un tremur de repulsie. De când se știa, avea acest dezgust față de atingerea altcuiva. Nu. Nu era corect. Lazarus nu-și putu reține un frison când Small îi trecu briciul peste buza de sus. Odată, demult, când era foarte mic, existase o atingere care nu-i provocase spaima și dezgustul și durerea adevărată.

Dar asta se întâmplase demult și persoana aceea era moartă de mult.

Small șterse ultimele urme de clăbuc de pe fața lui Lazarus, și acesta deschise ochii.

– Mulțumesc.

Dacă valetul avea în vreun fel idee despre durerea pe care i-o provoca stăpânului său, expresia lui placidă nu lăsa să se vadă asta.

– Cu ce vreți să vă îmbrăcați astăzi, milord?

– Pantalonii mulați și tunica din mătase neagră, cu vesta țesută cu fir argintiu.

Lazarus se ridică în picioare și lăsă halatul pe spătarul scaunului. Small îi întinse hainele și el se îmbrăcă singur – granița dintre suferință și autotortură era una foarte fină.

– Dă-mi și bastonul, spuse Lazarus, în timp ce-l lăsa pe valet să-i prindă părul la spate cu o panglică de catifea neagră.

– Desigur, milord.

Small privi nesigur pe fereastră.

– Aveți o întâlnire atât de devreme?

– Trebuie să-i fac o vizită mamei mele, zise Lazarus, zâmbind fără chef. Și asta este o îndatorire pe care este mai bine să o îndeplinești cât mai devreme cu putință.

Luă bastonul pe care i-l întinsese Small și părăsi odaia fără să mai aștepte răspunsul valetului.

Dormitorul principal dădea într-un hol mare de la etaj, lambrisat cu lemn într-o nuanță închisă, sculptat din belșug. Reședința era în proprietatea familiei Caire încă de pe vremea bunicului. Nu mai era acum în zona cea mai mondenă a Londrei, dar era mare și impunătoare și avea un iz destul de pătrunzător de putere și de avere moștenită din tată în fiu. Lazarus coborî scările, lăsând mâna să îi alunece pe balustrada de culoare roz. Piatra fusese importată din Italia, tăiată și lustruită până când ajunsese să lucească precum o oglindă. Ar fi trebuit să simtă ceva când atingea piatra rece și netedă, știa asta. Mândrie poate? Sau nostalgie? Dar în loc de asta, simțea așa ca întotdeauna.

Absolut nimic.

Ajuns în holul de jos își luă pelerina și tricornul de la majordom. Afară bătea vântul, iar lacheii care îl așteptau tremurau puțin. Lectica era nouă, făcută special pentru înălțimea lui, cu exteriorul lăcuit în negru și argintiu și interiorul decorat cu perne de pluș stacojiu. Unul dintre lachei ridică partea de sus și Lazarus păși printre cele două brațe și intră. Portiera din față fu închisă și zăvorâtă, iar partea de sus fu coborâtă. Slugile ridicară lectica și porniră în pas săltat pe străzile Londrei.

Lazarus se întreba într-o doară ce o făcuse pe maică-sa să-l cheme. Oare avea să-i ceară bani mai mulți? Părea puțin probabil, pentru că primise de la el o sumă generoasă, precum și câteva moșii numai ale ei. Poate că la bătrânețe se apucase de jocuri de noroc. Hohoti zgomotos la gândul acesta.

Slugile se opriră, și Lazarus coborî. Reședința pe care o cumpărase pentru mama sa era mică, dar

foarte elegantă. Când el o obligase să plece de la Caire House se lamentase – şi încă o mai făcea –, dar al naibii să fie el dacă avea de gând să locuiască împreună cu femeia aceea.

Odată intrat, majordomul îl conduse pe Lazarus într-un salon excesiv de aurit. Trebui să stea acolo o jumătate de oră, contemplând arabescurile aurite de pe capitelurile coloanelor corintice care flancau uşa. Ar fi plecat, dar atunci ar fi trebuit să repete mascarada aceasta într-o altă zi. Era mai bine să termine odată.

Mama lui intră în încăpere aşa cum o făcea întotdeauna – oprindu-se doar o fracţiune de secundă în cadrul uşii, pentru ca impactul total al frumuseţii ei să-i copleşească pe toţi cei prezenţi.

Lazarus căscă. Mama lui chicoti, deşi fără să reuşească pe deplin să mascheze supărarea.

– Fiule, ţi-ai pierdut orice simţ al bunei-cuviinţe? Sau azi e la modă să nu te mai ridici când intră o femeie?

Fiul ei se ridică în picioare cu destulă indiferenţă încât să facă din mişcarea aceea o insultă, iar apoi se înclină cât mai scurt posibil.

– Ce doreşti, milady?

Ceea ce era desigur o greşeală. Să-şi arate nerăbdarea nu făcu decât să-i dea ei motiv să prelungească întâlnirea.

– Of, Lazarus, chiar trebuie să fii atât de bădăran?

Se lăsă cu grijă pe unul dintre divanele delicat pictate.

– A devenit obositor. Am pus să ne aducă fursecuri şi ceai şi altele asemenea – zise, fluturând vag din mână – aşa că trebuie să rămâi cel puţin pentru asta.

– Chiar trebuie? întrebă el în şoaptă, cu o voce atât de tăioasă, încât cele două cuvinte scrâşniră unul pe lângă celălalt.

O expresie fugară de nesiguranţă traversă chipul frumos al mamei sale, dar apoi zise, sigură pe ea:

– Da, aşa cred.

Lazarus se lăsă înapoi în fotoliu, cedând pentru moment drăgălaşei şi insipidei sale mame. O privea, amândoi aşteptând să fie adus ceaiul promis. Lazarus ura ceaiul, niciodată nu-i plăcuse. Oare ea nu ştia asta sau – mult mai probabil – i-l servea pur şi simplu ca să-l provoace?

Lady Caire fusese în tinereţe faimoasă pentru frumuseţea ei şi timpul fusese blând cu ea. Avea o faţă perfectă, ovală şi netedă, gâtul îi era lung şi graţios. Ochii erau ca şi ai lui albastru-deschis, cu colţurile uşor aplecate. Deasupra lor, fruntea era albă şi fără riduri. Părul, la fel de surprinzător ca şi la el, albise prematur, dar în loc să încerce să-l vopsească sau să poarte perucă, îşi etala culoarea aceea puţin obişnuită. Prefera rochiile albastru-închis, ca să-i scoată în evidenţă albul şi purta bonete negre sau bleumarin, împodobite cu dantelă şi bijuterii.

Întotdeauna ştiuse cum să atragă cel mai bine atenţia.

– A, uite că a sosit ceaiul, zise mama lui când două slujnice intrară cu tăvile în mâini.

Vocea îi trăda oare uşurarea?

Slujnicele aşezară tăvile în tăcere şi apoi ieşiră fără nici o vorbă. Lady Caire se ridică să toarne ceaiul. Mâna îi ezită deasupra ceştii.

– Zahăr?

– Nu, mulţumesc.

– Bineînţeles.

Aplombul îi revenise. Întinse fiului ei ceaşca de ceai.

– Acum îmi amintesc… nici zahăr, nici frișcă.

Lazarus ridică din sprâncene și puse deoparte ceașca fără să guste din ea. Ce fel de joc era acesta?

Lady Caire nu părea să observe lipsa lui de entuziasm față de ceai și își reluase postura leneșă, cu ceașca în mână.

– Am aflat că ai fost văzut în compania domnișoarei Turner cea mare. Ai vreun interes față de ea?

Lazarus clipi un moment, cu adevărat surprins, apoi izbucni în râs.

– Doamnă, de data asta ai hotărât să faci pe peţitoarea pentru mine?

– Lazarus… zise și, de iritare, între sprâncene îi apăru o cută.

Acesta o întrerupse însă; cuvintele îi erau rapide și nepăsătoare, în contrast cu duritatea celor exprimate.

– Poate că vrei să cercetezi și să aprobi un grup de fetișcane și pe urmă să le aliniezi pentru inspecţia mea. Desigur, s-ar putea să fie dificil, date fiind zvonurile care circulă prin societatea londoneză despre… înclinaţiile mele. Toate familiile, cu excepţia celor mercantile, au grijă să-și ţină fecioarele departe mine.

– Nu fii necioplit, zise mama lui, așezându-și ceașca jos, cu o grimasă de dezgust.

– Mai întâi bădăran, apoi necioplit, rosti el rar, cu răbdarea pe terminate. Sincer, doamnă, este o minune că îmi suporţi prezenţa vreun pic.

Mama se încruntă la auzul vorbelor.

– Eu…

– Ai nevoie de fonduri?

– Nu, eu…

– Atunci, mai ai vreo chestiune de discutat cu mine?

– Lazarus…

– Ai vreo problemă legată de afaceri? o întrerupse. Cu pământurile sau servitorii?

Ea doar îl privea fix.

– Atunci, Lady Caire, mă tem că trebuie să plec.

Se ridică în picioare și făcu o plecăciune, fără să o privească în ochi.

– Îţi doresc o zi bună.

Ajunsese deja la ușă când ea îi spuse:

– Nu știi. Tu nu știi cum a fost.

Cu spatele spre ea, nu se mai întoarse să o privească înainte de a închide ușa în urma lui.

Mary Hope nu se înzdrăvenea.

Temperance privea neliniștită în timp ce doica Polly încerca din nou să o facă pe micuță să-i apuce sfârcul. Gura mică și moale a bebelușului se deschisese simțind vârful sfârcului, dar copilul rămânea nemișcat, cu ochii închiși.

Polly țistui și ridică tristă privirea.

– Nu suge, doamnă, abia de o mai simt în braţe.

Temperance își îndreptă corpul, tresărind din cauza unui junghi în spate. Stătuse aplecată deasupra lui Polly și a copilului deja de ore bune. Polly era așezată într-un vechi fotoliu, împreună cu cea mică. Fotoliul era cea mai frumoasă piesă de mobilier din micuța ei odaie închiriată… Temperance i-l dăruise lui Polly când o angajase ca una dintre doicile orfelinatului. Acestea nu

locuiau în orfelinat. În schimb, luau micile făpturi pe care le aveau în grijă la ele acasă, oricare ar fi fost acestea.

Cum Temperance nu supraveghea direct doicile, era obligatoriu să găsească femei în care putea să aibă încredere, iar Polly era cea mai bună. Nu avea mult peste douăzeci de ani. Era brunetă, cu ochii negri și destul de drăguță. Dar avea aerul pragmatic al unei femei de două ori mai în vârstă. Bărbatul ei era marinar și venise pe acasă doar cât să facă doi copii cu nevasta lui. Între rarele lui apariții, Polly avea grijă de ea și de micuța sa familie.

Pe lângă fotoliu, în odaia lui Polly mai erau o masă, un pat cu baldachin și o litografie ieftină pe perete, care înfățișa niște doamne în veșminte vesele. Deasupra poliței șemineului era atârnată o oglindă rotundă, care reflecta bruma de lumină înapoi în încăpere. Polly își pusese pe poliță puținele lucruri pe care le avea: un sfeșnic, o cană pentru sare și una pentru oțet, un ceainic și o cană de cositor. Într-un colț al încăperii sărăcăcioase se jucau copiii lui Polly, unul de vreo doi anișori, celălalt care abia învățase să meargă de-a bușilea.

Temperance reveni cu privirea asupra lui Mary Hope. Camera mică a lui Polly era poate săracă, dar era curată lună, iar femeia însăși era îngrijită și serioasă. Spre deosebire de multe alte femei care trăiau din alăptatul altor copii, ea nu bea și chiar se îngrijea de micuți, câtă vreme îi avea în grijă.

Ceea ce o făcea să valoreze greutatea ei în aur.

– Mai poți încerca o dată? o întrebă Temperance neliniștită.

– Da, o s-o pun iar la țâță, dar dacă o să sugă sau nu…

Polly vorbea în șoaptă și așeză din nou copilul la supt. Își desfăcuse parțial corsajul din piele și dăduse la o parte cămașa din lână, descoperindu-și un sân.

– Ce-ar fi să-i picurăm niște lapte în guriță?

Polly oftă.

– Am lăsat laptele să curgă în gura micuței, dar n-a înghițit mai mult de o picătură sau două.

Îi demonstră, și Temperance privi cum laptele se scurgea pe la colțul gurii copilului. Era greu de spus dacă și înghițea ceva.

Cea mai mică dintre copiii lui Polly se târâse la ele și acum se trăgea în sus să stea în picioare, sprijinită de scaun, și plângea.

– Puteți s-o țineți o clipită cât mă ocup de ai mei?

Temperance înghiți în sec, temându-se puțin să ia copilul atât de fragil, dar Polly o pusese deja pe Mary Hope în brațele ei. Temperance o ținea, încremenită. Copila părea ușoară ca o pasăre. Se uita cum Polly își luase fetița în poală. Aceasta apucă de îndată mamelonul și începu să sugă mulțumită, cu înghițituri mari, în timp ce cu degețelele dolofane se apucase de unul din degetele mari de la picior, prin ciorap. Temperance își mută privirea de la copilul evident bine hrănit, la obrăjorii gălbejiți al lui Mary Hope. Copila deschisese ochii, dar se uita peste umărul lui Temperance, cu o privire tulbure, cutele din jurul ochilor fiind în contrast evident cu copila dolofană și sănătoasă a lui Polly.

Repede, Temperance își feri privirea, cu inima zbătându-i-se din cauza unui sentiment pe care refuza să îl recunoască. Nu va suferi pentru acest copil muribund, pur și simplu nu o va face. Se arsese o dată mai demult, când își oferise dragostea mult prea ușor, iar acum o ținea bine închisă, ferecată în pieptul ei.

– Gata, rățușcă, nu-i așa că acum ești mulțumită?

Polly îi murmura copilei din brațele sale. Apoi se uită la Temperance.

– Haideți să mai încerc o dată și cu cealaltă.

– Bine, dar să n-o neglijezi pe a ta, îi zise Temperance, întinzându-i-o ușurată pe Mary Hope.

Auzise de doici care își înfometau propriii copii ca să hrănească un prunc pentru care luau bani.

– Să nu vă fie teamă, răspunse Polly energic. Am destul pentru toată lumea.

Însoți vorbele de fapte, dându-și jos cămașa de pe celălalt sân și punând-o pe Mary Hope la el, în timp ce își lăsase propriul bebeluș să continue suptul la primul sân.

Temperance dădu din cap.

– Mulțumesc, Polly. O să-ți dau ceva în plus săptămâna asta. Te rog să ai grijă să-i cheltuiești pe mâncare pentru tine.

– Da, așa o să fac, răspunse Polly, cu capul deja plecat asupra copilei bolnave.

Temperance ezită pentru o clipă, dar până la urmă îi spuse simplu noapte bună lui Polly și plecă. Ce putea face mai mult? Își croi drum prin odăile aglomerate ale casei unde Polly închiriase o cameră. Angajase cea mai bună doică disponibilă și chiar îi plătise femeii ceva în plus, din fondurile sărăcăcioase ale orfelinatului. Restul era în mâinile Domnului.

Afară, lumina începea să scadă, în timp ce ziua își lua tălpășița din St. Giles. Temperance se înfioră. O femeie trecu pe lângă ea, ținând în echilibru pe cap un coș mare în care mai erau câteva scoici și o cană de cositor, pentru măsurat. Winter trimisese vorbă că în seara aceea va avea de lucru la școală până târziu, dar tot trebuia să pregătească cina pentru ea și să pună copiii în pat, înainte de a se întâlni cu Lord Caire.

O umbră uriașă se mișcă în fața ușii, când ea trecu, și pentru o clipă inima i se opri în loc.

– Bună seara, doamnă Dews, auzi ea vocea lui Lord Caire.

Se opri în loc, exasperată, cu mâinile în șold.

– Ce Dumnezeu faceți aici?

Pe sub borul pălăriei, îi vedea sprâncenele negre ridicate.

– Te așteptam.

– Veniți după mine!

El înclină capul, fără să fie perturbat de tonul ei acuzator.

– Desigur, doamnă Dews.

Temperance pufni exasperată și o luă înainte.

– Probabil că vă plictisiți foarte tare, dacă faceți astfel de glume copilărești.

Îl auzi chicotind în spatele ei, atât de aproape încât i se păru că-i simte pelerina atingându-i poala rochiei.

– Nici nu-ți imaginezi.

Își aminti deodată de acel sărut pe care i-l dăduse cu forța… puternic și fierbinte și deloc gingaș. Își aminti cum îi făcuse inima să bată mai tare, pielea să i se umezească de sudoare. Era un pericol pentru ea și pentru toate acele sentimente pe care le ținea așa de greu sub control. Când îi răspunse, vocea îi era tăioasă.

– Eu nu sunt distracția unui nobil plictisit.

– Am spus eu că ești? Pe cine ai vizitat în casa aceea?

– Pe Polly.

Mergea atât de tăcut în urma ei, încât ar fi putut la fel de bine să fie o stafie.

Temperance inspiră profund. Orice alt gentleman – mai ales un *nobil* – ar fi renunțat auzindu-i vorbele caustice, s-ar fi întors și ar fi plecat, mânat de furia nestăvilită a bărbatului. Indiferent ce joc era acela pe care îl juca Lord Caire, avea răbdare.

În plus, orfelinatul avea încă nevoie de un sponsor.

– Polly este doica noastră, zise Temperance, mai calmă. Vă amintiți că în seara când ne-am întâlnit am adus încă o copilă la orfelinat. O cheamă Mary Hope. Este plăpândă, i-am dat-o lui Polly în grijă, să o alăpteze.

– Mi se pare că ești… nefericită, lungi el vorbele, parcă analizându-și tonul vocii.

– Mary Hope nu vrea să sugă, explică Temperance. Și când Polly îi picură lapte în gură, abia dacă înghite.

– Atunci copila o să moară, zise el, cu vocea stinsă.

Femeia se opri și se repezi spre el.

– Da! Da, Mary Hope o să moară dacă nu poate să fie hrănită. De ce sunteți așa de nepăsător?

– De ce ești dumneata așa de îngrijorată?

Se oprise lângă ea, prea aproape, ca de obicei, și vântul îi suflă pelerina în față, înfășurându-se în jurul rochiei lui Temperance, ca o ființă vie.

– De ce îți pasă așa de mult de un copil pe care abia dacă îl cunoști? Un copil despre care, atunci când l-ai adus la orfelinat, trebuie să fi știut că este bolnav, poate chiar pe moarte?

– Pentru că este ceea ce fac, zise ea furioasă. Este motivul pentru care mă scol dimineața, motivul pentru care mănânc, pentru care dorm… ca să am grijă de copiii aceștia. Ca să fac orfelinatul să funcționeze.

– Asta-i tot? Nu iubești copila?

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse, întorcându-se să o pornească iar. Mie… mie îmi pasă de fiecare dintre copii, sigur că îi iubesc, dar să-ți îngădui să iubești un copil muribund ar fi culmea nebuniei. Să nu credeți că nu știu asta, milord.

– Așa de altruistă, zise el, cu vocea gravă și batjocoritoare. Așa o martiră în slujba acelor copii sărmani și năpăstuiți. Doamnă Dews, ați putea fi considerată o sfântă. Nu vă mai trebuie decât nimbul și palmele cu stigmate.

Ei îi stătea pe vârful limbii un răspuns usturător, dar strânse din buze și își înghiți vorbele.

– Cu toate acestea, zise meditativ Lord Caire, de undeva de aproape, în urma ei, mă întreb dacă este posibil să te oprești de la a iubi un copil. Pentru unii s-ar putea să fie ușor, dar pentru dumneata, doamnă Dews, mă îndoiesc foarte tare.

Iritată, ea grăbi pasul.

– Milord, vă considerați o autoritate în materie de sentimente?

– Nici pe departe, murmură el. Rareori mi se întâmplă să simt ceva. Dar, asemenea celui fără de picioare, mă fascinează inexplicabil cei care pot dansa.

Temperance dădu colțul străzii, pe gânduri. Se îndepărtau de orfelinat.

– Nu simțiți nimic?

– Nimic.

Ea făcu o pauză, uitându-se curioasă la el.

– Atunci de ce vă petreceți atât timp căutându-l pe ucigașul amantei dumneavoastră?

Gura lui se arcui a cinism și răspunse:

– Eu nu i-aș da cine știe ce explicație. E doar un capriciu.

– Acum cine minte? șopti Temperance.

Iritat, lordul își întoarse privirile.

– Observ că nu ne îndreptăm spre casa dumitale.

Era ciudat de dezamăgită de faptul că el deviase de la subiect. Dacă într-adevăr nu simțea nici o emoție, atunci de ce își petrecea luni întregi în căutarea unui ucigaș doar dintr-un „capriciu”? Oare Lord Caire simțea mai mult decât era dispus să recunoască? Sau chiar era un nobil rece și nepăsător, așa cum se descria el însuși.

Lordul păstra tăcerea, evident în așteptarea replicii ei. Temperance oftă:

– Vă duc pe Hangman’s Alley, acolo unde se presupune că locuiește Martha Swan.

– N-o să se îngrijoreze fratele dumitale dacă nu te întorci acasă?

– Dacă putem să mergem și să ne întoarcem într-o oră, o să-i spun că am fost să le văd pe celelalte doici, șopti Temperance, pornind iar la drum.

– Nț-nț, doamnă Dews, se poate să-ți minți fratele?

De astă dată pur și simplu îl ignoră. Se făcuse noapte de-a dreptul, străzile se goleau, pentru că apăreau tâlharii, și Temperance era fericită că-și luase pistolul, îndesat într-o taşcă atârnată pe sub fustele ei. O jumătate de oră mai târziu, intrau pe Hangman’s Alley, un loc unde se adunau borfașii, hoții de buzunare și pungașii. Se întreba dacă Lord Caire știa cât de periculoasă era zona aceea. Când se uită la el cu coada ochiului, observă că pășea cu grația unui animal de pradă, ținându-și bastonul din abanos strâns în pumn, ca pe o bâtă.

Lordul îi prinse ocheada.

– Ce cartier drăguț.

În ciuda tonului nepăsător, Temperance era ușurată că el arăta așa de fioros.

– Hmm. Aici e.

Arătă spre o firmă ponosită pe care era pictat un pantof. Maica Panseluță spusese că Martha Swan locuia deasupra atelierului unui cizmar. Clădirea era întunecată, ulița pe care se afla, pustie. Temperance își trase pelerina mai aproape de trup și pipăi pe furiș pe sub fuste, după pistol. Ar fi trebuit să se oprească să ia un felinar.

Lord Caire făcu un pas înainte și lovi în ușă cu bastonul. Răsuna a gol și din spatele ei nu se auzea nici o mișcare.

– Dacă e hoață de buzunare sau prostituată, s-ar putea să fie plecată, zise Temperance.

– Fără îndoială, replică Lord Caire, dar dacă am venit până aici, propun măcar să ne uităm.

Ea se încruntă, gata să protesteze, dar zări peste umărul lui cum se mișcă în umbră ceva. Respirația i se tăie, gata să țipe, când trei siluete o zbughiră dintr-o uliță, mișcându-se cu rapiditate. Se mișcau cu intenții evident mortale.

L-ar fi strigat pe Lord Caire, să-l avertizeze, dar nu era nevoie. Ochii lui o priviră intens.

– Fugi!

Apoi se roti, o lăsă în spatele lui, aproape de clădire, în timp ce dădea piept cu atacatorii. Se răsfirară și se apropiară de lord. Cei doi bărbați de pe laterale îl flancară, iar cel din mijloc ridicase un cuțit. Lordul îl lovi pe acesta din urmă cu bastonul peste încheietura mâinii, parând prima lovitură.

Scoase din baston o sabie scurtă şi atunci se năpustiră asupra lui cu o ploaie de lovituri scurte şi rapide, trei împotriva unuia singur.

Fu doar o chestiune de timp până când lordul fu pus la pământ, chiar şi înarmat.

Dar Temperance avea pistolul. Îşi ridică fustele, căutând febril după taşcă. Scoase arma şi lăsă poalele fustei să cadă la loc.

Îşi ridică la timp privirea să-l vadă pe Lord Caire cum geme şi se încovrigă de mijloc, ca şi cum ar fi rănit. Unul dintre bărbaţi se îndepărtă clătinându-se, dar ceilalţi doi rămaşi se apropiau şi mai tare. Ridică pistolul, dar combatanţii erau prea strâns încleştaţi. Dacă trăgea, putea să-l lovească pe lord.

Dar dacă nu trăgea, atacatorii ar fi putut să-l ucidă.

În timp ce îi urmărea, unul dintre bărbaţi fandă în faţă spre Lord Caire, cu un pumnal în mână, în timp ce al doilea ridică mâna în care avea cuţitul. Nu mai putea să aştepte. Aveau să îl ucidă.

Temperance apăsă pe trăgaci.

Capitolul 4

O dată pe an Regele Inimă Ferecată avea obiceiul să țină o cuvântare în fața poporului său. Dar pentru că era un om mai degrabă deprins să mânuiască spada decât condeiul, regele își făcuse un obicei să-și repete discursul înainte. Așadar, într-o dimineață, regele se plimba în sus și în jos pe balconul mărețului său palat și declama cuvântarea spre cerul liber și spre pasărea din colivie.

„Supușii mei”, declara regele, „sunt mândru să fiu conducătorul vostru și știu că și voi sunteți mândri să trăiți sub cârmuirea mea. Adevărat, știu că voi, supușii mei, mă iubiți.”

Din păcate însă, în acel moment Regele Inimă Ferecată fu întrerupt de un chicot…

din *Regele Inimă Ferecată*

Împușcătura se auzi din spatele lui. La auzul ei o furie nestăpânită invadă pieptul lui Lazarus. Nu era posibil, nu aveau *dreptul* să o rănească pe mica martiră. Ea era jucăria *lui*. Turbat de furie, se lansă asupra atacatorului din dreapta sa și îi înfipse sabia adânc în mațe. Văzu cum ochii omului se măresc de surpriză și șoc, și în același timp Lazarus simți agitația din stânga lui. Se răsuci, lăsându-și sabia în urmă, și lovi cu cealaltă jumătate a bastonului încheietura celui care îl ataca. Omul urlă de durere, apucându-se de mâna rănită, iar cuțitul îi sări cât colo. Dezarmat, își dădu seama că este vulnerabil. Înjurând, sări înapoi și o tuli în josul uliței. Dispăru tot așa de repede precum apăruse. Lazarus se întoarse spre cel de al treilea bărbat, dar și acesta se făcuse nevăzut. Brusc, noaptea devenise liniștită.

Abia atunci privi în spatele lui, la mica lui martiră. Doamna Dews *a lui*.

Ea era acolo, calmă și afectat de îngrijită, cu un pistol în mâna căzută pe lângă corp.

Nu era rănită, deci. Nu fusese ucisă. „Slavă cerului.”

– De ce dracu’ n-ai fugit? o întrebă el în șoaptă.

Ea înclină bărbia, naiba s-o ia, cu o demnitate încăpățânată de martir. Era destul de stăpână pe ea, nici un fir de păr nu i se clintise de la locul lui –, iar gura îi era roșie și ispititoare.

– Nu puteam să vă las aici.

– Ba, da, zise el în timp ce se apropia de ea, puteai și *trebuia* să o faci. Ți-am *poruncit* s-o faci.

Ea părea total neafectată de turbarea lui, cu ochii plecați în timp ce-și îndesa pistolul enorm într-o taşcă jalnică.

– Poate că nu primesc porunci de la dumneavoastră, milord.

– Nu primești porunci, bombăni el ca o babă istovită. O parte a creierului său era amuzată de cât de nemernic era el, iar o altă parte considera că este foarte, foarte important ca ea să știe că trebuie să i se supună. Dă-mi voie să-ți spun…

Se apropie să o prindă de braț, dar ea îl împinse cu o smucitură. Simți mușcătura fierbinte a durerii în umăr.

– Sfinte Dumnezeule!

– Ce este? întrebă ea, încruntându-se.

Deși grija pe care o manifestase pentru ea o îndepărtase de el, slăbiciunea lui o adusese mai aproape. Contradictorie creatură.

– Nimic.

– Atunci de ce ați țipat de durere?

Ridică neliniștit privirea, după ce se uită sub pelerină.

– Pentru că, doamnă Dews, se pare că am căpătat o rană de cuțit.

Simțea deja cum sângele cald îi năclăiește tunica.

Temperance căscă gura și păli vizibil.

– Vai, Dumnezeule mare, asta nu e tocmai *nimic!* De ce nu ați spus așa? Poate că ar trebui să vă așezați și…

– Cine-i acolo?

Amândoi se întoarseră și văzură o femei mică și cocârjată, care se uita la ei din ușa atelierului de cizmărie. Mijea ochii și își lungea gâtul.

– Am auzit o împușcătură.

Lazarus păși spre ea, dar, văzându-i mișcarea, femeia făcu un gest să se retragă înăuntru. Lazarus întinse însă mâna pe la spatele ei și închise ușa, barându-i calea de scăpare.

– Am venit să o căutăm pe Martha Swan.

La auzul numelui, femeia se făcu mai mică.

– Cine sunteți? strigă ea, măturând cu privirea dintr-o parte în alta – era clar oarbă sau aproape oarbă. Nu am eu de-a face cu…

Doamna Dews o prinse de mână.

– Nu-ți vrem răul. Ni s-a spus că Martha Swan locuiește aici.

Atingerea doamnei Dews păru să o calmeze, dar pieptul firav al femeii tot se ridica și cobora cu repeziciune, de parcă și-ar fi luat zborul dacă putea.

– Da, Martha a locuit aici.

Doamna Dews păru dezamăgită.

– Așadar, a plecat?

– A murit, zise femeia, ridicând din nou capul. Au găsit-o moartă, taman azi-dimineață.

– Cum? întrebă Lazarus, cu ochii îngustați.

Brațul îi era acum plin de sânge, dar avea nevoie de această informație.

– Ziceau că a fost tăiată pe burtă, șopti femeia. Despicată de sus și până jos și mațele înșirate peste tot.

– Doamne, Dumnezeule, icni doamna Dews.

Probabil că își slăbise strânsoarea pe mâna femeii, pentru că aceasta se întoarse, deschise ușa și o zbughi în casă.

– Stai! strigă doamna Dews.

– Las-o, îi zise Lazarus. Oricum ne-a spus ceea ce ne interesa.

Doamna Dews deschise gura, ca și cum ar fi vrut să-l contrazică, dar apoi o închise la loc, cu buzele strânse formând o linie subțire. Lordul așteptă un moment, să vadă dacă furia ei va avea câștig de cauză în fața autocontrolului, dar Temperance nu făcu decât să-l privească fix.

– Într-o bună zi ai să clachezi, îi zise el, și mă rog la Dumnezeu să fiu de față când se va întâmpla.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți.

– Ba, cum să nu.

Se întoarse și își așeză cizma pe pieptul bărbatului pe care îl înjunghiase. Cu un geamăt de durere, Lazarus își scoase sabia scurtă din trupul acestuia. Bărbatul zăcea cu fața în sus și lumina ce venea de la o fereastră din apropiere se reflecta în ochii lui deschiși, care nu mai vedeau nimic. Purta un petic din piele peste locul unde ar fi trebuit să-i fie nasul. Se gândise el oare că ziua s-ar fi putut termina cu el zăcând mort în mizeria de la rigola străzii? Lordul se îndoia.

Dar, pe de altă parte, numai un nebun ar fi jelit moartea propriului asasin.

Lazarus se aplecă să-și șteargă lama de haina omului, înainte de a o vârî în cealaltă jumătate a bastonului său negru. Se uită la doamna Dews. Ea îi urmărea mișcările și în ochii larg deschiși i se citea îngrijorarea.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem la siguranța relativă din orfelinatul dumitale, doamnă.

Temperance dădu din cap și îl urmă, mergând alături. Lazarus mergea cu pași grăbiți și ținea bastonul strâns în mâna dreaptă. Nu avea de gând să pară o țintă ușoară pentru atacatorii lor, dacă aceștia s-ar fi întors – sau pentru orice alți pungași care ar fi putut colinda pe străzile mahalalei St. Giles. Noaptea era neagră ca tăciunele, iar norii ascundeau luna. Își găsea drumul cu ajutorul instinctului și al luminii sporadice de la clădirile pe lângă care treceau. Alături de el, doamna Dews nu era decât o umbră firavă care ținea voinicește pasul cu el. Avea față de ea o admirație supărătoare. Poate mai devreme refuzase să i se supună, dar nu șovăise nici în timpul luptei, nici când auzise că este rănit. Mai mult, avusese inspirația să ia cu ea o armă, chiar dacă aceasta se dovedise inutilă.

– Trebuie să mai exersezi dacă ai de gând să porți un pistol cu care să te aperi, zise Lazarus.

O simți cum se încordează în spatele lui.

– Consider că am tras destul de bine.

– N-ai nimerit ținta.

Temperance își suci capul spre el și chiar și în întuneric el putea să simtă că era revoltată.

– Am tras în aer!

– Poftim?

Se opri și o apucă de mână.

Ea încercă să se smulgă din strânsoare, dar apoi își aminti probabil de rana lui. Gura i se strânse de nervi.

– Am tras în aer, pentru că mi-a fost teamă să nu vă nimeresc pe dumneavoastră dacă țintesc spre cei care vă atacau.

– Nesăbuito, șuieră Lazarus, cu inima galopându-i iar, de spaimă. O nesăbuită mică și caraghioasă.

– Cum?

– Altădată – dacă va mai fi vreo ocazie – țintește atacatorii și nu ține cont de riscuri.

– Dar…

O scutură de braț.

– Ai idee ce ți-ar fi făcut dacă nu reușeam să-i alung?

Temperance își înălță capul, neîncrezătoare.

– Ați fi preferat să trag și poate să vă rănesc și să vă *ucid?*

– Da.

Îi dădu drumul şi continuă să străbată uliţa. Umărul îi zvâcnea de durere, iar cămaşa devenise rece din cauza sângelui.

Temperance făcu un salt ca să rămână lângă el.

– Nu vă înţeleg.

– Nu sunt prea mulţi cei care reuşesc.

– Viaţa mea nu poate să valoreze mai mult ca a dumneavoastră.

– Ce te face să crezi că viaţa mea valorează ceva? se interesă el politicos.

Întrebarea se pare că o amuţi, cel puţin pentru moment. Traversară o uliţă şi intrară pe o stradă mai largă.

– E foarte ciudat, şopti doamna Dews.

– Ce e?

Lazarus avea grijă să ţină capul sus şi privirea vigilentă.

– Faptul că Martha Swan a fost ucisă exact la fel ca şi amanta dumneavoastră.

– Nu este deloc ciudat, dacă asasinul a fost acelaşi.

Simţi mai mult decât văzu privirea scurtă pe care i-o aruncase ea.

– Credeţi că e vorba despre acelaşi ucigaş?

Lazarus ridică din umeri, apoi fu nevoit să-şi înghită un geamăt, când umărul îi săgetă de durere.

– Nu ştiu, dar ar fi cu totul straniu dacă în St. Giles ar exista mai mult de un asasin care să aibă exact această metodă de a ucide femeile.

Temperance părea să fi căzut pe gânduri preţ de câteva minute, apoi zise rar:

– Servitoarea mea, Nell Jones, zice că Fantoma din St. Giles le scoate victimelor maţele.

Lazarus hohoti de râs, în ciuda durerii tot mai acute din umăr.

– Ai văzut dumneata fantoma, doamnă Dews?

– Nu, dar…

– Atunci cred că fantoma nu este altceva decât o poveste spusă ca să-i sperie pe cei mici în nopţile fără lună. Bărbatul pe care îl caut eu există în carne şi oase.

Merseră în tăcere mult timp, după cum li se păru lor, înainte de a zări dinainte uşa din spate a orfelinatului.

Lazarus gemu, uşurat şi ameţit în acelaşi timp.

– Poftim. Ai grijă să pui drugul la uşă odată ce ai intrat.

– Ba nu, nu veţi face asta, zise ea, prinzându-l de braţul sănătos.

Pentru o clipă, Lazarus încremeni. Mâneca de la cămaşă îi proteja pielea de atingerea mâinii ei, dar nimeni nu-l putea atinge fără permisiunea lui. De obicei reacţiona cu sarcasm, cu violenţă şi respingere. În cazul ei, nu ştia ce să facă.

În timp ce el stătea acolo, uluit, doamna Dews îşi lăsase din mână sacul, scosese o cheie de undeva de sub mantie şi descuiase uşa din spate a orfelinatului.

– Trebuie să vă îngrijim rana.

– Nu este nevoie, începu el, sec.

– Haideţi, spuse Temperance, iar el se trezi – fără să ştie prea bine cum – în mijlocul vechii bucătării.

Cu câteva seri în urmă se furișase pe aici când intrase în salonașul ei. Atunci bucătăria fusese goală și întunecoasă, doar tăciunii licărind în vatră. Acum era luminată de un foc zdravăn și plină de ștrengari de toate mărimile.

Mai era și un singur bărbat.

– Vai, doamnă, ați ajuns acasă! exclamă cea mai mare dintre fete.

În același timp, bărbatul se ridică de la masa de bucătărie, cu o privire întrebătoare.

– Temperance?

– Winter, te-ai întors devreme, zise ea distrată. Da, Mary Whitsun, am ajuns acasă vie și nevătămată, dar mi-e teamă că nu pot spune același lucru și despre Lord Caire. Poți, te rog, să umpli un vas cu apă fierbinte de pe vatră? Joseph Tinbox, adu-mi sacul cu zdrențe. Mary Evening, fă-mi, te rog, loc la masă. Și *dumneavoastră*, așezați-vă aici.

Ultimul ordin i se adresa lui Lazarus. Acesta decise că e mai bine să fie precaut și să evite riscurile inutile, așa că se lăsă, supus, pe scaunul indicat. Fratele doamnei Dews îl țintuia cu privirea, și Lazarus încercă să pară slăbit, rănit și lipsit de ajutor, deși avea sentimentul că asta nu-l va convinge pe bărbat.

În bucătărie era foarte cald, tavanul jos, tencuit, reflectând căldura focului puternic. Acum băgă de seamă că prichindeii erau pe cale să pregătească masa. Pe foc era un ceainic mare, păzit de una dintre fetele mai mari, iar pe masă era ceva ce semăna cu un aluat. Toți copiii erau ocupați, cu excepția unui băiețel care stătea într-un picior, zgâindu-se la Lazarus, cu o pisică inertă întinsă pe unul din brațe.

Lordul săltă din sprânceană către prichindel și acesta o tuli să se ascundă după fustele doamnei Dews, cu tot cu pisică.

– Temperance, cine este acest gentleman? întrebă Winter Makepeace.

– Este Lord Caire, răspunse doamna Dews, în timp ce o ajuta pe copila anumită Mary Evening să dea deoparte de pe masă un vas cu făină.

Prichindelul îi imita toate mișcările, aproape în permanență ascuns printre poalele ei.

– A fost rănit.

– Așa, deci? Și cum s-a întâmplat? întrebă Makepeace, doar puțin mai tăios.

Temperance ezită o fracțiune de secundă – atât de scurt, încât poate doar Lazarus observă – și îi aruncă o privire fugară.

Bărbatul îi zâmbi, dezvelindu-și dinții. Nu avea nici o pornire să o ajute să iasă din dilema evidentă în care se afla, când explicația ei ar fi putut fi cu mult mai interesantă.

Doamna Dews își țuguie buzele.

– Lord Caire a fost atacat la o aruncătură de băț de aici.

– Da?

Cu un gest familiar, Makepeace își plecă într-o parte capul, așteptând de la sora lui restul explicației.

– Și l-am adus aici, ca să îl putem îngriji, încheie ea, zâmbind repede și șarmant spre fratele său.

Dar acesta era mai obișnuit decât Lazarus cu tertipurile ei, așa că doar ridică din sprâncene.

– Și tu te-ai nimerit să dai peste Lord Caire?

– Păi, nu…

Doamna Dews se află probabil în grațiile divine, pentru că tocmai atunci apăru băiatul pe care îl trimisese după „sacul cu zdrențe”, salvând-o de la a mai da alte explicații.

– A, bine, Joseph Tinbox. Mulțumesc.

Luă sacul și îl puse pe masă, lângă vasul cu apă din care ieșeau aburi, și pe care îl adusese fata cu numele Mary Whitsun. Apoi se întoarse spre el, cu o privire neclintită.

– Scoateți-vă hainele.

Lazarus ridică și el din sprâncene, imitându-l pe fratele ei.

– Poftim?

Ah, existau probabil zei care l-ar fi pedepsit pentru încântarea pe care o simțea. Obrajii lui Temperance căpătaseră o frumoasă culoare roz.

– Scoateți-vă… hmm, partea de sus a costumului, milord, zise ea scrâșnind din dinți.

Lordul își mască un zâmbet, scoțându-și pălăria. Se aplecă să-și desfacă pelerina, o azvârli cât acolo și abia își reținu o înjurătură, din pricina împunsăturii de durere pe care mișcarea i-o pricinuise în umăr.

– Lăsați-mă să vă ajut.

Temperance ajunse imediat lângă el și îl ajută să-și dezbrace tunica și vesta. Apropierea ei îi distrăgea atenția, și era ciudat de blândă. Se trezi înclinându-se spre ea în timp ce se chinuiau amândoi cu hainele sale, atras probabil de curba delicată a gâtului ei, de izul slab de lavandă și de femeie.

Își ridică brațele fără tragere de inimă și o lăsă să-i scoată cămașa peste cap. Rămase gol până la brâu. Când își ridică privirea, văzu că este înconjurat de un cerc de țânci curioși. Chiar și prichindelul se ivise dintre fustele ei.

Băiatul ținea mâța de partea din față a corpului, și labele din spate îi atârnau întinse. Ai fi zis că e moartă, doar că torcea.

– Îl cheamă Cenușă.

– Ce interesant, răspunse Lazarus.

Ura pisicile.

– Mary Whitsun, spuse Makepeace, te rog frumos să-i duci pe cei mici în sufragerie. Poți să-i asculți dacă au învățat să-și recite psalmii.

– Da, domnule, zise fata și îi mână pe copii afară din încăpere.

Doamna Dews își drese glasul.

– Winter, poate că ar trebui să-i supraveghezi tu. Eu mă descurc singură aici.

Bărbatul zâmbi mult prea binevoitor.

– Cred că Mary Whitsun se descurcă suficient de bine, surioară, nu-i așa?

Makepeace își reluă locul la masă, față în față cu ea, dar când Temperance se întoarse cu spatele, ca să caute ceva într-un dulap, el aruncă o privire tăioasă spre Lazarus – pe care acesta o descifră fără greutate. Poate că Winter Makepeace era cu zece ani mai tânăr decât el și avea înfățișarea unui frumos călugăr. Dar dacă Lazarus îi făcea vreun rău surorii sale, Makepeace ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să-l trimită în iad.

Temperance reveni cu un borcan de alifie în mână. Încercă să nu tresară la vederea rănii lui Lord Caire. Sângele îi mânjise umărul și se scursese în picuri până la încheietura mâinii, surprinzător de roșu, în contrast cu pielea sa albă. Din locul unde rana i se redeschisese, atunci când îi scosese cămașa,

i se scurgea în jos, pe piept, sânge proaspăt. Ochii ei urmăreau neajutoraţi dâra sângerie, peste pieptul neaşteptat de musculos, presărat cu fire de păr negru, peste sfârcul gol, cu o surprinzătoare culoare brună, spre o dungă de păr negru care începea de la ombilic şi dispărea sub betelia pantalonilor săi mulaţi.

Doamne sfinte!

Ochii ei cuprinseră totul într-o fracţiune de secundă, şi ea se întoarse cu spatele, încercând să-şi amintească exact ce anume făcea. Avea în mână un borcan cu alifie vindecătoare. Corect. Rana lui. Corect. Trebuia să o curețe şi să o bandajeze.

Temperance înghiţi în sec şi se precipită spre masă cu borcanul de pomadă şi prinse privirea lui Winter care se zgâia la nobil. Se uită repede de la unul la celălalt, cu ochii mijiţi. Winter revenise la expresia lui de inocenţă răbdătoare, în timp ce Lord Caire îi întoarse privirile insistente, zâmbind strâmb şi cu o lucire drăcească de amuzament în ochi. O văzuse oare fixându-i trupul gol?

La naiba! Nu era deloc momentul să manifeste sensibilităţi de domnişorică. Temperance inspiră calm, păstrându-şi cu grijă privirea fixată în lături, departe de pieptul fermecat al lui Lord Caire.

– Doriţi nişte vin, milord? Procedura poate să devină dureroasă.

– Te rog, n-aş vrea să leşin.

Cuvintele erau inocente, dar tonul dovedea ironie.

Îl mustră cu o privire calmă, în vreme ce Winter se ridică să aducă singura sticlă de vin pe care o aveau, pusă bine şi păstrată pentru o ocazie specială. Ei bine, să doftoricească un lord în bucătăria lor era cu siguranţă o situaţie specială.

Temperance găsi o cârpă curată şi o înmuie în apă caldă. Se întoarse hotărâtă spre Lord Caire. Winter revenise şi destupase sticla. Turnă într-o cupă şi i-o întinse oaspetelui. Femeia tamponă sângele închegat în jurul rănii, iar el luă o gură de vin. Pielea lui era moale şi caldă. Lazarus se încordă tot la atingerea degetelor ei şi puse brusc jos paharul cu vin. Ea îi privi scurt chipul. Lordul privea fix înainte, cu ochi sticloşi.

– Vă fac rău? întrebă ea, preocupată.

Nici măcar nu îi atinsese încă rana, dar unii oameni erau mai sensibili decât alţii la durere. Poate că nu glumise când vorbise despre leşin.

Urmă o pauză, ca şi cum nu o auzise, apoi el clipi.

– Nu, nu mă doare.

Vocea îi era rece şi din ochi îi dispăruse orice urmă de amuzament. Ceva nu era în ordine, dar ea nu-şi dădea seama despre ce era vorba.

Temperance îşi concentră iar atenţia asupra rănii. Avea sentimentul ciudat că el se abţinea cu mare efort să n-o împingă deoparte. Apăsă cârpa direct pe rană, aproape aşteptându-se ca el să reacţioneze violent. În schimb, i se păru că se destinde uşor datorită durerii.

Ce straniu.

Ridică pânza şi examină rana curăţată, care nu avea mai mult de câţiva centimetri în suprafaţă, dar în mod clar era mai mult adâncă decât largă. Sângele curgea încontinuu şi marginile rănii se căscau în afară.

– Trebuie să vă cos rana, zise, ridicând ochii.

Era atât de aproape de ea, încât faţa lui se afla la doar câţiva centimetri de a sa. Putea să vadă un muşchi minuscul care i se zbătea lângă colţul gurii. Mişcarea aceasta involuntară contrasta puternic cu

restul înfăţişării lui calme. Ceva stătea ascuns adânc în spatele ochilor lui albaştri şi strălucitori. Ceva ce părea să fie o suferinţă.

Şocată, Temperance îşi ţinu respiraţia.

– Îţi aduc eu trusa, zise Winter de pe partea cealaltă a mesei.

Temperance încuviinţă din cap. Fratele ei se ridicase deja de la masă, cu o expresie senină pe chip. Oare el nu observase durerea din ochii lui Lord Caire? Sau schimbul de priviri dintre ei?

Evident că nu.

Expiră şi continuă să scotocească prin sacul cu zdrenţe, ca să-şi ţină mâinile ocupate. Tremurau. Cususe nenumărate tăieturi adânci, oblojise zgârieturi şi cucuie şi febră, dar niciodată nu provocase o astfel de durere ca aceea care se oglindea în ochii lui Lord Caire. Nici măcar nu ştia dacă va putea să continue.

– Fă-o odată! murmură lordul.

Se uită la el şi tresări. Oare îi citise gândurile?

Bărbatul o privea cu o expresie obosită.

– Coase-mă mai repede şi am să plec.

Temperance se uită prin odaie, dar Winter mai căuta încă prin dulap după trusa ei. Privirea îi reveni la nobilul rănit.

– Nu vreau să vă doară.

Gura lui mare se strâmbă, dar era greu de spus dacă era o grimasă sau un zâmbet.

– Vă asigur, doamnă Dews, că indiferent ce faceţi, nu-mi puteţi provoca o durere mai mare.

Se uită la el ţintă şi înţelese că durerea de care vorbea nu avea nimic a face cu rana din umăr. Dar cu ce anume…?

– Totul e în ordine, presupun, zise Winter, punând trusa pe masă. Temperance?

– Da?

Ridică privirea la el şi zâmbi absent.

– Da, mulţumesc, Winter.

Fratele ei se uita suspicios la ea şi la Lord Caire, dar îşi reluă locul la masă, fără să comenteze ceva.

Temperance oftă uşurată. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Winter să o ia la întrebări acum. Îşi deschise trusa, o cutie nu prea mare din metal unde păstra ace mari, catgut, o pensetă fină şi bine ascuţită, foarfeca şi alte ustensile necesare ca să oblojeşti copii mici care cad destul de des. Observă cu bucurie că mâinile nu-i mai tremurau.

Puse aţă într-un ac zdravăn, se întoarse spre umărul lui Lord Caire şi prinse împreună marginile rănii. Puse prima copcă. Când le făcea asta copiilor, cel mai adesea trebuiau să fie ţinuţi. Unii ţipau sau plângeau sau deveneau isterici, dar nobilul era în mod evident făcut din altfel de aluat, mai rezistent. Când îi găuri pielea, inspiră profund, dar nu lăsă în nici un alt fel să se vadă că îl doare. De fapt, părea mai relaxat acum, decât fusese când îi curăţase rana.

Dar ea nu putea să se gândească acum la asta. Se aplecă puţin mai aproape, ca să se asigure că a făcut copcile mici, egale şi rezistente. Trebuia să ţină carnea lipită, ca să se vindece cum trebuie, dar nişte copci puse prost puteau duce la o cicatrice urâtă.

Răsuflă uşurată când tăie firul de la ultima copcă.

– Gata, aproape că am terminat, murmură, în egală măsură sieşi, dar şi bărbatului pe care îl îngrijise.

Acesta nu rosti nici o vorbă, stând nemişcat ca o statuie, în timp ce ea deschidea borcanul cu alifie. Dar când îi tamponă rana cu pomada aceea – uşor, doar cu un deget – el se cutremură. Surprins, îi apucă mâna şi i-o dădu la o parte, iar ea îl privi drept în faţă.

Fruntea îi lucea de sudoare.

– Termină ce ai de făcut.

Ea şovăia, dar nu putea lăsa rana nepansată. Muşcându-şi buza, întinse alifia cât putu de repede, conştientă că respiraţia lui se accelerase. Scoase din sac o bucată mare de pânză veche şi o împături în formă de tampon, apoi începu să înfăşoare o fâşie lungă în jurul pieptului său. Pentru asta era nevoie să se aplece aproape de el, înconjurându-i pieptul cu braţele. Lord Caire inspiră şi părea să-şi ţină respiraţia, ca şi cum apropierea ei l-ar fi revoltat.

Evidenta lui supărare ar fi trebuit să potolească reacţia propriului trup la apropierea de el, dar nu se întâmplă aşa. Căldura pielii lui, pulsul care îi zvâcnea pe laterala gâtului, chiar şi mirosul lui bărbătesc, toate se combinaseră ca să-i stârnească din nou vechii demoni. Când ajunse să lege în sfârşit bandajul, Temperance tremura din nou.

În clipa când ea se întoarse cu spatele, Lord Caire se ridică de pe scaun.

– Mulţumesc, doamnă Dews.

Îl privi uimită.

– Dar cămaşa dumneavoastră…

– Acum este o zdreanţă nouă pentru sacul dumitale.

Se strâmbă când îşi aruncă mantia peste umerii goi, apoi îşi luă tricornul.

– La fel ca şi tunica şi vesta mea. Încă o dată, doamnă Dews, îţi mulţumesc şi îţi doresc noapte bună. Domnule Makepeace.

Înclină din cap spre amândoi şi se îndreptă spre uşa din spate.

Temperance ridică privirea şi o senzaţie ciudată de panică i se opri în gât. Doar nu avea de gând să meargă singur până acasă, şi pe întuneric?

– Sunteţi rănit, milord şi singur. Poate că ar trebui să vă gândiţi să petreceţi noaptea aici, cu noi.

Lord Caire se răsuci în loc, pelerina învârtejindu-i-se peste picioare, şi atinse capul bastonului negru de borul pălăriei. Ea observă pentru prima oară că măciulia de argint a bastonului avea forma unui şoim cocoţat.

– Grija dumitale doamnă, este măgulitoare, dar te asigur că pot ajunge în siguranţă acasă, în patul meu.

Zicând acestea, dispăru.

Temperance scoase un oftat, simţindu-se dezamăgită.

Dar numai până ce Winter se răsuci încet în scaunul lui, făcându-l să scârţâie, şi zise:

– Surioară, cred că am nevoie de o explicaţie, despre cum ai ajuns tu să-l cunoşti pe infamul Lord Caire.

Era o creatură a nopţii, nepotrivit să trăiască printre oameni.

Întunericul nopţii din mahalaua St. Giles îl învăluia pe Lazarus, care se îndepărta cu paşi mari de Maiden Lane şi de micuţul şi inocentul cămin pentru copii al doamnei Dews. Era la fel de nepotrivit în

locul acela ca un şoim într-un porumbar. Făcu un salt peste canalul fetid care trecea prin mijlocul străzii şi intră într-un alt pasaj, şi mai mic, îndreptându-se spre vest. Oare ce gândea ea despre el, un animal ticălos şi diform care nu putea să suporte nici măcar atingerea semenilor săi? O siluetă se mişcă în umbra unei uşi din faţa lui, iar el se repezi într-acolo, bucuros la gândul unei viitoare violenţe. Dar umbra se desprinse din întunericul înconjurător şi silueta abia vizibilă dispăru în noapte.

Lazarus îşi încetini paşii şi o luă iar agale, blestemând şansa ratată a unei distracţii. Simţi cum ceva umed i se scurge pe lângă trup şi îl gâdilă – îşi deschisese iar rana când făcuse efortul de a se avânta după silueta aceea. Dar nu acesta era motivul pentru care căuta distracţia. Era excitat şi palpita, şi aşa rămăsese de când doamna Dews îi atinsese pielea cu mâinile ei subţiri şi albe. Atingerea ei nu-i adusese doar o disperată durere mintală, dar şi o dorinţă erotică atât de intensă, încât rezistase şi frigului nopţii. Râse fără zgomot. Micuţa martiră ar fi fost fără doar şi poate dezgustată dacă ar fi ştiut ce îi făcuse. Ar fi fost încă şi mai îngrozită dacă ar fi ştiut care era metoda lui preferată pentru a-şi uşura astfel de nevoi trupeşti. Dacă sângele nu i-ar fi curs, năclăindu-i pantalonii mulaţi, ar fi găsit o femeie care să se supună cererilor sale. Ar fi dus-o pe cea aleasă în nişte odăi din apropiere şi…

Imaginea ultimei lui amante îşi făcu loc în mintea lui. Marie. Marie era moartă, trupul îi fusese sfâşiat şi transformat într-o grămadă grotescă de măruntaie. Fusese ucisă în odăile pe care el le închiriase pentru ea aici, în St. Giles. Locul fusese ales la insistenţele ei şi la timpul acela – în urmă cu doi ani – el nu se gândise prea mult la locul respectiv, în afara faptului că era destul de incomod pentru el. Acum însă era evident că mahalaua St. Giles era cheia în cazul uciderii ei. Nu doar rana fusese motivul pentru care nu-şi luase răgazul de a-şi ostoi pofta pe care i-o stârnise doamna Dews – astă-seară el fusese ţinta. Asasinul cu peticul de piele în loc de nas fusese şi la Maica Panseluţă, cu o seară înainte. Poate că era doar un tâlhar care ţintea la punga lui cu bani, dar Lazarus nu prea credea asta.

Cineva nu voia ca el să-l găsească pe ucigaşul lui Marie.

– Îl cunoşti pe Lord Caire?

Temperance îl aţinti pe fratele ei cu privirea.

Acesta îşi arcui o sprânceană.

– Oi fi eu doar un profesor de şcoală, dar până şi eu aflu bârfele din St. Giles.

Temperance îşi privi mâinile în timp ce curăţa şi strângea mecanic acul şi foarfeca. Mintea i se golise complet, cu excepţia gândului că toată lumea în afară de ea părea să fi auzit de Lord Caire.

Winter oftă şi se ridică în picioare. Traversă încăperea până la un dulap şi scoase două pahare. Erau nişte pahare delicate, care aparţinuseră odinioară mamei lor, două din setul iniţial de şase. Le aduse la masă şi turnă cu grijă vinul roşu.

Apoi se aşeză, luă o gură de vin şi închise ochii în timp ce înghiţea. Lăsă capul pe spate şi cutele din jurul gurii deveniră mai adânci.

– Vinul ăsta este oribil. Mă mir că lordul nu l-a azvârlit de pereţi.

Temperance întinse mâna după paharul ei şi gustă şi ea. Licoarea dulce-acrişoară îi încălzi stomacul. Poate că vinul era ieftin, dar ei nu-i păsa. Întotdeauna considerase drept o ciudăţenie amuzantă faptul că Winter, bărbatul cel mai ascet dintre toţi, în mod normal, era atât de pretenţios când venea vorba despre vin.

– Nu vrei să-mi spui unde l-ai cunoscut pe infamul Lord Caire? întrebă Winter calm, cu ochii în

continuare închiși.

Ea oftă.

– Mi-a făcut o vizită, acum două seri.

Acum deschise și el ochii.

– Aici?

– Da, zise, încrețindu-și nasul și așezând grijulie paharul pe masă.

– Eu de ce nu am știut despre această vizită?

Temperance ridică din umeri, evitându-i privirea.

– Dormeai când a venit el.

Își ținu răsuflarea, întrebându-se dacă va trebui să-i explice cum venise nobilul.

Dar Winter avea alte griji.

– De ce nu m-ai trezit, Temperance?

– Știam că n-o să fii de acord.

Oftă și se lăsă pe scaunul unde stătuse musafirul. Locul se răcise deja. Știuse că până la urmă va fi obligată să aibă această discuție cu Winter, dar o amânase cu laşitate.

– Nu știu de ce anume este atât de faimos, după cum spui tu, dar știam că n-o să fii de acord să mă aflu în compania lui.

– Așa că m-ai mințit.

– Da, răspunse, ridicându-și bărbia și ignorându-și accesul de vinovăție. Am făcut o învoială cu el. El o să mă ajute să găsesc un sponsor pentru orfelinat și, în schimb, eu o să-l ajut să găsească asasinul amantei sale.

– Așa?

Temperance inspiră adânc.

– Cu banii pe care mi i-a dat, am plătit deja chiria.

Urmă o tăcere provocată de șoc. Temperance înghiți în sec și privi în jos, evitând grozava expresie de om rănit de pe chipul lui Winter. Pentru el o făcea, își reaminti sora lui. Pentru Winter și pentru orfelinat.

După o clipă, fratele ei oftă din răsputeri.

– Îmi e teamă că nu știi în ce te-ai băgat.

– Nu mă trata de sus, zise ea, aruncându-i o privire tăioasă. Știu că orfelinatul se va închide chiar dacă tu te-ai omorî muncind. Știu că nu pot să stau cu mâinile încrucișate și să las lucrurile așa cum sunt. Știu că pot să fiu de ajutor. Știu…

– Lord Caire e faimos pentru perversiunile sale sexuale, zise Winter, și vorbele lui directe îi întrerupseră discursul aprins.

Temperance rămase cu ochii la el și închise gura. Dacă ar fi fost o femeie cumsecade, o femeie castă și pioasă, acele vorbe i-ar fi repugnat. În schimb, ea simți un fior josnic, adânc și interzis. Doamne sfinte!

Winter continuă:

– Ai grijă, draga mea. Nu te pot împiedica, așa că nici nu am să încerc. Dar dacă am să consider vreodată că ești în pericol, am să mă duc să discut chestiunea asta cu Concord.

Temperance își ținu răsuflarea, dar nu scoase o vorbă.

Ochii căprui ai lui Winter, de obicei atât de calmi și de iubitori, deveniseră duri și hotărâți.

– Și, nu uita, Concord o să te împiedice.

Capitolul 5

Sub balconul Regelui Inimă Ferecată era o terasă din piatră cu o uşă ce dădea în castel. În odaia aceea se afla o slujnică foarte mică şi foarte neînsemnată, care şedea îngenunchiată lângă şemineu. Numele ei era Meg şi treaba ei era să cureţe grătarele din tot castelul. Era o muncă mizeră, dar Meg o făcea cu voioşie pentru că era bucuroasă să muncească. Dar pentru că Meg era atât de neînsemnată, ceilalţi locuitori ai castelului nu o observau niciodată când era la lucru. De aceea auzise fără să vrea o mulţime de conversaţii.

Aşadar, când regele proclamase de la balconul de deasupra cât de iubit era, Meg nu s-a putut abţine să nu chicotească. Şi-a pus apoi imediat palma peste gură, dar deja era prea târziu…

din *Regele Inimă Ferecată*

Două dimineţi mai târziu, Silence îşi deschise ochii şi fu întâmpinată de cea mai frumoasă privelişte din lume: chipul îndrăgit al soţului ei, William. Acesta dormea, cu buzele lui cărnoase uşor despărţite şi ochii de un verde strălucitor, închişi. Riduri fine şi albe plecau în raze de la colţul ochilor, în contrast cu pielea arsă de soare a feţei. Boneta de noapte îi stătea oarecum lăbărţată pe capul proaspăt ras. O boare roşietică de barbă crescută pe obraz strălucea în lumina dimineţii. Prin deschizătura cămăşii albe de noapte se iţeau bucle de păr roşcat înspicat cu fire albe, care contrastau fermecător cu gâtul său robust. La aşa privelişte, Silence se încordă toată pe dinăuntru. Şi-ar fi dorit să-i poată da la o parte gulerul cămăşii de noapte, să-l sărute pe gât, poate chiar să-şi plimbe limba peste pielea lui frumoasă şi curată.

Roşi la gândul acela nesăbuit. William prefera ca jocurile lor erotice să aibă loc noaptea, după ce se stingeau lumânările, şi avea perfectă dreptate. Doar o fiinţă desfrânată şi-ar fi dorit să facă dragoste la lumina zilei, dimineaţa, după ce în noaptea dinainte fusese atât de desăvârşit satisfăcută de eforturile entuziaste ale soţului ei.

Se ridică, aşadar, grijulie să nu-l trezească pe William. Se învioră cu apa din carafa aflată pe scrin şi se îmbrăcă repede înainte de a se duce în camera cealaltă. În afară de dormitorul micuţ, mai aveau o cameră de zi cu cămin, unde Silence putea să gătească. În cei doi ani de când ea şi William erau căsătoriţi, ea înfrumuseţase în mod agreabil cele două odăi, cu mici detalii: o păstoriţă din porţelan care ţinea în braţe un miel rozaliu, pe poliţa căminului, lângă ea o cană în formă de anghinare, cu capac – lui Silence îi plăcea să pitească în ea bănuţii – şi perdelele de la ferestre, pentru care agonisise şi se strânsese la pungă, şi pe care le cususe ea însăşi. E drept, perdelele erau puţin piezişe şi nu se prea închideau la mijloc, dar aveau o culoare frumoasă, portocaliu piersică, care o ispitea întotdeauna să se aşeze la o ceaşcă de ceai.

Era un cămin frumos, şi Silence era mândru de el.

Îngânând un cântecel, Silence pregăti din nou focul şi aşeză un ceainic cu apă, ca să pregătească ceaiul. Când William apăru căscând din dormitor, ea pusese deja pe măsuţa lor ceaiul fierbinte, chifle încălzite şi unt.

– Bună dimineața, zise acesta, așezându-se la masă.

– Bună dimineața și ție, bărbate, îi răspunse Silence, sărutându-l pe obrazul țepos înainte de a-i turna o ceașcă de ceai. Ai dormit bine?

– Chiar așa, răspunse William, rupând în două una dintre chifle. Nu erau decât puțin prăjite și ea răsese deja părțile cele mai arse. E uimitor cât de plăcut este să dormi într-un pat care nu se leagănă.

Zâmbi scurt, arătându-și dinții, și era așa de chipeș încât îi tăie respirația. Silence privi în jos, la chifla ei, și își dădu seama că o strivise între degete. O puse iute pe farfurie.

– Ce ai de făcut astăzi?

– Trebuie să supraveghez descărcarea mărfurilor de pe *Finch*. Dacă nu o fac, o să pierdem jumătate din încărcătură, furată de vagabonzi.

– Ah. Da, desigur.

Silence luă o gură de ceai, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Sperase ca el să-și poată petrece ziua împreună cu ea, după atâtea luni în care fusese plecat pe mare, dar era o dorință prostească. William era căpitanul unei corăbii de negoț, o persoană importantă. Era normal ca îndatoririle lui legate de corabie să aibă întâietate. Totuși, nu-și putea înăbuși o zvâcnire de dezamăgire.

Probabil că William o observase. O prinse de mână, într-o vizibilă demonstrație de tandrețe, rară la el.

– Ar fi trebuit să încep descărcarea de aseară. Dacă nu aveam o nevastă atât de tânără și de frumoasă, chiar așa făceam.

Silence își simțea obrajii îmbujorându-se încet.

– Chiar așa?

– Da, răspunse el înclinând solemn capul, dar cu o scânteie în ochii verzi. Mi-a fost imposibil să rezist ispitei tale.

– Vai, William.

Nu-și putu reține un zâmbet caraghios care i lățea pe chip. Deși erau căsătoriți de doi ani, în jumătate din timpul acela soțul ei fusese pe mare. De fiecare dată când revenea, era ca și cum ar fi fost din nou în luna de miere. Oare se va schimba vreodată asta? Ea spera din tot sufletul că nu.

William o strânse de mână.

– Cu cât îmi termin mai rapid îndatoririle, cu atât mai repede pot să te însoțesc la o plimbare prin parc sau la bâlci, sau chiar la o grădină publică.

– Vorbești serios?

– Da, foarte serios. Abia aștept să-mi petrec ziua cu frumoasa mea soție.

Silence îl privi în ochi și zâmbi. Își simțea inima zbătându-i-se în piept de fericire.

– Atunci, zise, ai face bine să-ți mănânci micul dejun, nu?

William râse și își îndreptă atenția spre chiflă și ceai. Nu trecu mult și se ridică, termină de îmbrăcat, punându-și pe cap și o perucă albă, care îi conferea un aer de hotărâtă autoritate. Îi dădu lui Silence un sărut pe obraz și plecă.

Femeia suspină și privi prin încăpere. Erau vase de spălat și alte treburi casnice de făcut, dacă voia să-și petreacă o zi întreagă cu bărbatul ei. Hotărâtă, se apucă să muncească.

Două ore mai târziu, Silence cârpea o gaură într-unul din ciorapii albi ai lui William și se întreba dacăața galbenă era potrivită, dacă tot nu mai avea ață albă. Auzi zgomot de pași în goană pe holul

din față. Încruntată, ridică privirea.

Când auzi bătăile în ușa lor, era deja în picioare. Se grăbi să descuie ușa și o deschise. În prag stătea William, dar nu-l văzuse niciodată pe soțul ei într-o astfel de stare. Era palid sub bronzul pielii și ochii îi erau lipsiți de orice expresie.

– Ce e? țipă Silence, cu inima în gât. Ce s-a întâmplat?

– *Finch*… îngăimă el împleticindu-se înăuntru, apoi oprindu-se, cu mâinile pe lângă el, cu privirea sălbăticită, ca și cum nu mai știa ce să facă. Sunt ruinat.

– Foarte bine Mary Whitsun, zise Temperance, urmărind-o pe fată cum face o împunsătură în broderia la care lucra.

Stăteau amândouă într-un colț al bucătăriei, în timp ce alți copii pregăteau cina. Cusăturile lui Mary erau splendide, și lui Temperance îi era drag să o ajute la ele, când avea timp. Din păcate, arareori se întâmpla.

– Poate că reușim să te dăm pe lângă o cusătoreasă. Ți-ar plăcea?

Mary își aplecă și mai mult capul peste broderia ei – un ornament pe marginea unui șorț.

– Mai bine aș rămâne aici, cu dumneavoastră, doamnă.

La auzul vorbelor șoptite ale fetei, Temperance simți o împunsătură familiară. Ridică mâna să o mângâie pe cap, dar se opri la timp și își strânse degetele pumn, apoi retrase mâna. Nu era bine să-i dea copilei speranțe deșarte.

– Știi că nu este cu putință, zise aspru. Dacă i-am ține pe toți copiii în orfelinat, curând nu am mai avea loc.

Mary încuviință cu un semn, cu fața ascunsă de capul plecat asupra lucrului, dar umerii îi tresăltau.

Temperance o privea neajutorată. Întotdeauna se simțise mai apropiată de Mary Whitsun decât de celelalte fete, deși știa că nu ar fi trebuit. Temperance venise să ajute cu munca la orfelinat după moartea lui Benjamin, soțul ei. Pe Mary Whitsun o salvase nu mult după sosire. Fetița se suise în poala ei în ziua aceea și rămăsese acolo, caldă, delicată și mângâioasă. În momentele acelea, Temperance avusese nevoie de o ființă pe care s-o îmbrățișeze. Încă de pe atunci înțelesese că Mary Whitsun avea ceva special, indiferent cât de mult încerca să se opună acelor sentimente.

– Vai, doamnă, n-o să ghiciți, strigă Nell, intrând în bucătărie gâfâind.

Temperance ridică privirea și arcui sprâncenele, a mirare, spre slujnică.

– Probabil că nu, așa că ai face mai bine să-mi spui.

Nell îi întinse un pătrat de hârtie împăturit, pe care era clar că deja îl citise.

– Lord Caire vă acompaniază astă-seară la o serată muzicală!

– Poftim?

Temperance apucă bucata de hârtie și o deschise, perplexă. Nu mai primise nici o veste de la Lord Caire din noaptea când fusese rănit și, deși era îngrozitor de îngrijorată de starea lui de sănătate, nu era complet sigură dacă s-ar fi cuvenit să-i trimită o scrisoare în care să întrebe despre asta.

– Eu nu…

Mergea de colo-colo, în timp ce citea mesajul scris cu o caligrafie elegantă.

O invita pentru ora patru, în după-amiaza aceea. Privirea lui Temperance zbură la vechiul ceas de pe polița șemineului. Acele arătau puțin peste miezul zilei. Își dădu seama că în bucătărie se lăsase

brusc tăcerea și toți copiii se zgâiau la ea.

Pentru o clipă rămase încremenită, cu scrisoarea făcută ghemotoc în mâini.

– Doamne sfinte! Nu am cu ce să mă îmbrac.

Crezuse că va avea cel puțin o săptămână la dispoziție ca să-și găsească o rochie nouă!

Nell clipi și luă poziție de drepți, ca un soldat chemat la arme.

– Mary Evening, tu ești responsabilă de bucătărie. Mary Whitsun, Mary St. Paul și Mary Little, veniți cu mine. Și dumneavoastră – zise Nell, întinzând hotărâtă degetul către Temperance – mergeți în salonaș și scoateți-vă rochia.

Nell părăsi bucătăria cu micuții mărșăluind în urma ei.

Temperance se uită în jos la bucata de hârtie din mâna ei și o netezi să o îndrepte. Cuvintele scrise de lord săreau spre ea, îndrăznețe și hotărâte. Diseară îl va vedea. Îl va însoți la o reprezentație respectabilă. Va merge la brațul lui. Vai, Dumnezeule. Simțea cum obrajii i se îmbujorează doar gândindu-se la asta și chiar dacă sentimentele care o încercau erau mai ales teama și îngrijorarea, o părticică din ea, mică dar foarte bine definită, țopăia de încântare.

Luă iute o lumânare și se grăbi spre salonașul ei. Își scoase repede șalul, rochia și pantofii. Când Nell reveni împreună cu trupa ei, Temperance rămăsese doar în corset și cămașă.

– Am rochia asta de cinci ani și mai bine, zise Nell, intrând cu un balot în brațe. Nici măcar când am fost în culmea disperării nu m-am putut despărți de ea.

Puse balotul pe scaun și îl desfăcu. Peste perna scaunului se revărsă, foșnitoare, o mătase roșie, cu ape. Temperance rămăsese cu gura căscată. Rochia era minunată – strălucitoare și plină de culoare și mult, mult prea îndrăzneață.

– Nu pot să port așa ceva, trânti ea, înainte să se gândească la sentimentele lui Nell.

Aceasta nu făcu decât să-și pună mâinile în șold.

– Și cu ce altceva o să vă îmbrăcați, doamnă Dews? Nu prea cred că puteți merge cu aia.

Era vorba despre obișnuita rochie neagră a lui Temperance, care zăcea acum pe spătarul scaunului. Avea exact trei rochii, și toate erau negre.

– Eu… începu ea, dar vorbele îi fură imediat înăbușite, când Nell îi azvârli rochia roșie peste cap.

Își trase cu greu pe ea mânecile și corsajul rochiei și răzbătu deasupra bombănind. Nell fugi în spatele ei și începu săi prindă naturii.

Mary Whitsun săltă bărbia cu o privire critică.

– E o culoare drăguță, doamnă, dar corsajul nu se potrivește foarte bine.

Temperance se uită în jos și își dădu seama că niciodată până acum nu-și văzuse expus așa de mult din decolteu. Corsajul era foarte decupat.

– Vai, nu. N-o să pot…

– Nu, cu siguranță nu puteți, zise Nell, apropiindu-se să o examineze. În nici un caz așa.

Începu să tragă de partea liberă a corsajului, ridicându-l în două părți deasupra sânilor mici ai lui Temperance. Nell dădu drumul mătăsii și aceasta se adună în față.

– Nu, va trebui să o strâmtăm.

– Dar aici, jos? întrebă Mary Whitsun, aplecată în dreptul tivului rochiei, care, din păcate, era cu vreo câțiva centimetri deasupra pardoselii.

– Și acolo la fel, mormăi Nell. Domnișoarelor, ne așteaptă o după-amiază plină.

Și așa se întâmplă. Toată după-amiaza, Nell și tovarășele ei întinseră, cusură și croiră.

După aproape patru ore, Temperance era în bucătărie pentru o ultimă inspecție. Între timp, făcuse baie și își spălase părul. Nell i-l aranjase cu măiestrie, punându-i și o mică panglică roșie. Rochia rubinie aproape că scânteia în lumina focului, în timp ce Temperance încerca să tragă în sus de decolteu. Era încă mult prea jos pentru gustul ei.

– Încetați, zise Nell, dându-i peste mâini. O să desfaceți cusăturile.

Temperance încremeni. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era ca rochia să cadă cu totul de pe ea.

– Ce păcat că nu aveți pantofii potriviți, zise Mary Whitsun.

Temperance își ridică fustele și se uită la pantofii ei negri și butucănoși, cu cataramă.

– Ei, ăștia trebuie să-mi ajungă. Și cu adaosul de volane pe care Nell l-a pus pe poale, cred că nici nu se vor observa.

Volanele erau din mătase neagră și odinioară fuseseră una dintre tunicile cele mai frumoase ale tatălui ei.

– Chiar că arată foarte frumos, zise Mary.

– Mulțumesc, Mary Whitsun.

Era absolut îngrozită. Abia acum începea să-și dea seama de toate implicațiile târgului făcut cu Lord Caire. Urma să se amestece cu aristocrația – cu oamenii aceia sclipitori, așa de eleganți și de inteligenți, încât cu greu ziceai că sunt umani. Oare nu vor crede despre ea că este un subiect de batjocură?

Cum ar fi putut să fie altfel?

Ei bine, Lord Caire era destul de uman. Temperance se îndreptă de umeri. Ce importanță avea ce credeau ființele acelea despre ea? Ea mergea la serata muzicală ca să salveze orfelinatul. Pentru Winter și Nell, și Mary Whitsun, și ceilalți copii. Pentru ei ar fi putut în mod clar să îndure umilințele preț de o seară.

Zâmbi așadar spre grupul de țânci și zise:

– Vă mulțumesc tuturor. Ați fost…

– E cineva la ușă!

Unul dintre băieței se repezi la ușa de la intrare.

– Joseph Tinbox, zise Temperance și porni după el spre holul din față. Nu alerga. Nu are importanță dacă…

Dar Joseph Tinbox tocmai descuiase ușa și trăgea de ea să se deschidă. În prag însă nu era Lord Caire, ci Silence.

Temperance se opri în loc. Chipul surorii sale era palid și pe cap nu purta nici o bonetă. Minunatul ei păr roșcat era răvășit de vânt, ochii căprui-deschis aveau o privire tragică. Silence nu aruncă nici măcar o privire spre frumoasa rochie rubinie.

– Temperance.

– Ce s-a întâmplat?

Silence se sprijini cu mâna de cadrul ușii, să-și adune puterile.

– Încărcătura lui William a fost furată.

Trecuse de ora patru când trăsura lui Lazarus trase în capăt pe Maiden Lane. Aceasta era prea strâmtă pentru trăsură, așa că el coborî și le spuse vizitiului și lacheilor să aștepte. Apoi se îndreptă

spre uşa orfelinatului doamnei Dews. Lumina nu se dusese complet, dar Lazarus se asigură că ţine strâns în mână bastonul de abanos. Cu colţul ochiului prinsese o umbră în mişcare, o ciudată licărire negru-roşietică, dar când se întoarse spre ea, umbra aceea – un bărbat? – dispăruse.

După două nopţi de odihnă, umărul era mai rău decât în noaptea când fusese rănit. Îi zvâcnea şi durerea era surdă şi permanentă. Când Small îi văzuse rana, de dimineaţă, renunţase la obişnuitul lui stil rezervat şi îi sugerase stăpânului său să-şi petreacă seara în pat. Lazarus desconsiderase propunerea fără să se gândească măcar o secundă. Îi era dator doamnei Dews cu participarea la un eveniment la care putea să pornească la vânătoare după un sponsor pentru orfelinatul ei. În plus, era bizar de nerăb-dător să o vadă din nou, o dispoziţie pe care partea întunecată a personalităţii lui o găsea cum nu se poate mai amuzantă. Aproape că uitase de invitaţia la serata muzicală, dar de îndată ce îşi amintise, de dimineaţă, ştiuse că era una dintre puţinele evenimente la care ar fi putut să o ia pe doamna Dews.

Majoritatea invitaţiilor pe care le primea erau considerabil mai puţin inofensive decât o serată muzicală.

Lazarus se folosi de măciulia bastonului ca să bată în uşa de lemn a orfelinatului. Îi deschise aproape imediat o mică ştrengăriţă cu nasul cârn şi obrajii plini de pistrui. Fata se dădu înapoi fără nici o vorbă, şi Lazarus pătrunse în holul sărac. Cu excepţia lor, nu mai era nimeni acolo.

Îşi arcui sprâncenele şi privi mirat spre copilă.

– Unde este doamna Dews?

Fata se uita la el, aparent lovită de muţenia provocată de prezenţa lui în orfelinatul ei.

Lazarus oftă.

– Cum te cheamă?

Urmă o altă tăcere stânjenitoare, în timpul căreia copila îşi vârî degetul mare în gură. Apoi fură amândoi salvaţi de clinchetul unor tocuri care se apropiau.

– Mary St. Paul, te rog să te întorci la bucătărie şi să-i spui lui Nell că trebuie să ferece bine uşa în urma mea, spuse doamna Dews.

Lumina din bucătărie o bătea din spate şi o făcea să pară că se apropie de el înconjurată de o aureolă strălucitoare. Purta o rochie roşu-aprins, o culoare tulburător de diferită de severitatea ţinutelor ei obişnuite. Decolteul îi era încadrat de o răscroială adâncă şi rotundă, iar pielea expusă era netedă, aproape strălucitoare.

Mădularul lui reacţionă în mod previzibil.

– Doamnă Dews, zise, cu o plecăciune.

– Hmm?

Privirea ei era fixată asupra lui, ca şi cum abia acum îl observase, iar trufia lui se cabră, neîncrezătoare.

Se îndreptă şi îi întinse intenţionat braţul. Era de aşteptat, desigur, să oferi unei doamne braţul, un gest cotidian de politeţe. Pentru el, totuşi, dată fiind aversiunea lui ciudată faţă de atingere, acest gest fusese întotdeauna o sursă de disconfort şi, deci, îl evitase pe cât era posibil. Acum însă părea să tânjească după atingerea ei. Ciudat lucru. Ea îşi puse degetele pe mâneca lui. Chiar şi prin materialul ţeapăn al hainei, el simţi şocul, dar dacă fusese vorba despre durere sau despre o senzaţie mai greu de definit, asta nu mai era în stare să spună.

Interesant.

– Mergem? întrebă el, retoric.

Femeia părea totuși să ezite și privea înapoi spre bucătărie.

– Cred… Da, să mergem.

Îl privi pentru prima oară drept în ochi și lui i se păru că zărește o ușoară roșeață pe pomeții obrajilor.

– Vă mulțumesc, milord.

El dădu din cap și o conduse spre ușă. Noaptea era răcoroasă și ea își trase peste umeri un șal subțire. Acesta era aspru, de culoare gri, evident mai aproape de stilul ei obișnuit, și părea și mai sărăcăcios în comparație cu roșul intens al rochiei de mătase. Lazarus se încruntă, întrebându-se de unde avea rochia. Oare o avusese dintotdeauna, păstrată pentru ocazii speciale sau fusese obligată să o cumpere pentru seara aceasta?

Doamna Dews își drese glasul.

– În scrisoare spuneați că vom participa la o serată muzicală.

Ajunseseră lângă trăsură și unul dintre lachei sărise deja jos să coboare treapta. Cu mâna înmănușată, Lazarus îi prinse doamnei Dews degetele și o ajută să urce în trăsură.

Nu știa dacă era bucuros că ea nu-l mai atingea.

– Gazda este Lady Beckinhall, o adevărată leoaică a societății londoneze. Ar trebui să fie mulți oaspeți înstăriți la ea astă-seară.

Doamna Dews se așeză pe perne, față în față cu el. Lazarus ciocăni în acoperiș și se așeză pe locul lui.

Ea privea încruntată spre fustele sale.

– Mă faceți să par mercantilă.

– Adevărat?

Își înclină capul și o privi atent. Era agitată și distrasă în această seară, dar nu credea că era din cauza perspectivei de a participa la un astfel de eveniment social exclusivist. Ce o supărase?

– Te asigur că nu a fost în intenția mea.

Ea se întoarse să se uite afară, prin ferestrele întunecate, poate privindu-și propria imagine reflectată.

– Presupun că sunt mercantilă, dar e de dragul orfelinatului.

– Știu.

Pentru o clipă, el simți o stranie tandrețe față de ea, micuța lui martiră. Apoi se uită iar la el.

– De unde o cunoașteți pe Lady Beckinhall?

– E bună prietenă cu mama mea, zise el și gura i se schimonosi.

– Mama dumneavoastră? se miră ea, cu sprâncenele arcuite spre frunte ca două aripi.

– Credeai că am apărut din coapsa tatălui meu, complet dezvoltat?

– Nu, desigur că nu, protestă ea, ridicându-și o mână la piept și apoi lăsând-o iar să cadă. Mama dumneavoastră trăiește, deci?

El înclină capul în semn că da.

– Mai aveți frați sau surori?

Lazarus își aminti de ochii mari și căprui, prea serioși pentru vârsta ei și de atingerea care nu-i provoca niciodată durere. Clipi să alunge fantoma aceea.

– Nu, răspunse.

Ea îşi înălţă capul, privindu-l neîncrezătoare.

– Pe cuvânt, zise el, forţându-se să zâmbească. Sunt ultimul din familia mea, cu excepţia doamnei, mama mea.

Temperance dădu din cap.

– Eu am trei fraţi şi două surori.

– Cei din neamul Makepeace sunt evident foarte fertili, replică el, sec.

Ea îşi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi vrut să-l dezaprobe, dar urmă:

– Am o soră mai mică, o cheamă Silence.

Lazarus săltă din sprâncene, dar avu inteligenţa să nu comenteze.

Temperance se aplecă puţin în faţă şi mişcarea îi făcu şalul să alunece de pe unul din umerii ei ca fildeşul. El se trezi întrebându-se dacă nu cumva făcuse intenţionat mişcarea aceea.

– Silence este măritată cu un căpitan de corabie. Domnul William Hollingbrook. S-a întors recent în port. Noaptea trecută, încărcătura de pe corabia lui a fost furată.

Se opri să-l scruteze cu ochii aceia ciudaţi, căprui-deschis, ca şi cum aştepta o reacţie din partea lui.

Lazarus încerca să-şi dea seama care ar fi fost reacţia obişnuită, dacă situaţia ar fi fost una obişnuită, şi el, un om de rând.

– Îmi pare rău.

Temperance clătină din cap, replica lui nu fusese, evident, cea potrivită.

– Dacă încărcătura nu este recuperată, cel puţin în parte, căpitanul Hollingbrook va fi ruinat. Silence va fi ruinată.

Lazarus îţi frecă degetul mare de şoimul din argint al bastonului.

– De ce? Şi-a investit banii în corabie?

– Nu, dar se pare că proprietarul corabiei îl acuză de complicitate cu hoţii.

Lordul cântări situaţia.

– Nu ştiu dacă am auzit vreodată ca întreaga încărcătură de mărfuri a unei corabii să fie furată.

– Este într-adevăr extraordinar. Se pare că nu este cu totul neobişnuit ca o parte a încărcăturii să dispară, dar tot ce era la bord…

Temperance strânse din umeri şi se aşeză înapoi pe perne, cu un aer istovit.

Se uita la ea, femeia aceasta din altă lume, şi nu ştia de ce alesese să-i împărtăşească necazurile ei, dar îi făcea o plăcere iraţională să fie receptorul confidenţelor ei. Se strâmbă dezgustat de propria idioţenie.

Ea ridică brusc privirea.

– Îmi pare rău că vă împovărez cu toate astea.

– Nu face nimic.

Temperance surâse deodată, cu buzele tremurânde.

– Nu v-am mulţumit pentru invitaţia de astă-seară.

Lazarus ridică din umeri.

– Face parte din înţelegerea noastră.

– Chiar şi aşa, vă sunt recunoscătoare pentru amabilitate.

– Nu fii neghioabă, zise el tăios. Sunt oricum, numai amabil nu.

Ea se crispă și își întoarse fața de la el.

La naiba, fusese prea aspru cu ea. Ar fi vrut să-i vadă ochii, să o audă povestindu-i iar despre necazurile ei.

Își drese glasul și spuse, tot țâfnos:

– N-am vrut să-ți vorbesc așa de aspru.

Colțul gurii i se arcui puțin, deși nu găsi cu cale să-și întoarcă fața spre el.

– Vă scuzați față de mine, Lord Caire?

– Și dacă ar fi așa? întrebă el în șoaptă. Mi-ai accepta obediența?

Temperance își plecă genele.

– Nu-mi trebuie să vă am la picioare.

– Nu? zise el încet. Atunci poate că nevoile mele mă fac să mă aflu acolo.

Urmări cum roșeața i se urca încet pe gât.

– Sau, șopti el, poate că ai vrea dumneata să îngenunchezi dinaintea mea?

Temperance inspiră iute, pretinzându-se insultată, și îl privi cu ochi mari. Era de așteptat – sugestia lui era crasă și lipsită de eleganță. Ar fi trebuit să se simtă insultată. Dar nu insulta era aceea care îi accelerase respirația, făcându-i sânii drăgălași să se strivească de corsaj cu fiecare răsuflare. Era vorba de ceva mult mai primitiv.

Lazarus lăsă privirea în jos, simțind cum căldura îi inundă propriul trup. Mai vânase astfel și înainte, ochind prada și învârtindu-se în cercuri deasupra ei înainte de a se repezi și a o prinde în gheare, dar acum… acum totul era cu mult mai intens decât la orice altă vânătoare.

– N-ar trebui… n-ar trebui să-mi vorbiți în felul acesta, zise ea cu voce tremurătoare – dar nu de furie.

O fixă pe sub sprâncene.

– De ce nu? Mă amuză să discut astfel de lucruri cu dumneata. Pe dumneata nu?

Temperance înghiți în sec. Lazarus putea să-i vadă limpede mișcarea gâtului în lumina felinarului.

– Nu.

– Ba, eu cred că-ți place. Cred că și dumneata ai în minte aceeași imagine ca și mine. Să-ți spun ce văd?

Ea își dusese mâna la gât, dar era mută și se uita la el fix, cu ochii lucind.

Lazarus își coborî deliberat privirea spre decolteul ei bombat și dezgolit.

– Te văd în rochia aceasta, doamnă, îngenunchind în fața mea, cu poalele jupei răsfirate ca un luciu de apă strălucitor și rubiniu. Mă văd pe mine în picioare dinaintea dumitale. Te uiți în sus spre mine, cu ochii pe jumătate închiși, așa cum sunt acum, cu buzele roșii și umede de la limba dumitale – sau poate de la a mea.

– Nu, gemu ea, cu vocea atât de stinsă, încât el își dădu seama de ce spune doar după mișcarea buzelor.

– Mă văd luându-ți mâna și punând-o pe prohabul pantalonilor mei mulați.

Mădularul i se întărise și zvâcnea din cauza propriilor cuvinte și a felului în care ea răspundea la ele.

– Îți văd degetele subțiri și reci cum desfac fiecare nasture, în timp ce eu îți mângâi părul prins. Văd…

Trăsura se opri cu o smucitură.

Lazarus inspiră ușor și desfăcu perdelele să se uite afară. Reședința lui Lady Beckinhall strălucea de lumini.

Lăsă perdeaua la loc și o privi pe doamna Dews. Avea ochii măriți, obrajii roșii, iar el ar fi pariat pe viața lui că pe sub fustele acelea purpurii și strălucitoare era udă toată.

Colțurile gurii i se arcuiră ușor, dar ceea ce simțea nu era amuzament.

– Am ajuns. Vrei să coborâm?

O privi cum își revine, cu dinții albi mușcând din buza de jos, cărnoasă. Coborî vocea până la adâncimi sepulcrale.

– Sau îi spunem vizitiului să meargă mai departe?

Capitolul 6

Regele Inimă Ferecată răcni la străjile lui, să i-o aducă pe ticăloasa care avusese obrăznicia să râdă de el. După doar câteva secunde, Meg era târâtă dinaintea lui, murdară și plină de cenușă.

– Cum te cheamă? urlă Regele Inimă Ferecată.

– Meg, cu voia Maiestății Voastre.

– Și ce ți s-a părut așa de amuzant în discursul meu? se încruntă regele la ea.

Străjile și curtenii, atrași de agitația creată, se așteptau cu toții ca micuța slujnică să se arunce la picioarele regelui și să-l implore să-i cruțe viața. Dar Meg își frecă vârful nasului murdar de cenușă și hotărî că, dacă tot era deja condamnată, putea la fel de bine să spună adevărul.

– Doar că Maiestatea Voastră crede că poporul său îl iubește…

din *Regele Inimă Ferecată*

El era ispita personificată.

Temperance se uita la Lord Caire, simțindu-și inima bătând cu repeziciune și durerea dintre coapse. În ultimii nouă ani ocolise bărbații tocmai din cauza dorințelor ei păcătoase. Cu toate acestea, aici și acum stătea față în față cu un bărbat cu mult mai seducător decât oricare altul pe care îl cunoscuse vreodată. El știa exact cum să-i stârnească demonii, cum să o tachineze și să o înfioreze până când ajungea la culmea febrilității, și cel mai groaznic și mai teribil dintre toate era că o parte din ea voia – avea nevoie – să-i cedeze. Să se supună farmecului ochilor lui albaștri. Să îngenuncheze dinaintea lui și să-i atingă acea parte, cea mai lumească, a unui bărbat. Să facă ceea ce era interzis și să-și deschidă gura în jurul lui, într-un act care cu nici un chip nu putea să aibă legătură cu reproducerea.

Un act cu desăvârșire carnal.

„Nu.”

Temperance întrerupse legătura cu acea stare care o hipnotizase și inspiră fără vlagă.

– Lăsați-mă să cobor.

Pentru o clipă, el nu făcu nici o mișcare, ci se zgâi la ea cu ochii lui ca safirele, care păreau să-i ardă pielea descoperită. Ei i se tăie respirația la gândul că el ar putea să nu-i dea drumul, că ar fi apucat-o și ar fi silit-o să facă acele lucruri păcătoase despre care îi vorbise cu vocea aceea gravă.

– Foarte bine, doamnă Dews, zile el apoi, cu un oftat.

Se ridică și deschise portiera trăsurii, coborî primul și îi întinse o mână ca să o ajute să se dea jos. Temperance își puse degetele tremurânde în palma lui și, timp de o clipă ce părea nesfârșită, mâna lui se strânse în jurul lor, fierbinte și posesivă chiar și prin mănușă. Apoi picioarele ei atinseră pământul, și el îi dădu drumul, oferindu-i în schimb brațul. Ea îl luă, inspirând ca să se calmeze, conștientă că el se cutremurase la atingerea ei. În jurul lor, doamne elegante coborau din calești cu blazoane aurite. Rochia roșie ca cireașa, pentru care Nell se muncise așa de tare toată după-amiaza, păru deodată veche și prea țipătoare, iar panglica din părul ei, pur și simplu stângace. Înghiți greu, brusc agitată. Nu avea

ce să caute aici. Era ca o vrabie printre păuni.

Lord Caire se aplecă spre ea.

– Eşti gata?

– Da, bineînţeles, răspunse, înclinând capul.

– Curajoasă chiar şi când intră în bârlogul leului, murmură el.

Înăuntru, reşedinţa lui Lady Beckinhall strălucea ca în basme, toată îmbrăcată în marmură, foiţă de aur şi cristale. Deasupra lor, un candelabru lucea de sute de lumânări. Temperance îşi lăsă distrată şalul vechi şi cenuşiu din lână pe mâna unui lacheu, fără să-i pese măcar când acesta se strâmbă, apucându-l între degetul mare şi arătător. Reşedinţa era ca un castel din basme. Îşi plimbă degetele peste balustrada de marmură în timp ce Lord Caire o conducea în sus pe scări. Câte slujnice îşi treceau zilele în patru labe, ca să întreţină marmura curată?

În capătul scărilor se luară după marea de oameni înzorzonaţi şi strălucitori şi pătrunseră într-o încăpere lungă, toată numai oglinzi pe unul din pereţii laterali aşa că păreau a fi mii de doamne cu rochii superbe, escortate de nenumăraţi domni alarmant de eleganţi. Dacă ar fi fost singură, Temperance probabil că ar fi luat-o la goană, dar simţea sub degetele ei braţul lui Lord Caire, solid şi cald.

– Curaj, murmură el.

– Rochia mea, zise Temperance, în şoaptă.

– Rochia e în ordine, şopti el înapoi. Altfel nu te-aş fi lăsat să intri. Şi mai important, în mulţimea asta, n-ai de ce să te ruşinezi. Te exprimi la fel de bine ca aceste doamne şi eşti la fel de isteaţă. Şi ai ceva ce lor le lipseşte: ştii cum să te descurci în viaţă.

– De obicei asta nu este ceva de care să fii mândru, zise Temperance.

– Poate că ar trebui să fie, răspunse el, privind-o intens. Ţine-ţi capul sus.

Când intrară, una dintre doamnele sofisticate se îndreptă încet în direcţia lor. Purta o rochie albastru intens şi, pe măsură ce se apropia, Temperance observă cum ceea ce la început luase drept flori brodate pe fustele rochiei erau de fapt rubine şi smaralde cusute pe material.

Doamne sfinte!

– Lazarus, exclamă fiinţa din altă lume, ce surpriză neaşteptată să te găsesc aici.

Era deosebit de frumoasă, ca o zeiţă coborâtă pe pământ ca să se distreze pe seama muritorilor. De aproape, Temperance observă că purta în păr două frumoase agrafe, două păsări făcute din diamante, smaralde şi rubine. Mici diamante prinse în capătul unor sârme delicate tremurau de fiecare dată când doamna mişca din cap.

Temperance abia dacă se putea abţine să nu rămână cu gura căscată, dar Lord Caire evident nu era la fel de copleşit de doamna respectivă. Înclină din cap făcând o plecăciune atât de scurtă, încât era ca o insultă.

Buzele minunate ale doamnei se subţiară, şi ea îşi întoarse privirea spre Temperance.

– Şi cine este această… persoană?

– Dă-mi voie să v-o prezint pe doamna Dews, zise Lord Caire scurt.

Temperance băgă de seamă că el nu i-o prezentase pe cealaltă femeie. Se pare că şi doamna observase şi ea acest lucru. Încremeni.

– Dacă ai adus-o în casa lui Lady Beckinhall pe vreuna dintre târfele tale…

Lord Caire ridică din sprânceană.

– Imaginația dumitale nu îți face nici o cinste, milady. Te asigur că doamna Dews este probabil cea mai respectabilă persoană de aici.

Ochii doamnei se îngustară.

– Ai grijă, Lazarus. Mergi pe un drum periculos.

– Serios?

– Ce legătură ai tu cu femeia aceasta?

Temperance simțea cum obrajii i se înfierbântă din cauza desconsiderării cu care o trata doamna. Vorbea de parcă Temperance ar fi fost un câine sau o pisică, un animal nătâng incapabil să comunice.

– Îi sunt prietenă, zise Temperance.

– Ce-ai spus? întrebă doamna clipind, de parcă ar fi fost sincer surprinsă că era în stare să vorbească.

– Am spus că sunt prietenă cu Lord Caire, repetă Temperance ferm. Și dumneavoastră sunteți…?

– Lazarus, spune-mi că e o glumă.

Se întoarse înapoi spre lord, concediind-o pe Temperance la fel de nepăsătoare cum ar fi făcut cu o slujnică dintre cele mai de jos.

– Nici o glumă, zise acesta, zâmbind subțire. Credeam că mai ales dumneata, mai presus de oricine, o să te bucuri că am ales o doamnă respectabilă să mă însoțească la această întâlnire.

– Respectabilă! exclamă femeia, închizând ochii de parcă lumea ar fi dezgustat-o. Apoi ochii de safir se deschiseră brusc. Trimite-o de aici și lasă-mă să te prezint unei femei de rangul tău. Sunt câteva necăsătorite…

Dar Lord Caire deja o conducea pe Temperance mai departe.

– Lazarus! șuieră doamna în urma lor. Sunt *mama* ta.

Lord Caire înțepeni pe loc și se răsuci pe călcâie, cu un zâmbet crud pe buze.

– Așa mi s-a spus. Doamnă.

Schiță o plecăciune. O expresie fugară traversă chipul doamnei în timp ce ei se întorceau cu spatele. Ceva vulnerabil și imprevizibil. Durere, poate? Apoi își recăpătă controlul asupra expresiei, redeveni rece, și ei merseră mai departe.

Temperance se uită la Lord Caire, conștientă că obrajii îi luaseră foc.

– Aceea era mama dumneavoastră?

– Din păcate, da, replică el și căscă elegant, în spatele pumnului.

– Dumnezeule!

În veci nu și-ar fi dat seama de relația dintre ei după ostilitatea vădită pe care Lord Caire i-o arătase doamnei. Oare își ura propria mamă? Temperance se încruntă, amintindu-și altceva.

– Chiar a crezut că vă sunt…

– Da, i-o reteză el, apoi o privi și vocea îi deveni mai blândă. Nu-ți face probleme. Oricine altcineva s-ar uita la dumneata ar înțelege că nu te-ai lăsa niciodată coruptă de mine.

Temperance își întoarse privirea, fără să știe sigur dacă el o tachina sau nu și exact atunci se întâmplă. Făcu un pas și simți cum materialul se agață și se sfâșie.

– Ah, nu!

– Ce s-a întâmplat?

Privi în jos la jupa ei, cu speranța că este prea vizibil.

– Mi-am deșirat tivul, zise, ridicând ochii spre el. Este vreun loc unde l-aș putea repara?

Lazarus încuviință și, într-o clipită, află de la un lacheu direcția spre camera de toaletă a femeilor. Încăperea se afla în capătul unui hol scurt, și Temperance se îndreptă într-acolo, ridicându-și cu grijă poalele. Când intră se uită împrejur – camera era bine luminată și mobilată îngrijit, cu scaune joase, pe care o doamnă se putea așeza –, dar nu era nimeni acolo. Rămase o clipă descumpănită. Nu trebuia să fie acolo slujnice care să le stea în ajutor doamnelor?

Ridică din umeri și se așeză să-și inspecteze tivul.

– Pot să vă ajut?

Temperance ridică ochii, așteptându-se să vadă o cameristă, dar în odaie intrase o doamnă. Era înaltă și palidă, avea postura dreaptă ca o regină și părul într-o nuanță deschisă de roșcat. Purta o rochie splendidă – un verde-argintiu stins, brodată des cu fir argintiu.

Temperance clipi.

Femeia luă o expresie curtenitoare.

– N-am vrut să vă deranjez.

– Vai, nu, zise Temperance grăbită. Numai că mă așteptam la o cameristă sau… sau… în fine, nu la o lady, în orice caz. Mi s-a rupt tivul.

Femeia își încreți nasul drept.

– Nu pot să sufăr când pățesc asta, zise, privind peste umăr. Cred că Lady Kitchen a făcut o criză de isterie sau de nervi. Fără îndoială că acolo s-au dus slujnicele toate.

– Aha.

Temperance privi iar la volanul negru de pe poalele rochiei. Atârna destul de trist.

Dar doamna era deja în genunchi în fața ei, cu fustele verzi-argintii răspândite în jurul său ca un nor strălucitor.

– Vai, vă rog, nu, zise Temperance instinctiv.

Femeia aceasta era evident o aristocrată. Ce-ar fi făcut dacă ar fi știut că Temperance era fiica unui berar?

– Nu-i nici o problemă, zise doamna calm, fără să se supere de ieșirea lui Temperance. Am eu câteva bolduri…

Întoarse cu îndemânare tivul pe dos, prinse volanul în bolduri la locul lui și întoarse iar tivul. Boldurile nici măcar nu se zăreau.

– Doamne, ce bine ați făcut reparația! exclamă Temperance.

Doamna se ridică și surâse timid.

– Am multă practică. Doamnele ar trebui să fie solidare între ele la astfel de evenimente mondene, nu credeți?

Temperance zâmbi la rândul ei, simțindu-se încrezătoare pentru prima dată de când primise invitația lui Lord Caire.

– Sunteți așa de amabilă. Vă mulțumesc. Mă întreb…

Ușa se izbi de perete și în odaie pătrunseră mai multe doamne, cu slujnicele agitându-se în urma lor. După toate aparențele era vorba de Lady Kitchen și de istericalele sale. În confuzia creată, Temperance fu despărțită de noua sa prietenă și, până ce reuși să răzbească și să iasă din odaia de toaletă pentru doamne, cealaltă femeie dispăruse din vedere.

Totuși, Temperance reveni la Lord Caire cu pasul mai ușor, încălzită de bunătatea acelei străine. Îl găsi sprijinindu-se lângă un perete, cercetând adunarea cu un ochi critic.

Când o zări, reveni în picioare.

– E mai bine?

– Da, absolut, răspunse ea radioasă.

– Atunci, hai să-ți găsim prada.

Merseră spre capătul opus al sălii unde fuseseră aranjate scaune aurite în șiruri, cu fața spre un pian minunat pictat. Nimeni nu se așezase încă. Lord Caire o conduse la un grup de trei gentlemeni.

– Caire, zise, în timp ce se apropiau, un gentleman cu siluetă cadaverică și perucă lungă, albă, dând din cap. Nu m-aș fi gândit că ăsta este genul tău de distracție.

– Ei, dar am gusturi dintre cele mai diverse, răspunse Lord Caire și buzele i se arcuiră a zâmbet. Îmi permiteți să v-o prezint pe doamna Dews? Doamnă Dews, dumnealui e Sir Henry Easton.

– Sir, zise Temperance, făcând o reverență în timp ce gentlemanul mai în vârstă se înclina.

– Iar aceștia sunt căpitanul Christopher Lambert și domnul Godric St. John. Domnilor, doamna Dews, împreună cu fratele său, domnul Winter Makepeace, conduce Căminul pentru orfani și copii abandonați din East End, o instituție dintre cele mai creștinești și mai caritabile.

– Chiar așa? se miră Sir Henry ridicând din sprâncenele sale stufoase și privind-o cu interes.

Căpitanul Lambert își întorsese și el privirea către ea. În schimb, domnul St. John, un bărbat înalt cu perucă gri, privi spre Lord Caire și ridică o sprânceană pe deasupra ochelarilor cu jumătate de lentilă.

Pentru o clipă, Temperance se întrebă ce relație era între lord și domnul St. John.

Apoi Sir Henry o întrebă:

– Câți copii orfani adăpostește instituția dumneavoastră, doamnă Dews?

Temperance surâse cu zâmbetul ei cel mai fermecător, decisă să-l prindă în mreje pe unul dintre acești gentlemeni de soi de dragul orfelinatului.

– Ce pui la cale, Caire? șușoti St. John din colțul gurii.

Lazarus nu o scăpa din ochi pe mica lui martiră, în timp ce aceasta făcea uz de toate tertipurile sale creștinești ca să-i cucerească pe Lambert și pe Easton să susțină financiar orfelinatul ei.

– Nu am nici cea mai mică idee la ce te referi.

St. John pufni ușor și se răsuci într-o parte pe jumătate, astfel ca doar Lazarus să-l poată auzi.

– Este evident tot atât de respectabilă pe cât susții, ceea ce înseamnă că ori o folosești în anume scopuri ale tale, ori că depravarea ta a coborât până la a viola inocenții.

– Mă rănești profund, domnule, șopti Lazarus, punându-și vârful degetelor în dreptul inimii.

Știa că are un aer ironic – blazat, chiar –, dar în mod ciudat, în piept simțea o zvâcnire a ceva ce putea chiar să fie sentimentul că e atins.

St. John se aplecă mai aproape și șuieră:

– Ce vrei de la ea?

Lazarus își miji ochii.

– De ce? Vrei să faci tu pe cavalerul ei galant și să o răpești din brațele mele ticăloase?

St. John ridică fruntea și ochii lui, de obicei gri-deschis, deveniră duri și închiși la culoare precum granitul.

– Dacă va fi nevoie…

– Crezi tu că ți-aș îngădui să-mi iei ceva ce eu îmi doresc într-adevăr?

– Vorbești despre doamna Dews ca și cum ar fi o jucărie, zise St. John, privirea devenindu-i de astă dată cercetătoare. Ai fi în stare s-o rupi, într-un acces de furie, din răsfăț?

Lazarus surâse vag.

– Dacă aș vrea…

– Haide, murmură St. John. Nu ești chiar pierdut pentru umanitate pe cât îți place uneori să te prefaci a fi.

– Nu sunt?

Lazarus nu mai zâmbea. O privea pe doamna Dews care discuta despre operele ei de caritate cu un entuziasm onest. Dacă în trăsură ar fi făcut fie și cel mai slab semn de tacită încuviințare, în clipa de față ar fi primit poate mădularul lui în gura ei dulce și sfântă. Desfrânarea unui sfânt nu era oare lucrarea diavolului? Se uită iar la St. John, singurul om din lumea aceasta pe care putea să-l numească prieten. În încăpere se făcuse al naibii de cald, și umărul îi dădea mici junghiuri de durere în jos, spre braț.

– O vorbă pentru cel înțelept: nu pune niciodată rămășag pe omenia mea.

St. John arcui o sprânceană.

– N-o să stau deoparte să te văd cum rănești un om inocent. O s-o smulg de lângă tine dacă am să consider că are nevoie de ajutorul meu.

Furia îl cuprinse cu așa repeziciune, încât Lazarus își dezvelise dinții într-un mârâit, înainte de a-și da seama.

Probabil că St. John văzuse dorința ucigașă din ochii săi. Se dădu pur și simplu un pas îndărăt.

– Caire?

– Să n-o faci, șuieră Lazarus. Nici măcar în glumă, St. John. Poartă-i de grijă doamnei tale. Doamna Dews este a mea, să fac cu ea așa cum îmi va fi pe plac.

Privirea celuilalt se mută între el și doamna Dews.

– Și ea nu are nici un cuvânt de spus în această chestiune?

– Nu, mârâi Lazarus, conștient că are aerul unui câine care își păzește osul.

St. John ridică din sprâncene.

– Ea știe ce intenții ai?

– Va afla.

Lazarus se întoarse și o apucă pe doamna Dews de braț, întrerupând-o la jumătatea vorbei.

– Mă scuzați, domnilor. Vreau să-i găsesc doamnei Dews cel mai bun loc posibil.

– Desigur, murmură Sir Henry, dar Lazarus o conducea deja departe de ceilalți.

– Ce aveți de gând? îl întrebă doamna Dews, cu un aer deloc încântat de el. Tocmai începusem să discut despre cantitatea de legume proaspete pe care o cumpărăm în fiecare lună pentru orfelinat.

– Un subiect cum nu se poate mai interesant, nu mă îndoiesc.

Avea nevoie să stea jos, să se odihnească puțin. S-o ia naiba de rană din umăr.

Temperance se încruntă.

– Îi plictiseam? De aceea ați intervenit?

Gura lui tremură de amuzament.

– Nu, păreau mai mult decât fericiți să te asculte tot restul serii ținându-le o prelegere despre cum e să îmbraci și să hrănești niște plozi.

– Hmm. Atunci de ce m-ați luat de acolo?

– Pentru că întotdeauna e mai bine să-l lași pe cumpărător cu pofta, șopti el în părul ei negru de deasupra urechii. Panglica roșie și caraghioasă se împletea printre buclele lucioase și, pentru o clipă, vru să i-o tragă din păr, să-i vadă părul căzând în cascadă pe umeri.

Ea se întoarse și îl privi, atât de aproape, că putea să vadă paietele aurii din ochii ei căprui-deschis.

– Și ați vândut foarte multe lucruri, Lord Caire?

Îl tachina, ea, o creștină cuviincioasă.

Oare nu-i era deloc teamă de el? Nu simțea partea întunecată care fierbea adânc în el?

– Nu atât lucruri, cât… idei, răspunse el rar.

Ea ridică fruntea, cu ochii aceia aurii privind curioși.

– Ați vândut idei?

– E un fel de-a spune, zise, conducând-o spre două scaune aflate în capătul unui rând, aproape de scenă. Fac parte din mai multe societăți științifice și filosofice.

O ajută să se așeze și își dădu deoparte poalele tunicii ca să stea lângă ea.

– Când cineva susține un punct de vedere într-o dispută, acel cineva, de fapt, îl vinde opoziției, dacă mă înțelegi.

Nu pomeni și celălalt tip de „negociere” pe care îl făcuse – ademenirea partenerelor de sex să facă lucruri pe care, în alte circumstanțe, nu le-ar fi luat niciodată în considerare.

– Cred că înțeleg ce spuneți, zise doamna Dews, cu ochii strălucindu-i amuzați. Mărturisesc, nu vă vedeam în rolul de negustor de idei, Lord Caire. Cu asta vă ocupați zilele? Vă contraziceți cu alți gentlemeni învățați?

– Și traduc diverse manuscrise grecești și latinești.

– Cum ar fi?

– Mai ales poezie.

Se uită la ea. Oare chiar i se părea interesant ce-i spune?

Ea ridică fruntea și ochii aurii scânteiau.

– Scrieți poezii?

– Le traduc… e cu totul altceva.

– De fapt, eu cred că este ceva similar.

– Cum așa?

Ea ridică din umeri.

– Poeții nu se străduiesc să găsească rima, metrul și cuvintele potrivite?

– Așa am înțeles.

Se uită la el zâmbind și îl făcu să-și țină suflarea.

– Aș zice că și traducătorul trebuie să se gândească la aceleași lucruri.

Lazarus se uită uimit. De unde știa ea, o femeie simplă, care venea din cu totul alt fel de viață? Cum reușise cu o singură frază să definească pasiunea pe care el o descoperise în traduceri?

– Cred că ai dreptate.

– Vă pricepeți de minune să vă ascundeți sufletul de poet, zise ea. N-aș fi ghicit niciodată.

În mod limpede, îl tachina acum.

– Ah, răspunse, întinzându-și în față picioarele lungi. Dar sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știi despre mine, doamnă Dews.

– Serios?

Privirea îi alunecă peste umărul lui, și el înțelese că se uita la mama lui, care conversa într-un colț cu Lady Beckinhall.

– Care sunt acelea?

– Am o pasiune nefirească pentru prăjiturile cu marțipan.

O auzi cum chicotește, și sunetul acela mic și inocent îi transmise un fior de căldură prin trup. De obicei, ea reușea să-și ascundă atât de bine emoțiile, chiar și pe cele fericite.

– N-am mai mâncat prăjituri cu marțipan de secole, murmură ea.

El simți imboldul brusc de a-i cumpăra o cutie întreagă, doar ca s-o vadă cum le mănâncă. Buzele ei roșii ar fi pudrate cu zahăr și ar trebui să și le lingă. Doar gândul acela și îi făcu vintrele să se încordeze.

– Mai spuneți-mi și altceva despre domnia voastră. Ceva adevărat, spuse, privindu-l cu ochii ei căprui-deschis, misterioși. Unde v-ați născut?

– În Shropshire.

Întoarse privirea urmărind-o pe mama sa, care comenta ceva cu o altă doamnă. Bijuteriile din părul ei alb străluceau când clătina din cap.

– Domeniul familiei mele este în apropiere de Shrewsbury. Eu m-am născut la reședința Caire, casa strămoșească. Mi s-a spus că eram un copil plângăcios și slab, așa că tata m-a trimis de acasă la o doică, cu slabe speranțe că voi supraviețui mai mult de o săptămână.

– Se pare că părinții dumneavoastră erau îngrijorați.

– Nu, răspunse el plat, cu amintirea vie în oase. Am rămas vreme de cinci ani cu doica mea, și în acest răstimp părinții nu m-au văzut decât o dată pe an, în ziua de Paști. Îmi amintesc despre asta pentru că atunci tata obișnuia să mă sperie de-mi pierdeam mințile.

Habar nu avea de ce îi spunea ei toate acestea; nu s-ar fi spus că îl prezentau într-o lumină prea eroică.

– Și mama dumneavoastră? întrebă ea în șoaptă.

– Îl însoțea pe tata, desigur.

– Bine, dar…, continuă ea, cu sprâncenele îngemănate a mirare, vă arăta afecțiune?

Lazarus căscă ochii. Afecțiune? Privi din nou spre mama sa, care acum își croia drum spre un scaun. Se mișca absolut grațios, întruchiparea eleganței reci. Ideea de a fi arătat oricui altcuiva afecțiune, cu atât mai puțin lui, era de-a dreptul ilară.

– Nu, zise el răbdător, ca și cum i-ar fi explicat unui chinez labirintul sistemului monetar englezesc. Nu veneau la mine să-și arate afecțiunea. Veneau să vadă dacă moștenitorul lor era hrănit și găzduit corespunzător.

– Ah, oftă ea cu o voce firavă. Și doica? Ea era afectuoasă cu dumneavoastră?

Întrebarea îi provocă un val neplăcut de durere, o senzație rafinat de cumplită, iar în urma ei, umărul îi zvâcni.

– Nu-mi amintesc, minți.

Temperance deschise gura să-i mai pună niscai întrebări, dar lui îi ajunsese.

– Și dumneata, doamnă Dews? Cum a fost copilăria dumitale?

Ea își țuguie o clipă buzele, ca și cum n-ar fi vrut să devieze conversația spre alt subiect. Apoi oftă.

– M-am născut aici, în Londra, de fapt, nu departe de orfelinat. Tata era berar. Au fost șase copii în familia noastră: Verity, Concord – care conduce acum fabrica de bere –, Asa, eu, Winter și Silence, care este cea mai mică dintre noi. Tata l-a cunoscut pe Sir Stanley Gilpin încă de tânăr și sub patronajul lui a înființat orfelinatul.

– Ce poveste frumoasă, rosti Lazarus rar, privindu-i chipul; aproape că recitase povestea pe de rost. Dar nu-mi spune mare lucru despre dumneata.

– Păi, nu e prea mare lucru de spus despre mine, răspunse ea, surprinsă.

– Ba, eu cred că este, murmură el în șoaptă.

Scaunele din jurul lor începeau să se ocupe, dar nu avea chef să renunțe așa de curând la conversație.

– Când erai copilă, ai muncit la orfelinat? Ai fost școlită cum se cuvine? Și când, unde l-ai cunoscut pe soțul tău?

– Mi-am petrecut copilăria acasă, în cea mai mare parte. Mama mi-a fost dascăl până când a murit – aveam treisprezece ani. După aceea, sora mea mai mare, Verity, a preluat sarcina de a ne crește pe noi, cei mai mici. Băieții au fost trimiși la școală, desigur, dar banii nu erau destui să le trimită și pe fete. Mi se pare, totuși, că educația primită a fost destul de corespunzătoare.

– Fără îndoială, spuse el. Dar nu mi-ai spus nimic despre răposatul domn Dews. De fapt, nu te-am auzit niciodată vorbind despre soțul dumitale.

Temperance își feri privirea și deveni palidă, o reacție pe care el o găsea infinit de fascinantă.

– Domnul Dews, Benjamin, a fost un protejat de-al tatei, zise calmă. Studiase ca să devină preot, dar în schimb a decis să i se alăture tatei în eforturile lui de a-i ajuta pe orfanii din St. Giles. L-am cunoscut când aveam șaptesprezece ani și ne-am căsătorit curând după aceea.

– Se pare că era un adevărat sfânt, comentă Lazarus și ironia mustea în fiecare vorbă a lui.

Doamna Dews rămase însă serioasă.

– Da, era. Petrecea incredibil de multe ore muncind la orfelinat. Era întotdeauna blând și răbdător cu copiii. Era bun cu toți cei pe care îi cunoștea. O dată l-am văzut cum și-a scos propria-i haină și i-a dăruit-o unui cerșetor care nu avea deloc.

Lazarus scrâșni din dinți și se aplecă spre ea șușotind:

– Spune-mi, doamnă Dews, ai vreun altar în odaie ca să-ți comemorezi sfântul trecut la cele veșnice?

– Poftim?

Se întoarse spre el cu o expresie de șoc pe figură.

Lucrul nu făcu decât să-i sporească imboldul de a o răni și mai tare. Să o facă să sufere, ca să se desfete cu emoțiile ei reflectate.

– Îngenunchezi în fața altarului și bați mătănii? Amintirea lui îți ține de cald noaptea, în patul dumitale pustiu? Sau trebuie să recurgi la alte mijloace, mai puțin spirituale, ca să te satisfaci?

– Cum îndrăzniți? îl întrebă, străfulgerându-l cu privirea, la insinuările lui grosolane.

Sufletul lui corupt exulta la vederea furiei pe care o provocaseră vorbele sale. Temperance dădu să se ridice, dar el îi prinse brațul într-o strânsoare formidabilă, silind-o să rămână așezată.

– Șșșt, acum, murmură. E gata să înceapă muzica. Doar nu vrei să ieși acum ca o furtună afară și să distrugi tot avansul pe care l-ai câștigat mai devreme în fața căpitanului Lambert și a lui Sir Henry, nu-i așa? Ar putea crede că ești o ființă capricioasă.

– Vă urăsc.

Își strânse buzele una de alta și întoarse fața de la el, ca și cum până și vederea lui o revolta.

În ciuda vorbelor ei, îi rămase alături și, în final, asta era tot ce conta. Lui nu-i păsa nici o iotă dacă ea îl ura, nici dacă i-ar fi dorit moartea, atâta vreme cât simțea ceva pentru el. Atât timp cât o putea ține lângă el.

Cum îndrăznea?

Temperance se uita țintă la mâinile ei încleștate în poală, în efortul de a nu-și arăta furia. Ce-i provocase lui Lord Caire dezgustătorul atac la adresa ei și a memoriei lui Benjamin? Purtau o simplă conversație despre lucruri banale și deodată izbucnise. Era oare nebun? Sau era așa de gelos pe un om obișnuit – un om care putea să simtă bunătatea și compasiunea –, încât trebuia să răbufnească doar la gândul acela?

Mâna lordului încă o strângea de cot, fierbinte și puternică, și, când ea tresări, o strânse și mai tare.

– Nici să nu-ți treacă prin minte.

Nu se mai osteni să-i răspundă. Adevărul era că o parte din furia ei se risipi când se gândi la copilăria lui lipsită de dragoste.

Sigur, asta nu însemna că avea de gând să i-o și mărturisească.

Temperance se întoarse în altă parte, privind cum invitații își ocupau locurile. Lady Caire se lăsa condusă la locul ei de către un gentleman chipeș, care purta o perucă cu fileu. Bărbatul era evident mai tânăr decât ea, dar se purta cu adevărat tandru și prevenitor. Temperance se întrebă deodată dacă erau amanți. Ce ciudat cod moral avea aristocrația. Privirea i se îndreptă apoi spre locul unde Sir Henry stătea lângă o doamnă trupeșă, cu aer de matroană, soția lui, fără doar și poate. Părea o doamnă plăcută.

Temperance prinse cu coada ochiului o străfulgerare argintie și își întoarse capul să urmărească acea mișcare. Rămase fără suflare. Tânăra și eleganta doamnă din odaia de toaletă se îndrepta spre scaune. Părea să fie singură, rochia ei verde pal cu argintiu contrasta perfect cu părul roșcat-deschis și cu gâtul lung și alb. Toți ochii erau ațintiți asupra ei, dar ea nu părea să-și dea seama de asta și se așeză pe un scaun.

– Cine este aceea? șopti Temperance, uitând pentru un moment că era supărată și nu vorbea cu el.

– Cine? murmură bărbatul acela imposibil.

Cum se putea să nu știe? Jumătate din salon se holba la ea.

– Doamna îmbrăcată în verde și argintiu.

Lord Caire își întoarse capul ca să se uite și apoi se aplecă spre ea, mult mai aproape decât era necesar. Trupul părea să-i emane o căldură dogoritoare.

– Aceea, scumpă doamnă Dews, este Lady Hero, sora ducelui de Wakefield.

– Sora unui duce? inspiră Temperance.

Doamne sfinte! Ce bine că nu știa asta când doamna o ajutase mai devreme.

Odată, stătuse trei ore la un colț de stradă, doar ca să zărească o clipă trăsura Maiestății Sale într-o procesiune, dar asta se întâmplase cu ani în urmă. De altfel, tot ce văzuse atunci fusese o bucățică de perucă albă care s-ar putea să fi fost – sau să nu fi fost – capul regelui. Lady Hero era chiar acolo, în aceeași încăpere cu ea.

– Mda, confirmă Lord Caire pe un ton amuzat. Și să nu uităm că în același timp este și fiica unui duce.

Se întoarse să deschidă gura și să-l pună la punct, dar el îi puse un deget fierbinte peste buze.

– Șșt. Sunt gata să înceapă.

Văzu că avea dreptate. Un gentleman cu o perucă splendidă și o tunică tivită cu auriu se așezase la pian. Un bărbat mai tânăr îi stătea alături, ca să întoarcă paginile partiturii.

În partea din față a salonului, Lady Beckinhall făcea un anunț, fără îndoială că prezenta pianistul, dar Temperance abia dacă îi dădu atenție. Privirea îi era fixată pe gentlemanul de la pian. Acesta stătea liniștit, fără să zâmbească nici măcar atunci când Lady Beckinhall făcu un gest spre el. Înclină doar scurt din cap și așteptă ca și ea să se așeze. Se uita țintă la clapele pianului din fața lui, fără să acorde atenție oaspeților care încă mai șușoteau în spatele lui. Apoi începu brusc să cânte.

Temperance își ținu respirația și se înclină ușor înainte. Bucata interpretată îi era necunoscută, dar coardele fine, notele care își luau zborul mișcară ceva înlăuntrul ei. Își închise ochii, savurând dulcea revărsare din pieptul ei. Simți cum ochii i se umezesc. Era așa de mult de când nu mai ascultase o astfel de muzică.

Așa de mult.

Se lăsă dusă de val, întreaga ei ființă concentrându-se asupra muzicii, până când, în fine, aceasta se apropie de final. Abia atunci își deschise ochii și oftă.

– Ți-a plăcut, se auzi o voce gravă lângă ea.

Clipi spre Lord Caire și își dădu seama că mâna ei o strângea pe a lui. Se uită încurcată la degetele lor împreunate. Oare ea îl luase de mână sau el întinsese mâna după a ei? Nu-și mai amintea.

O trase ușor.

– Haide, vino cu mine.

– Ah, dar…

Se uită spre pian, dar pianistul deja plecase. În jurul lor, ceilalți invitați stăteau sau se plimbau, dar nici unul nu părea să fi fost afectat câtuși de puțin de muzică.

Temperance se întoarse spre Lord Caire.

Ochii lui albaștri aveau o privire intensă, iar pomeții proeminenți, o culoare roșiatică.

– Vino.

Se ridică și îl urmă în tăcere, fără să se uite unde o duce, până când el deschise o ușă și o pofti într-un salonaș luminat de focul din cămin.

Temperance se încruntă.

– Ce…?

Dar Lord Caire închise ușa în urma ei și când ea se întoarse îl văzu înaintând spre ea.

– Ți-a plăcut muzica.

– Da, desigur, îi răspunse, privindu-l încurcată.

– Nu există un „desigur”, replică el, ochii lui ca safirele părând să strălucească în lumina focului. Majoritatea celor care vin la o serată muzicală abia dacă dau atenţie muzicii. Dar dumneata… dumneata ai fost fermecată.

Era atât de pornit spre ea, încât Temperance se dădu un pas îndărăt şi se trezi în dreptul unui divan.

Se apropia tot mai mult, căldura emanând din el ca dintr-un furnal.

– Ce ai auzit? Ce ai simţit în muzica aceea?

– Eu… Nu ştiu, se bâlbâi ea.

Ce voia de la ea?

– Ba, da, ştii, zise apucând-o de umeri. Spune-mi. Descrie-mi sentimentele dumitale.

– M-am simţit liberă, şopti, cu inima bătându-i tare. M-am simţit vie.

– Şi?

– Şi nu mai ştiu! exclamă, sprijinindu-şi palmele de pieptul lui, împingându-l.

Deşi lordul se încordă simţind atingerea mâinilor ei, nu se clinti.

– Cum poate cineva să descrie muzica? Este imposibil. Ori simte minunea ei, ori nu.

– Şi dumneata eşti unul dintre acei puţini care o simt, nu-i aşa?

– Ce vreţi de la mine? şopti ea.

– Totul.

Gura lui o acoperi pe a ei. Fierbinte, insistentă, fremătând, ca şi cum ar fi vrut să extragă trupeşte de la ea ceea ce nu reuşea cu vorbele. Temperance îl apucă de braţe, incapabilă să se apere de una singură de asaltul lui violent aşa de curând după extazul în care o adusese muzica.

Nerăbdătoare, întredeschise gura, dorindu-şi să guste fără să se simtă vinovată, doar de această dată. El îşi împinse limba în gura ei, retrăgând-o şi apoi iar împingând-o până când ea gemu şi i-o prinse, sugându-i gustul de vin, gustul lui. Ar fi vrut să-i tragă tunica de pe umeri, să-i sfâşie cămaşa şi să simtă din nou pielea netedă de dedesubt. Să-şi pună gura pe sfârcul lui şi să i-l lingă.

Doamne sfinte, îşi pierduse de tot minţile, cumpătarea şi moralitatea, dar nu-i mai păsa. Voia să fie iar liberă, să simtă fără să gândească, fără amintirea oribilă. Voia să renască, pură şi fără de păcat. Îşi plimbă mâinile în susul braţelor lui, strângându-l, încercându-i muşchii tari dedesubt, până ce ajunse la umeri, apoi…

– La naiba!

Cuvântul ieşi din gura lordului ca un geamăt, în timp ce el îşi smulgea buzele dintr-ale ei.

– Ah! zise, pentru că uitase de umărul lui rănit. Iertaţi-mă, v-am făcut să vă doară.

Întinse mâna spre el, fără să-i fie clar ce ar fi putut face, poate doar din dorinţa de a-i oferi alinare.

El însă clătină din cap, în timp ce broboane de sudoare îi apăreau pe buza de sus.

– Nu-ţi face griji, doamnă Dews.

Se ridică din poziţia în care fusese, aplecat peste spătarul divanului, dar se clătină.

– Trebuie să vă aşezaţi, îi spuse Temperance.

– Nu te agita, murmură iritat, dar vocea îi era slabă.

Temperance simţi un fior de spaimă. Faţa lui era prea roşie, căldura trupului său, prea mare.

Înghiți în sec, păstrându-și vocea cât mai calmă. Din experiența ei știa că domnii nu vor niciodată să-și recunoască slăbiciunile.

– Eu…mă simt obosită. V-ar deranja teribil dacă am pleca?

Spre ușurarea ei, lordul nu se opuse stratagemei sale evidente. În schimb, se ridică iar și îi oferi brațul. O conduse înapoi în salonul seratei muzicale. Acolo se strecură cu mult prea mare ușurință printre invitați, oprindu-se să schimbe câte o anecdotă cu ceilalți gentlemeni, înainte de a se scuza în fața gazdei pentru plecarea timpurie. În tot acest timp, Temperance îl urmări îngrijorată, conștientă că sudoarea i se aduna pe frunte. Când în sfârșit ajunseră să-i ia el șalul, el mergea sprijinindu-se din greu pe ea. Nici măcar nu era sigură dacă el își dădea sau nu seama de asta.

– Spune-i vizitiului să meargă la reședința din oraș a lui Lord Caire, îi zise ea lacheului în timp ce îl ajuta pe lord să urce scările trăsurii. Spune-i să se grăbească.

– Da, doamnă, răspunse lacheul și trânti ușa trăsurii.

– Câtă agitație, doamnă Dews, rosti lordul rar.

Capul i se clătina între pernele trăsurii, ochii îi erau închiși.

– Nu vrei să te întorci la orfelinatul dumitale?

– Cred că e cel mai bine să vă ducem acasă cât mai repede cu putință.

– Te îngrijorezi prea tare.

– Da, zise Temperance, ținându-se bine în timp ce trăsura luă strâns o curbă. Da, așa este.

Își mușcă buza. Pentru că, în ciuda vorbelor spuse într-o doară, știa că grijile ei aveau temei. Se temea foarte tare că rana lui Lord Caire se infectase.

Și infecția putea ucide un om.

Capitolul 7

La auzul vorbelor lui Meg, toți cei din încăpere rămaseră cu gura căscată.

– Prostii! răcni regele. Poporul meu mă iubește. Toată lumea îmi spune că este așa.

Meg ridică din umeri.

– Îmi pare rău, Maiestatea Voastră, dar v-au mințit. Poate că sunteți temut, dar nu sunteți iubit.

Ochii regelui deveniră două linii.

– Am să-ți demonstrez că sunt iubit de popor și după ce o voi fi făcut am să pun să-ți taie capul și voi împodobi porțile castelului meu cu el. Până atunci, poți să zaci în temnițele mele.

Cu o fluturare a mâinii, Meg fu târâtă afară…

din *Regele Inimă Ferecată*

Infecția l-ar fi putut ucide în câteva zile… ore dacă rana se cangrena rapid.

Temperance nu-și putea scoate din minte gândul acela morbid, în timp ce trăsura lui Lord Caire hurducăia pe străzile întunecate ale Londrei. Nici măcar nu știa unde locuiește el sau dacă aveau de făcut un drum lung sau doar unul de câteva minute. Poate că ar fi trebuit să insiste ca el să rămână la reședința lui Lady Beckinhall, în ciuda dorinței lui evidente de a-și ascunde boala.

– Ești foarte tăcută, doamnă Dews, zise lordul încet, de pe bancheta opusă a trăsurii. Mărturisesc că asta îmi dă o stare de nervozitate. Ce intrigi ai construit pentru mine în mintea aceea de puritană a dumitale?

– Mă întrebam doar cât de curând vom ajunge acasă la dumneavoastră.

El își roti capul și privi pe fereastră cum luminile nopții treceau prin fața lor. După o vreme, închise iar ochii.

– Nu-mi dau seama unde suntem. La jumătatea drumului spre Bath, din câte se pare. Dar nu te teme, vizitiul meu este un om lipsit de umor. O să ne ducă acasă în siguranță.

– Desigur.

– Îți place și să dansezi? o întrebă brusc.

Oare delira?

– Nu dansez.

– Firește că nu, murmură el. Martirii nu dansează decât pe cruce. Sunt surprins că ți-ai îngăduit să te bucuri chiar și de ceva atât de inofensiv cum ar fi muzica pentru pian.

– Când eram mai tânără am avut o spinetă, zise ea distrată. Sunteți sigur că nu am ajuns încă?

– Și cântai?

– Da.

Își aminti deodată senzația clapelor netede și reci ale pianului sub degetele ei, bucuria simplă de a produce muzică. Vremurile acelea păreau acum atât de inocente și de îndepărtate.

Lordul deschise leneș ochii pe jumătate.

– Dar nu mai cânți?

– Am vândut spineta după moartea soțului meu, răspunse, așteptând ca el să facă o remarcă tăioasă despre Benjamin.

– De ce?

Simpla întrebare o tulbură într-atât, încât se întoarse către el. O urmărea printre fantele ochilor, albastrul irisului sclipind chiar și în trăsura slab luminată.

– Poftim?

– De ce-ai vândut pianul la care evident țineai atât de mult? Ți-a fost teamă că vei fi ispitită de mica plăcere a muzicii? Sau e vorba despre altceva?

Temperance își încleștă împreună mâinile în poală, dar răspunse cu o jumătate de adevăr.

– Aveam nevoie de bani pentru orfelinat.

– Fără îndoială că aveați, murmură el, dar nu cred că acesta a fost motivul pentru care ți-ai vândut spineta. Îți face plăcere să te autopedepsești.

– Ce răutate să puneți asta.

Își întoarse iar fața de la el, simțind cum căldura îi urcă în obraji. Se rugă ca el să n-o poată vedea în întunericul trăsurii.

– Cu toate astea, nu negi acuzația, zise, gemând de durere când trăsura se legăna prea tare.

Temperance îi aruncă o privire scurtă, dar inspiră rapid când îi întâlni ochii pătrunzători. Chiar și în starea aceea de slăbiciune a lui, se simțea ca și cum ar fi fost fixată de un animal de pradă.

– Pentru ce păcat închipuit te pedepsești singură? întrebă el încet. Ai râvnit la boneta vreunei alte femei când erai copilă? Te-ai îndopat cu bomboane? Ai simțit un fior necuviincios când un mocofan s-a frecat de dumneata pe stradă?

O furie brută, ascuțită și neașteptată o cuprinse, făcând-o să tremure. Se abținu doar cu greu să nu-i urle o replică usturătoare. În schimb, inspiră adânc și își privi pumnii în poală. Dacă și-ar fi dat acum drumul la gură, ar fi dezvăluit prea multe. Chiar și așa, era periculos de aproape de rușinea ei secretă.

– Sau, continuă Lord Caire, cu vocea enervant de tărăgănată, poate că păcatul a fost mult mai grav decât cele pomenite de mine.

Temperance își aminti fiorul de demult, când zărise un anume bărbat, al cărui zâmbet pieziș îi făcea inima să salte atât de insuportabil. Amintirile erau doar umbrele vechilor emoții și dorințe, care pândeau încă, mult după ce creatorul lor murise.

Cu fălcile încleștate, Temperance își săltă capul, privindu-l în ochii aceia albaștri și răi. Un zâmbet ușor juca pe buzele lui, în jurul gurii sale senzuale și seducătoare. O tortura oare din pură curiozitate? Îl bucura durerea ei?

Trăsura se opri, și lordul rupse legătura privirilor lor.

– Ah, am ajuns. Mulțumesc pentru că m-ai însoțit până acasă, doamnă Dews. Îndată ce am coborât, vizitiul te va duce acasă la dumneata. Îți doresc noapte bună.

Temperance era teribil de tentată să-l lase pur și simplu acolo. O chinuise și o înțepase așa cum un băiețel îndeasă bețe în cușca unei maimuțe, pur și simplu ca să se amuze. Și totuși, când îl văzu că se ridică și se clatină, pe jumătate aplecat peste portiera trăsurii, sări în sus.

– Vă urăsc, Lord Caire, zise ea scrâșnind printre dinți, în timp ce îl apuca de braț.

– Mi-ai mai spus deja asta.

– N-am terminat.

Se clătină la rândul ei când el se sprijini puternic de ea. Un tânăr lacheu deschise portiera trăsurii și îl luă imediat pe lord de celălalt braț, ca să-l ajute să coboare.

– Sunteți un bărbat imposibil de grosolan, imoral și fără maniere, din câte pot să-mi dau seama.

– Ah, doamnă Dews, te rog, oprește-te, mârâi Lord Caire. O să mă apuce amețeala de la atâtea complimente.

– Și, continuă Temperance ignorând cuvintele lui, v-ați purtat abominabil față de mine, încă din clipa în care ne-am întâlnit… când ați pătruns cu forța în casa mea, dacă îmi permiteți să vă reamintesc.

Lordul ajunsese în stradă și acolo se opri o clipă, gâfâind, cu mâna pe umărul tânărului lacheu care se uita cu gura căscată la amândoi.

– Diatriba dumitale are vreun scop sau pur și simplu îți verși furia?

– Am un scop, răspunse Temperance în timp ce îl ajuta să urce scările impozantei sale reședințe. În ciuda felului în care m-ați tratat și a personalității detestabile, intenționez să rămân lângă dumneavoastră până când vă va vedea un doctor.

– Deși sunt flatat de pornirile dumitale de martiră, doamnă Dews, nu am nevoie de ajutorul dumitale. Somnul și un brandy mă vor pune fără îndoială pe picioare.

– Chiar așa?

Temperance se uită la bărbatul acela nătărău care se legăna în pragul propriei case. Sudoarea îi picura peste chipul înroșit, părul de la tâmple îi era lipit de cap și se cutremura sprijinit de ea.

Cu o mișcare iute, Temperance îi dădu un cot în umărul rănit.

– Hristoase, Dumnezeule! zise lordul cu glasul gâtuit, îndoindu-se de durere.

– Trimite după doctor, îi ordonă ea majordomului, care stătea în prag și se uita cu ochii holbați la un alt lacheu. Lord Caire este bolnav. Și voi doi, făcu ea semn cu bărbia spre lachei, ajutați-l pe lord să urce în dormitorul lui.

– Dumneata, doamnă, reuși să spună Lord Caire, ești o scorpie răzbunătoare.

– Nu este nevoie să-mi mulțumiți, zise Temperance dulce. Nu-mi fac decât datoria de bun creștin.

Sunetul pe care îl scoase el la auzul acelor vorbe putea să fie la fel de bine un hohot de râs sau un geamăt de durere. Era greu de spus. În orice caz, Lord Caire nu se mai opuse atunci când lacheii îl ajutară să urce scările în dormitorul său.

Temperance îi urma și chiar dacă motivele pentru care voia să se asigure că Lord Caire primea atenția cuvenită erau aproape complet altruiste, tot nu se putea abține să nu remarce casa acestuia. Scările pe care le urcau erau din marmură, dar și mai grandioase decât cele din casa lui Lady Beckinhall. Se arcuiau elegant până la catul de sus. Pereții erau acoperiți cu portretele imense ale unor bărbați în armură și femei distinse care purtau bijuterii fabuloase, ochii acestora părând să examineze dezaprobator intruziunea ei în această casă. Sub picioarele ei, un covor bogat de culoare purpurie se întindea de-a lungul scării, amortizându-le pașii. În holul de la etaj, statui de marmură în mărime naturală priveau cu un aer straniu din firidele înșirate de-a lungul pereților. Când procesiunea lor se apropie, o pereche de uși duble se deschiseră. Când intrară în odăile lui Lord Caire, un servitor subțirel de vârstă mijlocie îi aștepta neliniștit.

Temperance se întoarse către el în timp ce lacheii îl duceau pe lord în patul masiv din mijlocul

camerei.

– Eşti valetul lui Lord Caire?

– Da, doamnă, zise omul, privind când la ea, când la lord. Numele meu este Small.

– Bine, zise, apoi se întoarse spre lachei. Aduceţi nişte apă, cât se poate de fierbinte şi pânză curată, vă rog. Şi încă un lucru, o sticlă de tărie.

Lacheii plecară în grabă.

– Lasă-mă în pace, omule! se auzi vocea iritată a lordului dinspre pat.

Temperance se întoarse şi îl văzu pe valet îndepărtându-se de stăpânul lui. Lord Caire stătea pe marginea patului, cu capul într-o parte şi corpul aplecat peste draperiile brodate cu verde şi auriu ale patului.

– Dar, milord… protesta bietul valet.

Temperance oftă. Ce gentleman nemaipomenit de exasperant era!

Se apropie hotărâtă de pat.

– Milord, rana vi s-a infectat. Trebuie să ne lăsaţi, pe Small şi pe mine, să vă ajutăm.

Lord Caire îşi întoarse capul într-o parte şi se uită la ea cu colţul ochiului, ca o sălbăticiune.

– Dumitale o să-ţi dau voie să mă îngrijeşti, dar Small trebuie să plece din cameră. Sau poate că îţi place cu asistenţă?

– Nu fiţi dezgustător, zise ea pe un ton mult prea amabil, în timp ce îi ridica braţul sănătos şi îi scotea mâneca tunicii.

Când îi văzu pata de pe umărul drept, se încruntă.

– Mi-e teamă că o să fie dureros.

Lord Caire îşi închisese ochii, dar zâmbea strâmb.

– Orice atingere îmi provoacă durere. Şi, în plus, nu am nici o îndoială că orice durere îmi provoci îţi va aduce măcar o distracţie nemărginită.

– Ce lucru îngrozitor spuneţi, zise Temperance, jignită peste măsură. Durerea dumneavoastră nu-mi aduce nici o bucurie.

Îi desfăcu grijulie mâneca tunicii de pe umăr, dar, în ciuda eforturilor ei, el şuiera de durere.

– Îmi pare rău, şopti.

Small îi descheie cu îndemânare nasturii de la vestă. Caire părea să fi uitat că îi poruncise servitorului să plece, şi Temperance era uşurată – ar fi fost destul de greu să-l dezbrace dacă rămâneau numai ei doi.

– Să nu-ţi pară, murmură Lord Caire. Am fost dintotdeauna prieten cu durerea. Mă trage de mânecă atunci când mă aventurez prea aproape de marginea raţiunii.

Părea să delireze. Temperance se încruntă când îi examină umărul. Rana supura şi fluidele otrăvite îi lipiseră cămaşa de trup. Ridică ochii şi privirea i se intersectă cu aceea a valetului. După expresia lui îngrijorată, era evident că şi el văzuse care era problema.

În clipa aceea reveniră lacheii cu apa caldă şi pânza, urmaţi de majordomul scund şi solid.

– Puneţi-le aici, le ordonă Temperance, arătând spre o măsuţă de lângă pat. S-a trimis după doctor?

– Da, doamnă, răspunse majordomul, cu o voce sonoră.

Small îşi drese glasul şi, când Temperance se uită spre el, îi şopti:

– Ar fi bine să nu aşteptăm după doctor, doamnă. Nu te poţi bizui pe el după ora şapte seara.

Femeia privi ceasul elegant de aur aflat pe noptieră. Era aproape ora opt.

– De ce nu?

– Pentru că bea, bâigui Lord Caire de pe pat. Și îi tremură mâinile. Oricum, nu cred că l-aș lăsa pe individ în preajma mea când e în halul ăsta.

– Și nu există nici un alt doctor pe care putem să-l chemăm? întrebă Temperance.

Doamne sfinte! Lord Caire era bogat. Ar fi trebuit să aibă o mulțime de oameni care să-i poarte de grijă.

– O să cercetez, doamnă, zise majordomul și plecă.

Temperance luă una dintre pânzele curate, o înmuie în apa aproape clocotită și o puse încet pe umărul lui Lord Caire.

Acesta se smuci de parcă l-ar fi atins cu fierul înroșit pe piele.

– Pentru Dumnezeu, doamnă, vrei să-mi opărești carnea de pe oase?

– Nici pomeneală, răspunse Temperance. Trebuie să dezlipim cămașa de pe rană, ca să nu rupem copcile, atunci când o s-o scoatem.

Lordul înjură destul de murdar.

Temperance se hotărî să ignore acest lucru.

– E adevărat ce ați spus mai înainte?

– Ce?

– Că orice atingere vă doare?

Ce groaznic din partea ei să profite de starea în care se afla, ca să-l chestioneze, dar era curioasă.

– Ah, da, zise lordul, închizând ochii.

O clipă, Temperance se uită fix la el, aristocratul acesta bogat și cu titlu nobiliar. Cum e posibil ca atingerea unei alte ființe omenești să-i provoace durere? Dar poate că durerea de care vorbea nu era una pur fizică.

Clătină din cap și privi spre valet.

– Putem să trimitem după cineva? O rudă, un prieten ai lui Lord Caire?

Valetul mormăi în barbă, evitând privirea ei.

– Ăă… nu prea știu…

– Spune-i, Small, bâigui lordul.

Avea ochii închiși, dar auzul părea să-i fie foarte ascuțit.

– Nu, doamnă, recunoscu Small.

Temperance se încruntă. Ridică iar pânza și apoi o puse din nou pe rană.

– Știu că nu sunteți apropiat de mama dumneavoastră…

– Nu.

– Trebuie să fie cineva, Caire, oftă ea.

Amândoi bărbații rămaseră tăcuți. Într-un fel ciudat, valetul părea mai stânjenit decât Lord Caire. Acesta din urmă avea doar un aer plictisit.

Temperance era cu ochii la pânza fierbinte pe care i-o ținea pe umăr și căldura acesteia i se urca în obraji.

– Dar vreo… vreo femeie de care sunteți mai apropiat?

Lord Caire chicoti ușor și deschise ochii. Erau mult prea strălucitori.

– Small, când ai văzut tu ultima dată vreo femeie, care să nu fie servitoare, să pună piciorul în casa asta?

– Niciodată, răspunse valetul, cu ochii aţintiţi spre vârful pantofilor.

– De zece ani încoace, doamnă Dews, eşti prima care îmi trece pragul, spuse rar Lord Caire. Ultima a fost mama, în ziua când am dat-o afară din casa mea. Una peste alta, cred că ar trebui să te simţi flatată, nu-i aşa?

Lazarus privea cum roşeaţa se întindea pe faţa doamnei Dews. Culoarea îi stătea bine şi chiar în starea de slăbiciune în care era, simţi o pulsaţie în pântece, o dorinţă care era mai mult decât sexuală. Pentru o secundă i se păru că în piept i se zbate ceva, o stranie dorinţă ca viaţa lui, el însuşi, să poată fi cumva diferit. Că ar putea cumva să merite o femeie aşa cum era ea.

Doamna Dews îndepărtă pânza de pe umărul lui, o stoarse şi o puse la loc. Junghiul ascuţit provocat de căldură îl treziră din reverie. Capul îl durea, trupul îi era slăbit şi fierbinte, iar umărul îl ardea. Nu-şi dorea decât să se întindă şi să doarmă, şi dacă ar fi fost să nu se mai trezească niciodată… ei bine, oare ar fi aşa o mare pierdere pentru omenire?

Dar deocamdată doamna Dews nu avea nici o intenţie să-l lase să scape.

– Nu aveţi pe nimeni care să vă îngrijească?

Îi atinse, din greşeală sau nu, mâna şi el simţi familiara arsură de durere. Îşi ţinu locului braţul doar printr-un efort de voinţă. Poate, odată cu aplicarea repetată, ar putea ajunge să se deprindă cu durerea atingerilor ei – ca un câine care este atât de des bătut, că nu mai tresare de durere când primeşte lovitura. Poate că ar ajunge chiar să-i placă senzaţia.

Lazarus râse sau cel puţin încercă să râdă, dar sunetul semăna mai mult cu un croncănit.

– Pe cinstea mea, doamnă Dews, pe nimeni. Eu şi mama vorbim cât mai puţin posibil, nu există mai mult de un bărbat pe care îl pot numi prieten, şi nu de mult noi doi…

– Cine este bărbatul?

Lazarus ignoră întrebarea – afurisit să fie dacă o să-l cheme pe St. John astă-seară.

– Şi în ciuda ideilor dumitale romantice, chiar dacă am acum o altă amantă, n-aş chema-o lângă patul meu de suferinţă. Doamnele pe care le angajez sunt altfel folosite. Aşa cum ţi-am mai spus înainte, nu le aduc în casa mea.

La aflarea acelei informaţii, Temperance strânse din buze.

El o privea sardonic.

– Mi-e teamă că mă aflu la mâna dumitale.

– Înţeleg, zise ea şi privi încruntată în jos la el, în timp ce ridicase pânza, încercând cămaşa de sub ea.

Lazarus ţistui când îi trase materialul de pe rană.

– Trebuie să o scoatem, murmură ea spre Small, ca şi cum Lazarus ar fi fost un copil de care aveau grijă împreună.

Valetul dădu din cap, şi amândoi îi scoaseră cămaşa, o operaţie teribil de chinuitoare. Când terminară, Lazarus gâfâia. Nu era nevoie să se uite la umărul său dezgolit ca să-şi dea seama că era infectat grav. Îl simţea cum pulsează, fierbinte.

– Doamnă, a sosit doctorul, zise unul dintre lachei din pragul uşii.

În urma lui intră legănându-se medicul, cu peruca lui gri, lungă şi slinoasă, alunecându-i spre

spatele craniului ras.

– Milord, am sosit cât am putut de repede.

– Minunat, murmură Lazarus.

Doctorul se apropie de pat cu mersul excesiv de grijuliu al omului beat.

– Ce avem noi aici?

– O rană… puteți să-l ajutați? începu doamna Dews, dar medicul trecu pe lângă ea ca să se uite la rană mai de aproape.

Duhoarea de vin prost îi acoperi lui Lazarus fața.

Medicul se îndreptă brusc de șale.

– Ce-ai făcut, femeie?

Ochii doamnei Dews se măriră de surpriză.

– Eu… eu…

Doctorul îi smulse din mână bucata de pânză pe care o folosise.

– Ai intervenit în procesul natural de vindecare!

– Dar puroiul… începu doamna Dews.

– *Bonum et laudabile*. Știi ce înseamnă asta?

Doamna Dews clătină din cap.

– Bun și lăudabil, șopti Lazarus.

– Foarte corect, milord. Bun și lăudabil! exclamă doctorul, gata, gata să se răstoarne din pricina propriei voinicii. Se cunoaște foarte bine că puroiul este cel care vindecă rana. Nu trebuie să-l deranjăm.

– Dar are febră, protestă doamna Dews.

Lazarus închise ochii. Nu conta metoda de tratament, odată ce se termina mai repede. Îi lăsă pe martira lui și pe doctor să se certe până se lămureau.

– O să-i iau ceva sânge și astfel o să-i extrag fierbințeala din trup, anunță doctorul.

Lazarus deschise ochii și îl văzu pe doctor scotocind prin geantă. Acesta scoase o lanțetă și se întorse spre Lazarus, ținând cu o mână tremurândă obiectul ascuțit. Lazarus înjură și se strădui cu slabele-i puteri să se ridice în picioare. Luatul sângelui era una, dar să-i îngăduie unui bețiv să opereze cu un pumnal asupra persoanei lui era egal cu o sinucidere.

La naiba, camera se învârtea în jurul lui.

– Dați-l afară.

Doamna Dews își mușcă limba.

– Dar…

– Mai bine mă arunci chiar dumneata în gura leului, decât să mă lași pe mâna lui!

– Stați, milord… zise doctorul acum pe un ton reconciliant.

Cu privirea îngrijorată și nesigură, doamna Dews întâlni privirea lui Lazarus.

– Te rog, zise acesta.

Era prea slăbit, prea febril ca să-și impună propria voință. Trebuia să o facă ea în locul lui.

– Mai degrabă mor de mâna ta, continuă, decât de a unui doctor beat.

Temperance făcu spre el un semn scurt din cap, și Lazarus se lăsă să cadă pe pat, ușurat. Doamna Dews îl apucă pe doctor de braț și, cu un amestec de hotărâre și farmec dulce, îl scoase din odaie. Îl lăsă în seama majordomului și se întorse apoi lângă patul lui Lazarus.

– Sper că aţi luat decizia potrivită, zise ea calm. Nu am nici o pregătire ca doctor, doar deprinderile practice ale unei femei care a purtat de grijă multor copii.

Se uita în ochii ei extraordinari, cu paiete aurii, şi Lazarus îşi dădu seama că era foarte posibil să-i fi încredinţat acestei femei chiar viaţa lui. Se întinse înapoi în pat, cu gura strâmbată de amuzanta ironie a acestui fapt.

– Am deplină încredere în dumneata, doamnă Dews.

Deşi vorbele fuseseră spuse pe obişnuitul lui ton sarcastic, fu surprins să descopere că erau adevărate.

Temperance privea în jos, spre rana infectată a lui Lord Caire, conştientă că mărturisirea de încredere făcută de acesta îi provocase sudori reci pe spinare. Ultimul bărbat care îşi lăsase soarta pe mâna ei fusese trădat îngrozitor.

Acum nu era însă vreme să se gândească la trecut. Se scutură mental, să se dezmeticească. Rana era roşie şi umflată, marginile inflamate, cu vine roşietice care radiau din ea.

– Pune lacheii să aducă apă proaspătă şi fierbinte, îi şopti ea valetului, storcând din nou pânza.

De data aceasta o aşeză direct pe rană. Uneori infecţia putea fi trasă afară cu căldură.

Lord Caire se încordă când îi simţi atingerea, dar nu lăsă nicicum altfel să se vadă că simţea o durere probabil îngrozitoare.

– De ce atingerea celorlalţi vă provoacă durere? îl întrebă ea încet.

– La fel de bine, doamnă, ai putea să întrebi de ce o pasăre este atrasă spre înaltul cerului, îngăimă el. Pur şi simplu aşa sunt.

– Dar când dumneavoastră atingeţi pe altcineva?

Ridică din umeri.

– Nu există durere dacă eu sunt iniţiatorul.

– Şi mereu aţi fost aşa?

Privi încruntată spre bucata de pânză, apăsând-o pe rană. În ciuda filosofiei doctorului, ea se folosise întotdeauna de ceea ce o învăţase mama ei în privinţa vindecării rănilor, iar mamei nu-i plăcea puroiul, fie el *bonum* sau nu.

– Da, răspunse Caire, inspirând şi închizând ochii.

Temperance se uită în fugă la chipul lui, înainte de a ridica pânza şi a şterge lichidul care se scurgea din rană.

– Mai înainte aţi spus că nu a existat niciodată cineva care să nu vă fi provocat durere.

Cuvintele ei erau o afirmaţie, dar ea intenţionase să sune ca o întrebare, pentru că îi observase uşoara ezitare de atunci.

Lazarus nu spuse nimic, iar ea clăti pânza în apa călduţă şi i-o aplică iar pe rană. O clipă, crezu că nu va răspunde.

Apoi, el şopti:

– Am minţit. A fost Annelise.

Temperance îşi smuci capul în sus şi îl privit drept, simţind o ciudată împunsătură, ceva ce ar fi putut să fie gelozie.

– Cine este Annelise?

– A fost.

– Poftim?

Lazarus oftă.

– Annelise a fost sora mea mai mică. Cu cinci ani mai mică. Semăna cu tatăl nostru la înfățișare… o ființă micuță și ștearsă, cu părul castaniu ca de șoarece și ochii gri-căprui. Obișnuia să se țină după mine, deși i-am spus… i-am spus…

Vocea i se stinse. Small înlocui în tăcere ligheanul cu unul plin cu apă curată. Temperance clăti în el bucata de pânză, și apa era atât de fierbinte că îi înroși mâinile. Puse cârpa peste rană și apăsă puternic, dar de data asta el părea că nici nu a observat.

– Ce i-ați spus?

– Hmm? murmură Lord Caire, fără să deschidă ochii.

Temperance se aplecă mai aproape de el, privindu-i nasul lung și gura fermă, aproape crudă. Cu siguranță că un bărbat într-atât de sarcastic și de răutăcios nu putea fi înfrânt de ceva așa de banal precum o rană infectată.

Teama îi făcu stomacul să se strângă.

– Lord Caire!

– Ce-i? bombăni el iritat, deschizându-și ochii pe jumătate.

– Ce i-ați spus lui Annelise?

El își clătină capul între perne.

– Mă urmărea, mă spiona când credea că nu o văd, dar era așa de mică față de mine. Eu am știut întotdeauna. Mă lua de mână chiar și atunci când îi spuneam să n-o facă. Îi spuneam să nu mă atingă. Cu toate acestea, atingerea ei nu mă durea niciodată… niciodată nu mă durea…

Temperance întinse mâna și făcu ceva ce nu ar fi făcut niciodată dacă ar fi fost în toate mințile. Îi mângâie ușor spre spate de pe frunte frumosul păr alb-argintiu. I-l simți sub degete moale, aproape mătăsos.

– Și ce i-ați spus?

El își deschise brusc ochii de safir, cu aerul la fel de lucid, de calm, ca în ziua de dinainte de a fi rănit.

– I-am spus să plece și așa a făcut. A făcut scarlatină și curând apoi a murit. Ea avea cinci ani, eu zece. Nu mă înzestra cu virtuți romantice, doamnă Dews. Nu am așa ceva.

Preț de un moment, ea îi susținu privirea, din dorința de a-l contrazice, de a-l alina pe băiețelul care își pierduse sora mai mică în urmă cu atâta timp. În loc de asta, se îndreptă de mijloc și își retrase mâna din părul lui.

– O să spăl rana cu alcool. O să vă doară destul de tare.

– Desigur, zâmbi el, aproape blând.

Cu ajutorul lui Small, ea reuși să ducă la bun sfârșit oribila sarcină. Îi spălă rana cu brandy, o uscă și o bandajă din nou, conștientă în tot acest timp că îi provoca dureri insuportabile. Când termină, Lord Caire deja respira greu sub așternuturi, inconștient. Small părea răvășit, iar Temperance se lupta să nu adoarmă.

– Cel puțin, am făcut-o, șopti ea istovită, în timp ce-l ajuta pe servitor să adune cârpele murdare.

– Mulțumesc, doamnă, zise valetul puțintel la trup, privind îngrijorat spre pat și spre cel care îl ocupa. Nu știu ce ne-am fi făcut în seara aceasta fără dumneavoastră.

– Vă dă bătaie de cap, nu-i așa?

– Adevărat, doamnă, zise valetul cu înflăcărare. Doriți să pun cameristele să vă pregătească o odaie?

– Ar trebui să plec acasă.

Privi spre Lord Caire. Fața îi era tot roșie și, deși îi șterse fruntea, acum era din nou îmbrobonată de sudoare.

– Să-mi fie cu iertare, doamnă, zise Small. S-ar putea să aibă nevoie de dumneavoastră peste noapte și, în orice caz, este prea târziu pentru ca o doamnă să mai iasă din casă singură.

– Așa este, nu? murmură ea, recunoscătoare că i se oferise scuza.

– O să pun bucătarul să vă pregătească de-ale gurii, zise Small.

– Mulțumesc, răspunse Temperance, în timp ce slujitorul se strecura afară din cameră.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu pe care îl trase lângă pat și își propti capul în pumn, cu intenția de a-și odihni ochii până ce valetul îi aducea cina.

Când se trezi, focul aproape se stinsese în cămin. O singură lumânare din care picura ceara, așezată pe noptieră, mai lumina încăperea. Se întinse puțin, strâmbându-se de durere, pentru că îi înțepeniseră gâtul și umerii de la poziția incomodă în care adormise. Se uită spre pat. Nu știa de ce, dar nu fu surprinsă să vadă doi ochi albaștri strălucitori care o urmăreau.

– Cum era perfecțiunea aceea de bărbat al dumitale? o întrebă Lord Caire încet.

Știa că ar fi trebuit să refuze să-i răspundă la întrebare, pentru că era mult prea personală, dar cumva, acolo, în crucea nopții, i se păru rezonabilă și potrivită.

– Era înalt și avea părul negru, șopti la rândul ei, amintindu-și chipul acela de demult.

Cât de familiar îi era odinioară și cât de stins, acum. Închise ochii, încercând să se concentreze. I se părea așa de greșit să-l uite pe Benjamin și tot ceea ce reprezentase el.

– Avea ochii căprui-închis, foarte frumoși. De la o căzătură pe când era mic, îi rămăsese o cicatrice în bărbie și avea un fel al lui de a-și întinde degetele și a gesticula când vorbea, care mie mi se părea elegant. Era foarte inteligent, foarte îngrijit și foarte bun.

– Ce oroare, zise el. Mi se pare că era un pedant.

– Nu era.

– Te făcea să râzi? o întrebă liniștit, dar cu vocea ursuză, de somn sau de durere. Îți șoptea la ureche lucruri care să te facă să roșești? Atingerea lui îți dădea fiori pe șira spinării?

Temperance inspiră adânc, ca rezultat al întrebărilor lui grosolane, mult prea personale.

Dar el continuă, cu vocea imposibil de gravă de astă dată:

– Deveneai udă când te privea?

– Încetați! strigă ea. Vă rog, încetați.

Caire abia dacă se uită la ea, ochii lui știind prea bine că ea devenise udă… dar sub privirea lui, nu la amintirea veche a soțului ei.

Temperance trase aer în piept.

– A fost un bărbat bun… un om minunat… și eu nu l-am meritat.

Lord Caire își închise ochii și, pentru o clipă, părea că a adormit. Apoi murmură:

– Eu nu am fost niciodată însurat, dar cred că ar fi destul de cumplit să trebuiască să-ți meriți consortul.

Ea își feri privirea. Subiectul acesta îi provoca o durere în piept, îi aducea în suflet o deprimantă melancolie.

– Ai fost îndrăgostită de el, o întrebă Lord Caire, de acest soț pe care nu l-ai meritat?

Fie pentru că ea era încă pe jumătate rătăcită printre vise, fie pentru că ajunseseră la o curioasă intimitate în întunericul acela aproape perfect, răspunsul ei fu unul sincer.

– Nu. L-am iubit, dar nu am fost niciodată îndrăgostită de el.

Camera se lumină brusc, și Temperance își dădu seama că se luminase de ziuă, fără să-și dea seama, în timp ce ei vorbeau.

– E o nouă zi, rosti ea, prostește.

– Da, este, răspunse Lord Caire, și satisfacția din vocea lui o făcu să tremure.

Capitolul 8

Ei bine! Pentru biata Meg lucrurile luaseră o întorsătură nefericită, pentru că temnițele Regelui Inimă Ferecată nu erau un loc prea plăcut. Pe pereți picura o apă infectă, iar șobolanii și alte lighioane alergau pe culoare. Nu exista lumină, nici căldură, și în depărtare se auzeau țipetele altor nefericiți ocupanți ai locului. Situația părea cu totul disperată, dar cum Meg nu avusese niciodată o viață prea ușoară, se hotărî să-și înfrunte soarta cu cât curaj putea să adune. Își jură ca, indiferent ce avea să se întâmple, să nu spună altceva decât adevărul…

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance se întoarse acasă în trăsura lui Lord Caire, odată cu zorii unei noi zile, ce se ridicau deasupra Londrei. În timpul călătoriei adormi și se trezi numai când trăsura se opri la capătul lui Maiden Lane. De fapt, era așa de extenuată după ce avusese grijă de Lord Caire, încât consecințele nopții petrecute departe de casă nici nu îi trecură prin minte decât când păși pragul orfelinatului și ele i se prăvăliră deasupra, ca un bolovan.

– Unde ai fost? o chestionă Concord, fratele ei cel mai mare, pe un ton complet dezaprobator.

Poate că era nedrept să-l compare pe Concord cu un bolovan, dar faptul că dăduse peste el stând fix după ușa orfelinatului fusese oarecum un șoc. Aproape că ocupase tot holul, iar nemulțumirea lui era ceva palpabil.

– Eu… ăăă, se bâlbâi Temperance, fără prea mare elocvență.

Concord se încruntă serios și sprâncenele lui stufoase, de un castaniu cenușiu, i se uniră deasupra nasului autoritar.

– Dacă ai fost reținută împotriva voinței tale de acest aristocrat despre care ne-a povestit Winter, vom cere daune morale.

– O să-l batem de o să-i stâlcim mutra blestemată, asta o să facem, mârâi Asa, cel de-al doilea frate în ordinea vârstei, din spatele lui Concord.

Temperance clipi când dădu cu ochii de Asa. Nu-l mai văzuse de luni bune. O, nu era de bine. Așa și Concord arareori erau de acord în vreo privință și de ani întregi făceau eforturi să discute cât mai puțin cu putință unul cu altul. Totuși, în această dimineață stăteau unul lângă celălalt în holul strâmt al orfelinatului, uniți de furia lor față de Caire – și de nemulțumirea lor față de ea. Concord era cel mai înalt dintre ei doi, cu părul castaniu și grizonant strâns la spate și, la fel ca la toți ceilalți frați ai ei, nepudrat.

Prin comparație, părul lui Asa era auriu-închis, culoarea blănii de leu, și deși era cu câțiva centimetri mai scund decât Concord, umerii lui lați aproape că ocupau holul. Cămașa și tunica stăteau să-i crape peste piept ca și cum ar fi făcut muncă fizică în fiecare zi a vieții lui. Cu toate acestea, nimeni din familie nu știa exact cum își câștiga Asa existența și, când era întrebat, răspundea destul de vag. Temperance suspecta de mult că ceilalți frați ai ei evitau să-l preseze prea atare, de teamă ca nu cumva activitatea lui să nu fie deloc respectabilă.

– Lord Caire nu m-a reținut împotriva voinței mele, zise ea în sfârșit.

Concord făcu o grimasă supărată.

– Atunci ce-ai făcut în casa lui toată noaptea?

– Lord Caire a fost bolnav. N-am făcut decât să rămân ca să ajut la îngrijirea lui.

– În ce fel bolnav? o întrebă Asa.

Temperance se uită în lungul holului, spre bucătăria din spatele fraților săi. Unde era Winter?

– Are o infecție, zise ea, precaută.

Ochii verzi ai lui Asa deveniră mai întrebători.

– O infecție unde?

– La o rană din umăr.

Frații schimbară între ei o privire.

– Și cum a fost rănit? tună Concord.

Temperance tresări.

– A fost atacat acum două seri, de niște pungași. Unul l-a înjunghiat în umăr.

Pentru o clipă, amândoi frații ei o priviră fix, apoi ochii lui Concord se îngustară până ajunseră două linii.

– Ți-ai petrecut noaptea cu un nobil care ajunge să fie atacat de pungași.

– Nu a fost vina lui, protestă Temperance.

– Chiar și așa, comentă Concord, pedant.

Din fericire, Asa îl întrerupse:

– Con, arată mai mult moartă decât vie. Hai să continuăm discuția asta în bucătărie.

Concord se uită lung la fratele lui mai mic, și Temperance crezu că va refuza din pura dorință de a-l contrazice. Apoi își țuguie buzele.

– Foarte bine.

Se întoarse și o porni tropăind pe hol. Asa făcu un gest spre Temperance, ca să-l urmeze. Nu i se putea citi nimic în privire. Sora lui inspiră, dorindu-și să fi avut această confruntare după ce ar fi dormit puțin.

De obicei, bucătăria orfelinatului era plină de agitație dimineața – ceasul nu arăta decât puțin după ora opt –, dar astăzi o singură siluetă stătea la masa lungă.

Temperance se opri în prag, privind spre Winter.

– De ce nu ești la școală?

Fratele ei o privi, cu ochii căprui umbriți de tristețe.

– Azi am închis școala, după ce-am umblat toată noaptea să te găsesc.

– Vai, Winter, îmi pare așa de rău!

Sentimentul de vinovăție alungase și bruma de vlagă pe care o mai avea. Se lăsă pe unul dintre scaunele de bucătărie.

– N-aș fi putut să-l las singur noaptea trecută, sincer. Nu avea pe nimeni care să-l ajute.

Concord pufni, nu foarte prietenos.

– Un nobil? Casa lui nu mișuna de slujitori care să aibă grijă de el?

– Erau servitori, desigur, dar nimeni care să-l iub…

Temperance era gata să spună *să-l iubească*, dar în ultima secundă își reținu cuvintele.

– Nimeni care să le comande ce să facă.

Asa o privi gânditor, ca și cum ar fi ghicit vorbele pe care ea nu le rostise. Concord însă nu făcu decât să se tragă de bărbie, așa cum făcea de obicei când era supărat.

– În primul rând, ce-ai căutat în compania acelui bărbat?

O durea capul și și-l simțea greu. Îl privi pe Winter încercând să găsească vreo scuză plauzibilă pentru prietenia ei cu Lord Caire. Până la urmă totuși, era prea obosită ca să se mai eschiveze.

– Aseară m-a invitat la o serată muzicală, zise. Voiam să cunosc pe cineva pe care l-aș fi putut convinge să devină sponsorul orfelinatului. Avem nevoie de fonduri ca să putem continua să-l menținem în funcțiune.

Se uită la Winter în timp ce-și încheia pledoaria și îl văzu că închide ochii. Asa strângea din buze, iar Concord se încruntase furios. Tăcerea era de plumb.

Apoi Concord vorbi:

– De ce nu ne-ați spus despre neajunsurile voastre?

– Pentru că știam că o să vrei să ne ajuți, frate, chiar dacă abia ți-ai fi permis să o faci, rosti Winter calm.

– Și eu? întrebă Asa încet.

Winter îl privi fără o vorbă. Deși discutaseră dacă să-i ceară lui Concord ajutorul, nu-și puseseră niciodată problema să apeleze la Asa.

– N-ai arătat niciodată vreun interes pentru orfelinat, îi răspunse Temperance încet. Când tata vorbea despre asta, aproape că îl luai în râs. De unde era să știm, eu și Winter, că ai vrea să ne ajuți?

– Ei bine, v-aș ajuta în ciuda a ceea credeți voi despre mine, dar în clipa de față am cam rămas fără fonduri. Poate că peste vreo trei luni…

– Nu putem aștepta trei luni, rosti Winter.

Asa clătină din cap și o buclă din părul lui castaniu roșcat i se desprinse din coadă. Se duse în fața căminului, distanțându-se de restul familiei, așa cum părea că face mereu.

Concord se întoarse iar spre Winter.

– Și tu ai fost de acord cu asta?

– Nu mi-a plăcut, răspunse Winter scurt.

– Cu toate astea, ai lăsat-o pe sora noastră să se prostitueze pentru orfelinatul ăsta.

Temperance deschise gura, uluită, simțindu-se de parcă fratele ei i-ar fi dat o palmă peste față. Winter se ridicase în picioare și vorbea cu Concord pe un ton crunt, Asa țipa, dar tot ceea ce auzea ea era un vuiet înfundat în urechi. Oare Concord chiar credea că ea e prostituată? Oare cel mai mare dintre păcatele ei îi stătea scris pe frunte, în văzul tuturor? Poate că de aceea Caire făcuse comentariile acelea sugestive. Poate că dintr-o privire văzuse că putea să fie așa de ușor coruptă.

Își acoperi gura cu o mână tremurândă.

– Destul! își ridică Asa vocea ca să aplaneze cearta dintre cei doi frați ai lui. Fie că Winter a greșit sau nu, Temperance mai are puțin și leșină de oboseală. Hai să o trimitem la culcare și noi putem să continuăm discuția. Indiferent ce se întâmplă, este clar că nu se mai poate vedea cu acest Lord Caire.

– Sunt de acord, zise Winter, deși refuza să-l privească pe Concord.

– Evident că nu, zise dur și fratele cel mai mare.

Ei, iată ceva minunat – toți frații ei erau în consens, o dată în viață. Temperance aproape că simți

un acces de vinovăție.

– Nu.

– Cum? se miră Asa privind-o.

Temperance se ridică de la masă, sprijinindu-și ambele palme de tăblie, ca să-și găsească echilibrul. Orice semn de slăbiciune în acel moment ar fi fost fatal.

– Nu, n-am să încetez să mă văd cu Lord Caire. Nu, n-am să renunț să caut un sponsor.

– Temperance, murmură Winter, în semn de avertizare.

– Nu, zise, clătinând din cap. Dacă reputația mea a fost deja compromisă, așa cum spune Concord, atunci ce sens ar avea să renunț la toate acestea? Orfelinatul are nevoie de un susținător, ca să supraviețuiască. Voi toți puteți să obiectați în legătură cu Lord Caire și cu virtutea mea, dar nu puteți contrazice acest lucru. Mai mult, nici unul dintre voi nu are o soluție. Sau aveți?

Măsură cu privirea fețele fraților ei, de la chipul obosit și ridat al lui Winter, la ochii vigilenți ai lui Asa și, în final, la expresia dezaprobatoare a lui Concord.

– Aveți o soluție? îi întrebă iar, încet.

Concord ieși brusc din încăpere, cu pași apăsați.

Temperance răsuflă, aproape amețită.

– Cred că este un răspuns suficient. Acum, dacă îmi permiteți, mă duc în pat.

Se întoarse să-și facă o ieșire triumfală, dar o opri o siluetă aflată în pragul ușii.

– Mă iertați, doamnă, îngăimă Polly.

Doica ținea un ghemotoc în brațe, și Temperance își ținu respirația când o văzu. Nu. Nu, n-ar mai rezista la încă o supărare. Nu acum.

– Doamne sfinte, răsuflă. Nu cumva…?

– A, nu, doamnă, zise doica în grabă. Nu-i vorba de asta.

Dădu la o parte un colț al păturii, și Temperance zări doi ochi albastru-închis care se uitau la ea curioși. Senzația de ușurare fu atât de puternică, încât abia dacă auzea cuvintele doicii.

– Am venit să vă spun că Mary Hope a început în sfârșit să sugă, zise Polly.

Arsese carnea de vită.

În seara aceea, Silence vântura o cârpă deasupra cărnii fumegânde, încercând să alunge mirosul neplăcut. Proastă. Proastă. *Proastă*. Trebuia să fie mai atentă la mâncare în loc să privească în gol, îngrijorată de viitorul lor, al ei și al lui William. Își mușcă buza. Din nefericire, era așa de greu să nu se gândească la necazurile lor.

Ușa de la odăile lor se dădu brusc de perete, și William intră înăuntru. Se uită la el nerăbdătoare, dar își dădu imediat seama că el nu-și recuperase încărcătura. Chipul lui William era brăzdat de îngrijorare, tenul cenușiu, cu tot bronzul de pe mare, cămașa îi era boțită, legătura de la gât, strâmbă, ca și cum trăsese de ea din pricina agitației. Soțul ei părea că îmbătrânise cu câțiva ani în ultimele câteva zile.

Silence se duse spre el grăbită, îi luă mantia și pălăria și le atârnă de cuierul de pe ușă.

– Vrei să te așezi?

– Mda, răspunse William absent.

Își trecu mâna peste cap, uitând că purta perucă. Scoase o înjurătură pe care în mod normal nu ar fi rostit-o în prezența ei și își luă obiectul acela de pe cap, aruncându-l pe masă.

Silence apucă peruca și o așează cu grijă pe un suport de lemn de pe bufet.

– Ai aflat ceva?

– Nimic folositor, bâigui William. Cei doi marinari pe care i-am lăsat de pază au dispărut – fie sunt morți, fie au fugit cu banii primiți mită.

– Îmi pare rău, zise ea, rămânând mută lângă soțul ei, până când duhoarea de carne arsă îi aminti de cină.

Se grăbi să așeze masa cu cele două farfurii din cositor. Cel puțin pâinea era proaspătă, luată de la brutar de dimineață, iar morcovii fierți arătau apetisant. Puse pe masă și murăturile preferate ale lui William și îi turnă bere. Apoi aduse și carnea de vită la masă. Tăie bucățica de friptură și, trepidând de neliniște, i-o puse în farfurie. El însă nici nu a părut să bage de seamă că friptura era arsă pe dinafară și roșietică încă în interior. Silence oftă. Era tare nepricepută la bucătărie.

– Mickey O'Connor a fost, rosti William deodată, în barbă.

Silence ridică privirea.

– Cum?

– Mickey O'Connor a fost în spatele furtului încărcăturii.

– Dar asta e minunat! Dacă știi cine e hoțul, nu poți să te duci și să spui unui magistrat?

William hohoti, cu un râs aspru.

– Nici un magistrat din Londra n-ar îndrăzni să se atingă de Mickey Cuceritorul.

– De ce nu? întrebă Silence, stupefiată. Dacă este știut de hoț, fără îndoială că este de datoria lor să-l aducă în fața judecății.

– Cei mai mulți judecători sunt ei înșiși mituiți de hoți și de alți indivizi care încalcă legea, îi explică el, uitându-se în farfurie. Nu-i judecă decât pe cei care sunt prea săraci ca să le plătească. Cât despre ceilalți magistrați, le este atât de teamă, încât nu și-ar risca viața ca să-l aducă la judecată.

– Dar cine e ăsta? De ce le frică judecătorilor de el?

Bărbatul ei împinse deoparte farfuria, fără să se fi atins de mâncare.

– Cuceritorul Mickey O'Connor este cel mai puternic hoț de docuri din Londra. El îi controlează pe călăreții nopții – hoții care fură noaptea. Fiecare corabie care ancorează în Londra plătește o mită către Mickey. El îi spune taxă bisericească.

– Dar asta e blasfemie, șopti Silence șocată.

William încuviință, dând din cap.

– Așa este. Se zice că stă într-o casă abandonată din mahalaua St.Giles, iar încăperile sunt mobilate ca pentru un rege.

– Și acestui monstru i se spune Cuceritorul? clătină Silence din cap.

– Este foarte chipeș, și doamnele îl găsesc pe placul lor, așa se zice. Bărbații care îl supără pe Mickey Cuceritorul dispar sau sunt găsiți plutind pe Tamisa cu un șireang legat de gât.

– Și nimeni nu se atinge de el?

– Nimeni.

Silence privi fix spre farfuria ei. Nu-i mai era foame.

– Ce-o să ne facem, William?

– Nu știu, răspunse bărbatul ei. Nu știu. Proprietarii zic acum că probabil sunt și eu implicat în furt.

– Dar e ridicol!

William era unul dintre cei mai cinstiţi bărbaţi pe care îi cunoscuse Silence vreodată.

– De ce te acuză pe tine?

El închise ochii, ostenit.

– Pentru că am părăsit corabia devreme în seara când am andocat. Nu am lăsat decât doi oameni de pază. Spun că probabil am fost mituit ca să îi ajut.

Silence îşi încleştă pumnii pe sub masă. William părăsise corabia devreme ca să se întoarcă la ea. Sentimentul de vinovăţie îi provocă o durere în capul pieptului.

– Mi-e teamă că au nevoie de un ţap ispăşitor, rosti William cu greu. Proprietarii discută să mă ducă la judecată pentru furt.

– Doamne sfinte!

– Îmi pare rău, scumpa mea, zise William, deschizând în sfârşit ochii, verzi şi trişti. Eu am adus catastrofa asta pe capul nostru.

– Nu, William. Să nu te gândeşti, răspunse Silence, punându-şi mâna în palma soţului ei. Nu eşti tu de vină.

El râse iar, un sunet groaznic, ca un croncănit, pe care Silence începuse să-l urască.

– Ar fi trebuit să pun mai mulţi oameni să păzească încărcătura, trebuia să fi rămas să mă încredinţez că era în siguranţă. Dacă nu sunt eu de vină, atunci cine e?

– Acest Mickey Cuceritorul, el e de vină, rosti Silence, cuprinsă brusc de furie. El e cel care trăieşte pe spinarea oamenilor cinstiţi. El e cel care a furat încărcătura, din lăcomie.

William scutură din cap şi îşi retrase mâna din mâna ei, ridicându-se de la masă.

– Poate că aşa este, dar nu avem cum să ne aşteptăm ca omul ăsta să îndrepte lucrurile. Lui nu-i pasă de noi şi de nimeni altcineva.

Rămase un moment cu ochii la ea şi, pentru prima dată, Silence văzu o disperare fără margini pe chipul lui.

– Mi-e teamă că suntem pierduţi.

Se întoarse şi ieşi din odaie, închizând în urma lui uşa de la dormitor.

Silence se uită la cina jalnică pe care o pregătise. Ar fi vrut să mătură cu mâna farfuriile vechi, carnea arsă şi morcovii terciuiţi şi să-i azvârle la podea. Ar fi vrut să ţipe şi să plângă, să-şi smulgă părul şi să anunţe lumii întregi disperarea ei. Nu făcu însă nimic din toate astea. Nici una dintre acţiuni nu l-ar fi ajutat pe omul iubit. Dacă William avea dreptate, nimeni dintre cei pe care îi cunoştea nu i-ar fi putut ajuta. Ea şi William erau pe cont propriu. Şi dacă ea nu va putea găsi un mijloc prin care să ia înapoi încărcătura de la Mickey Cuceritorul, atunci William fie o să moară în închisoare, fie va fi spânzurat ca hoţ.

Silence se îndreptă de umeri.

Fu nevoie de ceva vreme ca Lazarus să-şi revină de pe urma rănii. Cel puţin o săptămână trecu înainte să se simtă destul de bine ca să o caute pe doamna Dews. Se ridicase din pat de patru zile, dar al naibii să fie dacă avea de gând să o lase pe mica lui martiră să-l vadă iar în starea aceea de slăbiciune. Aşa că nu se grăbi, mâncă răbdător terciul despre care Small insista că este potrivit pentru bolniţă. Fu chemat un alt doctor, dar Lazarus strigă la el când omul începu să bolborosească despre luatul de sânge. Doctorul se retrase grăbit, dar nu înainte de a lăsa o sticluţă cu o „doctorie” lichidă şi

nocivă. Lazarus aruncă sticluța, fără să-i pese că mai târziu avea să fie taxat pentru acest elixir.

Restul perioadei cât rămăsese țintuit la pat și-l petrecuse enervându-se că trebuia să amâne reîntâlnirea cu doamna Dews. Femeia îi intrase sub piele, la fel de tare precum infecția de la rană. În timpul zilei relua conversațiile pe care le purtaseră, reamintindu-și privirea rănită din ochii ei aurii când îi spusese ceva deosebit de grosolan. Durerea pe care i-o cauzase îi provoca un ciudat sentiment de tandrețe. Ar fi vrut să-i vindece durerea și apoi să o rănească iar, doar ca să o ostoiască din nou. Îi era imposibil să-și scoată din minte gândurile despre gingășia ei, istețimea și asprimea ei. Noaptea, visurile lui erau mult mai primare. Chiar și așa bolnav, în fiecare dimineață se trezea cu carnea dintre picioare zvâcnind de dorul ei.

Poate că ar fi trebuit să-i permită doctorului să-i ia sânge. Poate că atunci trupul lui ar fi scăpat nu doar de infecție, ci și de doamna Dews.

Se gândise să renunțe la ajutorul ei și să nu o mai caute, dar gândul fusese trecător. În seara în care Small îl consideră vindecat, Lazarus colindă pe ulița din spatele orfelinatului.

Nu îi trimisese vorbă dinainte, ca să îl aștepte, și nu era sigur cum ar fi fost primit. Nesiguranța aceea nu-i era defel caracteristică. Noaptea era întunecată și rece, vântul îi flutura pelerina printre picioare. Lazarus avu o clipă de ezitare în dreptul uliței fetide. Puse o mână pe lemnul ușii de la bucătărie, de parcă astfel ar fi putut s-o simtă pe femeia dinăuntru.

Aiureli.

Se gândi să se furișeze înăuntru, așa cum mai făcuse, dar până la urmă prudența îl făcu să bată scurt la ușă. Aceasta se deschise aproape imediat. Lazarus privi fix în niște ochi căprui-deschis cu paiete aurii. Doamna Dews părea surprinsă, ca și cum nu s-ar fi așteptat să-l găsească la ușă. Avea părul lăsat pe umeri, cu buclele ude. În bucătărie era foarte cald.

– Te spălai pe cap, zise el prostește.

Gândul unei intimități atât de comune îi stârni o tânjeală nu doar în mădular, ci și în piept.

– Da, răspunse, și roșeața i se întinse pe obraji.

– E frumos, zise, pentru că părul ei era într-adevăr frumos, gros și lung până aproape de talie. Cădea în valuri și bucle, într-un abandon neglijent. Cât de tare ura ea acest lucru, probabil.

– Ah, zise și privi întâi în jos, apoi peste umăr. Nu vreți să intrați?

– Mulțumesc, răspunse cât putu de amabil, strâmbând însă din buze, amuzat de stânjeneala ei.

În bucătăria orfelinatului era umed și foarte cald în această seară. Tăciunii erau îngrămădiți sub un ceainic înnegrit. Ajutorul obișnuit al doamnei Dews, Mary Whitsun, se încruntă spre el de deasupra unui lighean cu apă așezat pe masă, iar lângă ea stătea un băiețel. O femeie tânără și durdulie, cu fața roșie ca o cireașă și părul blond, stătea într-un colț și alăpta un copil micuț. Când el intră, se uită la el și își trase lejer un șal peste sânul dezgolit.

– Ea e Polly, doica noastră, zise Temperance distrată. I-a adus pe Mary Hope și pe copiii ei, să petreacă aici noaptea.

– Mi-am zis că e cel mai bine, că în odăile de lângă noi este un praznic, explică Polly, și trebile devin cam prea zgomotoase și turbate.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă, zise Lazarus, înclinând din cap; apoi privi spre bebelușul care dădea din picioare. Deci, copila e mai bine, nu?

– Vai, îi merge de minune, domnule, așa-i de bine.

– Îmi pare bine să aflu asta.

Lazarus se sprijini de perete, urmărindu-le pe doamna Dews și pe fată cum eliberează masa. În timp ce ele erau cu spatele, băiatul se apropie câțiva pași. Avea fața plină de pistrui și, pentru ochiul neformat al lui Lazarus, părea un pic cam pezevenghi.

– Ce baston mare, remarcă puștiul.

– E un baston cu sabie, îi explică Lazarus, prietenos.

Răsuci capul bastonului și scoase sabia ascuțită.

– Ei, na! exclamă băiatul. Ai omor't pe cineva cu ea?

– Cu zecile, răspunse Lazarus mândru. Alungă din minte imaginea atacatorului fără nas zgâindu-se cu ochi stinși. Dar mai întâi prefer să le scot mațele și să le tai capul.

– Aoleu! zise băiatul.

Lazarus se decise să ia ciudata exclamație ca pe un semn de înalt respect.

– Lord Caire! exclamă doamna Dews, care evident auzise ultimul lor schimb de cuvinte.

– Da? întrebă Lazarus, cu ochii măriți de inocentă mirare.

Băiatul găsi cu cale să chicotească.

Doamna Dews oftă.

Polly scoase copilul de sub șal și zise:

– Doamnă, puteți s-o țineți oleacă, cât mă aranjez?

Doica îi întinse copilul adormit, dar doamna Dews se dădu repede înapoi.

– Poate s-o țină Mary Whitsun.

Fata acceptă copilul fără să ezite. Nici ea, nici Polly nu păreau să considere că reacția doamnei Dews era neobișnuită, dar Lazarus o urmărea plin de curiozitate.

Polly își aranjă hainele și se ridică în picioare.

– O iau eu pe Mary Hope. O să doarmă acum, cred.

Zicând acestea, luă copilul și ieșiră din bucătărie.

Doamna Dews făcu semn cu capul spre Mary Whitsun și zise:

– Te rog să-i spui domnului Makepeace că astă-seară am de gând să ies… și ia-l pe Joseph Tinbox cu tine.

Amândoi copiii părăsiră ascultători încăperea.

– Până acum nu l-ai informat niciodată pe fratele tău ce intenții ai.

Lazarus se îndreptă spre vatră și se uită în ceainicul de pe foc. Pe fundul lui clocotea un lichid ca un fel de supă.

– De unde știți dumneavoastră asta? întrebă ea din spatele lui.

El se întoarse și-o văzu cum își pieptăna frumosul păr.

– Nu m-ai mai invitat niciodată înăuntru, până acum.

Temperance deschise gura să-i răspundă, dar în clipa aceea în cameră intră Winter Makepeace. Nu păru surprins să-l vadă pe Lazarus, dar vederea acestuia nu-i făcu totuși prea mare bucurie.

– Ai grijă să-ți iei pistolul cu tine, îi spuse el surorii sale.

Doamna Dews dădu din cap, fără să se uite la Makepeace.

– Doar să-mi strâng părul.

Se strecură afară din odaie.

– Vă fac răspunzător să aveți grijă să nu i se întâmple ceva, zise el spre Lazarus, de care se

apropiase pe nesimțite.

Acesta ridică din sprâncene la ordinul primit de la un bărbat mai tânăr ca el.

– Surorii dumitale nu i-a făcut nimeni rău, niciodată, în compania mea.

Makepeace mormăi, cu un aer acru.

– Atunci aveți grijă să nu vă părăsească norocul. Temperance trebuie să fie acasă înainte de primii zori de ziuă.

Lazarus înclină din cap. Nu avea de gând să o țină pe doamna Dews pe străzile mahalalei St. Giles mai mult decât era necesar.

În clipa aceea reapăru și ea, cu părul bine prins și ascuns sub o bonetă albă. Privi cu asprime spre fratele ei și spre Lazarus, iar acesta nu putu decât să spere că mai tânărul bărbat își șterse expresia de animozitate de pe chip.

– Sunt gata, zise ea și luă o pelerină din cui.

Lazarus i se alătură și prinse mantia zdrențăroasă din mâinile ei. I-o ținu să și-o pună. Ea îl privi nesigură, înainte de a se îmbrăca. Lazarus deschise ușa.

– Fiți cu băgare de seamă, strigă Makepeace în urma lor.

Noaptea era umedă și o ceață plină de funingine i se lipi imediat de obraz. Lazarus își trase pelerina în jurul umerilor.

– Stai aproape de mine. Fără îndoială că fratele dumitale m-ar tăia bucățele dacă te-aș aduce înapoi fie și cu un fir de păr lipsă.

– Își face griji pentru mine.

– Mmm, zise Lazarus, privind în jur și apoi spre ea. Și eu la fel. Atacul căruia i-am fost victimă data trecută a fost deliberat.

– Sunteți sigur?

Ochii ei aurii se măriră.

El ridică din umeri și porni la drum.

– L-am văzut pe unul dintre asasini la spelunca Maicii Panseluță. E o coincidență cam mare.

Temperance se opri brusc și îl făcu și pe el să stea, ca să nu riște să o depășească.

– Dar asta înseamnă că a încercat cineva să vă ucidă!

– Da, așa este.

Lord Caire ezită puțin, apoi îi spuse încet:

– De două ori, deja, am impresia. În noaptea când ne-am întâlnit prima dată, am fost atacat de cineva despre care am crezut că este un pungaș de rând.

– Bărbatul deasupra căruia v-am văzut aplecat!

– Da, zise și o privi. Acum mă întreb dacă nu cumva îmi voia viața și nu punga.

– Doamne sfinte! exclamă ea gânditoare, cu privirea plecată spre vârful pantofilor. Dacă bărbatul fără nas era la Maica Panseluță, atunci e firesc să credeți că asasinul era și el acolo.

Lazarus înclină din cap, privind-o.

Ochii ei neînfricați îi întâlniră pe ai lui.

– Atunci ar trebui să ne întoarcem la taverna Maicii Panseluță, să vedem dacă ea îl cunoaște pe bărbat.

– Asta este și speranța mea, zise el și o porni din nou. Dar vreau să-ți subliniez cât de serioasă este toată treaba asta. Înainte nu aveam de-a face decât cu pericolele de zi cu zi din mahalaua St.

Giles. Acum este posibil să fi atras atenţia unui asasin fără milă. Se uită la ea dintr-o parte. Doamnă Dews, dacă doreşti să renunţi la această vânătoare, eu îmi voi onora totuşi partea mea de învoială.

Gluga pelerinei îi ascundea cea mai mare parte din profil, dar el reuşi totuşi s-o vadă cum îşi ţuguie buzele.

– Nu voi încălca înţelegerea făcută.

Se aplecă înspre ea, înclinându-şi capul lângă al ei.

– Atunci, ai face bine să te ţii aproape de mine.

– Hm! exclamă ea şi ridică privirea spre el, astfel că Lazarus putu să observe că sprâncenele i se uniseră într-o singură linie. Cu cine aţi stat de vorbă în noaptea când ne-am întâlnit… în noaptea când aţi fost atacat?

– Cu una dintre vecinele lui Marie, o prostituată, zise, cu buzele strânse. Cel puţin am încercat să vorbesc cu ea. Femeia mi-a trântit uşa în nas, de îndată ce a înţeles ce căutam.

– Nu înţeleg.

– Ce?

– Trebuie să existe vreo legătură, ceva… între prostituată şi spelunca Maicii Panseluţă.

Lordul ridică din umeri.

– Poate că doar zona… asasinul a aflat că am luat-o la întrebări pe vecina lui Marie şi mai ştia şi că îi pusesem întrebări Maicii Panseluţă.

Temperance clătină din cap.

– Ar trebui să fie foarte sperios, atunci, dacă a trimis un ucigaş după dumneavoastră doar pentru că aţi pus nişte întrebări. Nu, cred că aţi descoperit ceva.

Îl privi întrebătoare.

– Dacă e aşa, nici măcar eu nu ştiu ce anume, conchise lordul, cu un hohot uşor sinistru.

Parcurseră restul drumului până la Maica Panseluţă în tăcere. Lazarus privea vigilent în jur, dar nu zări pe nimeni care să-i fi urmărit, dacă nu punea la socoteală o potaie râioasă, numai piele şi os, care se ţinuse după ei vreo câteva minute.

Când se aplecă să treacă pragul uşii joase a speluncii unde se vindea gin, căldura şi mirosul îl izbiră drept în faţă. O luă pe doamna Dews de mână şi scrută cu privirea încăperea aglomerată. În căminul din spate duduia focul şi un grup de marinari beţi cântau, aşezaţi la o masă lungă. Fata cu un singur ochi care servea se mişca grăbită printre mese, evitând privirile tuturor şi mai ales pe a lui. Maica Panseluţă nu se vedea prin preajmă.

Doamna Dews îl trase de braţ şi se ridică pe vârfuri, ca să-i strige la ureche, peste zgomotul dinăuntru.

– Daţi-mi câteva monede.

Lazarus se uită la ea, cu fruntea încreţită, apoi îşi scoase punga şi lăsă câţiva şilingi în palma ei. Temperance dădu din cap şi, fără o vorbă, îşi croi drum prin mulţime, urmărind-o cu răbdare pe slujnică. Lazarus nu avea de gând să se despartă de ea în mediul acela. Aşa că se ţinu aproape, urmărindu-i fiecare mişcare, uitându-se crunt când un marinar încercă să o ia de mână.

Doamna Dews reuşi în sfârşit să o prindă pe slujnica fără un ochi în dreptul căminului. Fata se întoarse spre ea cam fără chef, dar privi cu ceva mai mult interes când doamna Dews îi puse o monedă în palmă. Schimbară câteva vorbe în şoaptă şi slujnica dispăru.

Doamna Dews reveni lângă Lazarus.

– Zice că Maica Panseluță e în odaia din spate.

Lazarus aruncă un ochi spre draperia care acoperea cadrul ușii.

– Atunci, hai s-o căutăm.

Ridică draperia și o luă el înainte. În spatele ușii se afla un coridor mic și întunecat. Un tânăr stătea sprijinit de perete și își curăța unghiile cu vârful foarte ascuțit al unui cuțit.

Nu se obosi să-și ridice privirea când intrară.

– Aicicea ie cam privat. Lua-ți-o ’ndărăt de unde veniră ți.

– Vreau să discut cu Maica Panseluță, zise Lazarus, plat.

Bărbatul nu era prea solid, dar îți lăsa impresia că putea fi foarte rapid. Înainte ca el să poată răspunde, Maica Panseluță deschise o ușă din spatele lui. O tânără se strecură afară, clătinându-se pe pantofii cu tocuri. Se uită nepăsătoare spre paznic, dar încetini pasul când îl zări pe Lazarus. Acesta se dădu la o parte ca să lase să treacă și ea îi mulțumi cu un zâmbet obraznic și îi făcu cu ochiul. Lazarus era aproape sigur că dacă el i-ar fi arătat vreo urmă de interes, ea ar fi fost dispusă pentru un tête-à-tête scurt, în colțul tavernei. Fata îi aruncă o privire și doamnei Dews, deloc surprinsă să o vadă cu buzele strânse afectat.

– Doamnă Dews, o strigă Maica Panseluță din pragul ușii. N-ai matale dăstule pă cap cu prăpăditu’ ăla dă orfelinat? Iaca ie două dăți în juma’ dă lună când mă vizitași p’în părțile astea dă mahala. Ei, da’ văz că și Lord Caire e cu mata. Nu prea te mai așteptam p’aicea, milord.

– Pentru că ai crezut că o să fiu ucis acasă la Martha Swan? zâmbi Lazarus.

Femeia aplecă ușor capul într-o parte și zâmbi cu cochetărie; imaginea era destul de respingătoare.

– Am auzi’ io că ai dat dă ceva necazuri p’acolo. Săraca Martha Swan! E primejdie mare să mergi pă drum.

– Deci, nu ți se pare important că și ea a fost hăcuită, la fel ca Marie Hume?

Femeia ridică din umerii osoși, lați cât ai unui bărbat.

– Multe fătuci au sfârșit prost în St. Giles.

Lazarus o studie un moment pe bătrâna codoașă. Era limpede că făcea un joc, dar nu era sigur dacă o făcea pentru bani sau pur și simplu ca să-și protejeze propriile interese misterioase, ori pentru că avea intenții și mai sinistre.

– Chiar și așa, bărbatul care m-a atacat era în spelunca ta în noaptea în care am venit să-ți pun întrebări. Purta un petic deasupra nasului.

Femeia încuviință din cap.

– Mda. L-am văzut și io p’aci.

– Știi cumva cine l-a angajat să mă omoare? Cine nu vrea ca ucigașul lui Mary Hume să fie descoperit?

– Să vă omoare? horcăi ea, scuipând peste paiele murdare de pe podele. Uite ce-i, nu ie treaba mea ce face lumea dupe ce pleacă dân localu’ meu. Poa’ că a zărit punga pe care o tot fluturați în seara aia și s-a gândit că-ți fi o țintă ușoară.

– Nu știi dacă are ceva prieteni? Niște bărbați împreună cu care a băut?

– Nu’ș și nici nu-mi pasă, răspunse ea ridicând iar din umeri și întorcându-se să plece. Io am o

îndeletnicire dă care mă ocup, milord.

Lazarus o urmări cu privirea în timp ce femeia închidea uşa în urma lui. Maica Panseluţă păruse destul de dornică să-i ia banii în prima seară când veniseră la ea, dar acum nu făcuse nici măcar o aluzie la plată. Oare îi era teamă? O avertizase cineva?

Doamna Dews oftă lângă el.

– Asta este, deci. Nu cred că o să mai scoateţi ceva de la ea.

Tânărul, care în tot acest timp stătuse rezemat de perete, îşi drese glasul. Lazarus se uită la el, dar ochii băiatului o fixau pe doamna Dews.

– Vreţi să ştiţi despre Mary Hume?

Gura aproape că nu i se mişca, iar vorbele îi erau abia şoptite. Cu toate acestea, doamna Dews dădu din cap, fără o vorbă, şi îi puse în mână restul de monede pe care le avea de la Lazarus.

– E o casă în Running Man Courtyard. O ştiţi?

Doamna Dews se încordă, dar încuviinţă din cap.

– Întrebaţi de Tommy Pett şi *să nu spuneţi* nimănui de unde îi ştiţi numele. ’Nţeles?

– Da, zise doamna Dews, se întoarse pe călcâie şi părăsi coridorul.

Lazarus aşteptă până ce urcară treptele şi ieşiră iar în aerul rece al nopţii.

– Ştii care e drumul spre Running Man Courtyard?

Ea îşi lipi buzele strâns, de parcă ar fi fost nemulţumită.

– Da.

Lazarus se uită în sus şi în jos pe uliţa întunecată.

– Îl cunoşti pe tânărul acela? Putem să avem încredere în el?

– Nu ştiu. Nu l-am mai văzut până acum, zise doamna Dews, trăgându-şi pelerina în jurul umerilor. Credeţi că este o capcană?

– Sau ne trimite după potcoave de cai morţi, se încruntă Lazarus. S-ar putea să-l fi pus Maica Panseluţă să ne şoptească informaţia.

– De ce-ar face asta?

– Nu ştiu, la naiba! zise el oftând cu năduf. Asta este problema. Nu ştiu cine şi ce carte joacă în toată această afacere. Sunt prea pe dinafară.

– Ei bine, dacă asta vă ajută, cred că i-a fost sincer teamă că ea ar putea să-l audă.

Lazarus simţi cum i se aşterne un zâmbet lejer pe buze. Făcu o plecăciune adâncă, luându-şi pălăria de pe cap.

– În cazul acesta, doamnă Dews, te rog să-mi arăţi drumul.

Aproape că îi zâmbi la rândul ei – ar fi putut să jure pe viaţa lui că aşa făcuse –, dar se abţinu şi o porni mai departe, cu pas alert şi pantofii ţăcănindu-i pe caldarâm. Lazarus se ţinea aproape în urma ei, cu privirea vigilentă. Ceaţa se învârtejea pe la colţurile clădirilor şi estompa şi lumina puţinelor felinare aprinse. Era o noapte numai bună pentru ambuscade, se gândi el sumbru.

– Când m-am întors de la dumneavoastră de acasă, săptămâna trecută, mă aşteptau fraţii mei mai mari, zise ea brusc.

Ţinea capul întors într-o parte, ca el să nu-i poată citi expresia de pe chip.

– Şi ce au zis?

– Că nu mai vor să ies împreună cu dumneavoastră.

– Şi cu toate acestea, iată-te, comentă el în timp ce luau colţul ca să intre pe o stradă mai mare. Ar

trebui să mă simt flatat?

– Nu, zise ea scurt. O fac de dragul orfelinatului, nimic mai mult.

– A, desigur.

Ceva mai departe, un grup de trei bărbaţi ieşiră împleticindu-se pe o poartă, evident beţi. Lazarus se întinse spre ea şi o trase înapoi la el, ignorând icnetul ei de surpriză. Se opri în umbră şi o acoperi cu mantia lui, ascunzând-o aproape complet.

Apoi se aplecă spre ea şi îi murmură la ureche:

– Chestia tristă când eşti virtuos este că atunci când încerci să minţi, nu funcţionează foarte bine.

Ea deschise gura să protesteze şi Lazarus prinse o scânteie de furie în ochii ei, dar tocmai atunci beţivii treceau prin dreptul lor.

– Şşt, îi suflă el la ureche.

Era atât de aproape, încât putea să-i simtă mirosul de ierburi dulci pe care le folosise când îşi spălase părul. Ar fi vrut să o tragă şi mai aproape de el, să-i strivească gura de a lui, să-i lingă urechea delicată.

Dar haimanalele trecuseră de ei şi el îi dădu drumul.

Temperance sări imediat înapoi şi se uită încruntată la el.

– Nu am nici o dorinţă să fiu cu dumneavoastră. O fac doar de dragul orfelinatului şi al copiilor.

– Cât de nobil din partea dumitale, doamnă Dews. Vorbeşti chiar ca o sfântă, zise şi se căzni să afişeze un zâmbet, deşi nu prea plăcut. Acum vrei să-mi spui ce este cu casa aceasta din Running Man Courtyard?

– Este casa doamnei Whiteside, şopti ea înainte să se întoarcă şi să pornească iute mai departe.

Lazarus simţi cum i se arcuiesc sprâncenele într-o uimire sinceră şi se grăbi să-şi prindă din urmă călăuza. Asta chiar că avea să fie foarte interesant.

Pentru că doamna Whiteside patrona cel mai faimos bordel din St. Giles.

Capitolul 9

A doua zi foarte de dimineaţă, pe Meg o treziră din somn patru străjeri zdraveni. O îmbrânciră în sus pe nişte scări în spirală, până când ajunseră din nou în odaia regelui. Acesta stătea tolănit pe un tron de aur, cu barba sa neagră şi părul la fel, strălucind în soarele dimineţii. În faţa lui stăteau aliniaţi în şiruri perfecte câteva zeci de străjeri care luaseră poziţia de drepţi.

– Iată-te! izbucni regele. Acum o să-ţi demonstrez că poporul meu mă iubeşte. Soldaţii mei, rosti el către străjile adunate acolo,

mă iubiţi voi pe mine?

– Da, sire! strigară străjerii cu putere, toţi ca unul.

Regele Inimă Ferecată zâmbi superior spre Meg.

– Vezi? Recunoaşte-ţi acum nebunia şi s-ar putea să-ţi cruţ viaţa…

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance simţea cum obrajii i se îmbujoraseră, în timp ce continua să meargă. Ştia despre majoritatea caselor cu proastă reputaţie din St. Giles – la urma urmelor, erau locurile de unde veneau cei mai mulţi dintre copiii pe care-i avea în grijă –, dar nu pusese niciodată piciorul în vreuna dintre ele după căderea întunericului. Iar casa doamnei Whiteside era chiar faimoasă pentru genul de distracţii pe care le puteai găsi acolo.

– Ah, murmură Lord Caire din urma ei. Cred că am cunoştinţă despre locul acesta.

Ea îşi muşcă limba.

– Atunci poate că nu mai aveţi nevoie de mine astă-seară.

O prinse brusc, făcând-o să-şi ţină respiraţia.

– Ai jurat că nu vei renunţa la pactul nostru, doamnă Dews.

Temperance se încruntă, cu adevărat încurcată.

– Şi nici n-o s-o fac, dar…

– Atunci mergi mai departe.

Îşi adună laolaltă marginile pelerinei şi făcu întocmai. În seara aceea vântul era tăios şi îi amorţise obrajii. Nu mai ştia ce să creadă despre bărbatul acesta. O tachinase, o sărutase, o zgândărise să-i afle şi cel mai ascuns secret şi apoi o ţinuse lipită de trupul lui fierbinte, ca să o protejeze şi să o apere. Încă mai tremura la amintirea mirosului său, a braţelor lui de fier.

Traversară într-o altă uliţă, mai mică de astă dată. Deasupra lor se legănau firmele prăvăliilor, scârţâind în bătaia vântului. Auzi râsete, spontane şi apropiate, apoi sunetele se îndepărtară. Trecură pe lângă o femeie subţiratică înfăşurată într-o pelerină uzată, care ducea ceva într-un coş. Aceasta le evită privirile şi se grăbi să-i depăşească. Uliţa se lărgi brusc într-o curte deasupra căreia ieşeau în afară etajele caselor, ceea ce făcea ca locul să pară strâmt şi înghesuit. În spatele obloanelor de la fiecare etaj pâlpâiau lumini şi se auzeau ciudate zgomote înfundate – un hohot întrerupt, o vorbă şoptită, lovituri ritmice şi ceva ce semăna cu nişte gemete.

Temperance se cutremură.

– Aici este stabilimentul doamnei Whiteside.

– Ține-te aproape de mine, murmură Lord Caire înainte de a-și ridica bastonul ca să bată în unica ușă care dădea în casă.

Aceasta se dădu brusc de perete și în cadrul ei apăru un paznic mătăhălos a cărui față lată și ștearsă era ciupită de vărsat. Ochii mici și înguști nu arătau vreo expresie.

– Băiat sau fată?

– Nici una, nici alta, zise Lord Caire calm. Vreau să vorbesc cu Tommy Pett.

Bărbatul dădea să închidă ușa.

Lord Caire îşi înfipse bastonul în canat, în timp ce cu cealaltă mână se împinse în blatul uşii. Mișcarea îl făcu pe paznic să arate ușor surprins.

– Te rog, zise nobilul zâmbind dur.

– Jacky, se auzi vocea gravă a cuiva din spatele paznicului. Lasă-mă să-l văd pe musafirul nostru.

Paznicul se dădu deoparte. Lord Caire intră imediat și o trase pe Temperance după el. Ea se uita pe după umărul lui.

Holul în care pătrunseră era un spațiu mic, pătrățos, abia suficient de mare ca să încapă scările ce duceau la etajele superioare. Imediat în dreapta era o ușă deschisă care dădea într-un salon îngrijit. În prag stătea o femeie îmbrăcată cu un halat roz din satin, împodobit cu panglici și funde. Capul abia dacă îi trecea mai sus de pieptul lui Caire, avea trupul gras și îndesat și fruntea mare și diformă.

Clipea spre Caire niște ochi isteți.

– Lord Caire. M-am tot întrebat când o să veniți și la noi în vizită…

Bărbatul făcu o plecăciune.

– Mă adresez doamnei Whiteside?

Piticania își azvârli capul pe spate și se puse pe râs, cu o voce la fel de joasă ca a unui bărbat.

– Vai de mine, nu. Eu nu sunt decât o angajată a doamnei respective. Puteți să-mi spuneți Pansy.

Lord Caire înclină din cap.

– Jupânească Pansy. Aș fi foarte recunoscător dacă aș putea schimba câteva vorbe cu Tommy Pett.

– Și de ce, dacă îmi este îngăduit să întreb?

– Deține niște informații de care am trebuință.

Pansy își țuguie buzele și dădu din cap.

– De ce nu? Jacky, du-te și vezi dacă Tommy e liber.

Paznicul plecă greoi și Pansy făcu un gest spre salonul din spatele ei.

– Nu vreți să luați loc, milord?

– Mulțumesc.

Intrară în odaia mică și Lord Caire se afundă într-o canapea ponosită, din catifea violet, trăgând-o pe Temperance în jos, lângă el. În fața lor se afla un scaun mare și jos, tapițat cu un material elegant roz cu purpuriu. Pansy săltă un șold și se așeză în scaun de-a-ndăratelea. Picioarele, încălțate cu papuci eleganți cu tocuri, se bălăngăneau la câțiva centimetri de podea.

Își puse mâinile durdulii pe brațele scaunului și se uită la Caire cu un zâmbet jucăuș pe buze.

– Chiar cred că ar trebui să zăboviți o vreme pe la noi, milord, după ce terminați ce aveți de făcut cu Tommy. Vă pot face un preț special.

– Vă mulțumesc, dar nu, răspunse Caire, fără nici o inflexiune în glas.

Pansy înclină capul.

– Specialitatea noastră este să satisfacem… hm… cererile neobișnuite ale unor gentlemeni așa ca dumneavoastră. Și, bineînțeles, poate participa și prietena dumneavoastră.

Ochii lui Temperance se măriră când Pansy făcu semn cu capul spre ea. Nu avea nici cea mai mică idee care erau *cererile neobișnuite* ale lui Caire, dar știa că ar trebui să fie dezgustată la simpla sugestie că și ea ar trebui să se bucure de ele alături de el. Numai că era încă ocupată să-și imagineze care îi erau sentimentele când un tânăr foarte arătos intră în încăpere. Era subțire și avea un păr blond, care îi cădea pe umeri în valuri mătăsoase. Ezită o clipă în prag, privindu-l neliniștit pe nobil.

Pansy îi zâmbi.

– Tommy, acesta este Lord Caire. Cred că…

Indiferent ce avea de gând să spună jupâneasa Pansy, ea fu întreruptă de Tommy care o zbughi afară din odaie. Lord Caire sări de pe canapea și fugi în tăcere după băiat. Se auzi un zgomot de încăierare pe hol, o bufnitură și o înjurătură, apoi Caire intră din nou în salon, ținându-l ferm pe băiat de gulerul hainei.

– Gata! Gata! gâfâia băiatul. M-ați prins și gata. Dați-mi drumul și o să vorbesc.

– Nu prea cred, zise Lord Caire, rar. Prefer să te țin bine cât timp vorbești.

Pansy urmărise scena cu ochii îngustați, dar fără să se arate surprinsă, iar acum schiță o mișcare.

– Pentru Tommy încă nu s-a încheiat noaptea, milord. Sper că o să țineți cont de asta când discutați cu el. Dacă are vânătăi îi scade prețul.

– Nu am de gând să-i fac nici un rău angajatului dumneavoastră, câtă vreme îmi spune ceea ce vreau să aflu, o lămuri nobilul.

– Și despre ce e vorba? întrebă pitica în șoaptă.

– Marie Hume, rosti lordul. Ce știi despre moartea ei?

Pentru un băiat care își câștiga traiul într-un bordel din St. Giles, Tommy mințea îngrozitor de prost. Întoarse privirea într-o parte, își linse buzele și zise:

– Nimic.

Temperance oftă. Chiar și ea putea să vadă că Tommy știa ceva despre moartea amantei lui Lord Caire.

Acesta îl zgâlțâi nițel pe băiat.

– Mai încearcă.

Pansy săltă din sprâncene.

– Mi-e teamă că timpul cât mi-l folosiți pe Tommy mă costă bani, lord Caire.

Fără să rostească vreun cuvânt, el își vârî mâna în buzunarul tunicii și scoase o punguță. I-o azvârli lui Pansy, care o prinse cu îndemânare. După ce se zgâi înăuntru, o închise la loc și o ascunse undeva asupra sa.

Dădu din cap către Tommy.

– E destul. Acum vorbește cu domnul, mieluțelul meu.

Tommy se lăsă moale în mâna nobilului.

– Nu știu nimic. Era moartă când am găsit-o eu.

Auzindu-l, Temperance se uită repede spre Lord Caire, dar dacă acesta era surprins să audă că Tommy, și nu Martha Swan, o găsise pe Marie, nu lăsă să se vadă nimic.

– Tu ai fost primul care a găsit-o moartă? îl întrebă el.

Tommy se uită confuz spre lord.

– Nu mai era nimeni acolo, dacă asta vreți să știți.

– Când ai găsit-o?

Fața lui Tommy se schimonosi.

– E ceva de atunci… două luni sau mai bine.

– În ce zi?

– Sâmbătă, zise Tommy, aruncând în grabă o privire spre Pansy. Sâmbătă dimineață e ziua mea liberă.

– Și la ce oră ai ajuns la Marie?

Tommy ridică din umeri.

– Pe la nouă, poate? Sau zece? Înainte de prânz, oricum.

– Povestește, îi zise lordul, zgâlțâindu-l din nou.

Tommy se linse iar pe buze și se uită spre Pansy, să-i ceară parcă acordul. Femeia scundă dădu din cap.

Băiatul oftă.

– Odăile ei erau la catul al doilea, în partea din spate a casei. Nu era nimeni p'acolo când m-am dus să mă urc pe scară, numa' o femeie cu ziua care freca scările din față. Tocma' mă pregăteam să bat la ușa ei – a lu' Marie –, dar s-a deschis singură. Nu era încuiată, așa că am intrat. Camera din față era curată ca lacrima; lu' Marie îi plăcea să-și țină lucrurile în ordine, dar dormitorul…

Tommy își întrerupse povestirea, cu ochii ațintiți în podea. Înghiți cu zgomot.

– Era sânge peste tot. Pe pereți și pe podea, chiar și pe tavan. Doamne, n-am văzut atâta sânge în viața mea. Salteaua era neagră de atâta sânge și Marie…

– Ce era cu Marie?

Vocea lordului era blândă, dar Temperance știa că asta nu avea nici o legătură cu amabilitatea sau cu mila.

– Era despicată în două, zise Tommy. De la beregată și până la părțile intime. Puteam să-i văd măruntaiele cum ieșeau afară ca niște șerpi gri.

Înghiți iar și fața îi devenise cenușie.

– Am dat afară tot ce aveam în mine, acolo, pe podea. Nu m-am putut abține. Duhoarea era îngrozitoare.

– Și pe urmă ce ai făcut?

– Păi, am luat-o la sănătoasa, zise Tommy, dar privirea îi alunecă iar într-o parte.

Lord Caire îl zgudui nițel.

– Nu ți-a trecut prin cap să cauți prin odăi? Avea bijuterii – un ac de păr cu diamant și cercei cu perle –, precum și catarame cu spărtura de diamant pentru pantofi și un inel cu granat.

– Eu niciodată… începu Tommy, dar lordul îl scutură așa de tare, că nu mai putea să vorbească.

– Tommy, mielușelul mei scump, oftă Pansy. Răspunde-i lui Lord Caire cinstit, sau n-o să mă mai pot folosi de tine.

Tommy își lăsă capul în jos, supărat.

– Ea nu mai avea ce face cu ele. Era moartă de-a binelea. Și dacă le lăsam acolo, tot ar fi fost

furate de proprietarul odăilor. Eu aveam mai mult drept asupra lor decât oricine.

– Și de ce? întrebă Temperance.

Tommy își ridică fruntea, privind la ea ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

– De ce? Pentru că sunt fratele ei.

Temperance îl privi pe Lord Caire. Chipul lui nu exprima nimic, dar el încremenise, surprins. Își întoarse atenția spre Tommy.

– Ești fratele lui Marie Hume.

– Păi, n-am zis așa? se stropși băiatul. Am avut aceeași mamă, asta e, da' Marie era mai mare cu zece ani sau mai bine.

Temperance se încruntă. Prinse un schimb rapid de priviri între lord și Pansy. Ceva nu se lega. Simțea că ei îi lipsea o informație pe care o împărtășeau toți ceilalți din încăpere.

– Asta înseamnă că o cunoșteai foarte bine?

Tommy ridică stânjenit din umeri.

– Destul de bine, cred.

– O mai vizita și altcineva în afară de Lord Caire și de tine? îl întrebă Temperance.

– Cât despre asta, nu știu, rosti rar băiatul. Io n-o vedeam decât o dată pe săptămână.

Temperance se aplecă spre el.

– Dar sunt sigură că vă povesteați unul altuia despre viețile voastre, nu? Nu-ți spunea despre ea?

Tommy se uită la vârfurile pantofilor.

– Cel mai adesea ceream bani de la ea.

Temperance clipi, îngrozită de această lipsă de dragoste frățească. Dacă n-ar fi mințit așa de prost, ar fi zis că băiatul se eschivează, ca să evite să mai ofere și alte informații.

– Poți să-ți închipui cine ar fi putut să o ucidă? întrebă nobilul dintr-odată.

Ochii băiatului se măriră.

– Era legată de pat, cu brațele întinse deasupra capului, cu picioarele desfăcute și fața acoperită cu o glugă. Am știut din prima clipă cine a ucis-o.

Lord Caire se uită fix la băiat.

– Cine?

Tommy zâmbi, dar cumva buzele lui se strâmbară într-un fel care îi alungau toată frumusețea.

– Păi, dumneavoastră, milord. Nu așa vă plăcea să vă bucurați de sora mea?

Lazarus rămase cu ochii țintă la băiat. Cu adevărat, nu se așteptase la acest atac – deși ar fi trebuit să o facă. Îi dădu drumul băiatului, atent să nu o privească pe doamna Dews. Ce simțea ea oare despre dezvăluirea făcută de băiat? Ce ar fi putut să simtă, dacă nu oroare și dezgust?

– Nu mai am nevoie de tine, zise și trimise băiatul de acolo.

Pe fața lui Tommy se citea dezamăgirea. Fără îndoială se aștepta la o dispută sau chiar la o dezmințire nervoasă. Dar Lazarus n-avea de gând să-i ofere sub nici o formă băiatului așa ceva.

Tommy se uită la jupâneasa Pansy. Aceasta îi făcu semn dând din cap, cu chipul ei inexpresiv, și băiatul plecă. Când ușa se închise în urma lui, jupâneasa se întoarse spre Lazarus.

– Asta e tot?

– Nu.

Traversă camera până la șemineu și se uită fix la flăcări, încercând să gândească. Era într-un punct mort al cercetărilor lui. Dacă băiatul – și fratele lui Marie pe deasupra – nu știa cine a ucis-o,

încotro mai putea să o ia acum? Își rotea absent bastonul în pumn. Atunci își dădu seama brusc. Știa că nu el o legase pe Marie în felul acela; așadar, o făcuse un alt bărbat – unul care, cel puțin în această privință, îi împărtășea înclinațiile.

Se întoarse spre jupâneasa Pansy.

– Ziceați că acest stabiliment se adaptează toanelor unor bărbați ca mine.

Femeia ridică sprâncenele castanii.

– Da, desigur. Ați vrea să vedeți o selecție din articolele noastre?

Lazarus își dădea seama că doamna Dews inspirase profund. Deși tot nu o privise încă, știa că ea stătea ca încremenită, într-un colț al camerei. Poate că încremenise de dezgust.

Lordul clătină din cap.

– Nu. Ceea ce vreau sunt informații.

Jupâneasa Pansy își înclină capul prea mare și ochii ei inteligenți îi sclipeau acum în perspectiva unui profit.

– Ce fel de informații, milord?

– Vreau să știu numele bărbaților cărora le place să folosească glugi și legături.

Femeia se uită la el, cu o privire gânditoare. Apoi clătină din cap.

– Știți că nu vă pot da numele clienților noștri.

Lazarus scoase din buzunar o pungă – mai mare decât aceea pe care i-o dăduse prima dată – și o aruncă pe masă, lângă cotul ei.

– Sunt cincizeci de lire acolo.

Pansy își încreți fruntea și ridică punga, răsturnând conținutul în poală ca să numere monedele, una câte una. Când termină, se opri, ca și cum ar fi cântărit oferta. Apoi le puse înapoi în pungă și punga o îndesă în sân.

Se așeză înapoi pe scaunul jos și încăpător și se uită la lord.

– Unii gentlemeni găsesc distractiv să urmărească jocul altora.

Lazarus ridică o sprânceană, așteptând.

– Poate ați dori să vedeți?

Lazarus înclină din cap o dată și pulsul i se acceleră.

– Jacky! ridică Pansy vocea.

Lacheul apăru în ușă. Femeia făcu un gest din degete.

– Te rog, du-l pe gentlemanul acesta la găurile de vizionare. Cred că veți fi deosebit de interesat de camera numărul șase, Lord Caire.

Jacky se răsuci fără nici o vorbă și Lazarus se îndreptă spre doamna Dews, să o ia de încheietura mâinii.

Ea și-o retrase, dar Lazarus o ținea ferm, trăgând-o spre ușă.

– Ce faceți? Nu am nici o dorință să văd vreun „joc”.

– Nu te pot lăsa singură, mormăi el în barbă.

Era adevărat, dar nu pe de-a-ntregul. Voia să-i arate ce zăcea adânc în sufletul lui. Urma să simtă repulsie față de adevărul acesta al lui, știa asta, dar avea o dorință morbidă să afle și el care va fi reacția ei. Să-și pună secretele dinaintea ei și să-i aștepte sentința.

Jacky îi conduse la etaj pe niște scări înguste de lemn până la un hol întunecos de deasupra. De-o

parte a holului stăteau aliniate câteva uși, fiecare însemnată cu un număr cioplit grosolan. În loc să intre pe vreuna dintre ele, bărbatul îi conduse la capătul holului, până la o ușă fără nici un număr.

Jacky descuie cu o cheie și îi îndemnă să intre.

– Mergeți până la capăt și apoi dați colțul. O oră, nu mai mult.

Apoi închise ușa în urma lor.

Doamna Dews se lipi de Lazarus, iar el îi simți tremurul trupului. Se aplecă să-i șoptească la ureche.

– Șșt. Ușa este descuiată. Putem să plecăm oricând dorim.

– Atunci haideți să plecăm chiar acum, îi șopti la rândul ei.

– Nu.

Inima îi bătea repede și o strânse și mai tare de încheietura mâinii.

Se aflau într-un coridor îngust și scund. Lazarus pipăi cu mâna de-a lungul unui perete, respectând instrucțiunile lui Jacky de a merge până în capăt. Coridorul făcea aici un cot brusc, și el se ghemui să intre pe acolo. La început i se păru că e beznă complet, dar pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, reuși să distingă niște luminițe subțiri cât gămălia de ac, dispuse la intervale regulate de-a lungul unui perete. Se apropie de primele și înțelese că era un vizor. Dedesubt, abia vizibil la lumina ce răzbătea din camera de dincolo, era scris numărul nouă.

Doamna Dews îl trase de încheietură.

– Vă rog, haideți să plecăm.

Lazarus se uită prin vizor și se întoarse spre ea, trăgând-o mai aproape.

– Nu, zise el. Uită-te.

Ea scutură din cap, dar rezistența îi era slabă și el o conduse la perete. Știu clipa în care ea văzu ce se petrecea dincolo, pentru că trupul i se încordă. Stătea cu fața la zid, departe de el, și Lazarus se duse în spatele ei. Își aplecă ușor capul aproape de urechea ei.

– Ce vezi?

Ea tremura, dar nu scotea o vorbă.

E drept că el nici nu avea nevoie de cuvintele ei ca să știe ce se petrece în camera de dincolo. Văzuse totul când se uitase: un bărbat și o femeie, bărbatul complet gol, femeia purtând încă o cămașă. Femeia îngenunchease la picioarele bărbatului, iar mădularul lui era între buzele ei.

– Îți place? șopti el. Te excită?

O simțea cum tremură lipită de el, ca un iepure în ghearele șoimului. Era atât de decentă la suprafață, dar el știa, cu o parte din el care scruta dincolo de minte și de spirit, că ea avea adâncimi carnale pe care se lupta să le ascundă. El voia să exploreze acele adâncimi. Să le aducă la lumina zilei și să se desfete cu ele. Făceau parte din ea tot atât de tare ca și paietele aurii din ochii ei, iar el tânjea să se delecteze cu poftele ei.

– Haide, să vedem ce mai este de văzut.

O luă de mână, ea împotrivindu-se mai puțin acum, și o conduse la al doilea vizor. O privire rapidă demonstră că odaia era goală.

Următoarea însă cu siguranță nu era așa.

– Privește, murmură el, apăsând-o de perete cu propriul trup. Ce vezi?

Ea clătină din cap, dar șopti totuși:

– El… o ia pe la spate.

– Ca un armăsar călărind o iapă, zise el cu voce gravă, cu trupul lui rigid lipit de al ei.

Temperance dădu din cap cu o smucitură.

– Îţi place?

Ea refuză însă să-i răspundă la întrebare.

Lazarus o luă de acolo, verificând următorul vizor, acela la care jupâneasa Pansy îi trimisese să-l vadă. Ceea ce văzu înăuntru îl făcu să înghită brusc în sec. Se întoarse şi o duse pe doamna Dews la vizor, fără nici un cuvânt. Îşi dădu seama de momentul când ea înţelesese. Trupul ei deveni inert şi mâna cu care îl ţinea se strânse cu putere.

Lazarus se mişcă în spatele ei, acoperind-o şi strivind-o de perete, aşa încât nu mai era posibil să scape. Era caldă şi moale sub trupul lui uriaş.

– Ce vezi? şopti suflându-i în ureche.

Ea clătină din cap, dar el o prinse de ambele mâini, desfăcându-i-le şi fixându-le pe perete, cu mâinile lui acoperindu-le pe ale ei. Îşi simţea mădularul, gros şi zvâcnind, presând mai jos de betelia pantalonilor mulaţi, apăsând în spatele ei moale.

– Spune-mi, îi ceru el.

Temperance înghiţi cu zgomot în coridorul liniştit şi întunecos.

– Femeia este frumoasă. Are părul roşcat şi pielea albă.

– Şi?

– Şi este goală şi legată de pat.

– Cum?

Îi mângâie gâtul cu buzele lui. De atât de aproape, parfumul ei era puternic. Parfum de femeie. Şi-ar fi dorit să-i poată arunca boneta simplă şi albă pe care o purta, să-i smulgă acele din păr şi să-şi îngroape faţa în cozile ei împletite.

– Spune-mi acum.

– Are mâinile deasupra capului, legate împreună de tăblie.

Vocea ei era guturală, joasă şi senzuală.

– Picioarele îi sunt depărtate, gleznele legate de stâlpii de la capătul patului. Este de-a dreptul goală şi… şi… a ei…

Înghiţi, incapabilă să mai rostească vreun cuvânt.

– Păsărica ei? zise tărăgănând, cu gura lipită de obrazul ei.

Odată rostit cuvântul, coapsele lui se avântară instinctiv spre ea, ca şi cum ar fi vrut să caute acea parte a trupului ei.

– Da, aceea. Este complet expusă.

Temperance scâncea în timp ce el îşi trecea limba pe gâtul ei.

– Şi? o îndemnă.

– Ah! exclamă, inspirând adânc, ca să se liniştească. Are o eşarfă legată la ochi.

– Bărbatul?

– Este înalt şi brunet şi e complet îmbrăcat; chiar şi peruca îi este la locul ei.

Lazarus zâmbi frământându-şi coapsele de fesele ei. I-ar fi ridicat chiar acum fustele, să caute acel loc moale şi umed din mijlocul ei, dacă n-ar fi fost sigur că asta ar fi scos-o din transa în care se afla.

– Ce face el?

O muşcă uşor de ureche.

Temperance suspină.

– A îngenuncheat între picioarele ei şi… Vai, Dumnezeule!

Lordul chicoti sumbru.

– Îi venerează păsărica, nu-i aşa? Îşi foloseşte limba, i-o sărută, îi gustă parfumul.

Temperance gemu şi se împinse în el – dar nu ca să scape. Fesele ei se frecau de mădularul lui întărit, iar el se simţi exultând triumfător.

Îi vârî limba în ureche, lingându-i partea exterioară delicată.

– Ţi-ar plăcea asta? Ai vrea gura mea în miezul tău, limba mea pe mugurele tău? Te-aş gusta, te-aş savura până când n-ai mai suporta, dar nu ţi-aş da drumul. Te-aş ţintui acolo, cu picioarele desfăcute, cu păsărica ta deschisă pentru mine, şi te-aş gusta până când ai ajunge la orgasm iar şi iar.

Temperance începu să se lupte să scape, întorcându-se pe jumătate spre el, iar lordul se aplecă şi o sărută apăsat, cu buzele strivindu-le pe ale ei, să le deschidă, vârându-şi limba în gura ei cu aceeaşi sălbăticie cu care ar fi vrut să-şi vâre mădularul în trupul ei. Doamne! Era în pericol să se elibereze în pantaloni şi lui nici că-i păsa. Femeia era gata să cedeze în sfârşit, mica lui martiră, şi capitularea ei erau mai dulci decât mierea.

Îşi îndesă piciorul între picioarele ei, sus, aşa încât ea să fie silită să-l încalece. O apucă de fuste şi i le ridică în sus, urmărind un singur scop cu toată fiinţa lui. Nu-i mai păsa unde se află, cine era ea şi cine era el însuşi şi care îi era trecutul blestemat. Tot ce-şi dorea era carnea ei moale şi umedă în jurul lui. Acum.

Dar Temperance îşi înfipse unghiile în părul lui şi trase brusc, făcându-l să scoată o exclamaţie de durere şi de surpriză.

Era tot ce-i trebuia. O zbughi, un iepure pe fugă din faţa şoimului, alergând sălbatic de-a lungul coridorului întunecos.

*

O fermecase.

Temperance gâfâia când dădu colţul coridorului în beznă. Panica era ca un animal viu în gâtlejul ei, fâlfâind şi ameninţând să o sufoce. Să alunge raţiunea însăşi din mintea ei.

De unde ştiuse el? Oare ruşinea ei era ca un stigmat pe frunte, pe care toţi bărbaţii îl vedeau? Sau era un vrăjitor care putea să discearnă slăbiciunile sexuale ale femeilor? Pentru că ea fusese slabă. Picioarele ei tremuraseră sub apăsarea lui; miezul ei devenise lichid din pricina ruşinoasei dorinţe. Se uitase prin vizorul acela îngrozitor şi îi descrisese scena dinăuntru şi – Dumnezeu s-o ierte – îi plăcuse. Cuvintele teribile pe care el i le şoptise la ureche în timp ce se împingea în fesele ei o lăsaseră înfierbântată şi râvnind, şi îşi dorise ca el să o încalece ca un armăsar în călduri, acolo, în coridorul strâmt şi sordid al unui bordel.

Poate că deja îşi pierduse minţile.

Uşa spre holul exterior era descuiată. Se dădu de perete de îndată ce o atinse şi, în secunda următoare, zbura în jos pe scări, cu cizmele greoaie ale lui Lord Caire tropăind chiar în urma ei. Ajunse în holul mic şi pătrat şi îl auzi cum înjură şi se împiedică. Slavă cerului! Indiferent de cât întârzia, asta îi dădea ei câteva secunde în plus. Dădu de perete uşa bordelului şi se avântă în noapte.

Vântul îi tăie răsuflarea şi ceva mic şi rău, cu patru labe, trecu iute prin faţa ei. Intră pe o mică uliţă acoperită şi paşii îi răsunau rezonând de zidurile vechi din piatră. Alerga fără direcţie sau vreun gând, cu panica zbătându-i-se în piept. Dacă o prindea, avea să o sărute iar. Şi-ar apăsa mădularul pe trupul ei şi ea i-ar simţi gustul buzelor, i-ar simţi atingerea şi n-ar mai fi în stare să scape a doua oară. I-ar ceda, bălăcindu-se în propria fire păcătoasă.

Nu putea îngădui să se întâmple asta.

Aşa că atunci când îl auzi că o strigă pe nume, din spate, se sili să încetinească, se strădui să meargă mai ferit. Uliţa acoperită dădea într-o curte mică. Se uită în urma ei şi porni iute să o traverseze. Pieptul îi ardea şi ar fi vrut să răsufle, dar se forţă să respire încet, lin şi privi în urmă. Curtea era pustie. Vocea lui se auzea departe. Poate că reuşise să scape de el.

Temperance se furişă pe o alee, ieşi într-o stradă laterală şi apoi intră într-un alt pasaj. Răsărise luna şi îi dădea o lumină palidă. Alergase aşa de repede şi în aşa grabă, că habar nu avea unde se află. Clădirile de pe ambele părţi erau în întuneric. Traversă o altă stradă, alergând din nou, un fior de teamă împingând-o de la spate. Se opri un moment în umbra unei case, uitându-se înapoi. Nu-l mai vedea pe Lord Caire. Poate că renunţase să o mai urmărească? Doar că asta nu părea prea posibil…

– Nesăbuito! îi şopti el la ureche.

Temperance scânci, un sunet umilitor, dar o speriase de-i sărise inima din loc.

O apucă de partea de sus a braţului şi o scutură, cu vocea scrâşnind de furie.

– Nu ai minte deloc? I-am promis fratelui tău că o să am grijă de tine şi tu fugi nitam-nisam în cea mai rău famată zonă din St. Giles?!

Uluită, căscă gura la el şi singurul ei gând fu că el e furios din teamă pentru ea. Crezuse că o urmăreşte mânat de frenezie sexuală, când, de fapt, în tot acest timp, el era îngrijorat pentru siguranţa ei. Temperance nu se putu abţine. Lăsă capul pe spate şi începu să râdă, iar vântul îi luă sunetele de pe buze şi i le învârteji înspre cer.

Lord Caire se încruntă privind în jos spre ea.

– Încetează. Nu e de râs.

Ceea ce, desigur, o făcu să râdă şi mai tare.

Lazarus oftă a frustrare masculină şi o scutură iar, dar fără prea mare tragere de inimă. Începu să o tragă spre el şi temerile ei că o va ispiti iar îi reveniră, făcând-o să devină serioasă. Îşi puse palmele pe pieptul lui – semn de slabă împotrivire.

Atunci el o împinse brutal în spatele lui.

Mişcarea bruscă o făcu să se împiedice, apoi se redresă şi ridică ochii. Un grup de bărbaţi intraseră pe stradă, cu toţii înarmaţi cu bâte. Caire răsuci şi desfăcu în două bastonul. Ţinea sabia scurtă în mâna dreaptă şi restul bastonului în stânga şi, fără să ezite, se repezi la atacatori.

– Fugi! strigă la ea în timp ce îi ataca pe bărbaţi.

Aceştia nu se aşteptaseră la o ofensivă atât de bruscă. Doi dintre ei dădură înapoi, unul ezită, dar cei doi rămaşi se apropiau din ce în ce mai tare. Temperance pipăi după pistol. Săculeţul în care îl ţinea era legat în talie, pe sub fuste, şi începu să-şi ridice poalele.

Se auzi un ţipăt scurt, întrerupt în mod sinistru. Ridică privirea la timp ca să-l vadă pe unul dintre atacatorii lui Caire cum dă înapoi, cu faţa plină de sânge. Caire se rotea graţios, cu pelerina zburând în jurul lui, şi se repezi la un alt bărbat.

– Temperance! Fă cum îți spun. Fugi!

Deodată, un braț gros o cuprinse în jurul gâtului, sugrumându-i țipătul.

– Aruncă sabia, se auzi o voce aspră care venea de lângă urechea ei, sau îi frâng gâtul.

Caire se întoarse, ochii i se micșorară când o văzu la ananghie, apoi bărbatul care o ținea pe Temperance gemu și deveni moale, fără vlagă. Ea se eliberă și fugi, în timp ce el căzu inert la pământ. Răsuflă și ridică privirea, ca să vadă…

O nălucă, mișcându-se tăcută și trecând repede pe lângă ea. Atacatorii nu avură habar că ea – el, lucrul acela – era acolo, decât atunci când unul dintre ei fu străpuns cu sabia. Oare visa ea? Fusese ucisă și nu-și dădea seama? Pentru că acel ceva care acum lupta în tăcere alături de Caire nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse ea până atunci.

Era înalt și subțire și purta o tunică de arlechin în carouri roșu cu negru. Pantalonii mulați, cizmele peste genunchi și pălăria cu boruri largi erau toate negre. Jumătatea de sus a figurii îi era acoperită de o mască mică și neagră, cu nasul grotesc de lung și linii stranii săpate în jurul ochilor și a obrajilor proeminenți. Într-o mână ținea o sabie strălucitoare, iar în cealaltă un pumnal lung, și le folosea pe amândouă cu letală agerime, sărind sprinten peste pietrele de pe caldarâm în timp ce lupta.

Caire stătea spate în spate cu năluca, ambele siluete luptând cu precizie îndârjită. Caire pară o lovitură cu bastonul din mâna stângă și încheie cu o fandare a sabiei din dreapta. Restul atacatorilor îi încercuiseră pe cei doi ca o haită de câini turbați. Dar Caire și arlechinul se mișcau laolaltă ca și cum toată viața ar fi luptat astfel. Indiferent cât ar fi încercat atacatorii să le străpungă apărarea, nu puteau găsi nici o breșă. Năluca tăie un bărbat de-a curmezișul pieptului în timp ce Caire înjunghia un altul în coapsă. Unul dintre atacatori scoase un strigăt și brusc o luară cu toții la goană, dispărând în întunericul nopții din St. Giles. Chiar și bărbatul care o atacase pe la spate își revenise destul cât să poată fugi.

În liniștea care se lăsase, Temperance putea să-și audă propria respirație șuierând în gât. Pistolul din mâinile ei se zgâlțâia cu putere.

Năluca se întoarse grațios și cizmele sale abia fosneau pe caldarâm. Își scoase cu un gest pălăria de pe cap și făcu o plecăciune adâncă. O pană purpurie îi flutură la pălărie în timp ce și-o așeza la loc pe cap.

Apoi dispăru și el.

Temperance se zgâi la Caire.

– Sunteți rănit grav? Ce-a fost asta?

– Habar nu am, răspunse el clătinând din cap.

În timpul luptei, părul său argintiu i se desprinsese din legătura obișnuită și îi stătea răsfirat peste mantia neagră.

– Dar se pare că Fantoma din St. Giles nu este doar un zvon.

Capitolul 10

Meg clătină din cap.

– Aceasta, Maiestatea Voastră, nu este iubire.

– Cum? întrebă regele cu un aer amenințător. Dacă nu e iubire, atunci ce e?

– Supunere, zise Meg. Străjile voastre vă spun ceea ce doriţi să auziţi, din supunere, Maiestatea Voastră.

Ei bine, ai fi putut să auzi cum cade un ac în sala tronului. Mica pasăre albastră ciripi, iar regele scoase un oftat.

– Duceți-o înapoi în temniță, le ordonă el străjilor și adăugă pentru Meg: Și când te vei mai afla în prezența mea, ai grijă să fii spălată cum trebuie.

Meg făcu o reverență.

– Ca să mă spăl am nevoie de apă, săpun și o bucată de pânză, dacă nu vă este cu supărare, Maiestatea Voastră.

Regele făcu un gest cu mâna.

– Aveți grijă să se facă întocmai.

Și străjerii o duseră de-acolo…

din *Regele Inimă Ferecată*

– Știam eu că Fantoma din St. Giles e adevărată! exclamă Nell mai târziu în seara aceea.

Temperance se întoarse să o fixeze cu privirea pe slujnică, deplin conștientă că Winter, care era așezat de cealaltă parte a mesei, se întorsese în același timp.

Sub privirile lor combinate, Nell se îmbujoră.

– Păi, știam! Nu avea ochii roșii însângerați?

Temperance zâmbi ostenită din pricina entuziasmului lui Nell. După atac, Caire o însoțise până acasă și, la scurt timp după aceea, fusese chestionată de Winter și de Nell. Își petrecuse ultimul sfert de oră răspunzând întrebărilor dezaprobatoare ale lui Winter, întrerupte când și când de exclamațiile lui Nell.

– Nu i-am putut vedea prea bine ochii, răspunse ea cu sinceritate. Purta o mască neagră cu un nas lung și coroiat.

Winter pufni. Sora lui se uită la el.

– Și purta un costum în carouri roșu cu negru, de arlechin.

Auzind acest lucru, fratele ei ridică din sprâncene, cu un interes vag.

– Un costum de teatru? Pare să fie un om nebun.

– Un actor nebun, fremăta Nell de încântare.

– A luptat foarte bine pentru un nebun, zise Temperance plină de îndoieli.

– Poate că nu e decât un pungaș cu înclinații spre dramatism, zise Winter sec.

– Sau chiar este o fantomă, revenită în St. Giles ca să-și răzbune moartea, zise iar Nell.

Temperance clătină din cap.

– Nu era nici o fantomă. Ce-am văzut eu în seara asta era un om în carne și oase, înalt și slab.

Zâmbi ciudat. De fapt, silueta lui semăna destul de tare cu tine, frate.

Nell își înăbuși un chicot.

Winter nu făcu decât să ofteze.

– Oricum, zise Temperance grăbită, îi datorez viața.

– De aceea este mai mult decât înțelept să nu te mai vezi cu Lord Caire, replică Winter.

Temperance suspină, pentru că știa că nu făcuse decât să-i ofere argumente cu care fratele ei să-și susțină părerea. Măcar să nu fi fost atât de îngrozitor de obosită! Se frecă la tâmple.

– Winter, te rog, putem să amânăm discuția asta până mâine-dimineață?

Bărbatul o privi o clipă cu ochii săi căprui și triști deveniți acum sumbri. Apoi încuviință cu un gest al capului și se ridică în picioare.

– O să te scutesc de discuție în seara sta, surioară, dar o noapte de somn nu-mi va schimba hotărârea. Tovărășia ta cu acest bărbat ți-a periclitat viața, te-a făcut să-ți neglijezi îndatoririle față de orfelinat și de copii și, mi-e teamă, îți pune în pericol buna judecată și virtutea. Nu vreau să te mai întâlnești cu Lord Caire.

Înclină politicos din cap și ieși din bucătărie. Temperance își lăsă capul să-i cadă în mâini.

După o clipă de tăcere, Nell își drese glasul.

– Pe mine o ceașcă de ceai mă liniștește, mai ales înainte de culcare.

Temperance fu nevoită să-și alunge lacrimile care i se adunaseră în ochi.

– Mulțumesc.

Nu avusese niciodată un schimb aprins de cuvinte cu Winter. Asa și Concord putea să fie destul de enervanți cu încăpățânata lor incapacitate de a înțelege și punctul de vedere al celorlalți, dar Winter nu ridicase niciodată vocea la ea. Era un bărbat atent, nu se înfuria prea lesne și faptul că astă-seară reușise să facă exact asta o supăra extrem de tare.

Nell puse pe masă un ceainic cu ceai și două cești, apoi se așeză față în față cu Temperance. Turnă ceaiul aburind într-una din cești.

– Domnul Makepeace n-a vrut să fie așa de… de… of…

Nell se bâlbâi, aparent incapabilă să găsească un cuvânt care să nu-l discrediteze pe stăpânul ei.

Temperance zâmbi confuză.

– Ba da, a vrut.

– Of, dar…

– Și are dreptate, continuă Temperance întinzând mâna peste masă ca să apuce ceașca plină și să o tragă la ea. N-ar trebui să-l las baltă ca să umblu aiurea prin East End împreună cu Lord Caire.

Nell mai turnă o ceașcă de ceai, în tăcere, și amestecă în ea o ditamai bucata de zahăr. Sorbi delicat și apoi își puse ceașca atent pe masă, cu ochii la ceaiul din ea.

– Lord Caire este un bărbat foarte… chipeș și îl găsesc foarte seducător.

Temperance se uită la ea. Nell își mușcă buza.

– Cred că este din cauza părului lung, bogat și strălucitor. Și argintiu! Este pur și simplu izbitor.

– Mie îmi plac ochii lui, recunoscu Temperance.

– Serios?

Pe masă era un strop de ceai, și Temperance își puse vârful degetului peste el și trasă un cerc pe masă.

– N-am văzut niciodată ochi atât de albaștri. Și genele îi sunt așa de negre în comparație cu părul.

– Are un nas destul de drăguț, zise Nell cu considerație.

– Și buzele îi sunt așa de pline și cu colțurile arcuite în sus. Ai băgat de seamă?

Nell oftă, ceea ce părea un răspuns suficient.

Temperance își mușcă buza.

– Și sunt așa de tari și în același timp atât de catifelate. Pur și simplu îmi taie răsuflarea.

Își dădu seama că ultima parte a mărturisirii sale era posibil să fi fost prea mult și luă repede o gură de ceai.

Când așeză ceașca înapoi pe masă, Nell o privea gânditoare.

– Pare să aibă o deosebită considerație pentru dumneavoastră.

Temperance lăsă iarăși ochii în pământ, privind pe masă. Cercul de ceai se uscase.

– Cum poți să spui asta? Nici măcar nu l-ai cunoscut.

– Nu, dar am aflat de la copii și de la Polly, zise Nell. Polly spune că felul în care se uită la dumneavoastră îi dă fiori.

Cum se uita la ea? Oare nu confunda Nell pofta carnală cu afecțiunea? Și de ce avea atâta importanță pentru ea acest lucru?

Temperance scutură din cap și își puse palmele pe masă.

– Dorințele lui sunt nefirești. Și chiar dacă n-ar fi așa, ce fel de femeie aș fi eu, dacă m-aș lăsa condusă de imbolduri?

– O femeie obișnuită, poate, zise Nell blând.

Temperance rămase mută, amintindu-și de femeia cu părul roșcat cu eșarfa legată la ochi. Își aminti cât de excitată fusese de imaginea aceea. Ea era atât de obosită să tot încerce să-și stăpânească imboldurile, și uite că Lord Caire nu încerca să și le înfrâneze pe ale sale. Dimpotrivă, părea să se desfete cu ele.

Nell își drese iar glasul.

– Aveam odată un prieten căruia îi plăcea un pic de aventură în dormitor.

– Serios?

Nell nu vorbea aproape niciodată despre vechea ei meserie. Femeia dădu din cap.

– Era un gentleman obișnuit în toate celelalte privințe – făcea cadrane de ceas –, dar în dormitor îi plăcea să o lege pe doamna cu care era.

Temperance își ținea privirile concentrate cu grijă pe bucățica de tăblie de masă dintre mâinile ei, chiar dacă simțea cum căldura i se ridică în obraji. Chiar și faptul că purtau această discuție era groaznic de stânjenitor, dar să o facă avându-l în gând pe Lord Caire… vai, Dumnezeule!

– Te-a… – Temperance se opri și își linse buzele –, te-a durut?

– Vai, nu, doamnă, răspunse Nell. Să nu vă gândiți, că sunt gentlemeni cărora le place să rănească fetele cu care sunt, dar gentlemanul meu nu era unul dintre aceștia. Lui pur și simplu îi plăcea mai tare toată chestia dacă eu nu puteam să mă mișc.

– Ah, zise Temperance abia auzit.

N-ar fi trebuit să se gândească deloc la asta; îi întârâta cele mai rele porniri. Simțea cum revolta îi urcă în piept. Oare era așa de oribil să se gândească la o legătură sexuală cu Caire? Să se întrebe cum s-ar fi simțit cu eșarfa peste ochi? Să ghicească ce ar face el mai întâi, dacă ea ar fi legată, lipsită de putere și deschisă în așteptarea lui? Să-și imagineze că cedează propriilor imbolduri fără sentimentul

de vinovăție – așa cum părea să o facă Lord Caire?

Își înăbuși un tremur.

– Credeam că nu ești de acord cu lordul.

– Eu nu-l cunosc pe bărbatul acesta, zise Nell prudentă. Nu-i știu decât reputația în rândul doamnelor nocturne din St. Giles.

Temperance se încruntă.

– Faptul că are o reputație printre doamnele acelea ar trebui să fie motiv suficient pentru a-l dezaproba.

– Cred că aveți dreptate, oftă Nell. Știu că un bărbat ar trebui să rămână pur dacă nu este căsătorit. N-ar trebui să frecventeze târfele dacă are imbolduri.

Temperance încuviință crispată. Sigur că nu. Relațiile sexuale în afara legăturilor maritale reprezentau un păcat.

– Treaba este, doamnă, că eu pur și simplu nu înțeleg ce rău poate să facă? zise liniștită Nell.

Temperance ridică iute privirea.

– Ce vrei să spui?

Nell strânse din umeri.

– Păi, tăvăleala în pat. Cred că tuturor bărbaților și celor mai multe dintre femei le place, chiar și în afara căsătoriei. Ce e așa de rău în asta?

Temperance făcu ochii mari, incapabilă să dea un răspuns.

Nell se aplecă peste masă.

– Dacă tăvăleala în pat aduce plăcere, chiar și pentru scurtă vreme, de ce să o condamnăm?

A doua zi de dimineață, St. John era în biroul lui, încruntat deasupra unui discurs al lui Cicero, când Molder, calm, își drese glasul la ușa lui.

– Sir, Lord Caire vrea să vă vadă.

Probabil că ar fi pretins că nu e acasă, dar Caire, naiba să-l ia, era chiar în spatele majordomului. St. John își încleștă maxilarul, puse jos pana și îi făcu semn lui Caire să intre.

Acesta intră cu un imens buchet de margarete în mână.

– N-o să mă crezi peste cine am dat azi-noapte în St. Giles.

– O târfă? întrebă St. John acid.

– Nu. Adică, da, zise Caire, scărpinându-se în bărbie. Cel puțin presupun că erau târfe, dar asta nu e nici o noutate. Nu, am făcut cunoștință cu Fantoma din St. Giles.

– Nu mai spune.

St. John se prefăcu ocupat să rearanjeze hârtiile pe birou.

Când ridică din nou capul, Caire se uita la el, gânditor. Așezase buchetul pe o masă.

– Un tip cu tunică de arlechin, o pălărie moale cu pană purpurie și o mască neagră pe jumătate de față. A, și flutura o sabie lungă și una scurtă. Destul de înzorzonat, după părerea mea.

– De parcă tu ai fi cel care să critice cât de înzorzonați sunt alții.

Caire îl ignoră.

– Cred că pana purpurie era prea mult.

St. John oftă.

– Și ce făcea fantoma?

– Îmi salva mie pielea, dacă vrei să știi.

– Poftim?

– Aseară am fost atacat de cinci bătăuși. Fantoma a intervenit în mod neprevăzut.

– Doamna Dews era cu tine? întrebă St. John încet.

Caire se întoarse spre el și îl privi în tăcere.

– Fir-ar al naibii! exclamă St. John, depărtându-se de lângă birou. De ce insiști să o urmărești pe doamna aceea? O pui în pericol.

– Îmi displace acest lucru la fel de mult ca și ție. Am decis să nu o mai iau cu mine în St. Giles fără vreun fel de pază.

Clătină din cap.

– Nu m-am hotărât încă în ce fel să-mi continui cercetările cu ea.

– Ar trebui să o lași în pace de tot.

Caire făcu o grimasă lipsită de amuzament.

– Constat că nu pot.

– De ce? St. John scutură din cap. Nici măcar nu e genul tău.

– Care este genul meu?

St. John își feri privirea. Știau amândoi foarte bine care era genul de femeie pe care îl prefera Caire.

– Târfele? întrebă acesta din urmă încet. Femei care pot fi cumpărate cu bijuterii?

St. John îl privi neajutorat.

Caire măsura camera cu pasul în sus și-n jos.

– Poate că a început să mă dezguste genul meu. Poate că îmi doresc să fiu în compania unui alt fel de femeie.

St. John reluă, cu vocea joasă și profundă:

– Atunci de ce *ea?* Sunt nenumărate doamne de același rang social cu noi, inteligente și frumoase, care ar fi mai mult decât fericite să le ceri mâna.

– Și fiecare îmi va evalua în minte venitul anual și strămoșii, zâmbi Caire puțin trist. Poate că vreau o femeie căreia să nu-i pese de așa ceva. Poate că vreau o femeie care, atunci când mă privește, să nu vadă altceva decât un bărbat.

St. John se uita fix.

– Are ceva, zise Caire în șoaptă. Are grijă de toți cei din jurul ei, dar se neglijează pe sine. Vreau să fiu eu acela care are grijă de ea.

– O s-o distrugi, spuse St. John.

– Oare? Doamna nu este chiar indiferentă, oricât ai protesta tu. De ce te preocupi așa de mult de ea?

St. John rămase tăcut și o durere veche îi inundă pieptul.

– Îți aduce aminte de Clara, nu-i așa? întrebă Caire încet.

– Pe toți dracii! exclamă St. John, cu ochii ca două pumnale. Ție îți aduce aminte de Clara?

– Nu.

Caire atinse buchetul de margarete cu vârful unui deget.

– Clara a fost întotdeauna a ta, de la bun început. Nu m-am gândit niciodată la ea altfel decât la o

prietenă dragă. Mărturisesc însă că nu pot spune acelaşi lucru şi despre doamna Dews.

St. John îşi privea fix mâinile, încleştate pe marginea biroului.

– Îmi cer scuze.

– Pentru ce?

– Cred că am acţionat sub impulsul geloziei, zise St. John, închizând ochii. Ţi-ai ales o doamnă foarte puternică şi sănătoasă.

– Nu, eu ar trebui să-mi cer iertare. Tu duci o grea povară.

St. John lăsă capul în jos, incapabil să mai scoată o vorbă.

– Ştii că mi-aş da viaţa dacă aş putea să o scap pe ea de boală, şopti Caire.

St. John auzi paşii lui Caire din ce în ce mai îndepărtaţi şi apoi uşa închizându-se încet.

Inspiră adânc şi deschise ochii. Erau umezi, şi îi tamponă insistent cu mâneca. Apoi se ridică şi traversă camera spre locul unde erau florile aduse de Caire. Erau cel puţin vreo douăzeci şi patru de margarete de un alb strălucitor şi galbene.

Le luă şi le duse din camera sa de lucru.

Margaretele erau florile preferate ale Clarei.

Se făcuse demult după-amiază când Silence o porni de acasă. Dacă persoana aceea, Mickey Cuceritorul, era un hoţ care acţiona noaptea, logic ar fi fost ca dimineaţa să nu fie în cea mai bună dispoziţie.

Şi ea dorea să-l vadă într-un moment când era binedispus.

Mergea repede pe uliţa îngustă, cu grijă să nu-i privească în ochi pe ceilalţi oameni care mişunau prin părţile acelea ale Londrei. Majoritatea erau vânzători ambulanţi care se întorceau acasă după o zi lungă în care îşi strigaseră marfa prin zonele mai prospere. Împingeau cotigile cu legume ofilite sau duceau tăvi, acum goale, pe care fuseseră plăcinte şi fructe. De aceşti oameni nu-i era frică. Dar mai erau şi alţii, de care se temea – bărbaţi scunzi, cu ochi alunecoşi şi răi. Femei în rochii ţipătoare, aşezate în pragul uşilor sau la colţul uliţelor, care îşi ridicau poalele rochiei pe o parte când pe lângă ele treceau bărbaţi, ca să-şi facă reclamă profesiei. De aceste două din urmă grupuri Silence se depărta grăbită.

Îşi dădea seama că fusta ei simplă din lână şi boneta de dantelă, la fel de simplă, erau de departe de o calitate superioară decât hainele purtate de lumea din jurul ei. Pentru această întrevedere se îmbrăcase îngrijit, pentru că dorea să impresioneze fără să fie stridentă, dar chiar şi fusta ei de calitatea a doua atrăgea privirile târfelor de pe la colţuri. Îşi trase pelerina mai strâns în jurul ei şi-şi îndesă capul între umeri, grăbind pasul.

Începea să se întrebe dacă fusese cea mai bună idee să ţină secretă faţă de soţul ei această misiune. Dar ce altceva putea face? Nu putea să stea cu mâinile în sân şi să vadă cum William era condamnat la închisoare. Aceasta era singura acţiune cu putinţă şi, de vreme ce el ar fi dezaprobat-o fără doar şi poate, Silence găsise că nu avea rost să-i spună dinainte.

Inspiră adânc şi dădu colţul spre ultima stradă. Clădirea spre care fusese îndrumată era o construcţie veche, înaltă şi îngustă, a cărei faţadă de cărămidă stătea să se dărâme. Era situată între prăvălia unui cizmar şi o casă cu odăi de închiriat şi nu părea cu nimic deosebită de casele din vecinătate. Cu excepţia faptului că doi haidamaci zdraveni tândăleau în pragul uşii, iar al treilea se plimba în sus şi-n jos prin faţa casei, pe partea opusă a străzii. Silence se îndreptă spre intrare, cu

umerii țepeni și bărbia în vânt.

Păstra cu tărie în gând imaginea dragului ei William și se uită la paznici.

– Am venit să-l văd pe domnul O'Connor.

Unul dintre bărbați o ignoră complet, purtându-se ca și cum nici n-o auzise, nici n-o văzuse stând acolo, chiar sub ochii lui. Al doilea bărbat însă, care avea ditamai nasul, spart și făcut zob, și o haină strâmtă, de culoare verde ca sticla, păru amuzat de cererea ei.

O măsură din cap și până-n picioare cu o privire prea familiară, dar nu lipsită de amabilitate.

– Puică, nu prea ești genu' lui.

– Nu încape îndoială, răspunse Silence, silindu-se să nu se arate stânjenită de aprecierea fără menajamente a bărbatului. Dar oricum trebuie să vorbesc cu el.

– Păi, vezi numa', că nu prea se poa', 'nțelegi? răspunse Nas-Spart.

Tovarășul lui vorbi și el, pentru prima dată, dezvelindu-și maxilarul superior, lipsit de dinți.

– Ce-ai adus?

– Pardon? zise Silence, clipind.

Nas-Spart făcu semn cu capul spre celălalt bărbat.

– Vrea să știe cât se poa' să ne cam dai, puică.

– A!

Printr-o fantă din fustă, Silence scoase punguța care îi atârna de talie. O deschise și privi din nou spre cei doi bărbați.

– Doi penny de căciulă?

Știrbul pufni.

– Nici o lețcaie mai puțin de juma' de coroană fiecare.

Silence trase aer în piept, dar înainte de a putea să protesteze, Nas-Spart se întoarse spre tovarășul lui.

– Juma' de coroană? Ai 'nebunit, Bert?

– Nu, n-am 'nebunit, 'Arry, răspunse Bert. După părerea mea, juma' de coroană este un preț cinstit.

– Numa' dacă-i contesa de Suffolk în persoană, adică, explodă Harry. Ție ți să pare că arată ca contesa de Suffolk?

– Na, stai nițel, începu Bert aprins.

– Mă scuzați! interveni Silence, destul de tare, pentru că îi era teamă că bărbații erau pe cale să se ia la pumni.

Atât Harry, cât și Bert își întoarseră fețele spre ea, dar Harry fu acela care zise:

– Ce-i?

– Un șiling pentru fiecare e destul?

Bert pufni din nou, sonor și evident nemulțumit de ofertă, dar Harry fu mai generos.

– Un șiling de căciulă e destul.

Bert bombăni ceva în barbă, despre unii slabi de înger și slabi de minte, dar întinse iute mâna când Silence își deschise punga.

– E drăguța ta, îi spuse el lui Harry. Mai bine s-o duci chiar tu la șefu'.

Harry dădu amabil din cap către Bert.

– Cre' și io că ie mai bine. P'aicea, do'nșoară, zise, deschizându-i ușa.

Silence păşi în interiorul casei şi se opri aproape imediat, rămânând fără să vrea cu gura căscată.

În spatele ei se auzi chicotitul lui Harry.

– Niţel cam neaşteptat, aşa-i?

Femeia nu putu decât să dea din cap, buimăcită.

Pereţii erau poleiţi cu aur. Holul nu era prea larg, dar făcea o boltă înaltă deasupra, iar aurul mergea de la pardoseală şi până la tavan, aurit şi el. Sub picioarele lor se întindea un mozaic din dale de marmură, într-un amalgam de culori aruncat la întâmplare. De tavanul aurit atârnau candelabre de cristal, iar luminile lor se reflectau iar şi iar în superbul metal galben, până ce totul devenea o paradă orbitoare de bogăţie şi uimire.

– Nu-i e teamă de hoţi? îi scăpă ei porumbelul din gură, fără să gândească.

Doamne, nu mai auzise în viaţa ei de ceva aşa de extravagant ca holul acela. Cu siguranţă că nici chiar regele însuşi nu avea pereţi din aur!

Harry începu să râdă.

– Ar trebii să fie de-a dreptu' smintit ăla care să încerce să fure dă la Mickey Cuceritorul, do'nşoară. Unu' care nu se teme să-şi întâlnească Creatoru' a doua zi.

– Ah, zise Silence, înghiţind cu greu.

Harry deveni însă serios.

– Do'nşoară, eşti sigură că vrei să-l vezi pă Mickey Cuceritorul? Pot să te duc înapoi pe uşa aia, făr' să păţeşti nimic.

– Nu, răspunse Silence, îndreptându-se de umeri. Nu plec până nu-l văd.

Harry ridică din umerii lui laţi, ca şi cum ar fi vrut să spună că el se spală pe mâini de toată tărăşenia. Fără să mai zăbovească, se răsuci pe călcâie şi o conduse de-a lungul superbului hol. În capătul acestuia era o scară în spirală, sculptată din aceeaşi marmură multicoloră ca şi pardoseala, ceva ca dintr-un vis imperial. Harry urcă scările în faţa ei – nu prea era loc de două persoane umăr la umăr – şi o conduse spre holul de la etaj. Acolo, două uşi mari, duble, erau situate chiar în faţa scărilor.

Harry ciocăni la una din ele.

În una dintre tăbliile uşii se deschise o ferestruică şi un ochi clipi la ei.

– Ei?

– O doamnă vrea să-l vază, zise Harry.

Ochiul se răsuci să se zgâiască la Silence.

– Ai că'tat-o pe fătucă?

– Bob, ţi să pare că arată ca o asasină?

Bob clipi.

– S-ar putea. Cel mai nemerit gen de asasin e genu' ăla de nu crezi că ar fi asasin, dacă mă'nţelegi ce vreau să zic.

Harry se uită doar spre ochi.

– Hai, atunci, bine, zise Bob, după o pauză stânjenitoare. Da' e scăfârlia ta la mijloc, dacă o să-ncerce cevaşilea.

Harry se uită spre Silence.

– Să nu-ncerci ceva, auzi?

Silence încuviință pe mutește. Înțelesese ce tocmai urma să facă și asta îi blocase complet gâtlejul.

Uriașele uși aurite fură deschise de Bob, care se dovedi a fi doar un bărbat slab ca un schelet, cu o perucă albă pe cap, care nu era deloc pe măsura lui. Pe deasupra tunicii purta o centură lată și ponosită în care avea înfipte o pereche de pistoale. Dar Silence abia dacă îl observă pe paznic.

Camera în care intrase era magnifică.

Superba marmură colorată continua și înăuntrul acestei încăperi mari și pătrate, dar pereții auriți erau acum înlocuiți de unii din marmură albă, strălucitoare. Silence privi mai îndeaproape și rămase fără răsuflare. Marmura albă era incrustată cu pietre prețioase. Deasupra, tavanul era aurit și de el atârnau o multitudine de lămpi din cristal, care străluceau ca soarele dimineții. Fiecare colțișor din încăpere era ticsit cu bogății. Pe mesele cu blaturile din marmură erau stivuite baloturi de mătăsuri strălucitoare. Secretere cu intarsii stăteau îngrămădite lângă servante din mahon sculptat. Lăzi din care curgeau paiele lăsau să se vadă vase din porțelan și jaduri fin sculptate. Mirodenii exotice în cufere orientale parfumau aerul și statuete grațioase din marmură priveau indiferente întreaga scenă. La capătul îndepărtat al acestei camere a comorilor se afla un podium cu un jilț mare cu spătar înalt. Era tapițat cu catifea roșie, iar brațele sculptate și aurite; nu putea fi numit altfel decât tron.

Ceea ce făcea din bărbatul așezat pe el un rege – Regele Pirat.

Stătea tolănit, cu un picior ridicat peste brațul jilțului. Părul negru nu-i era strâns în coadă, iar buclele negre ca smoala i se rostogoleau peste umeri și frunte. Purta o cămașă de in, descheiată la pieptul a cărui piele măslinie era încadrată de o delicată dantelă. Pantalonii mulați erau din catifea neagră, costumul fiind completat de niște cizme lustruite care urcau până la jumătatea coapsei.

Ar fi putut să râdă de un personaj atât de ridicol de înzorzonat, dacă n-ar fi ținut cont de faptul că bărbații din jurul lui îl luau evident în serios. La dreapta personajului stătea un om scund și slab, fără perucă, al cărui cap descoperit era aproape chel, și care purta ochelari rotunzi. La stânga erau vreo șase bătăuși, tolăniți care-ncotro, fiecare dintre ei înarmat până în dinți. Chiar lângă cotul lui, un băiat ținea o tavă din argint plină cu dulciuri. Și drept în fața lui Mickey Cuceritorul, o huidumă de bărbat stătea îngenuncheat în fața tronului, speriat de moarte.

– Îmi pare rău! zicea omul, încleștându-și de coapse mâinile mari cât niște jamboane. Pe Dumnezeul meu, sire, îmi pare așa de rău!

Omul mic și slab de la dreapta lui Mickey Cuceritorul se aplecă și îi șopti ceva la urechea piratului de apă dulce. Acesta dădu din cap și îl privi pe suplicantul din fața sa.

– Da’ și tu să mă-nțelegi pe mine, Dick, dacă găsesc că scuzele tale nu valorează nici cât o grămadă de rahat de câine.

Dick, uriașul, tremura ca frunza.

Mickey Cuceritorul se mai uită la el un moment, cu cotul drept sprijinit de brațul jilțului, frecându-și leneș unul de altul degetul mare și arătătorul. Pe degete îi sclipeau inele cu nestemate.

Apoi pocni din degete spre doi dintre oamenii lui.

Aceștia veniră imediat în față, chiar când bărbatul îngenuncheat începea să urle.

– Nu! Doamne, nu! Te rog, am copii. Nevastă-mea e însărcinată cu al treilea.

În timp ce era târât afară, pe o ușă din capătul celălalt, bărbatul continua să urle. Ușa se închise și urletele se opriră subit. Liniștea bruscă reverbera în sala mare.

Silence simțea cum respirația pe care și-o ținuse până atunci îi izbucnea afară din plămâni. Doamne, în ce se băgase singură?

Harry o apucă de cot și începură să pășească spre tron. Pe când se apropiau, el îi șopti din colțul gurii:

– Să nu arăți că ți-e frică. Urăște lașii.

Apoi ajunse în fața lui Mickey O'Connor Cuceritorul, în exact același loc unde, cu câteva secunde înainte, îngenunchease nefericitul Dick.

Mickey Cuceritorul făcu un gest spre băiatul cu tava de dulciuri. Acesta o aduse în față, oferindu-i câteva. Mâna plină de inele a lui Mickey se plimbă pe deasupra tăvii și alese – o acadea roz.

Ținea bomboana cu degetele elegante și inelate și o examina.

– Ea cine e?

Harry dădu din cap, nederanjat de întrebarea bruscă.

– O doamnă care vrea să vă vorbească.

Ochii lui Mickey Cuceritorul sclipiră, și Silence văzu că erau de un căprui așa de închis, încât puteai la fel de bine să crezi că sunt negri.

– Asta văz și io, Harry, dragule. Ce întreb io e mai degrabă în sensu' că de ce e ea în odaia tronului la mine.

Silence se uită la Harry care, pentru prima dată, avea o privire neliniștită, și se hotărî să intervină pentru cavalerul ei.

– Am venit în legătură cu soțul meu, căpitanul William Hollingbrook, a cărui încărcătură ați furat-o de pe corabia *Finch*.

Lângă ea, Harry își ținu respirația. Băiatul cu tava de dulciuri tresări și omulețul slab de lângă Mickey Cuceritorul o privi întrebător peste ochelarii rotunzi.

Femeii îi trecu prin minte că poate ar fi trebuit să vorbească mai cu tact. Dar acum era prea târziu. Ochii negri ai lui Mickey Cuceritorul erau ațintiți asupra ei, o examinau în cel mai mic detaliu. Bărbatul își azvârli acadeaua în gură și începu s-o mestece încet; mușchii maxilarului flexau și se relaxau în timp ce pleoapele îi coborâseră pe jumătate, de bucuria delectării.

Mickey înghiți și zâmbi și, deodată, Silence înțelese de unde îi venea epitetul „cuceritor". Când zâmbea, era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani, tenul îi era neted și măsliniu, iar sprâncenele negre erau ușor ridicate spre tâmple. Avea nasul lung și aproape aristocratic, buzele pline, arcuite și elegante. Pe obraz, aproape de colțul gurii îi juca o gropiță. Când zâmbea, Mickey Cuceritorul avea un aer aproape inocent.

Numai că Silence știa că nu poate să cadă în această capcană. Indiferent ce spunea zâmbetul lui, bărbatul acesta nu era un inocent.

– *Furat* găsesc că este un cuvânt tare urât, rosti rar Mickey Cuceritorul, și accentul lui irlandez făcea ca vorbele să sune aproape ca o mângâiere. Trebuie să vă previn, jupânească Hollingbrook, că nu le permit multora să-l rostească în prezența mea.

Silence își înghiți imboldul de a-și cere scuze. Acțiunile acestui bărbat îl puseseră în pericol pe soțul ei.

Mickey înclină capul și o buclă lungă de păr ca abanosul îi alunecă pe umăr.

– Și cam ce-ai dori de la mine, scumpete?

Silence îşi înălţă bărbia.

– Vreau să înapoiaţi încărcătura.

Mickey clipi, gânditor.

– Şi de ce mama dracului aş face io un lucru atât de nebunesc?

Lui Silence inima îi bătea atât de zgomotos, încât se temea că el ar putea s-o audă, dar răspunse cu calm:

– Pentru că aşa este corect, să înapoiaţi marfa. Aşa este creştineşte. Dacă nu o faceţi, soţul meu va fi trimis la închisoare.

Mickey săltă o sprânceană neagră, cu un aer aproape satanic.

– Scumpo, bărbatul tău ştie că eşti aici?

– Nu, răspunse Silence, muşcându-şi buza.

– Aha.

Chemă iar băiatul cu dulciurile şi mai alese o bomboană.

Silence dădu să deschidă gura, dar Harry o înghionti, aşa că îi înţelese avertizarea şi o închise la loc.

Mickey mâncă bomboana încet, în timp ce toţi cei din sala tronului aşteptau. Silence observă statuia de marmură neagră a vreunei zeiţe romane, care se afla puţin mai în spatele jilţului. Purta o diademă şi, peste sânii dezgoliţi, atârnau şiraguri de perle.

– Păi, uite cum stau lucrurile, scumpete, zise Mickey atât de brusc, încât Silence tresări. El zâmbi iar cu surâsul acela inocent. Eu şi cu proprietarul corabiei pe care este căpitan bărbatul tău ne-am cam certat, ’nţelegi. El crede că e bine şi în ordine să nu-mi plătească mie darea bisericească pentru mărfurile lui şi eu… păi, nu prea pot să fiu de acord cu aşa atitudine. Dovedeşte lipsă de respect, după umila mea părere. Aşa că mi-am luat libertatea să cam comfischez încărcătura dupe *Finch*, carevasăzică să atrag omului atenţia. Poţi să-i zici că e o mişcare drastică şi io tre’ să cam fiu de acord, da’ asta e, totuna. Omu’ aşa şi-a aşternut şi acum aşa tre’ să doarmă.

Mickey Cuceritorul ridică din umeri, graţios, ca şi cum ar fi vrut să spună că treaba nu mai depindea de el.

Aşadar, asta era. Audienţa ajunsese la final. Harry pusese mâna pe braţul ei, să o conducă afară, iar Mickey Cuceritorul deja înclinase capul ca să audă ce-i şoptea bărbatul scund şi slăbănog. Silence nu putea însă să renunţe. Trebuia să mai încerce măcar o dată. De dragul lui William.

Inspiră profund şi chiar atunci simţi cum mâna lui Harry se strângea mai tare de braţul ei, avertizând-o.

– Vă rog, domnule O’Connor. Aţi spus chiar dumneavoastră că probleme aveţi cu proprietarul corabiei, nu cu soţul meu. N-aţi putea returna încărcătura de dragul lui? De dragul meu?

Mickey îşi întoarse încet capul să o privească, însă fără să mai zâmbească. Ochii lui negri erau ciudat de imperturbabili şi buzele lui aveau o expresie de cruzime.

– Păzea, scumpete. Te-am lăsat să te cam joci în preajma ghearelor mele o dată şi să fugi nevătămată. Dacă mai ţopăi mult pe lângă ele, n-o să mai poţi da vina pe nimeni, decât pe tine.

Silence înghiţi zgomotos. Ameninţările lui şoptite o făcuseră să i se ridice părul pe ceafă şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că era cu adevărat în pericol de moarte. Nu-şi dorea nimic mai tare decât să se întoarcă pe unde venise şi să o ia la fugă.

Dar nu o făcu.

– Vă rog. Vă implor. Dacă nu vreţi să o faceţi pentru mine sau pentru soţul meu, faceţi-o pentru dumneavoastră. Pentru nemurirea sufletului dumneavoastră. Faceţi-mi această favoare şi vă promit că nu veţi regreta niciodată.

Mickey Cuceritorul o privi fix, rece, distant şi fără nici o expresie. În încăpere era atâta liniște, încât fiecare răsuflare a ei îi răsuna lui Silence în urechi. Lângă ea, Harry părea că nu mai respiră deloc.

Apoi Mickey începu să surâdă încet.

– Trebuie că-l iubeşti foarte tare pe căpitanul ăsta Hollingbrook, bărbatul ăsta minunat al tău.

– Da, răspunde Silence cu mândrie. Da, îl iubesc.

– Şi el te iubeşte pe tine, scumpete?

Ochii lui Silence se măriră de surpriză.

– Desigur.

– A, murmură Mickey Cuceritorul, atunci s-ar putea să mai fie o cale ca să rezolvăm chestiunea asta în folosul amândurora, al tău şi al meu.

Lângă ea, Harry încremeni.

Silence ştia. Ştia că indiferent ce i-ar fi propus Mickey Cuceritorul, avea să fie foarte rău. Ştia că s-ar fi putut să nu mai scape din încăperea aceea, din casa aceea sălbatică şi minunată, cu sufletul neprihănit.

– Adică, bineînţeles – murmură mai departe Mickey Cuceritorul de parcă ar fi fost diavolul însuşi –, asta dacă într-adevăr îţi iubeşti soţul.

William era totul pentru ea. Nu exista nimic ce ar fi refuzat să facă, numai să-l salveze.

Silence îl privi pe diavol în ochi şi ridică bărbia.

– Îl iubesc.

Capitolul 11

Meg își petrecu restul zilei spălându-se mulțumită, așa că atunci când merse la culcare în seara aceea, se simțea considerabil mai îngrijită. A doua zi, dimineață, o aduseră din nou dinaintea Regelui Inimă Ferecată. Acesta păru oarecum surprins când o văzu – poate că nu o recunoscuse fără stratul de cenușă pe ea? –, dar obișnuita lui privire mânioasă îi reveni curând.

Dinaintea lui stătea o mare adunare de curteni înveșmântați în blănuri scumpe, în catifea și bijuterii.

Regele își întrebă demnitarii adunați:

– Mă iubiți voi pe mine?

Ei bine, curtenii nu vorbiră toți într-un glas, așa cum făcuseră oștenii cu o zi înainte, dar răspunsul lor fu același: da!

Regele surâse disprețuitor spre Meg.

– Poftim! Recunoaște-ți acum nebunia…

din *Regele Inimă Ferecată*

– Atunci, ai de gând să te vezi iar cu el? întrebă Winter calm, în seara aceea.

– Da, așa am de gând.

Temperance terminase de împletit părul fin și moale al lui Mary Little și îi zâmbi fetiței.

– Gata, am terminat. Acum fugi la culcare.

– Mulțumesc, doamnă.

Mary Little făcu o reverență, așa cum fusese învățată, și o tuli țopăind din bucătărie. Mai târziu, când toți copiii erau așezați în paturile lor, Winter mergea să îi asculte când își spun rugăciunea.

– Acum e rândul tău, Mary Church.

Fata de întoarse cu spatele, și Temperance luă peria, concentrată să domolească buclele groase, castanii, fără să tragă prea tare.

Cele trei Mary rămase stăteau în fața focului, îmbrăcate în cămășuțe, și își uscau părul, aplecate deasupra eșantioanelor cu puncte de cusătură. Ziua pentru îmbăiat era întotdeauna o sarcină dificilă, dar lui Temperance îi făcea oricum plăcere. Era ceva minunat de liniștitor în faptul că toți copiii erau curați și aranjați deodată.

Sau cel puțin de astă dată ar trebui să fie liniștitor.

– Trebuie să ies astă-seară, zise ea, oftând.

Toate fetele le auziseră cearta, chiar dacă atât ea, cât și Winter se străduiseră să-și păstreze un ton calm și politicos, dar cea pentru care își făcea cele mai multe griji era Mary Whitsun. Aceasta stătea lângă Temperance și pieptăna buclele lui Mary Sweet, care avea doar doi ani. Mary Whitsun era cu privirea ațintită pe ceea ce făcea, dar între sprâncene îi apăruse o cută.

Temperance oftă. Ce păcat că nu putea să poarte această discuție undeva unde să fie numai ei doi, dar dacă avea de gând să participe la balul unde Caire promisese că o va duce în acea seară, ar fi trebuit să așeze copiii la culcare și apoi să dea fuga să se îmbrace cu rochia împrumutată de la Nell.

Și-ar fi dorit să fie doar de dragul orfelinatului nerăbdarea cu care aștepta seara aceasta. Inima îi bătea deja mai tare la gândul că îl va vedea din nou pe Caire. Privea îngrijorată spre ceasul de pe polița șemineului. Lucrurile erau și așa foarte aproape de a deveni periculoase.

– Îmi pare rău, dar sper să mă întâlnesc astă-seară cu un anumit gentleman.

Winter, care privea focul din cămin, se răsuci spre ea.

– Cu cine?

Temperance se încruntă la o șuviță încurcată din părul lui Mary Church.

– Este un gentleman pe care Caire mi l-a prezentat la serata muzicală, Sir Henry Easton. Părea destul de interesat de orfelinatul nostru… m-a întrebat despre cum le obținem băieților locuri unde să meargă în ucenicie și despre ce haine le asigurăm. Lucruri de felul acesta. Sper să-l conving să ajute orfelinatul.

Winter se uită spre fete care ascultau toate cu aviditate.

– Așa, deci? Și ce asigurări ai că va face așa cum speri?

– Nici una, zise Temperance și trase cu putere de părul lui Mary Church, făcând-o pe fetiță să strige. Iartă-mă, Mary Church.

– Temperance… începu Winter

Ea însă continuă să vorbească, repede și cu voce scăzută:

– Nu am nici un fel de asigurări, dar tot trebuie să plec. Frate, nu înțelegi? Trebuie măcar să profit de ocazii, chiar dacă se dovedesc a rămâne false speranțe.

Winter își strânse buzele subțiri.

– Foarte bine. Dar ai grijă să stai în preajma lui Lord Caire. Îmi displace ideea te a te ști la unul dintre balurile astea ale aristocraților. Am auzit – se uită spre fete și păru să-și schimbe cuvintele – despre tot felul de întâmplări care pot să se petreacă la astfel de baluri. Ai grijă, te rog.

– Desigur, zâmbi Temperance spre Winter și apoi schimbă direcția zâmbetului spre Mary Church. Ești gata, îi zise fetiței.

– Mulțumesc, doamnă.

Mary Church o luă de mână pe Mary Sweet, pentru că și cea mică avea codițele bine împletite, și amândouă ieșiră din bucătărie.

– Ei, nu mai ai decât trei căpșoare și șase codițe, zâmbi Winter la restul de fete rămase lângă foc.

Acestea chicotiră spre el. Deși Winter era întotdeauna blând, nu vorbea prea des pe un ton așa de lejer.

– Am să urc să încep citirea psalmilor din seara asta, zise.

Temperance încuviință din cap.

– Noapte bună.

Îi simți mâna pe umărul ei, scurt, când trecu pe lângă ea, și atunci scoase un oftat de ușurare. Ura să știe că el o dezaprobă, mai mult decât în cazul celorlalți frați ai ei. Winter era fratele cel mai apropiat de vârsta ei și deveniseră și mai apropiați de când se ocupau împreună de cămin.

Clătină din cap și termină repede de împletit părul celorlalte fete, apoi le expedie pe fiecare, până ce nu mai rămase decât Mary Whitsun. Era un fel de ritual al lor două, ca Mary Whitsun să rămână ultima căreia îi împletea seara părul. Nici una nu vorbea, în timp ce Temperance trecea cu pieptenele prin părul fetei și își dădu seama că făcea acest lucru de nouă ani – de când Mary Whitsun venise la orfelinat. Curând însă aveau să-i găsească un loc de ucenicie lui Mary și atunci se vor sfârși serile lor

împreună, lângă foc, în timp ce ea îi împletea fetei codițele.

Pe Temperance o durea sufletul la gândul acesta.

Tocmai lega o bucată de panglică în coada fetiței, când la ușa din față se auzi un ciocănit.

– Cine poate fi? se întrebă Temperance ridicându-se.

Era prea devreme să fie Lord Caire.

Se grăbi spre ușă, cu Mary Whitsun pe urmele ei, și o deschise. În prag era un lacheu în livrea, care ținea în mână un coș acoperit.

– Pentru dumneavoastră, doamnă, zise și i-l puse în mână, apoi se răsuci pe călcâie să plece.

– Stai! îl strigă Temperance. Pentru ce e?

Lacheul era deja la câțiva metri distanță. Se întoarse pe jumătate și zise:

– Stăpânul meu zice că trebuie să o purtați astă-seară.

Apoi dispăru.

Temperance închise ușa și îi puse drugul, apoi duse coșul în bucătărie. Se așeză la masă și trase deoparte pânza simplă care îl acoperea. Dedesubt era o rochie de mătase, turcoaz strălucitor, brodată cu mici buchețele de flori galbene, purpurii și negre. Temperance rămase cu respirația tăiată. Rochia aceasta făcea ca superba rochie purpurie a lui Nell să pară un sac pe lângă ea. Sub rochie mai era și un corset de mătase, o cămașă, ciorapi și pantofi brodați. Cuibărită în mătase, stătea o cutiuță de bijutier. Temperance o luă cu degetele tremurânde, fără să îndrăznească să o deschidă încă. Cu siguranță nu putea accepta un astfel de dar? Totuși, dacă urma să meargă la un mare bal cu Lord Caire, nu voia să-l facă de rușine cu toaleta ei modestă.

Asta o făcu să se hotărască. Se întoarse spre Mary Whitsun, care stătea cu ochii căscați lângă ea.

– Te rog, adu-o pe Nell. Trebuie să mă îmbrac pentru bal.

Lazarus simți cum i se ridică părul pe ceafă când, în seara aceea, intră în sala de bal la braț cu Temperance. Era superbă în rochia turcoaz pe care i-o trimisese. Părul ei negru era strâns în creştet și prins cu acele de păr cu topaze galben-deschis pe care i le pusese în coș. Sânii i se presau de corsajul de mătase lucitoare, umflați și ispititori. Era frumoasă și dezirabilă și fiecare bărbat din încăpere o observa. Și el era al naibii de conștient că toți ceilalți bărbați o remarcaseră. De fapt, simțea cum îi crește în gâtlej un fel de mârâit, ca și cum ar fi păzit-o cum își păzește osul un câine costeliv.

Ce prost era.

– Mergem? îi murmură el.

Observă cum înghițea în sec, nervoasă.

– Da, te rog.

Înclină din cap și își începură plimbarea prin încăperea decorată excesiv. Persoana vizată de Temperance se afla lângă ferestrele situate în capătul opus, dar nu se cuvenea să o abordeze cu prea mare nerăbdare.

Toată lumea de vază care era în Londra la momentul acela era prezentă la bal, printre care, inevitabil, se număra și propria mamă. Contesa de Stanwicke era cunoscută pentru balurile extravagante pe care le organiza, și în seara aceea se depășise pe sine. O armată de lachei înveșmântați în livrele portocalii cu negru stăteau la dispoziția celor adunați, fiecare dintre aceștia stând mărturie pentru banii cheltuiți pe ținutele înzorzonate și pe timpul lor. Flori de seră erau așezate peste tot, ofilindu-se deja în aerul încins al sălii de bal. Parfumul de trandafiri și de crini care mor se contopea

cu mirosul de ceară arsă, de trupuri asudate și de parfum, rezultatul fiind grețos și amețitor.

– Am de gând să vă înapoiez această rochie după seara aceasta, zise Temperance, reluând discuția pe care o începuseră în trăsură pe drumul spre bal.

– Și eu ți-am spus deja că, dacă o s-o faci, pur și simplu o să-i dau foc, răspunse el în șoaptă, dezgolindu-și dinții către un gentleman care se zgâia la sânii ei.

Nici unul dintre cei de față nu ar fi observat-o măcar, dacă ar fi fost îmbrăcată în obișnuitele ei rochii negre și mohorâte. Fusese un neghiob că o scosese din anonimatul ei și o adusese în contact cu lupii aceștia excesiv de eleganți.

– Doamnă Dews, trebuie să-mi mărturisesc dezamăgirea că nu profiți de ceea ce ți se oferă.

– Sunteți un bărbat imposibil, șopti ea printre dinți, în timp ce îi zâmbea unei matroane care trecea pe lângă ei.

– S-ar putea să fiu imposibil, dar ți-am obținut intrarea la cel mai la modă bal al sezonului.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care Caire o conduse printr-un grup de doamne în vârstă care purtau mult prea mult roșu în obraji.

– Așa este, și vă mulțumesc.

Caire se uită la ea pe furiș, cu coada ochiului. Avea obrajii roz, dar culoarea nu venea din nici un borcănel cu pomadă.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești, nu fac decât să mă achit de partea care îmi revine din înțelegerea noastră.

Temperance îl privi cu ochii ei misterioși, aurii și mult prea înțelepți.

– Ați făcut mai mult de atât pentru mine. Mi-ați oferit această minunată rochie, acele de păr, pantofii și corsetul. De ce nu v-aș mulțumi pentru toate acestea?

– Pentru că te-am adus în bârlogul ăsta de lupi.

Dincolo de privirea ei surprinsă, Lazarus simți că totuși mai era și altceva.

– Faceți dintr-un bal ceva ce sună mult mai periculos, chiar și pentru cineva atât de lipsit de experiență cum sunt eu.

El pufni.

– În multe privințe, cei prezenți aici sunt la fel de periculoși ca și aceia pe care i-am întâlnit pe străzile din St. Giles.

Temperance îl privi cu scepticism.

– Uite, acolo, zise el făcând un semn discret din bărbie, este un gentleman… folosesc acest cuvânt doar cu sensul lui social… care anul trecut a ucis doi bărbați în duel. Lângă el stă un general plin de decorații. Și-a pierdut cea mai mare parte a soldaților din subordine într-un atac inutil și stupid. Se zvonește că gazda noastră și-a bătut o dată o slujnică așa de rău, că a trebuit apoi să-i plătească bărbatului aceleia peste o mie de lire, ca să mușamalizeze întreaga afacere.

O privi pe doamna Dews, așteptându-se ca aceasta să fie în stare de șoc, dar ea se uită înapoi la el, cu o expresie deschisă și sinceră și puțin tristă.

– Nu faceți decât să-mi demonstrați că banii și privilegiile nu merg mână în mână cu bunul-simț și cu virtutea. Asta, cred eu, știam deja.

Caire făcu o plecăciune și simți cum femeii i se îmbujorau treptat obrajii.

– Iartă-mă că te plictisesc.

– Nu mă plictisiți niciodată, milord, așa cum foarte bine știți, replică ea. Nu vreau decât să vă

demonstrez că, deși banii nu pot cumpăra aceste lucruri, îți pot totuși procura mâncare cu care să-ți umpli burta și haine cu care să-ți acoperi trupul.

– Deci crezi că lumea de aici este mai fericită decât cei din St. Giles?

– Cred că așa ar trebui să fie, răspunse ea, ridicând din umeri. Dacă ești flămând sau înfrigurat, asta îți influențează teribil temperamentul.

– Cu toate astea, medită el, sunt bogătașii de aici mai fericiți decât un biet cerșetor de pe stradă?

Temperance îl privi neîncrezătoare.

El îi zâmbi.

– Sincer. Eu cred că un om poate să-și găsească fericirea – sau nemulțumirea – indiferent dacă are stomacul plin sau nu.

– Dacă este adevărat, atunci este foarte trist, zise ea. Ar trebui să fie mai fericiți, odată ce toate nevoile le sunt satisfăcute.

– Mi-e teamă că omul este o creatură capricioasă și nerecunoscătoare.

La această replică, ea zâmbi în sfârșit.

– Nu cred că sunt în stare să-i înțeleg pe cei din clasa dumneavoastră socială.

– E mai bine să n-o faci, zise el, în glumă.

– Dumneavoastră, de exemplu, murmură ea. Nu sunt sigură că mai aveți într-adevăr nevoie de mine în St. Giles, dar mă luați în continuare în acele plimbări. De ce?

– Nu știu.

– Oare nu știți?

Temperance ezită și, chiar dacă nu o privea, el era conștient de prezența ei, în fiecare clipă. De degetele ei neliniștite care mângâiau răscroiala corsajului, de pulsul ei, care îi zvâcnea la baza gâtului, de clipa în care buzele i se întredeschiseră din nou.

Caire se aplecă mai aproape de ea și îi repetă în șoaptă:

– Dar dumneata nu știi?

Ea inspiră adânc.

– La bordelul doamnei Whitehouse, m-ați pus să privesc…

– Da?

Erau într-o încăpere grozav de aglomerată, trupurile se înghesuiau unele în altele până aproape de sufocare. În același timp, el se simțea totuși ca și cum ei doi s-ar fi aflat singuri sub un clopot mare de sticlă.

– De ce? întrebă ea imperativ. De ce m-ați făcut să mă uit? De ce eu?

– Pentru că, murmură el, mă simt atras de dumneata. Pentru că ești bună, dar nu ești moale. Pentru că atunci când mă atingi, durerea este dulce-amară. Pentru că păstrezi ascuns la sân un secret disperat, ca pe o viperă în brațe, și nu renunți la el chiar dacă îți roade carnea de pe dumneata. Vreau să-ți smulg eu vipera aceea din brațe. Să sug eu carnea sfâșiată și însângerată. Să-ți iau eu durerea și să o fac a mea.

Temperance tremura la brațul lui. Îi simțea frisoanele prin brațul pe care îl ținea lipit de al lui.

– Nu am nici un secret.

– Dulce, scumpă mincinoasă, zise el, aplecându-se spre ea, să-i șoptească în păr.

– Eu nu…

– Taci acum.

Simți cum un fior îi coboară pe spinare. Se apropia mama lui, și el știu asta chiar fără să se întoarcă. Nu erau departe de Sir Henry, care stătea împreună cu alți doi gentlemeni. O incluse cu dibăcie și pe Temperance în acel cerc, lansă o scuză rapidă și se întoarse exact când Lady Caire îl bătea pe umăr, destul de tare.

– Lazarus.

– Doamnă, zise el, înclinând din cap.

– Văd că ești în continuare escorta acelei doamne.

– Mă bucur să aflu că memoria îți este intactă, zise Lazarus, în șoaptă. Atât de mulți încep să-și piardă această capacitate, pe măsură ce îmbătrânesc.

Se lăsă o tăcere scurtă, glacială, și preț de o clipă crezu că spusese destul ca să o alunge. Privi cum Temperance se apleca spre Sir Henry și ochii bărbatului îi poposeau în decolteu.

Apoi Lady Caire inspiră cu tremolo.

– Oare ce ți-am făcut ca să merit aceste sentimente îngrozitoare pe care le demonstrezi față de mine?

Lazarus se întoarse spre ea, clipind sincer uluit.

– Păi, nimic.

Mama oftă.

– Atunci de unde această constantă ostilitate? De ce aceas…

Ceva plesni în mintea lui. Făcu un pas spre ea, folosindu-și înălțimea pentru a-i domina statura minionă.

– Doamnă, nu pune întrebări dacă nu vrei cu adevărat să știi răspunsul.

Ochii albaștri ai femeii, identici cu ai lui, se măriră.

– Lazarus.

– Nu ai făcut nimic, zise el calm și apăsat. Când tata m-a abandonat la doică, nu ai făcut nimic. Când a revenit, cinci ani mai târziu, și m-a smuls plângând din brațele ei, nu ai făcut nimic. Când m-a biciuit pentru că plângeam după singura mamă pe care o cunoșteam, nu ai făcut nimic. Și când Annelise zăcea să moară din pricina unei boli a copilăriei…

Se opri, privind în gol spre Temperance. Sir Henry își pusese mâna pe brațul ei, și între sprâncenele femeii apăruse o ușoară cută de încruntare.

Mama lui îi puse o mână pe umăr.

– Crezi că eu nu deplâng moartea lui Annelise?

Caire se întoarse spre ea și înghiți în sec, cu gura contorsionată într-un rânjet.

– Când Annelise zăcea pe patul de moarte, îngrozitor de bolnavă din pricina scarlatinei, iar blestematul de taică-meu refuza să cheme un doctor, pentru că o fetiță de cinci ani trebuia să învețe să se călească, atunci, dumneata ce-ai făcut?

Lady Caire se uită la el, cu privirea fixă, și pentru prima dată îi observă ridurile fine care apăruseră la colțurile ochilor lui albaștri.

– Să îți spun eu ce-ai făcut. Nimic!

Cu coada ochiului, îl văzu pe Sir Henry cum o ia pe Temperance deoparte, de lângă ceilalți gentlemeni, și o duce spre capătul celălalt al sălii de bal.

– Nimic, asta este ceea ce faci întotdeauna, doamnă. Să nu fii surprinsă când, la rândul meu, nu simt nimic pentru dumneata.

Îi luă mâna de pe manşeta tunicii sale şi i-o împinse departe de el. Apoi se întoarse rapid spre locul unde o văzuse pe Temperance, dar aceasta dispăruse. Pe toţi dracii! Începu să-şi facă loc prin sala de bal, spre colţul îndepărtat unde o zărise ultima oară. N-ar fi trebuit să o lase deloc singură cu bărbatul acela. N-ar fi trebuit să se lase distras. Cineva îl prinse de braţ în timp ce mergea, dar el dădu deoparte mâna şi auzi o exclamaţie de surprinsă nemulţumire. Apoi ajunse în colţul unde o zărise ultima oară. Mătură cu mâna o piramidă de flori ofilite, aşteptându-se să găsească în spatele lor o uşă sau vreun ungher pentru îndrăgostiţi. Dar nu era nimic. Doar peretele din spatele florilor.

Lazarus se învârtea în cerc, căutând prin sala de bal după o scânteiere turcoaz sau o înclinare mândră a capului. Dar nu vedea decât chipurile tâmpe ale cremei societăţi londoneze.

Temperance dispăruse.

Temperance înţelese aproape imediat că făcuse o greşeală nefastă atunci când apreciase caracterul lui Sir Henry. În timp ce acesta o condusese într-o cameră întunecoasă, pulsul ei se accelerase alarmant, dar speranţa încă nu-i dispăruse de tot. Dacă se înşela, dacă el era cu adevărat interesat de orfelinat, ar fi fost o proastă să-l insulte. Pe de altă parte, dacă interesul lui nu ţintea în nici un fel orfelinatul, atunci era posibil să fie cu adevărat în mare pericol.

De aceea, se asigură că atunci când intrară în cameră, între ea şi Sir Henry stătea un fotoliu mare.

– Domnule, i-am împărtăşit lui Caire nevoia dumneavoastră pentru intimitate, zise ea cât putu de dulce, dar n-am putea să găsim cel puţin o odaie mai bine luminată?

– Nu poţi să fii niciodată prea sigur, draga mea, răspunse Sir Henry, fără să o liniştească pe Temperance câtuşi de puţin. Nu-mi place să-mi discut afacerile în locuri unde alţii s-ar putea să mă audă.

Închise uşa în urma lui şi încăperea deveni întunecată.

Temperance trase aer în piept.

– Păi… da, sunt de acord cu asta. Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi are în momentul de faţă doar trei angajaţi: pe mine, pe fratele meu, domnul Winter Makepeace, şi slujnica noastră, Nell Jones.

– Da? zise Sir Henry, şi vocea lui părea să vină de mai aproape.

Temperance consideră că ar fi prudent să abandoneze fotoliul şi să se deplaseze puţin mai la stânga ei şi mai aproape de uşă.

– Da. Dar dacă am avea suficiente fonduri, am fi în stare să angajăm mai mult personaj şi, în felul acesta, să ajutăm mai mulţi copii.

– Ai fugit, şoricelul meu, fredona Sir Henry pe un ton greţos.

– Sir Henry, sunteţi vreun pic interesat de orfelinatul meu? îl întrebă Temperance disperată.

– Sigur că sunt, răspunse el, mult prea aproape.

Temperance făcu o mişcare bruscă spre dreapta şi nişte braţe de bărbat o cuprinseră imediat. Pe obraz îi alunecau, oribile, nişte buze umede.

– Orfelinatul ar fi un paravan perfect ca să te pot întâlni.

Buzele lui i le striveau acum pe ale ei, apăsându-i-le peste dinţi.

Din păcate, primul lucru pe care Temperance îl simţi faţă de asaltul lui fu mai degrabă

dezamăgirea și nu revolta. De la serata muzicală încoace își petrecuse timpul imaginându-și cum ar fi putut să profite orfelinatul de patronajul lui Sir Henry. Acum trebuia să o ia de la început ca să caute un sponsor. Dezgustată, se izbi de pieptul lui, dar, evident, bărbatul nu se clinti nici un pic. În schimb, încercă să-i vâre în gură limba lui groasă – o perspectivă de-a dreptul revoltătoare.

De vreo zece ani, Temperance tot pusese la punct bărbații. E drept, bărbații cu care avusese de-a face erau de obicei mai scunzi și mai puțin păroși decât Sir Henry, dar principiul era foarte asemănător.

Ridică mâna, îl apucă zdravăn de urechea stângă și răsuci cu putere.

Sir Henry țipă ca o fetiță.

Exact în același timp, ușa încăperii se întredeschise. Cineva care se mișca iute și la joasă înălțime se repezi înăuntru, o împinse pe Temperance deoparte și se izbi în Sir Henry. Cei doi bărbați căzură la podea. Temperance făcea eforturi să zărească oarece în întunericul din odaie. Auzea bufnituri de pumni, apoi țipătul gâtuit al lui Sir Henry.

Se lăsă tăcerea.

Caire o prinse de mână și o scoase destul de brutal afară pe ușă. Temperance clipea repede, iar el o trăgea înapoi pe coridor. Pe măsură ce se apropiau de sala de bal, zgomotul mulțimii devenea tot mai puternic.

Temperance încercă să-și tragă brațul din strânsoarea lui.

– Lord Caire.

– Ce dracu’ ai avut în cap, să te duci într-o cameră pe întuneric, împreună cu neghiobul ăla. N-ai minte deloc?

Femeia îl privi. Pe maxilar avea o pată roșietică și era livid.

– Vi s-a desfăcut părul.

Caire se opri brusc și o împinse spre peretele coridorului.

– Să nu mai pleci niciodată nicăieri cu un bărbat care nu face parte din familia ta.

Temperance își arcui sprâncenele spre el.

– Și cu dumneavoastră cum rămâne?

– Eu? Eu sunt mult mai rău decât Sir Henry, zise, aplecându-se mai aproape, și respirația lui îi mângâie obrazul. N-ar trebui să mai stai niciodată în preajma mea. Ar trebui să o iei la goană de pe acum.

Ochii lui albaștri o străfulgerau și un mușchi din obraz îi zvâcnea. Avea într-adevăr o înfățișare înspăimântătoare.

Se ridică pe vârfurile picioarelor și buzele ei atinseră în treacăt locul acela de pe obraz. Lordul se smuci și apoi rămase nemișcat. Simți cum mușchiul mai zvâcni o dată la atingerea buzelor ei, apoi se potoli. Ea își lăsă buzele să alunece spre gura lui.

– Temperance, protestă Caire.

– Tăceți, șopti ea și îl sărută.

Era ciudat. Un alt bărbat tocmai o sărutase pe gură, dar apăsarea buzelor lui Caire era cu totul altfel. Buzele lui erau tari și calde, strânse cu încăpățânare și lipite de ale ei. Își puse mâinile pe umerii lui bine făcuți, ca să se sprijine și să se apropie și mai tare. Putea să-i simtă pe piele un parfum exotic – poate că se dăduse cu el după ce s-a ras –, iar gura lui avea gust amețitor de vin. Îi linse marginea buzelor încă o dată, ușor.

Caire gemu.

– Deschide-ți gura, zise ea, suflându-i ușor peste buze, și el se conformă.

Pătrunse cu delicatețe, întâi lingându-i buzele în interior, apoi peste dinți, până ce îi găsi limba. O atinse și apoi se retrase. El îi urmări limba, până ajunse în gura ei, și ea începu să sugă, delicat, ridicându-și palmele ca să-i cuprindă obrajii slabi.

Ceva se mișcă în ea, prăbușindu-se în zeci de fărâme și apoi reconstruindu-se din nou, într-o formă minunată. Nu știa despre ce formă era vorba, dar voia să o păstreze. Să rămână acolo, în coridorul acela întunecos și să-l sărute pe Caire la nesfârșit.

Murmurul de voci se auzea de la capătul îndepărtat al coridorului și se apropia din ce în ce mai tare.

Caire înălță capul și privi spre sala de bal.

O ușă se deschise și se închise și vocile nu se mai auziră.

Caire o luă de mână și zise:

– Vino.

– O clipă.

Se întoarse să se uite la ea, cu o sprânceană ridicată, dar ea se repezi în spatele lui. Panglica lui de catifea neagră care îi prindea părul era aproape dezlegată. Temperance o desfăcu grijulie și își trecu degetele ca un pieptene printre șuvițele argintii, înainte de a prinde la loc panglica.

Când reveni dinaintea lui, el mai avea încă sprânceana ridicată.

– Satisfăcută?

– Deocamdată, zise, luându-i mâna.

Caire o conduse din nou în sala de bal.

– O să fie nevoie să o iau de la capăt, zise ea în timp ce începeau să dea din nou ocol.

– Așa se pare.

Ridică privirea spre el.

– Sunteți dispus să mă luați la o altă serată muzicală sau petrecere?

– Da.

Temperance înclină din cap. O spusese pe un ton degajat, ca și cum n-ar fi fost niciodată o problemă.

– Și în St. Giles când o să mai mergeți?

Se așteptase să-i răspundă imediat, dar Caire rămase tăcut o clipă, în timp ce continuau să meargă. Îl privi. Fruntea îi era destul de încruntată.

– Nu știu, zise el într-un final. Mă îngrijorează că am fost atacați de două ori până acum. Pe de o parte, asta trebuie să însemne că mă apropii de ucigașul lui Marie. Pe de altă parte, nu vreau să te mai supun unor riscuri. Trebuie să cântăresc această chestiune și să decid cum pot să-mi continui cel mai bine cercetările.

Temperance își coborî privirea, netezindu-și superba rochie turcoaz. Nu pipăise în viața ei un material așa de fin și, când își văzuse imaginea în mica oglindă din odaia ei, i se tăiase răsuflarea. Caire părea așa de cinic, dar în multe privințe gesturile lui erau pline de grijă. Inspiră.

– Ați iubit-o?

Lordul se opri, dar ea nu se uită la el. Nu putu s-o facă.

– N-am iubit niciodată pe nimeni, zise.

Asta o făcu să ridice privirea. Caire se uita drept înainte, încremenit.

– Pe nimeni?

El scutură din cap.

– De când a murit Annelise, nu.

Când el îi făcu această mărturisire, ei i se strânse inima. Cum putea cineva să treacă prin viaţă fără pic de iubire?

– Dar v-aţi petrecut luni de zile căutându-l pe ucigaşul lui Marie, zise ea încet. Trebuie să fi avut nişte sentimente pentru ea.

– Poate că acum cercetez pentru că ar fi trebuit să am nişte sentimente. Pentru că ar fi trebuit să o iubesc, zise, făcând o grimasă. Poate că alerg după o fantasmă a unui sentiment iluzoriu. Poate că pur şi simplu mă păcălesc singur.

Temperance simţea imboldul de a-l lua în braţe, ca să-l consoleze pe bărbatul acesta rece şi distant. Dar erau în mijlocul unei săli de bal aglomerate. În schimb, îl strânse de braţ. Contactul era posibil să-i provoace durere, dar nici un bărbat nu putea supravieţui fără atingerea celuilalt, nici chiar el.

Se opriră la marginea zonei pentru dans, şi Temperance se uită la minunatele siluete care se mişcau prin dreptul lor. Lady Hero, sora ducelui de Wakefield, era o figură care ieşea în evidenţă, cu rochia ei din ţesătură argintie.

– Ai vrea să dansezi? o întrebă Caire.

Ea scutură din cap.

– Nu ştiu să dansez.

Lordul îi aruncă o privire.

– Adevărat?

– Nu prea e la mare căutare într-un orfelinat.

– Vino, zise şi începu s-o tragă iar după el.

– Unde mă duceţi?

– Nu într-o cameră întunecată, te asigur.

Ajunseră la capătul opus al sălii de bal, unde o uşă dublă era întredeschisă, cât să lase să intre puţin din aerul rece al nopţii. Caire se strecură prin ea şi o trase afară, pe un balcon lung care ţinea cât toată lungimea laturii din spate a casei.

– Aşa, deci.

Caire se apropie de ea şi îi ridică mâinile, împreunate cu ale lui.

– Ah, exclamă Temperance, realizând deodată ce avea el de gând să facă. Nu aici.

– De ce nu aici? întrebă el. Nu e nimeni în preajmă.

Asta era adevărat. Noaptea era prea rece pentru ca şi alţii să mai iasă pe balcon.

Îşi muşcă buza, simţindu-se caraghios pentru că nu învăţase niciodată să danseze, când toţi ceilalţi prezenţi la bal puteau să danseze la fel de bine precum respirau.

– Dar…

Caire zâmbi deodată la ea, chipeş şi răutăcios.

– Îţi e teamă că voi vedea cât eşti de stângace?

Scoase limba la el.

– Ai grijă, zise el în șoaptă, deși zâmbetul încă îi mai juca pe buze. S-ar putea să renunț la lecția aceasta pentru una mai pe gustul meu.

Temperance căscă ochii, nesigură cum să interpreteze tonul lui de tachinare.

– Haide, nu este foarte greu.

Vocea avea acum inflexiuni blânde… și el era mult prea serios.

Inspiră, ferindu-și privirea de el, înduioșată de tandrețea lui. El o luă de mână.

– Lucrul cel mai important este să te ții întotdeauna dreaptă, ca și cum ai avea un băț vârât în – aruncă o privire piezișă spre ea – hmm, în spate. Uite.

Îi demonstră cu răbdare pașii dansului, îndrumând-o să facă la fel, în timp ce muzica plutea prin ușile deschise ale balconului. Temperance îi studie mișcările grațioase și încercă să le imite și ea, dar ceea ce pentru el părea înnăscut, ei îi apărea ca o serie de pași încurcați.

– Ah, n-am să fiu niciodată în stare să învăț! exclamă ea după câteva minute.

– Ce melodramatic, murmură el. Te descurci destul de bine, mi se pare.

– Dar tot încurc pașii, zise. La dumneavoastră pare așa de natural.

– Este natural… pentru mine, zise el plat. Când eram copil mi-am petrecut ore în șir exersând pașii aceștia. Dacă greșeam, maestrul meu de dans avea un baston cu care mă lovea peste pulpe. Am învățat foarte repede să nu mai greșesc.

– Oh, zise ea, neștiind ce să spună.

Lumea lui era așa de diferită de a ei. În vreme ce ea învățase să gătească, să cârpească și să strângă un bănuț, doi, el învățase să stăpânească pașii aceștia caraghioși și complicați. Și-l închipuia, un băiețel mândru care dansa de unul singur într-o imensă și elegantă sală de bal, singurului lui tovarăș fiind un maestru de dans nemilos.

Se cutremură.

– Ți-e frig. Hai să intrăm, zise el, cu fruntea încruntată.

Temperance încuviință, recunoscătoare.

Intrară înapoi în sala balului, care acum părea să fie și mai plină de lume.

– Nu vrei niște punci? o întrebă Caire.

Ea încuviință din nou. Bărbatul îi găsi un scaun unde să se așeze, lângă o imensă vază cu flori, unde îl aștepta în timp ce merse să caute ceva de băut. Se făcuse destul de târziu de acum și mirosul lumânărilor pe jumătate arse inundase sala. Temperance văzu cum doamnele își foloseau evantaiele și își dori cu o oarecare melancolie să fi avut și ea unul. Apoi se dojeni singură pentru că își dorea mai mult, când Caire îi dăruise deja atât de mult în această seară. Poate că el avea dreptate, poate că indiferent cât de multe avea un om, tot putea să fie nefericit.

O mișcare prinsă cu coada ochiului îi atrase atenția și îl văzu pe Sir Henry croindu-și drum prin mulțime. Doamne sfinte! Ce jenant ar fi fost să dea ochii cu el. Temperance își întoarse capul și-și duse mâna la coafură, de parcă ar fi vrut să verifice că acele ei cu pietre sunt încă la locul lor.

– Ați pierdut ceva? auzi în apropiere o voce feminină.

Surprinsă, Temperance ridică privirea și văzu ochii mari și cenușii ai lui Lady Hero. Se așezase pe scaunul de lângă Temperance și, deși nu zâmbea, avea pe chip o expresie plăcută.

Temperance își dădu seama că se zgâia la ea și își aminti că i se pusese o întrebare.

– A! Vai, nu, milady.

– Cineva ţi-a spus cine sunt, zise Lady Hero.

– Da.

Lady Hero îşi coborî privirea în poală.

– Of, era de aşteptat, presupun, zise şi ridică ochii.

Privirile li se întâlniră, iar ochii lui Temperance zâmbeau pieziş.

– Mi se pare că lumea mă tratează altfel când îmi află numele.

– Ah, zise Temperance, care nu prea ştia ce să-i răspundă, pentru că, bineînţeles, Lady Hero avea perfectă dreptate – fiica unui duce era tratată diferit. Eu mă numesc Temperance Dews.

Lady Hero zâmbi mai deschis de-astă dată.

– Îmi pare bine.

Privită de atât de aproape, Temperance îi putea zări o boare pistruiată în zona nasului, care nu făcea decât să-i accentueze lui Lady Hero tenul neted şi alb.

Sir Henry îşi alesese exact acest moment să treacă pe lângă ele. Temperance îi întâlni privirea stânjenită, înainte de a-şi întoarce repede capul în altă direcţie.

Lady Hero îi urmări privirea.

– Bărbatul ăsta e o broască râioasă.

– Poftim? zise Temperance, clipind.

Era sigură că nu auzise bine. Oare fetele de duci spuneau despre unii şi alţii că sunt „broaşte râioase”?

Aparent, aşa stăteau lucrurile. Lady Hero încuviinţă cu o înclinare a capului.

– Sir Henry Easton, nu? Pare destul de agreabil, recunosc, dar are clare înclinaţii de broască râioasă. Fir-ar să fie – zise, şi sprâncenele i se apropiară puţin – doar nu ţi-a făcut ceva, nu?

– Nu, răspunse Temperance, încreţindu-şi nasul. Adică, da. A încercat să mă sărute.

Lady Hero se cutremură.

– Înfiorător.

– Chiar aşa a fost, serios. Şi cu totul dezamăgitor. Eu credeam că s-ar putea să fie interesat de orfelinatul pe care îl conduc, dar n-a fost aşa. Mi-e teamă că a fost o prostie din partea mea.

– A, zise Lady Hero, pe un ton înţelept. Nu cred că trebuie să te consideri vinovată, să ştii. În general, gentlemenii cu caracter de broască râioasă încearcă să sărute doamnele fără să fie provocaţi vreun pic. Sau, cel puţin, eu aşa am fost lăsată să cred. Bineînţeles, nici un gentleman nu a încercat vreodată să-şi impună atenţia asupra mea. Din cauză că sunt fiică de duce şi tot restul…

Lady Hero părea doar o idee cam dezamăgită.

Temperance zâmbea. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că poate fi aşa de încântător să stai de vorbă cu fiica unui duce.

– Spune-mi totuşi despre orfelinatul acesta, zise Lady Hero. Nu am cunoscut niciodată o doamnă care să conducă unul.

– Ah! zise Temperance, care simţea o încântătoare apropiere. Păi, Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi se află în St. Giles şi avem în grijă douăzeci şi opt de copii în acest moment, dar am putea să îngrijim cu mult mai mulţi dacă am avea un sponsor pentru orfelinat – umerii îi căzură. De aceea eram aşa de plină de speranţe în legătură cu Sir Henry.

Lady Hero clătină din cap.

– Îmi pare rău. Aveți și băieți, și fete în orfelinat?

– Da, îi ținem în odăi separate, desigur, dar acceptăm toți copiii cu vârsta până la nouă ani. La această vârstă sunt dați la ucenicie.

– Adevărat? întrebă Lady Hero.

Își ținea mâinile împreunate delicat în poală și nu făcu nici o mișcare, dar părea sincer interesată.

– Dar atunci cum… of, la naiba!

Privea undeva peste umărul lui Temperance.

Aceasta se uită repede într-acolo și văzu o matroană mai degrabă trupeșă, care gesticula imperios.

– Este verișoara Bathilda, zise Lady Hero. Probabil că vrea să merg la cină cu ea și, dacă mă prefac să nu o observ, o să devină din ce în ce mai iritată.

– Atunci ar fi mai bine să vă duceți.

– Mi-e teamă că da, continuă Lady Hero, înclinându-și capul.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnișoară Dews.

– Doamnă, zise Temperance repede. Sunt văduvă.

– Doamnă Dews, atunci, încuviință Lady Hero și se ridică în picioare. Sper sincer să ne mai întâlnim.

Temperance o urmări cum își face drum spre „verișoara Bathilda”.

Când își întoarse capul din nou, Caire stătea în fața ei, cu un pahar de punci în mână.

– Ai fost într-o companie selectă, cât am lipsit eu.

– N-ai crede cât de drăguță este, îi răspunse, zâmbind.

Caire se uită în direcția lui Lady Hero, apoi iar la Temperance, cu o expresie de indulgență pe chip.

– Așa este? Haide, bea-ți punciul și apoi o să-ți ofer o cină scandalos de decadentă, înainte de a te duce acasă. Fratele tău probabil că patrulează deja prin fața ușii.

Într-adevăr, mai trecu aproape o oră înainte să se îndrepte în sfârșit spre trăsura lui Caire. Cu gura până la urechi, Temperance căsca, după cina bogată și vinul și mai bogat. Caire o așeză pe banchetă, ciocăni în acoperișul trăsurii și apoi se așeză lângă ea, trăgând-o în brațele lui. Aruncă o blană care să-i acopere pe amândoi și Temperance moțăi, când trează, când adormită, în timp ce caleașca se hurduca pe străzile Londrei.

Era ca o lume de vis. Era așa de cald și se simțea atât de în siguranță în brațele lui și putea să-i audă bătăile puternice ale inimii sub urechea ei. El era așa de diferit de ea, un aristocrat care venea dintr-o minunată lume de poveste, dar inima îi bătea la fel ca oricărui alt om.

Gândul acesta o mângâia. Data următoare când se trezi, trăsura se oprise și Caire o scutura blând de umăr.

– Sus, frumoasa mea adormită.

Temperance deschise ochii și căscă.

– E dimineață?

Caire privi pe fereastră.

– Va fi, în curând. Am sentimentul că fratele tău o să mă jupoaie dacă nu te duc acasă înainte de primii zori.

Asta o trezi ceva mai bine. Se ridică în capul oaselor şi se pipăi să vadă dacă părul îi era încă în ordine.

– Vai, am pierdut un pantof.

Se aplecă să se uite pe podea, dar el îngenunchease deja şi pipăia pe sub banchetă.

– Uite-l.

Îi prinse piciorul şi vârî cu blândeţe pantoful la locul lui. Ea îi privea uimită creştetul argintiu.

Probabil că el îi simţi privirea, pentru că ridică ochii, deveniţi mai închişi la culoare. Însă nu spuse decât:

– Gata?

Temperance încuviinţă din cap, incapabilă să-şi stăpânească vocea.

Caire o ajută să coboare din trăsură şi o conduse până la uşa orfelinatului. Lumina devenise cenuşie în timp ce se apropiau, dar pe stradă nu se vedea nici o mişcare. Când ajunseră la uşă, ea se răsuci spre el şi îi puse o mână pe piept.

– Caire… nu era sigură ce avea de gând să spună, dar oricum, nu conta.

El aplecă fruntea şi îi atinse uşor buzele cu ale sale, murmurând:

– Noapte bună, doamnă Dews.

Apoi se răsuci pe călcâie.

Temperance urmări cum spatele lui lat dispare în ceaţa cenuşie; apoi deschise uşa orfelinatului cu propria ei cheie. În timp ce aşeza drugul în urma ei căscă, apoi îşi scoase pantofii cu toc pe rând, ţopăind întâi pe un picior, pe urmă pe celălalt. După aceea se îndreptă spre bucătărie.

Patru capete de bărbaţi se întoarseră spre ea când intră. Temperance îi fixă cu privirea. Cu siguranţă fraţii ei nu o aşteptaseră toată noaptea doar pe ea! Dar mai era ceva în neregulă. Pentru că al patrulea bărbat era cumnatul ei, William, şi acesta avea ochii roşii.

Privirea lui Temperance zbură spre Winter.

– Silence, zise el, cu chipul tras şi îmbătrânit cu ani întregi faţă de adevărata lui vârstă. Silence a dispărut de ieri după-amiază.

Îi spuse să-şi descheie corsajul şi să-şi despletească părul şi ea făcu întocmai.

Silence plecă din dormitorul lui Mickey O’Connor cu părul lăsat pe spate. Dormitorul lui era la etajul de deasupra sălii tronului şi pe holul din faţă se întâlni cu o slujnică – prima servitoare pe care o văzuse acolo. Aceasta se uită la ea lung, apoi îşi feri repede privirea şi se întoarse la lustruitul pardoselii din marmură multicoloră. Pentru o clipă, Silence se întrebă dacă slujnica mai avea vreun ajutor în munca ei sau dacă, poate, nu făcea nimic altceva. Decât să lustruiască metru după metru de pardoseală din marmură minunată. Dacă aşa era, atunci nu era invidioasă pe ea.

– Pe aici, domnişoară, o strigă o voce masculină.

Ridică ochii şi văzu că o aştepta Harry. Ochii lui erau plini de milă.

Silence îşi îndreptă umerii.

– Mulţumesc.

Paznicul ezită.

– Nu vreţi să vă aranjaţi niţel?

Îşi ferea privirea de partea de sus a pieptului ei pe care corsajul desfăcut îl dezvelea.

– Nu, şopti Silence. Nu, mulţumesc.

Mickey Cuceritorul o spusese foarte clar, era complet nepermis să-şi aranjeze ţinuta.

Harry se uită o clipă la ea, neajutorat, şi apoi dădu din cap. Se răsuci şi o conduse jos, pe scările de marmură. Era trecut bine de răsăritul zorilor şi câţiva oameni erau deja treji, iar expresiile acestora la vederea ei erau diferite. Unii, ca Harry, o compătimeau. Alţii – mai ales femeile – o priveau cu invidie. Dar cei mai mulţi erau pur şi simplu disprețuitori; un tip mai curajos îndrăzni chiar să-i facă cu ochiul, înainte ca Harry să-l izbească de un zid. După aceea, majoritatea lor întorceau doar capul în partea opusă, când trecea pe lângă ei.

Ajunseră la uşa din faţă şi Harry o deschise.

– Dacă oţi avea nevoie de oarece, să-mi spuneţi, şopti el, în timp ce Silence ieşea pe lângă el.

– Mulţumesc, răspunse ea politicos, dar am tot ceea ce am venit să obţin.

Păşi în lumina orbitoare şi nemiloasă a soarelui.

Mickey Cuceritorul fusese cât se poate de explicit în instrucţiunile pe care i le dăduse, aşa că păşea mecanic pe mijlocul străzii pline de praf din St. Giles, cu părul ei lung fluturând în bătaia vântului. Nu se uita nici la stânga, nici la dreapta, ţinea ochii aţintiţi drept înainte, chiar şi atunci când târfele care se întorceau acasă îi aruncau tot felul de vorbe grele.

Îşi ferecă urechile şi sufletul şi nu mai auzi nimic, nu mai văzu nimic până când dinainte nu-i apăru chipul lui Temperance, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Atunci Silence suspină din suflet şi simţi înţepăturile lacrimilor şi în ochii ei.

Ajunsese însă deja la capătul străzii, aşa că nu mai avea importanţă. Respectase instrucţiunile lui, făcuse tot ceea ce îi spusese el şi bărbatul avea să-şi onoreze partea lui din înţelegere.

Doar că viaţa ei nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Capitolul 12

– Aceasta nu este dragoste, Maiestatea Voastră, oftă Meg.

Regele Inimă Ferecată încremeni, gata să-şi hrănească mica pasăre albastră cu o fărâmă de prăjitură.

– Atunci ce este?

– Frică, zise Meg simplu. Curtenilor le este frică de Maiestatea Voastră.

Regele gemu şi păru să cadă pe gânduri.

– Duceţi-o înapoi în temniţă, le ordonă el străjilor. Şi… Meg?

– Maiestatea Voastră?

– Ai grijă să ai părul pieptănat data viitoare când te voi vedea.

– Dar am nevoie de pieptene şi de agrafe ca să-mi aranjez părul, zise Meg blajin.

Regele înclină doar din cap, nerăbdător, şi din nou Meg fu dusă de acolo…

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance o ţinea strâns în braţe pe Silence şi îi înnoda şireturile corsajului în trăsura închiriată care se hurduca înapoi spre Wapping. Silence era moale, dar respira greu, şi Temperance îi simţea lacrimile care îi cădeau peste degete în timp ce-i aranja rochia.

– Ai nevoie de un doctor? o întrebă într-un final.

– Nu. Nu am nevoie, sunt bine, şopti Silence.

Era atât de evident că lucrurile nu stăteau astfel, încât Temperance simţi cum îi izvorăsc lacrimi noi. Şi le şterse apăsat cu încheietura mâinii. Acum nu era momentul să cedeze propriilor regrete şi spaime. Trebuia să fie tare de dragul lui Silence.

– Ce – trebui să facă o pauză, ca să inspire – ce ţi-a făcut, scumpa mea?

– Absolut nimic, zise Silence stins. Nici măcar nu m-a atins.

Temperance dădu să protesteze, dar apoi se înfrână. Era absolut evident că Mickey Cuceritorul îi făcuse ceva lui Silence şi, la fel de evident, nu putea vorbi despre asta chiar în clipa de faţă. Mai trecură câteva minute în care Temperance se concentră să-i pieptene cu degetele părul roşcat al lui Silence. I-l împărţi în şuviţe şi îl împleti, apoi i-l ridică în coroniţă în jurul capului, folosindu-se de câteva dintre acele ei de păr.

Silence rămase lipită de pieptul lui Temperance, în timp ce aceasta o mângâia pe frunte, de parcă ar fi fost un copil.

După o vreme, sparse tăcerea.

– Draga mea, de ce Dumnezeu te-ai dus la omul acela?

Silence oft pe un ton pierdut şi însingurat.

– Trebuia să-l salvez pe William.

– Dar de ce n-ai venit mai întâi la mine? Am fi discutat împreună, poate că găseam un alt mijloc să-l ajutăm pe William, zise Temperance care încerca să-şi păstreze tonul egal, chiar dacă ştia că disperarea i se strecura în glas.

– Erai așa de ocupată, zise Silence calmă. Cu orfelinatul, cu copiii, cu Lord Caire și cu căutările tale pentru un nou sponsor.

Cuvintele surorii ei erau ca niște pumnale înfipte în pieptul lui Temperance. Cum de ajunsese atât de absorbită de alte lucruri, încât propria ei soră nu se gândise să vină la ea pentru ajutor?

– Oricum, n-ar fi avut nici o importanță, șopti Silence, închizând ochii. Trebuia să mă duc la Mickey Cuceritorul de una singură. Trebuia să fac o înțelegere cu el eu singură. Și să știi că a mers.

– Ce a mers, scumpa mea? murmură Temperance.

– Vizita mea la Mickey Cuceritorul. Înțelegerea mea cu el. Spune că va returna încărcătura furată de pe *Finch*.

Temperance închise și ea ochii. Spera ca Regele Pirat să se țină de cuvânt, dar și dacă s-ar fi întâmplat un miracol și el ar fi făcut-o, pentru Silence lucrurile nu aveau să se schimbe.

Sora ei mai mică era distrusă… acum și în veci vecilor.

Lazarus se trezise în acea dimineață doar cu câteva momente înainte ca în fața ușii dormitorului său să se pornească scandalul. Își ridică privirea de la birou, unde se așezase în halat și pantaloni mulați, și văzu cum ușa se deschide izbindu-se de perete.

Temperance păși înăuntru. În urma ei venea Small.

Lazarus se uită la urmele de lacrimi de pe chipul ei și se răsti la valet:

– Lasă-ne singuri.

Small se înclină și închise ușa dormitorului în urma lui.

Lazarus se ridică încet.

– Ce s-a întâmplat?

Temperance îl privi, în ochii ei cu paiete aurii reflectându-se tragedia.

– Silence… Vai, Dumnezeule, Lazarus, e vorba de Silence.

Remarcă nepăsător că niciodată până atunci nu i se mai adresase cu numele mic.

– Spune-mi.

Ea închise ochii, ca și cum ar fi vrut să se liniștească înainte de a începe să povestească.

– S-a hotărât să încerce ea însăși să obțină încărcătura corabiei lui William, soțul ei. S-a dus la șeful bandei de hoți de pe docuri, un bărbat pe nume Mickey O'Connor…

În peregrinările lui prin St. Giles, Lazarus auzise zvonuri vagi despre un împopoțonat hoț de docuri. Omul era periculos. Caire se încruntă.

– Și?

O lacrimă de argint îi scăpă de sub pleoapă lui Temperance și căzu pe podea, lucind în lumina după-amiezii.

– A fost de acord să returneze încărcătura… pentru un preț anume.

O viață trăită în cinism îl făcea să știe care era acel preț, dar întrebă oricum:

– Care era prețul?

Temperance deschise ochii, aurii și strălucitori.

– A obligat-o să-și petreacă noaptea cu el.

Lazarus expiră auzind cum i se adeveresc bănuielile. Nu o întâlnise niciodată pe această Silence, nu știa nimic despre ea și, chiar dacă ar fi știut, probabil că nu i-ar fi păsat nici o iotă. Doar că era sora lui Temperance.

Și asta făcea ca lucrurile să fie complet diferite.

Era ceva ciudat, acest sentiment de empatie… Nu-l mai trăise vreodată. Își dădea seama că orice ar fi rănit-o pe această femeie îl rănea și pe el, că orice ar fi făcut-o pe ea să sângereze, provoca o hemoragie de durere și în sufletul lui. Întinse brațele spre ea.

– Vino aici.

Temperance se cufundă în îmbrățișarea lui, iar el o strânse la piept, săgeți de insuportabilă durere înțepându-l acolo unde halatul i se desfăcuse și îi dezgolise pielea. Ea mirosea așa de dulce, a zori și a femeie.

– Îmi pare rău, șopti, cu vorbe așa de străine limbajului său. Îmi pare atât de rău.

Ea suspină o dată.

– Când am ajuns azi-dimineață, William mi-a zis că Silence nu se întorsese acasă cu o noapte înainte. Bănuia că s-a dus la O'Connor, dar era prea periculos ca el să se aventureze în teritoriul acestuia în timpul nopții.

Lazarus se gândi în tăcere că dacă ar fi fost vorba despre Temperance, dacă el ar fi aflat că ea se găsea în bârlogul unor hoți, că ființa și sufletul ei sunt în pericol, el ar fi scos-o de acolo, indiferent cu ce preț.

– Am așteptat până ce s-a făcut lumină și apoi am închiriat o birjă, îi șopti ea cu capul pe umărul lui, răsuflarea ei îi dându-i frisoane pe piele. Tocmai ajunsesem aproape de casa lui O'Connor când Silence a ieșit de acolo.

O mângâie pe păr. Mai purta încă acele cu topaze pe care le cumpărase pentru ea, deși își schimbase rochia.

Temperance se cutremură, amintindu-și.

– Avea părul despletit, Caire, și corsajul îi era desfăcut. A pus-o să meargă astfel pe stradă, ca și cum ar fi vrut să o înfiereze drept târfă. Când m-a văzut, a început să plângă.

Lazarus închise ochii, absorbindu-i durerea, și repetă singurul lucru pe care știa să-l spună.

– Îmi pare rău.

– Mi-a spus că nu s-a întâmplat nimic, că O'Connor a pus-o să stea toată noaptea în dormitorul lui, dar nu s-a atins de ea. Of, Caire, protestele ei erau așa de jalnice, că n-am îndrăznit să insist ca să aflu adevărul. Tot ce am putut face a fost să o țin în brațe.

El o strânse și mai tare în brațele lui.

– Îmi pare rău.

Temperance se trase puțin înapoi și îl privi în ochi.

– Dar partea cea mai rea a venit când ne-am întors la orfelinat. William ne aștepta…

– Nu v-a însoțit în birjă? se încruntă Lazarus.

Temperance scutură din cap.

– A zis că dacă ar fi fost văzut în preajma casei lui O'Connor s-ar fi întărit presupunerea că s-ar afla în cârdășie cu piratul de apă dulce.

Lazarus îi trecu mâna pe spate, să o aline, fără nici o vorbă. Hollingbrook părea să fie un nătărău.

– Și când am ajuns, s-a uitat la Silence și apoi și-a întors privirea. Ah, Caire, zise închizându-și ochii obosiți, aproape că mi-a frânt inima.

Lazarus își plecă atunci capul, pentru că nu se mai putea abține. Buzele o atinseră cu blândețe.

– Îmi pare foarte rău.

Capul ei se prăbuși obosit pe umărul lui, în timp ce ea îi accepta sărutările. Avea buzele moi și cu gust de lacrimi. Își atinse buzele de obrajii ei, gustându-i lacrimile și acolo, lingându-i durerea.

– Caire, suspină ea.

– Hmm?

– Sunt așa de obosită, zise, aproape ca o fetiță.

Lazarus bănuia că nu dormise deloc de când o adusese înapoi acasă.

– Atunci, întinde-te lângă mine o vreme, șopti el.

O ridică de parcă ar fi fost un copil, o duse spre patul său, încă nefăcut, și o întinse cu grijă acolo, înainte de a se culca și el alături de ea. O trase mai aproape, până când capul ei se cuibări la pieptul lui acoperit de halat, înțepându-l cu o senzație aproape de durere.

– E ciudat, oftă ea din nou.

– Ce e ciudat? murmură el, trecându-și degetele prin părul ei.

Îi scoase agrafele cu topaze galbene și le puse pe noptiera de lângă patul lui.

– William a trimis vorbă. După ce a plecat acasă cu Silence. După ce frații mei s-au luat la ceartă și Asa a plecat valvârtej.

– Și ce a spus?

Îi trase din păr micile agrafe îndoite, una câte una, eliberându-i cozile împletite din strânsura lor, pieptănându-le blând cu degetele.

– Încărcătura corabiei, zise ea. Mickey O'Connor s-a ținut de cuvânt. Era toată înapoi azi-dimineață. Ca și cum nici nu ar fi dispărut.

Lazarus se uita la baldachinul de deasupra patului și se gândea la perfidia hoțului și la prețul pe care o femeie putea să-l plătească pentru bărbatul pe care îl iubește. Când își coborî iar privirea, văzu că Temperance respira încet și regulat lângă el, cu gura ei voluptuoasă ușor întredeschisă. Părul de abanos era răsfirat ca o cuvertură de mătase peste umărul lui și pe pat, și viziunea aceasta aduse o adâncă satisfacție în sufletul lui.

Îi ridică o șuviță și privi cum i se bucla adorabil în jurul degetelor. Zâmbi ușor. Cum se poate un bărbat amăgi pe sine cu o astfel de imagine.

Apoi își lăsă mâna să cadă. O trase ceva mai aproape de pieptul lui și închise și el ochii.

Și adormi.

Temperance se trezi într-o cameră întunecoasă și înțelese că o aștepta ceva îngrozitor de îndată ce va deschide ochii.

Așa că nu-i deschise.

Se lăsă să plutească, fără să se trezească, încercând să se agațe de pacea dată de somn. Alături de ea mai era un trup, mare, cald și mângâietor și ea se concentră la asta. Lazarus respira profund, încă adormit, iar ei îi plăcea sunetul răsuflării lui domoale. Și-ar fi dorit să poată rămâne aici pentru totdeauna, în căldura cenușie a stării de somnolență. Dar, inevitabil, trezirea și conștiența se insinuară și ea deschise ochii, simțind cum o cuprinde durerea.

Brațul lui Caire se strânse în jurul ei.

Își întoarse fața spre el, inspirându-i mirosul de mosc, rușinată că lacrimile încă amenințau să apară. Silence era cea mai mică dintre frații și surorile ei, cea mai inocentă din familie și căderea ei

părea prea groaznică pentru a fi suportată, ca și cum toată lumina din lume s-ar fi stins.

El oftă din toți rărunchii și mâna îi alunecă în jos pe spate, strângându-i fesele.

– Temperance.

Era excitat. Ea își lăsă mâna peste spatele lui, vag surprinsă când înțelese că doar un strat subțire de mătase îi despărțea degetele de pielea lui.

– Caire.

Gura lui o găsi pe a ei, lenevoasă de somn. O sărută și ea se simți alinată, acolo, în întuneric. În clipa aceea nu mai era Temperance; el nu mai era un nobil, un lord, dintr-o clasă cu mult superioară ei. Aici, suspendați între noapte și zi, nu mai erau decât un bărbat și o femeie.

Și ca femeie, își desfăcu buzele pentru gura lui.

Lazarus scoase un sunet de satisfacție, din adâncurile pieptului, și își vârî limba în gura ei, afirmându-și autoritatea. Ea îl lăsă, trăgându-i limba și mai adânc. În momentul acesta ea nu voia să dea piept cu lumea de dincolo de ușa dormitorului. Nu voia decât să simtă. Să-și permită să simtă, așa cum nu mai făcuse de ani întregi.

Dorința o năpădi, repede și cu forță. Întotdeauna fusese deosebit de vulnerabilă la dorința carnală, trebuise să se ferească de ea în fiecare zi a vieții ei, pentru ca restul lumii să nu afle în ce fel aceasta o controla. Acum îi dădu drumul să se dezlănțuie.

Își deschise palmele pe spatele lui, simțind cum mătasea lunecoasă fuge de sub degetele ei. Caire era musculos, cu umeri lați și șira spinării bine conturată.

Caire întrerupse sărutul cu un geamăt, trăgând de corsajul ei.

– Scoate-ți asta.

Era incomod, aici, în întuneric, dar alunecă și se zvârcoli și, într-un sfârșit, când corsetul i se răsuci în jurul taliei, el își vârî pur și simplu degetele pe sub șireturi și le smulse din butonierele lor. Fiecare șiret scoase un pocnet când fu eliberat din închisoarea lui, și ea își simți sânii legănându-se în libertate. Caire îi smulse corsetul deformat de pe trup și apoi îi scoase și cămășuța. Acum era goală.

– Scoate-ți ăsta, șopti ea, trăgând de halatul lui.

– Nu pot, iartă-mă, murmură el, și Temperance își aminti de sensibilitatea lui.

Ochii li se întâlniră. Ai lui o priveau plini de regret.

– O să te doară?

– Nu e durere, zise și îi atinse colțul gurii cu buzele. Nu mai e durere când sunt cu tine. Doar… disconfort. Și doar dacă îmi atingi pielea dezgolită.

– Și dacă tu îmi atingi pielea dezgolită?

El zâmbi încet.

– Asta, te asigur, nu-mi va provoca nici o durere.

Lucrul acesta o frustra, dar apoi se mișcă lipită de el, își frecă sânii de pieptul lui, simțind mătasea peste sfârcurile ei.

Lazarus mârâi, se întinse spre ea, iar ea lăsă în urmă toate reținerile. Își aruncă un picior peste el și își plimbă pulpa goală în sus și-n jos pe piciorul lui. El purta pantaloni strâmți, și ea simțea materialul aspru pe pielea ei, înainte de a ajunge la partea inferioară a piciorului, dezgolită. Lazarus se crispă. Ea știa că îi provoacă disconfort, dar nu se putea abține. Se delecta cu contrastul dintre delicatețea ei și forța lui dură.

Caire făcu o mișcare bruscă și o rostogoli sub el.

– Da, suspină ea, da.

Însă el nu făcu ceea ce era de aşteptat. În schimb, o apucă de mâini şi i le împinse deasupra capului, aşezându-se cu toată greutatea peste ea, până ce abia dacă se mai putea mişca.

– Te rog, acum, gâfâia ea.

Nu voia să iasă din starea aceasta de vârtej, să revină la viaţa normală şi la sentimentul de vinovăţie şi de regret.

– Nu e nici o grabă, murmură el cu buzele lipite de gâtul ei.

– Ba da, răspunse ea mânioasă, da, este.

Dar Lazarus nu făcu decât să râdă, şi răsuflarea lui îi gâdila pielea, în timp ce îşi plimba buzele peste clavicula ei. Ce avea de gând? Nu avea el aceleaşi nevoi ca alţi bărbaţi? Acea parte a lui – partea care îl făcea bărbat – era în mod limpede interesată. O apăsa pe burtă, tare şi fierbinte chiar şi prin pantalonii mulaţi, alunecând spre coapsa ei în timp ce el se mişca în josul trupului ei.

Temperance era distrasă, uimită şi confuză, atenţia îi era împărţită între gura lui care umbla peste tot şi mădularul care acum apăsa deasupra centrului plăcerii ei. Încercă să-şi ridice coapsele, să se împingă în el, dar Lazarus chicoti şi îşi mută un picior, asigurându-se că ea rămâne imobilă.

– Ce faci? strigă ea frustrată.

– Vai, doamnă Dews, rosti el tărăgănat, credeam că ai fost măritată.

– Am fost măritată, zise ea înţepată.

Ultimul lucru la care îşi dorea acum să se gândească era răposatul ei soţ.

– Atunci mă aşteptam să fii oarecum familiarizată cu acest proces, şopti el, exact când să-i tragă în gura fierbinte unul din sfârcuri.

Mintea ei încetă să mai funcţioneze şi apoi un val de senzaţii o făcu să se zguduie. O, Doamne, astfel trecuse aşa de mult timp de când un bărbat nu o mai atinsese astfel! De când nu mai simţise acolo gura unui bărbat. Erotismul era aproape copleşitor.

El îşi ridică fruntea ca să îi lingă leneş sânul, fiecare atingere languroasă şi umedă pe care o trecea peste el născând propria senzaţie.

– Trebuie să recunosc că sunt eu însumi un novice în asta, rosti el încet.

– Cum? clipi ea în întuneric. Ce vrei să spui?

– Să fac dragoste, zise el pe un ton calm şi îi muşcă degajat celălalt sfârc.

Temperance suspină, simţind amestecul de plăcere şi durere şi dorinţa crescândă din miezul ei. El nu voia să se mişte, ca să o elibereze.

În schimb, mormăi ceva.

– Mi s-a spus că este o experienţă extraordinară, zise el cu calm, dar trebuie să mă ierţi dacă îţi par nesigur. M-am culcat cu multe femei, dar actul de a face dragoste este unul la care nu m-am aventurat niciodată. Aici, cred, tu trebuie să fii maestrul.

Vocea lui implica o uşoară întrebare, dar chiar dacă ar fi fost în deplinătatea simţurilor ei, Temperance nu ar fi comentat. De ce juca el acest joc, când tot ce voia ea era carnea lui între coapsele ei?

– Uşor, şopti el cu o voce abia auzită, dojenind-o pentru un geamăt de frustrare.

Îi desfăcu uşor coapsele şi se aşeză în spaţiul pe care şi-l crease.

– Aşa. Nu e mai bine?

Nu era perfect, dar era indiscutabil mai bine. Mădularul lui întărit era acum lungit între pliurile ei ude, materialul pantalonilor lui mulați îi oferea o minunată fricțiune. Își închise ochii, simțind fierbințeala lui, la acea apăsare ușoară, încă nu destul de tare.

– Așa, repetă el mângâietor. Acum, ce zici dacă mai fac și asta?

Îi luă din nou sfârcul în gură, dinții abia strângându-l în timp ce i-l savura.

Temperance voia să-l atingă și ea, să-și plimbe degetele prin părul de pe pieptul lui, să-i apuce umerii și să întindă mâna sub pantalonii lui, să-i frământe fesele. Dar mâinile lui încă le înlănțuiau pe ale ei și fu silită pur și simplu să aștepte.

Să se supună.

– Desfă-ți mai larg picioarele, șopti el, cu vocea profundă și clară în întunericul neclintit.

Ea se conformă.

– Ridică-le puțin.

Ea îl ascultă. Caire scoase un fel de mârâit care părea să fie de plăcere. Mișcarea ei îl făcu să se așeze și mai aproape de ea, mădularul lui ajungând acum între pliurile ei.

Ea înghiți în sec, așteptând următoarea lui mișcare.

– Cred că… da, asta e.

Caire se mișcă, își strecură mâna între ei, desfăcu șlițul și își eliberă membrul. Când își așeză din nou greutatea deasupra ei, mădularul lui dezgolit i se frecă destul de explicit de muntele plăcerii și, cât ea fu distrasă de asta, își presă iar gura pe a ei.

O sărută cu gura deschisă, iar gestul lui era aproape prea intim, aici, în întuneric. Se întinse peste ea – pieptul lui apăsat pe sânii ei goi și vulnerabili, mădularul lui îngropat în moliciunea ei – și o sărută încet și profund.

Îi prinse buza de jos între dinți și i-o mușcă delicat, apoi îi șopti pe buze:

– Deschide-le.

Temperance îi acceptă în gura ei limba invadatoare, savurând-o cu deznădejde, momente întregi. Sărutul acela era atât de erotic, încât era cât pe ce să nu observe când el începu să se miște deasupra ei. Dar observă. Rămase nemișcată, concentrându-se pe de-a-ntregul asupra acelei părți a trupului bărbatului care devenea intimă cu acea parte a trupului ei. Până când el îi sărută ușor colțul gurii.

– Fii atentă, zise el, cu o voce aspră de astă dată.

Ceva sălbatic și feminin se înfioră de asprimea vocii lui, de conștiința faptului că gesturile ei îl afectau, în ciuda sofisticării de care dădea el dovadă. Temperance își deschise gura sub a lui și îl mușcă la rândul ei, iar el inspiră surprins. Apoi gura lui o strivi pe a ei, dur, aproape incontrolabil – un mascul care domina o femelă. Femela lui.

Lazarus se mișcă din nou, își retrase mădularul, căută intrarea ei și își făcu loc în ea. Înălță capul doar atât cât să șoptească:

– Acum.

Se împinse cu putere.

Tăria lui îi invadă adâncurile moi, despărțind și scormonind, invadând locuri unde fusese pustiu de ani întregi. La această mișcare, ea inspiră zgomotos, cu gura deschisă, cu o senzație în același timp fizică și mentală, dar gura lui o apăsa acum din nou pe a ei și bărbatul îi inhală respirația. Împinse și iar împinse, până ce se instală pe deplin între coapsele ei desfăcute complet, cu șoldurile lui tari

deasupra alor ei.

Temperance avu un moment de panică. Cine era bărbatul acesta? De ce se afla ea dedesubtul lui, lăsându-şi cea mai rea parte din ea să-i dicteze acţiunile? Apoi el începu să se mişte şi toate gândurile îi zburară din minte. El se mişca aidoma unui val care izbeşte plaja, ca vântul care suflă peste pietrele din pavaj, ca un bărbat deasupra unei femei. Era cea mai veche, cea mai obişnuită mişcare din istoria omenirii şi, în acelaşi timp, era nouă şi neprihănită. Pentru că erau el şi ea, şi nu mai făcuseră asta niciodată împreună.

Se arcui sub el, simţindu-i carnea cum se desface şi se împreunează cu a ei, în timp ce el continua să o sărute apăsat.

Îşi plimbă gura peste obrazul ei, fără să întrerupă vreo clipă ritmul lent şi blând, şi îi şopti la ureche:

– Înfăşoară-ţi picioarele în jurul şoldurilor mele.

Ea făcu întocmai şi atunci deveniră iar strâns înlănţuiţi. El se împinse încă puţin înăuntrul ei făcând-o să icnească. Cu fiecare mişcare în adâncime, cu fiecare înceată şi sâcâitoare retragere, carnea lui se freca de a ei. Temperance îşi întoarse capul, simţindu-se deodată prea expusă, prea vulnerabilă, chiar şi în întuneric, dar el o urmări, apăsându-şi gura încet la colţurile buzelor ei. Era insuportabilă această invazie lentă, controlată, repetată, acest atac sigur asupra simţurilor ei. Voia să ţipe, să-l facă să înceteze. Să-l îndemne să termine mai repede. Ca şi cum i-ar fi înţeles neliniştea, bărbatul mări ritmul, izbindu-se în miezul ei într-un tempo mai rapid.

O scoase din minţi.

Îşi smulse gura dintr-a lui, gâfâind, răsucindu-şi încheieturile mâinilor în strânsoarea lui.

– Încetează!

– Nu, şopti el, ca o fantomă nevăzută. Dă-ţi drumul.

– Nu pot.

– Poţi.

Se ridică puţin mai mult şi începu să-şi răsucească uşor şoldurile în timp ce se împingea în ea şi, într-un mod neştiut, presiunea, plăcerea, căldura şi aşteptările, toate se eliberară deodată.

Se eliberă, suspinând, glorios de liberă, fără minte, fără suflet, doar un singur punct pulsând de strălucitoare frumuseţe. Îl auzi ca prin vis cum începe să gâfâie tot mai tare, îi simţi ritmul şovăind şi smucindu-se, apoi pierzând brusc orice control. Se înfipse în trupul ei cu sălbăticie, în timp ce ea plutea, iar mişcarea o înălţă încă şi mai sus.

Lazarus expiră zgomotos.

Trupul lui mai făcu una sau două mişcări de du-te-vino şi apoi se opri, cu capul căzut, în timp ce o sărută tandru. Temperance simţea nevoia nebună de a-i spune ceva complet nepotrivit. Să-i spună ce însemnase pentru ea ceea ce se petrecuse între ei.

Caire îi dădu drumul la mâini, dar ea era prea epuizată ca să-şi coboare braţele.

– Într-adevăr extraordinar, murmură el cu o voce calmă şi profundă, cu răsuflarea doar puţin întretăiată.

Temperance ştia că ar fi trebuit să analizeze cele spuse de el, că ar fi trebuit să-i răspundă ceva.

În loc de asta, însă, alunecă doar, încet, în somn.

Nu se mai trezise niciodată alături de o femeie.

Acesta fu primul gând al lui Lazarus în dimineața care urmă. De obicei, amantele lui erau mai degrabă partenere de afaceri. Ele vindeau o marfă, el o cumpăra. Simplu, curat și impersonal. Atât de impersonal, că uneori nici nu le afla numele adevărate, chiar și în cazul uneia cum fusese Marie, pe care o păstrase ani întregi. Marie, în numele căreia căuta acum un asasin prin St. Giles.

Cu toate acestea, niciodată nu stătuse lungit alături de Marie. Nu-i simțise niciodată respirația lină în timp ce dormea.

Deschise ochii și întoarse capul, să o privească pe Temperance. Avea brațele încă întinse deasupra capului. Buzele erau roșu intens, obrajii îmbujorați, iar răsăritul de soare îi conferea tenului o lucire aurie.

Aproape că era prea frumoasă, așa cum stătea lângă el, aproape ireală. Doar părul negru, încâlcit, o îndepărta de perfecțiune. Slavă Cerului. Lazarus mai cumpărase perfecțiunea și înainte, iar aceasta nu-l mai interesa. Acum sângele îi fierbea în vene pentru o femeie adevărată.

O buclă rebelă îi traversă obrazul, i se prelinse pe gât și rămase lipită, ușor umedă de sudoare, în jurul unui sân dezgolit. Era plin și rotund, cu sfârcul roz pal. Îl atinse, mirat să-i descopere textura catifelată a pielii, felul brusc în care se întări spre vârf.

Temperance oftă, și Lazarus își îndreptă privirea spre ochii ei. Se uită și ea la el, cu un aer cercetător, surprinsă parcă să se afle acolo, în patul lui.

Poate că era chiar surprinsă.

– Bună dimineața, zise el.

Era un salut banal, dar ce naiba altceva putea spune?

Temperance aruncă deoparte cuvertura care o acoperea și sări din pat, ca o căprioară speriată.

– Unde mi-e cămașa?

– Habar n-am, zise Lazarus, încrucișându-și mâinile la ceafă.

Temperance îi aruncă o privire dojenitoare, absolut fermecătoare dat fiind că era complet goală.

– Tu mi-ai scos-o. Tu trebuie să știi.

– Am avut… hmm… altele pe cap.

Păcat. Nu era nevoie să se uite spre coapsele sale ca să știe că mădularul lui ar fi fost mai mult decât fericit dacă ei ar fi repetat activitatea din noaptea trecută.

Se uită spre Temperance. Stătea în genunchi, cu fundul în sus și căuta pe sub un fotoliu, probabil după cămașa pierdută. Imaginea era uluitoare, dar el avea sentimentul că Temperance nu prea avea chef de asta.

Când, în sfârșit, se ridică brusc și îi surprinse privirea, femeia se uită la el cu dojană.

– Trebuie să plec acasă. I-am spus lui Winter că vin să te văd, dar nu mă așteptam să rămân peste noapte! O să se îngrijoreze.

– Evident, zise Lazarus pe un ton, spera el, mângâios. Dar abia s-a crăpat de ziuă. Cu siguranță că mai poți rămâne cât să iei micul dejun.

– Nu, trebuie să merg acasă, șopti ea. Nu vreau să-i fac pe frații mei să creadă că suntem amanți.

Lazarus deschise gura, dar un anume instinct de supraviețuire îl opri să-i atragă atenția că ei chiar erau amanți. Rosti, în schimb, răbdător:

– O să trimit după o cameristă, să te ajute.

– A, nu!

Temperance ridică de jos ceea ce mai rămăsese din corsetul ei

– Of, dă-mi voie s-o trimit pe una dintre slujnice să-ţi cumpere unul nou.

– O să dureze o veşnicie!

Revenise la felul ei obişnuit de a se încrunta la el.

Lazarus oftă. Nu-i plăcuse niciodată să se trezească devreme, dar era destul de limpede că în dimineaţa aceasta nu avea să-i fie îngăduit să lenevească în pat.

Azvârli la rândul lui aşternuturile şi se ridică în picioare, îngăduindu-şi doar o clipă de satisfacţie, când Temperance aruncă o privire spre cortul pe care îl făceau pantalonii lui în dreptul mădularului şi apoi se îmbujoră. El se întinse până la cordon şi sună după Small. După câteva vorbe schimbate în şoaptă în pragul uşii camerei lui Lazarus – Temperance se retrăsese în pat –, valetul făcu rost de câteva corsete de la o cameristă şi, într-o jumătate de oră, doamna Dews era din nou îmbrăcată cuviincios.

Lazarus era tolănit într-un fotoliu şi o privea cum îşi înnoadă bine pelerina sub bărbie. Fiecare fir de păr era la locul lui, cu boneta albă aşezată cuminte pe cap, şi întreaga ei înfăţişare era aceea a unei respectabile directoare de orfelinat.

Lazarus ura imaginea aceea.

– Aşteaptă, zise, tocmai când Temperance punea mâna pe clanţa uşii.

Se întoarse nerăbdătoare, dar cu un aer obosit, şi se uită cum o cerceta cu privirea din cap şi până în picioare.

– Diseară trebuie să fac nişte cercetări, zis el. Când m-am întors aseară acasă am primit de veste despre un bărbat pe care ar trebui să-l chestionez.

Temperance îşi muşcă buza.

– Desigur, zise.

El încuviinţă cu un gest din cap.

– Atunci, să fii gata pe la ora opt.

– Dar…

Lazarus se aplecă şi o sărută apăsat, gura lui o sili să-şi deschidă buzele, împingându-şi limba între ele pe măsură ce Temperance îi ceda.

Când îşi ridică ochii, Temperance îl privea alarmată. Îi zâmbi.

– Bună dimineaţa, doamnă Dews.

O urmări cu privirea în timp ce ea se răsuci pe călcâie şi ieşi din odaie. Avea spatele drept şi nu se uită nici măcar o dată înapoi. Poate că deja hotărâse să uite totul despre noaptea trecută.

Dacă era aşa, lui Lazarus îi părea rău. Pentru că el avea de gând să mai facă dragoste cu ea.

Capitolul 13

Meg își petrecu restul zilei destul de mulțumită, pieptănându-și părul lung și blond ca paiul. A doua zi, dimineața devreme, își împleti părul și îl încolăci în vârful creștetului, ca pe o coroană aurie. Abia dacă reușise să-și prindă și ultima agrafă, când străjerii veniră să o ducă dinaintea regelui. De astă dată, sala tronului era plină cu un stol de doamne drăgălașe. Una mai frumoasă decât alta, aveau chipurile delicat fardate, pentru a le pune în evidență frumusețea uluitoare.

În mijlocul acestui belșug de doamne stătea regele, voinic, viril și însingurat. Își îndreptă imediat privirea spre Meg.

Fără nici o introducere, întrebă:

– Mă iubiți voi pe mine, concubinele mele?

Toate ca una, doamnele se întoarseră și, cu expresii care mai de care mai afectate, răspunseră:

– Da!

din *Regele Inimă Ferecată*

Ce făcuse?

Temperance privea fix pe geam, în timp ce trăsura lui Caire traversa Londra inundată de un soare strălucitor. Cedase ispitei cărnii, se culcase cu un bărbat care nu-i era soț – pentru a doua oară în viața ei. Ar fi trebuit să simtă regretul și vinovăția și, poate, panica, iar ea chiar simțea toate acestea. Dar, în același timp, în adâncul sufletului ei lucea o scânteie de bucurie care refuza cu obstinație să se lase stinsă, în ciuda îndoielilor ei.

Se culcase cu Caire și nu-i părea deloc rău.

Totuși, încă își mai făcea curaj să dea ochii cu dezaprobarea lui Winter, când trăsura opri în apropierea orfelinatului.

Într-adevăr, îndată ce coborî, îl văzu pe Winter stând în pragul ușii din față. O, Doamne!

Winter o privea apropiindu-se, iar ochii lui căprui priveau îngânduraţi. Însă când ajunse lângă el, nu rosti decât:

– Hai înăuntru, surioară.

Temperance îl urmă, supusă. Se aștepta să fie luată la întrebări despre faptul că lipsise noaptea trecută, dar el doar o conduse în bucătărie. Acolo, Nell supraveghea pregătirea mesei de dimineață, asistată de Mary Whitsun.

Când o văzu pe Temperance intrând, Nell își dădu ochii peste cap, stând evident ca pe ghimpi din pricina zecilor de întrebări pe care, deocamdată, nu le putea pune.

Winter se răsuci pe călcâie, ca și cum ar fi dat să plece, dar Temperance îl opri, cu mâna pe brațul lui.

– Silence?

Winter clătină din cap și își întoarse privirea de la ea.

– Nici ea, nici William nu au dat vreun semn, de când ne-a trimis vorbă că încărcătura a fost

returnată.

Temperance răsuflă zgomotos.

– Și Asa?

– Nu știu. El și Concord nu-și vorbesc. Mi-e teamă că a dispărut din nou.

Temperance își plecă supărată capul. În doar câteva zile, familia lor se dezbinase.

– Trebuie să plec la școală, zise Winter.

– Sigur, îi răspunse ea, fără să ridice privirea.

Winter ezită.

– Surioară, ești sigură că totul e în ordine? Sunt îngrijorat în legătură cu tine.

Temperance dădu din cap, însă își păstra ochii ațintiți în pământ. Oare ce gândea despre ea?

Simți mângâierea mâinii lui pe cap, ușoară și alinătoare, apoi Winter dispăru din bucătărie.

– V-am dus lipsa seara trecută, doamnă, zise Mary Whitsun încet.

Era ocupată să amestece terciul pus la fiert deasupra focului și nu voia să-și ridice ochii și să o privească pe Temperance.

Aceasta oftă, gândindu-se dacă nu era mai bine să evite discuția. Nu era însă cinstit nici față de Mary Whitsun, nici față de sine însăși.

– Îmi pare rău. V-am neglijat, pe tine și pe ceilalți copii. N-ar fi trebuit să vă părăsesc așa pe nepusă-masă, seara trecută.

Mary se uită la ea cu o expresie de nepătruns, prea matură pentru un copil de doisprezece ani.

– Nu face nimic, doamnă.

Temperance tresări.

– Doar că…

Mary încetinise amestecatul din ce în ce mai mult, până când linguroiul de lemn ajunsese să stea aproape nemișcat în oală.

– Domnul Makepeace a spus că aseară o doamnă s-a interesat despre fete pentru ucenicie. A zis că ar fi un loc bun pentru mine.

Lui Temperance i se strânse inima. Încă nu era pregătită să se despartă de Mary Whitsun, dar trebuia să înfrunte realitatea situației fetei.

– Înțeleg, zise, simțind nevoia să-și dreagă glasul; zâmbi ușor, ca să umple tăcerea. Păi, asta e o veste bună, nu? O să discut cu domnul Makepeace, să mă asigur că slujba este bună pentru tine, Mary.

Fata lăsă capul în jos și umerii i se arcuiră.

– Da, doamnă.

Temperance trebui să-și întoarcă privirea ca să ascundă lucirea lacrimilor din ochii ei.

Restul zilei trecu repede, cu treburile obișnuite ale orfelinatului – gătitul, curățenia, disciplina și dojenitul copiilor. Când sosi seara, Temperance era obosită și totodată cu nervii încordați, în așteptarea momentului când avea să-l vadă din nou pe Caire. Cu toate acestea, când la ușa bucătăriei se auzi un ciocănit, ea tot nu era pregătită să-l întâlnească.

Deschise ușa și îl văzu stând acolo, în înserarea care se lăsa peste împrejurimi. Părul lui argintiu era strâns la spate într-o coadă dreaptă și bine prinsă, dar degetele ei își aminteau senzația mătăsoasă a buclelor lui. Ochii îi erau ca niște safire o priveau de sub borul tricornului. Purta obișnuita lui mantie neagră, doar că acum Temperance știa cum este să-l simtă întins între coapsele ei. Știa cum i se adânceau cutele din jurul gurii când ajungea la eliberare. Știa cum i se zbătea și îi zvâcnea mădularul

înăuntrul ei, în timp ce sămânța lui se revărsa în ea.

Inspiră profund, făcând eforturi ca să-și păstreze pe chip expresia politicoasă obișnuită.

Un colț al buzelor lui senzuale se arcui doar puțin, de parcă ar fi ghicit ce bătălie se ducea înlăuntrul ei.

– Doamnă Dews, cum vă simțiți astă-seară?

– Chiar foarte bine, milord, răspunse ea, pe un ton poate puțin prea ascuțit; simțea un imbold copleșitor de a-l atinge și totuși nu o putea face.

Pe buzele lui se contura acum clar un zâmbet, și vederea lui îi dădea un imbold să-i trântească ușa în nas, dar în același timp și să-l ia în brațe și să-l sărute. Era o senzație destul de frustrantă. Își drese vocea.

– Doriți să intrați pentru o ceașcă de ceai, înainte de a porni la drum?

– Mulțumesc, nu, răspunse Caire, la fel de politicos ca și ea. Problema pe care o am de rezolvat astă-seară nu suferă amânare.

– Foarte bine, zise ea, dând din cap.

Pelerina ei era pregătită și Temperance și-o aruncă pe umeri, dădu din cap spre Nell, care se prefăcea că nu trage cu urechea de la masa din bucătărie, și apoi plecă. Caire pornise, iar Temperance se grăbi să-l prindă din urmă, dar făcuseră doar vreo câțiva pași înainte ca el s-o tragă brusc în porticul întunecat al unei case.

– Ce?!…

Gura lui îi reteză exclamația de surprindere. O sărută profund și posesiv, înainte de a-și înălța capul încet.

– Acum e mai bine, zise el, pe un ton de mulțumire maximă.

– Of!

Caire porni iar, de astă dată cu un pas mai moderat. Spre deosebire de celelalte seri ale lor în St. Giles, acum ea nu știa încotro se îndreaptă. Acum Caire preluase conducerea. Străbătură ulița lăturalnică până la răspântie, unde îi zări trăsura care îi aștepta.

Se uită la el, surprinsă.

– Unde mergem?

– Să-i facem o vizită bărbatului pe care l-am văzut la stabilimentul doamnei Whitehouse, zise el degajat.

Temperance se opri.

– A, dar nu ai nevoie de mine pentru asta, cu siguranță.

– Nu ai idee în câte feluri am nevoie de tine, murmură Caire și o ajută să urce în trăsură.

Ei bine, Temperance nu prea avea de ales. Cel puțin asta își spunea în timp ce stătea așezată pe pernele vehiculului. Poate că adevărul era că îi plăcea să fie cu el, indiferent de pretext.

Caire se așeză pe bancheta din fața ei făcând-o să-și reprime o urmă de regret.

Trăsura înainta hurducându-se, și Temperance își privea mâinile adunate în poală, conștientă că privirea lui o fixa.

– Te simți bine? întrebă el încet, după o clipă.

– Sunt bine, răspunse ea.

– Vreau să spun, după partida de amor de azi-noapte.

– A, zise, simțind cum o ia cu fierbințeală la ceafă.

„Deci, vrea să vorbească pe șleau despre asta!”

– Sunt bine, mulțumesc.

– Și sora ta?

Temperance se încruntă, simțindu-și lacrimile gata să-i umple ochii.

– Nu am mai aflat nimic în plus.

– Aha.

Ea se uită printre gene, încercând să-i citească, în lumina săracă, expresia de pe chip. După ton părea să fie îngrijorat pentru ea. Oare avea de gând să repete evenimentul din noaptea trecută? Sau fusese o întâmplare unică, de care era mai bine să nu-și amintească? Dar dacă n-ar fi fost interesat de persoana ei, cu siguranță că n-ar fi târât-o după el în astă-seară. Temperance simți un val de fierbințeală în vintre, la gândul mâinilor lui care să-i mângâie din nou sânii. La buzele lui lipite de gâtul ei.

Trăsura se opri cu o zdruncinătură, și ea ridică repede privirea.

– Unde…

Nu mai avu vreme să termine întrebarea, pentru că portiera trăsurii se deschise și urcă un bărbat înalt cu perucă gri și ochelari cu jumătate de lentilă.

– Doamnă Dews, poate că-ți mai amintești de prietenul meu, domnul St. John?

– Desigur, răspunse ea, încercând să-și ascundă tulburarea.

Domnul St. John înclină din cap.

– Doamnă.

– St. John a avut amabilitatea de a accepta să ne însoțească astă-seară în investigațiile noastre, zise Caire.

St. John pufni ușor, făcând-o pe Temperance să se întrebe cum fusese obținut acel *amabil consimțământ*. Îi privea curioasă pe cei doi bărbați. Caire și St. John nu păreau potriviți să fie prieteni. Caire era așa lipsit de griji – deși cu un aer periculos – în timp ce St. John avea o expresie gravă și academică.

– Pot să vă întreb cum ați ajuns prieteni? zise ea.

Caire fu cel care dădu răspunsul.

– Eu și St. John ne-am cunoscut la Oxford, unde eu îmi petreceam timpul bând vin prost, iar el încerca să traducă filosofi greci necunoscuți și discuta politică în contradictoriu cu alți tovarăși plicticoși.

În momentul acela St. John mai strecură un pufnet, dar Caire continuă, fără să bage în seamă întreruperea.

– Într-o noapte, am dat peste el în mijlocul a șase haidamaci neciopliți care tocmai se pregăteau să-l facă terci. Mi-e teamă că m-am simțit jignit de intenția pe care o demonstrau.

Temperance așteptă, dar amândoi o priviră ca și cum povestea se încheiase. Clipi.

– Deci, v-ați cunoscut într-o încăierare dintr-o cârciumă?

Caire ridică ochii în plafon, cântărind răspunsul.

– Mai degrabă o luptă de stradă.

– Sau un meleu, ridică St. John din umeri.

– Și ați devenit prieteni, încheie ea în locul celor doi.

– Da, zise Caire, în timp ce St. John iar ridică din umeri, ca și cum rezultatul era de la sine înțeles.

– Nu pricep, murmură Temperance.

Caire avea probabil un auz foarte ascuțit.

– Cred că motivul a fost lovitura pe care St. John a primit-o în moalele capului, explică el amabil. Era sânge peste tot. A fost ca un liant.

Ea clipi iar.

– Și dumneata n-ai pățit nimic?

O astfel de presupunere era prea de tot pentru St. John.

– S-a ales cu nasul spart și amândoi ochii învinețiți, zise el, pe un ton care trăda parcă satisfacția. Și buza i s-a umfla așa de tare că a vorbit sâsâit timp de o lună.

– O săptămână, interveni Caire.

– Cel puțin șase săptămâni, răspunse St. John repede, dar fără îndârjire. Încă mai sâsâiai de unu mai, când am…

– Vâslit în jos pe Isis în zorii zilei, morți de beți, completă Caire. Cu mopsul furat al profesorului.

– Exact, murmură St. John.

– Vai, zise Temperance, cu ochii căscați.

– Înțelegi dar, zise Caire, cu buzele țuguiate, de ce l-am luat cu noi când m-am gândit că s-ar putea să mai fie nevoie de cineva.

– O, da, răspunse Temperance abia auzit.

– Următorii doi ani la Oxford mi i-am petrecut încercând să te împiedic să cedezi celor mai rele imbolduri ale tale, zise St. John, nici pe departe la fel de în șoaptă, uitându-se la Caire. La un moment dat, am fost convins că voiai să te sinucizi.

– Poate că așa era, șuieră Caire. Poate că voiam.

Trăsura se opri cu o smucitură.

Caire se uită pe fereastră și imediat deveni serios.

– Uite că am ajuns.

După acel ultim atac din St. Giles, Lazarus își jurase că nu o va mai expune niciodată pe doamna Dews vreunui pericol. Cu toate acestea, în același timp avea nevoie de pretexte care să-i solicite prezența în viața lui. Cercetările sale, chiar dacă erau periculoase, reprezentau motivul perfect.

Așa se explica și apariția lui St. John în acea seară.

Lazarus recunoscu față de sine, destul de confuz, că un șaperon masculin – pe care el însuși îl oferea – făcea din goana după Temperance ceva oarecum comic. Dar nu compromitea nici siguranța ei, nici… curtea pe care i-o făcea.

Cuvântul îl făcu să zăbovească. Despre asta era vorba? O curta? Poate. Era pentru prima dată când urmărea o femeie fără să o tenteze cu bani. Era un gând ciudat de plin de smerenie. Venise la el, fără să țină cont de ceea ce el i-ar fi putut oferi. Iar el nu trebuia decât să-și folosească farmecul.

Și nu era niciodată în pană de așa ceva.

– Cine e bărbatul pe care îl vedem astă-seară? îl întrebă St. John, în timp ce coborau din trăsură.

În ciuda faptului că era un învățat, Lazarus știa, din vremurile trecute de la Oxford, că bărbatul acesta știa să se bată, dacă era nevoie.

– George Eppingham, Lord Faulk, zise Lazarus, privind la casa veche și aproape năruită din fața lor.

Erau în Westminster. Zona fusese odinioară selectă, dar acum, cei mai mulți dintre foștii proprietari înstăriți fugiseră spre vest.

– Îi plac legăturile la ochi.

Lazarus simți privirea scurtă pe care i-o aruncase St. John, dar o ignoră și ciocăni la ușă. Urmă o lungă tăcere.

– Cum l-ai găsit pe omul ăsta? întrebă St. John cu asprime.

Lazarus îi aruncă un zâmbet lipsit de amuzament.

– O damă de bordel mi l-a recomandat.

Îl surprinse pe St. John studiind-o pe Temperance, dar înainte de a putea rosti vreo vorbă, ușa casei se deschise.

O slujnică șleampătă stătea în prag și se zgâia la ei.

– Putem să-l vedem pe stăpânul tău?

Femeia plescăi din gură, se scărpină pe mână și se răsuci împrejur, fără să le răspundă. Îi conduse înăuntrul casei care, în mod evident, odinioară fusese mai bine întreținută. Podeaua uzată din lemn era murdară. Praful se așezase prin colțurile mai întunecoase. În capătul holului se afla o cameră, și slujnica deschise ușa fără alt preambul. Faulk stătea așezat la un birou, îmbrăcat cu un halat maro, zdrențăros, și pe cap purta o scufie moale care să-i țină de cald scăfârliei rase. În mâini avea mănuși fără degete, ca să poată scrie, și Lazarus observă că focul abia pâlpâia în șemineu. De fapt, toată casa era friguroasă.

– Cine era, Sally? întrebă Faulk, înainte de a-și ridica ochii, cu întârziere.

Îi fixă pentru o clipă și lui Lazarus i se păru că ochii îi înghețară.

– N-am bani să vă dau.

Lazarus ridică din sprânceană.

– Nu suntem colectori de polițe.

– A, zise Faulk, fără să dea vreun semn de stânjeneală. Atunci, cu ce vă ocupați, dacă pot să vă întreb?

– Eu voiam să te întreb despre o prietenă comună.

Faulk ridică și el dintr-o singură sprânceană. Era mai tânăr decât îl considerase Lazarus prima dată – probabil că nu avea mai mult de patruzeci de ani. Era chipeș, dar lipsurile sau viața grea îi săpaseră riduri pe chip, iar obrajii îi erau căzuți. Încă un an sau doi și frumsețea avea să-i dispară.

– O cunoști pe Marie Hume?

– Nu, răspunse Faulk, prompt.

Ochii nu se clintiră, dar mâna i se încleștase în pumn deasupra biroului.

– O femeie blondă, cu un semn din naștere, roșu și rotund, la colțul ochiului drept? continuă Lazarus să întrebe, blajin. A fost găsită moartă în St. Giles, acum aproape două luni.

– Multe târfe mor în St. Giles, replică Faulk.

– Da, zise Lazarus, dar eu n-am pomenit că ar fi târfă.

Faulk înlemni.

În tăcerea care se lăsă, Lazarus o prinse pe Temperance de mână și o trase să se așeze lângă el, pe

o canapea. St. John rămase în picioare, lângă uşă.

Faulk clipi spre Temperance şi St. John, apoi păru să nu-i mai bage în seamă.

– Ce înseamnă toate astea? îl întrebă el pe Lazarus.

– Marie îmi era prietenă, răspunse Lazarus. Mă interesează să-l găsesc pe cel care a ucis-o.

– A fost omorâtă?

Putea oare un om să simuleze că se schimbă la faţă? Lazarus credea că nu e posibil.

– Au găsit-o legată de pat, cu trunchiul spintecat.

Faulk se uită la el încremenit, apoi îşi schimbă brusc poziţia pe scaun, prăbuşindu-se pe spătar.

– N-am ştiut.

– Te-ai întâlnit cu ea? îl întrebă Lazarus.

Faulk încuviinţă din cap.

– De vreo şase ori sau mai mult. Dar nu eram eu singurul bărbat pe care îl distra.

Lazarus aşteptă, fără să scoată o vorbă.

Culoarea lui Faulk, ce mai rămăsese din ea, îi revenea încet, încet în obraji.

– Avea mai mulţi vizitatori. Nu se dădea în lături să facă… hm… lucruri neobişnuite.

Îl privi pe Lazarus cu subînţeles, ca şi cum amândoi împărtăşeau acelaşi secret murdar. Doar că Lazarus îşi păstra „secretul” de atâţia ani, încât pierduse orice urmă de ruşine pe care o avusese odinioară legată de el.

Se întoarse spre bărbat cu o expresie împietrită.

– Cunoşti numele celorlalte persoane care o frecventau?

– Poate că da.

Lazarus îl studie o clipă, apoi, fără să se uite la St. John, zise:

– Condu-o pe doamna Dews la trăsură, te rog.

Lângă el, Temperance se încordă, dar plecă fără să protesteze, escortată de St. John afară din încăpere. Bărbatul închise uşa în urma lor.

În tot acest timp, Lazarus nu-şi luase ochii de la Faulk.

– Acum, să te aud.

– Facem oare bine să-l lăsăm singur cu omul acela? şopti Temperance neliniştită către St. John.

Acesta nu încetinise pasul în timp ce cobora rapid treptele din faţa casei.

– Caire ştie ce are de făcut.

– Dar dacă Lord Faulks îşi cheamă mai mulţi servitori? Dacă îl copleşesc pe Lord Caire?

St. John îi dădu mâna să urce în trăsură şi apoi se aşeză pe bancheta din faţa ei.

– Mă aştept ca Lord Caire să se descurce de unul singur. În plus, nu mi s-a părut că Faulk ar mai avea şi alţi servitori în afară de fătuca aia prostuţă.

Temperance se uită nervoasă pe fereastră, nu tocmai convinsă de asigurările vagi ale lui St. John.

– Sunteţi îngrijorată pentru el, zise St. John încet.

Ea îl privi surprinsă.

– Ei, bineînţeles că sunt îngrijorată.

Văzu imediat, după satisfacţia de pe chipul lui, că „îngrijorată” avea un înţeles cu mult mai profund pentru el. Îşi coborî privirea în poală şi repetă mai încet:

– Sigur că sunt îngrijorată pentru el.

– Îmi pare bine, zise St. John. De foarte multă vreme, cred, nu s-a mai îngrijorat nimeni pentru el.

– Cu excepţia dumneavoastră, zise ea calm.

St. John se încruntă puţin şi, pentru prima dată, Temperance observă că ochii lui cenuşii şi gânditori erau chiar drăguţi, într-un fel abstract.

– Şi eu sunt îngrijorat pentru el, dar nu este acelaşi lucru, nu-i aşa? Eu am familia mea, zise, clipind brusc în timp ce tresări, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva. Sau cel puţin am avut una.

Se lăsă o tăcere ciudată, pentru că el suferea în mod vădit din pricina unei anume mâhniri şi, la fel de vădit, nu voia să vorbească despre asta.

După o vreme, Temperance trase zgomotos aer în piept.

– Încă n-a ieşit de acolo.

St. John îşi încrucişă braţele.

– O să iasă.

– Aţi cunoscut-o? întrebă brusc. Pe Marie?

Domnul St. John avea pomeţii ridicaţi şi ascuţiţi şi ea văzu cum devin uşor rozalii, străbătuţi de valuri de roşeaţă.

– Nu, n-am văzut-o niciodată.

Culoarea din obraji deveni mai închisă.

– Caire îşi ţinea… îşi ţine… o parte a vieţii lui bine ascunsă.

– Şi nu a fost niciodată căsătorit?

– Nu, zise, încruntându-se la gândul acela. Din câte ştiu eu, nu a fost niciodată interesat de vreo femeie respectabilă. Cel puţin nu până acum.

Era rândul lui Temperance să se uite scrutător spre mâini, în timp ce obrajii i se îmbujorau. Simţurile i se ascuţiseră şi percepea mai mult decât simpla vedere a lui St. John stând în faţa ei.

– Uitaţi cum stau lucrurile. Se poate ca Lazarus să pară dur şi cinic şi, în fine, brutal uneori. Dar să nu uitaţi că există în el o parte foarte vulnerabilă. Să nu-i faceţi rău.

Temperance ridică brusc capul, îngrozită de gândul acesta.

– Nu i-aş face rău niciodată.

Dar el clătina deja din cap.

– Acum spuneţi asta, e normal, dar să nu uitaţi. Caire poate să sufere cumplit. Să nu fiţi dumneavoastră cauza.

Trăsura se zgâlţâi când lordul deschise cu putere portiera şi urcă. St. John mai aruncă spre Temperance o privire de avertisment, apoi se aşeză între perne.

– Ai obţinut ceea ce-ţi doreai?

– Într-adevăr, răspunse Caire, bătând în acoperiş şi aşezându-se la rândul lui lângă St. John. Faulks mai ştie cel puţin alţi trei bărbaţi.

St. John ridică din sprâncene, suspicios.

– Nu e mare lucru, ca să continui cercetările.

– Dar e mai mult decât aveam înainte, răspunse Caire.

– Şi cum îţi propui să procedezi ca să-i găseşti pe oamenii ăştia? îl luă St. John în râs.

– O să întreb în stânga şi-n dreapta, zise Caire entuziasmat.

– Doamne sfinte, *o să întrebe!*

Cei doi se ciondăneau, dar Temperance vedea că amândurora le făcea plăcere, deşi ar fi murit de o mie de ori înainte de a fi dispuşi să recunoască asta. Se uită pe fereastră şi se gândi la ceea ce îi spusese mai devreme St. John. Cu siguranţă că se înşela. Cum ar putea un bărbat precum Caire să aibă vulnerabilităţi? Se uită la el pe sub genele plecate. Caire era atent la un argument pe care îl susţinea faţă de St. John, dar îi observă totuşi privirea. Îşi coborî pleoapele şi un colţ al gurii i se arcui senzual, chiar în timp ce se certa cu prietenul lui.

Lui Temperance i se tăie răsuflarea şi se uită grăbită în altă parte. Doamne sfinte! Dacă el o putea emoţiona cu o simplă privire, mai degrabă ea era aceea care ar fi trebuit să fie avertizată!

La scurt timp după aceea, se opriră acasă la St. John.

– Noapte bună, Caire. Doamnă Dews, zise acesta, înclinându-şi capul.

Temperance făcu întocmai.

– Noapte bună şi mulţumesc, zise Caire.

St. John ridică din umeri.

– Oricând doriţi.

Uşa se închise în urma lui, şi apoi trăsura se puse din nou în mişcare cu o smucitură. Temperance aproape se aşteptase ca Lazarus să se mute lângă ea, dar el părea mulţumit să o privească de pe bancheta din faţă. Ea se foi un moment sub ochii lui, apoi rosti o întrebare care îi bântuia mintea de câteva zile.

– Ştiai că ea se vede şi cu alţi bărbaţi?

Întrebarea venea pe neaşteptate, ştia asta, dar Caire nu avu nici o problemă în a-i urma firul gândirii.

– Nu, răspunse.

– Bine, dar… zise ea, privind încruntată cutele pelerinei şi frecând o pată pe una dintre laturi – a fost amanta ta, cu siguranţă te aşteptai să-ţi fie fidelă, nu?

– Da.

– Şi-atunci?

Vocea lui Temperance era aproape stridentă, dar ea nu se străduí s-o ascundă. Cum era posibil ca lui să nu-i pese?

– Era amanta mea plătită, zise el rece, nimic mai mult.

– Cât timp?

– Aproape doi ani.

– Şi cât de des o vedeai?

Caire se fâţâi, nerăbdător.

– Aveam obiceiul să o vizitez de două ori pe săptămână.

Temperance se uită la el fix, simţind cum în piept îi urca un val de emoţii care ameninţa să-i rupă zăgazul tăcerii.

– Te-ai întâlnit cu Marie de două ori pe săptămână, timp de doi ani. Ai făcut dragoste cu ea de sute de ori…

– Ceea ce am făcut noi nu s-a chemat dragoste, i-o reteză el scurt.

Temperance flutură din mână să alunge întreruperea.

– O dată ai spus că n-ai iubit-o, dar trebuie să fi simţit ceva pentru ea.

Caire o privi pur și simplu, fără o vorbă.

– Ți-ai dat silința și ți-ai riscat viața mai mult de o dată, ca să-l descoperi pe cel care a ucis-o, zise ea, plesnind cu palma locul de lângă ea. Trebuie să fi însemnat pentru tine ceva mai mult decât o simplă amantă!

– Deci tu crezi că trebuie să o fi iubit? întrebă el încet.

Temperance se aplecă în față, înfuriată fără vreun motiv deslușit.

– Cred că ai vrut să o iubești pe Marie… că ești înamorat de ideea de iubire… dar că nu ai habar ce înseamnă dragostea. Cred că asta cauți în St. Giles, un fel de izvor al emoțiilor, o idee cât de mică despre ce înseamnă într-adevăr sentimentele omenești.

– Ce formidabil de perceptivă ești, doamnă Dews, rosti el teribil de apăsat. Mă cunoști de mai puțin de o lună și deja ai explorat străfundurile sufletului meu.

Toată furia pe care o simțise o părăsi dintr-odată.

– Lazarus…

– Ce? zise și un mușchi îi zvâcni în falcă. Ce-ai vrea să spun?

Temperance închise ochii.

– Ceva. Orice. Spune-mi că a fost iubirea vieții tale. Explică-mi cum se face că era amanta ta, dar tu habar nu aveai că mai are și alți amanți, ba chiar și un frate. Spune-mi ceva, Caire. Arată că ai și tu sentimente.

– Poate că nu e nimic de spus, murmură el, aparent neafectat. Poate că acțiunile mele sunt doar o toană. Poate că n-am iubit niciodată o altă ființă omenească, în toată viața mea. Poate că nu sunt în stare.

Ea îl privi țintă, simțindu-se rănită, obosită.

– Nu te cred. Toți oamenii sunt capabili să iubească.

Caire își lăsă capul pe spate și hohoti, dar într-o manieră nu tocmai drăgălașă.

– Toți? Ce lucru copilăresc ai spus. Oare târfele iubesc? Dar ucigașii? Spune-mi, bărbatul care a violat-o pe sora ta simte iubire?

Înainte să se poată gândi la toate acestea, Temperance se repezi la el, plesnindu-l peste gât, peste umeri și peste față, oriunde îl putea ajunge.

– Încetează! Încetează! Încetează!

Caire îi prinse cu îndemânare mâinile frenetice.

– Iartă-mă. Știu ce voiai să spun, dar eu nu pot să-ți dau ceea ce-mi ceri. Nu pot să-ți dau decât asta.

Și își înfășură mantia neagră în jurul ei, ca niște aripi de pasăre, și o sărută.

Capitolul 14

Regele Inimă Ferecată se întoarse spre Meg, cu ochi semeți, și sfidători.

Meg însă nu spuse decât atât:

– Asta nu e iubire.

– Și atunci ce este, frumoasă Meg?

Buzele lui Meg se arcuiră într-un surâs.

– Dorință, Maiestatea Voastră. Concubinele Voastre vă doresc.

Regele trase o înjurătură cu voce tare, făcând mica pasăre albastră să zboare pe crenguța ei.

– Meg, întoarce-te în temniță. Și ai grijă să porți o rochie mai potrivită pentru o sală a tronului, data viitoare când am să trimit după tine.

Meg făcu o reverență.

– Îmi cer iertare, Maiestatea Voastră, dar eu nu am decât hainele de pe mine și nimic altceva.

– Aveți de grijă să fie îmbrăcată cum se cuvine, ordonă Regele Inimă Ferecată și din nou Meg fu condusă înapoi în temniță…

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance încă se mai lupta cu Lazarus chiar şi atunci când el îşi vârâse limba în gura ei. Furia ei era disperată, amăgitoare, iar ea ar fi vrut să țipe și să plângă în acelaşi timp. De ce nu putea el să aibă sentimente? De ce nu putea să iubească? De ce nu-i putea oferi ceea ce ea avea nevoie?

Gura lui o apăsa cu putere pe a ei, buzele lui o amețeau. Se trezi că îl apucă mai bine cu mâinile, în loc să încerce să se elibereze. Dacă el nu voia să-i dea drumul, atunci va lua și ea de la el ceea ce voia, așa cum el lua de la ea.

Îi aruncă pălăria pe podeaua trăsurii, își înfipse degetele în părul lui argintiu și îi desfăcu panglica. Îi iubea părul, se delecta cu senzația șuvițelor lui mătăsoase și strălucitoare. Își strânse pumnii în părul lui și trase, împingându-i capul pe spate. Lazarus gemu când sărutul le fu întrerupt, apoi gemu iar, când gura ei deschisă începu să-i alunece în jos pe gât. Ei nu-i mai păsa că îl făcea să sufere. Pielea îi era rece de la aerul nopții, sărată și dulce. Îl lingea, îl gusta și voia să-l muște. Voia să-l devoreze pe bărbatul acesta pe care nu-l putea lăsa, dar nici nu-l putea poseda cu totul.

Își deschise gura pe tendonul de pe laterala gâtului său și mușcă tare.

Lazarus înjură și vorbele răsunară puternic în trăsură. Îi prinse capul între palmele lui ca și cum ar fi vrut să-i frângă gâtul, dar apoi abandonă acest atac. În schimb, mâinile lui îi strânseră brusc fustele, împinseră, le ridicară, în timp ce continua să înjure.

Temperance îl apucă de umeri ca să-și păstreze echilibrul, în timp ce el o înghesuia, aducându-i picioarele de fiecare parte a coapselor lui. Simțea cum fustele i-au ajuns în jurul taliei, dar ținea ochii închiși, savurând gustul pielii lui. El scotocea între trupurile lor, mâinile lui se împingeau între coapsele ei dezgolite și, într-un colțișor al minții, ea se întreba dacă el chiar credea că va reuși ceva într-un spațiu așa de strâmt.

Apoi simți cum erecția lui dezgolită încearcă să-și facă loc. Deschise ochii și se dădu înapoi, șocată, privindu-l țintă. Lazarus se uita la ea, cu ochii fixați în tăcere într-ai ei, în timp ce își croia drum printre corpurile lor. Simțea cum îi freca buzele cărnii ei fierbinți, cum găsea intrarea și cum își culcușea vârful mădularului acolo.

Apoi simți cum se oprește. Temperance era pregătită și aștepta.

– Fă-o tu, scrâșni el.

Temperance clipi, de parcă ar fi ieșit dintr-o stare de zăpăceală, privind în jurul lor. Se aflau într-o trăsură în mișcare, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu.

Lazarus își puse palma pe unul din obrajii ei, întorcându-i fața din nou către el.

– E mult prea târziu să mai ai îndoieli. Rămâi cu mine. Vâră-mă înăuntrul tău.

– Dar…

Își lăsă degetele să-i alunece în sus, până când dădură de carnea ei femeiască.

Ochii i se măriră. Caire îi susținu privirea în timp ce el împresura cu bună știință acea parte a ei care îl reținea înăuntru, apoi se mișcă în sus, prinzându-i mugurele între degetul mare și arătător.

Temperance inspiră cu zgomot.

– Temperance, șopti acest diavol întunecat și voluptuos. Temperance, fă dragoste cu mine.

Ea își arcui spinarea; îi simțea mădularul mare și stăruitor, degetele lui sigure și neobosite. Era necuviincios, cu totul necuviincios, și senzația era așa de plăcută, foarte, foarte plăcută.

– Temperance, șopti el, lăsându-și degetul mare de la mâna stângă să-i alunece peste buze, în timp ce degetul mâinii drepte îi freca mugurele.

Ea deschise gura și îi linse degetul.

– Temperance.

Șoldurile ei se împinseră înainte o dată, și încă o dată. Capul îi căzu pe spate chiar în clipa când el își scălda mădularul în sucurile ei. Temperance își deschise ochii în timp ce se elibera, privindu-l printre pleoapele pe jumătate închise. Era tras la față, gura îi era doar o linie strânsă, chinuită.

– Nu mă lăsa să aștept, zise el.

Ea era însă neîmblânzită acum, o ființă fără nici un alt gând în afara aceluia de a satisface dorințele trupului ei. Se uită la el, pe jumătate zâmbind, în timp ce își răsucea coapsele, tachinându-l pe el și pe sine însăși.

– Temperance, gemu el iar.

Trăsura se hurducăi peste un șanț și ea lăsă ca mișcarea să o apropie de el, să-l aducă mai adânc în ea cu câțiva centimetri.

Apoi se retrase imediat și doar vârful membrului mai rămase să-i mângâie pliurile moi.

Lazarus înjură, cu buza superioară îmbrobonată de sudoare.

Temperance râse pe înfundate, cu un hohot cum nu mai scosese niciodată în viața ei. Era posedată într-o trăsură întunecoasă, hoinărind între două lumi, într-o călătorie fără destinație clară. Se arcui și îl aduse din nou în ea, doar puțin, apoi îl lăsă să alunece cu totul afară.

– La dracu', Temperance.

Vocea lui, de obicei degajată și calmă era acum aspră.

Ea zâmbi și se aplecă înainte, frecându-se de el, folosindu-se de carnea lui tare și fierbinte ca să

se excite. Se aplecă, înclinându-şi coapsele şi îi apucă buza de jos între dinţi.

Atunci se poate ca el să fi înjurat – deşi cuvintele nu erau inteligibile –, dar scopul lui era cu certitudine clar. Îi cuprinse coapsele cu o mână fermă şi o trase în sus, potrivindu-şi mădularul la loc cu cealaltă mână şi împingând cu putere.

Ah, ce extaz! Mădularul lui o umplu, şi îşi desfăcu picioarele cât îi permitea această poziţie. Senzaţia era formidabilă. Se arcui, se prinse de umerii lui şi se frecă de el, dar Lazarus voia altceva.

O plesni peste fese, prin fuste.

– Suie-te pe mine.

– Nu, protestă ea.

Îi plăcea frecuşul acela subtil, felul minunat în care o făcea să se simtă.

– Suie-te pe mine, fir-ar al dracu'!

Îşi apăsă degetul mare pe mugure şi, pentru o clipă, Temperance văzu stele scânteind.

Apoi el şi-l îndepărtă iar.

– Nuuu, gemu ea.

– Atunci, suie-te pe mine. Te rog.

Se uită la el, acest aristocrat, un lord, care o implora să-i ofere plăcere, şi se hotărî să fie milostivă. Se ridică în genunchi, mădularul lui alunecă afară din ea, apoi se lăsă din nou să alunece de-a lungul lui. Faţa lui strălucea de sudoare, gura îi era deschisă şi crispată. Muşchii gâtului îi ieşeau în relief ca nişte funii întinse la maximum şi îl văzu cum înghiţea în sec în timp ce se împingea în ea.

Voia să-i spună – să-i strige – cât de mult însemna el pentru ea. Dar apoi îşi pierdu ritmul, se clătină şi se prăbuşi peste el, cu trupul zvâcnindu-i în convulsii incontrolabile. Vag, îşi dădu seama că el o apucase de coapse cu ambele mâini şi se mişca sub ea, iar şi iar, între pliurile ei. Temperance suspina cu capul îngropat în umărul lui, aşteptând, cu muşchii lichefiaţi şi miezul ei transformat într-un furnal încins. Caire se împingea în ea fără milă, şi ea îşi întoarse capul să-l privească, văzu cum îşi ridicase capul spre plafon, cu gura deschisă şi dinţii dezgoliţi, într-un urlet mut.

Sămânţa lui o inundă.

Lazarus era un arc, cu coapsele ridicate în sus, iar genunchii ei aproape că îi cădeau de pe banchetă, în timp ce el se ţinea înăuntrul ei, umplând-o.

Apoi, deodată, se relaxă.

Genunchii ei se loviră din nou de pernele trăsurii. Caire îşi ridică încet braţele, ca şi cum ar fi ostenit, şi le încrucişă la spatele ei, ţinând-o aproape. Erau încă încleştaţi, carnea lui, acum moleşită, era tot înăuntrul ei, iar Temperance îşi culcă fruntea pe umărul lui, ascultând cum afară zgomotele nopţii londoneze treceau pe lângă ei.

*

Era ca o caldă apăsare în poala lui, care îi ţinea captiv mădularul în trupul ei moale şi lunecos.

Lazarus îşi închise ochii, inhalând parfumul împerecherii lor. Era un miros de pământ, un miros primar, unul pe care îl va asocia pe veci cu ea. Îşi plimbă palma în jos pe spatele ei, simţind ţesătura aspră a pelerinei pe care Temperance o purta încă. Făcuseră dragoste într-o trăsură. Un colţ al gurii lui zvâcni în sus la gândul unei asemenea absurdităţi. El nu mai era un tânăr lord oarecare dedicat unor aventuri provocate de pariuri îndrăzneţe, dar se părea că ea reuşea să-i trezească dorinţa, indiferent de locul întâlnirii.

Temperance își înălță capul și încercă să se tragă departe de el, dar Lazarus o mai ținu o clipă.

– Șșt.

– Curând o să ajungem acasă, șopti ea.

Avea dreptate, dar el nu voia să-i dea drumul. Nu voia să se despartă de ea. Dar carnea lui era acum flască. Temperance se mișcă din nou, și el simți cum alunecă afară din adâncurile ei. Oftă și își deschise brațele.

Temperance se dădu jos din poala lui, aproape să cadă în timp ce trăsura se înclina la un colț de stradă.

– Ai grijă.

Cu o mână, o ajută să-și țină echilibrul și curând ea se așeză pe bancheta din față.

Îi evita privirea.

Of. Doamna Dews, femeia bine-crescută și rezervată, revenise. Caire își așeză obosit capul pe pernele trăsurii.

– Trebuie să-ți aranjezi ținuta, zise ea, gesticulând spre poala lui, dar fără să se uite, ca și cum vederea lui ar fi jignit-o.

Lazarus se uită în jos. În fine, nu era în cea mai mândră poziție a sa, cum stătea așa, cu carnea moale și atârnând în afara pantalonilor.

– Te rog, murmură ea.

– Nu ai o batistă? o întrebă politicos.

Temperance scotoci în mânecă și scoase una, pe care i-o întinse.

Caire o luă, înfășură cu grijă țesătura în jurul membrului său și se șterse bine. Apoi îi întinse batista înapoi.

– Mulțumesc.

Temperance rămase cu gura deschisă, la fel de oripilată ca și cum el s-ar fi ușurat pe catedrala Westminster.

Lazarus ar fi râs, dar situația era mai degrabă tragică decât amuzantă. De ce trebuia ca ea să fie așa de provincială în atitudinea pe care o avea față de amor? Își îngustă ochii. Poate că soțul ei fusese un puritan sau un alt soi de inadaptat. Îi trecu prin minte că ea abia dacă îl pomenea pe bărbatul acela, deși susținea că îl iubise. Deschise gura să o întrebe de soțul mort, dar trăsura se opri cu o smucitură. Se uită pe fereastră și văzu că ajunseseră în capăt pe Maiden Lane.

Ea se grăbea deja să-l părăsească.

Caire se ridică în picioare.

– Nu e nici o problemă, zise ea grăbită. Pot să cobor și singură.

Buzele lui se întinseră într-un surâs.

– Nu am nici o îndoială că poți, dar am de gând să te conduc până la ușă.

– A, dar…

Când îi văzu chipul, protestele ei se stinseră.

– A!

Apoi coborî în tăcere.

Caire o prinse de braț de îndată ce ajunse și el în stradă, temându-se că ea ar putea pur și simplu să o ia la goană. Merseră spre ușă în tăcere și când ajunseră în dreptul ei, Lazarus era deja cuprins de

furie, deși n-ar fi putut să spună de ce. De îndată ce se lipi de ușă, Temperance se întoarse, cu intenția, se pare, de a intra fără ca măcar să-i spună „noapte bună”.

Ceva izbucni atunci în el. Bombăni o înjurătură, înainte de a o trage brutal spre el, lipindu-și gura de a ei. Asta era ceea ce voia el; asta era ce îmblânzea fiara din el: gura ei moale, sunetul liniștit al gemetelor ei, în timp ce el îi lingea buzele. Era în el o nevoie animalică, disperată, pe care nu o putea identifica pe deplin. Una pe care nu o putea înțelege pe cale rațională. Și-l sfâșia pe dinăuntru. O dorea – dorea ceva din ea –, deși nu știa exact ce anume. Știa doar că dacă această nevoie teribilă a lui nu era satisfăcută, se temea foarte tare că avea să piardă ceva din sine. Era un gând tulburător, și când Caire își înălță capul, văzu că și pe chipul ei se putea citi confuzia. Poate că și ea era ținută în gheare de ceva teribil. Pe care nu-l putea numi. Temperance deschise gura, ca și cum ar fi vrut să spună ceva.

Până la urmă însă, se întorse fără să rostească o vorbă.

– Temperance, se rugă el, deși nu era sigur de ce.

Ea se opri, cu spatele la el.

– Eu… Nu pot. Noapte bună, zise și bătu repede în ușa orfelinatului.

La dracu’! Lazarus făcu stânga-împrejur, dând cu piciorul în pietrele ieșite ale pavimentului. Nu puteau continua în felul acesta. Unul dintre ei avea să cedeze, și nu era foarte sigur pentru care ar fi mai rău, pentru ea sau pentru el.

Drumul de întoarcere în trăsură fu lung și obositor. Până să ajungă acasă, ceasurile bătuseră deja miezul nopții. Îi dădu majordomului pălăria, mantia și bastonul și era gata să se îndrepte spre scări, când acesta își drese glasul.

– Milord, aveți un oaspete.

Lazarus se întoarse, privind spre majordom.

Acesta făcu o plecăciune și zise:

– Lady Caire este în bibliotecă.

Lazarus se îndreptă într-acolo și un tremur fără nume îi făcea inima să bată mai tare. Deschise ușa și o zări imediat. Stătea tolănită pe o sofa, cu fustele ei albastru strălucitor ca apa răsfirate în juru-i, cu capul lăsat într-o parte, pe umăr. Adormise așteptându-l.

Caire se apropie de sofa în vârful picioarelor, ezitând în mod ciudat să o trezească. Când avusese ultima dată ocazia de a o studia fără să fie observat? În urmă cu ani de zile, poate, sau, și mai probabil, zeci de ani. Era frumoasă, fusese întotdeauna și întotdeauna așa va fi. Oasele feței erau mici și fine, aristocratice, dar acum putu să observe că pielea maxilarului îi era ușor lăsată, la fel ca și pleoapele. Se aplecă și mai aproape, să caute și alte schimbări, și inspiră un miros de portocal. Era parfumul ei. Întotdeauna îl folosise și lui îi aducea în minte amintiri din vremea copilăriei. Despre cum venea să-l vadă când își lua ceaiul, când avea opt sau nouă ani. Despre cum îl săruta pe obraz înainte să plece.

Lady Caire se mișcă în somn și el se dădu grăbit un pas înapoi.

– Lazarus, zise ea, deschizându-și ochii albaștri și pătrunzători. Te-aș întreba unde ai fost dacă nu mi-ar fi teamă să aud răspunsul.

– Doamnă, zise el, sprijinindu-și cotul de polița căminului. Cărui fapt îi datorez vizita aceasta?

Mama sa zâmbi, vicleană și fermecătoare, dar lui i se păru că sesizează un tremur al buzelor.

– O mamă nu mai poate trece să-și vadă fiul?

– Sunt obosit. Dacă ai venit doar ca să te joci, o să mă ierți dacă în schimb am să mă duc în pat, zise și se întoarse spre ușă.

Vocea ei îl opri.

– Lazarus, te rog.

Se uită la ea. Zâmbetul îi pierise acum şi buzele îi tremurau vădit. Inspiră adânc, parcă să-şi adune curajul.

– Nu ai nişte vin?

Caire se mai uită la ea încă o clipă, apoi oftă. Poate că era din pricina orei târzii sau a propriei oboseli, dar şi lui i-ar fi prins bine ceva de băut, deşi nu vin. Se îndreptă spre măsuţa din partea opusă a camerei, luă sticla şi turnă pentru fiecare câte un pahar de brandy.

– Parcă îmi aduc aminte că asta este ceea ce preferi, zise şi îi întinse paharul.

– Îţi aminteşti? îl întrebă, apucând paharul cu ambele mâini şi privindu-l surprinsă. De unde ştii?

Lazarus ridică din umeri şi se aşeză lângă ea.

– Cred că te-am văzut într-o seară, în biroul tatei.

Lady Caire ridică din sprâncene, dar nu comentă. O clipă rămaseră tăcuţi, sorbind fiecare din paharul lui.

Până la urmă, ea îşi drese glasul.

– Ai luat-o pe femeia aceea la balul lui Lady Stanwicke.

El o privi pe deasupra paharului. Tonul ei fusese cu totul neutru.

– O cheamă Temperance Dews. Conduce un orfelinat din St. Giles.

– Un orfelinat? se miră ea, ridicând privirea. Pentru copii?

– Da.

– Înţeleg.

Acum se uita în fundul paharului, cu buzele ţuguiate.

– Mamă, de ce-ai venit? o întrebă în şoaptă.

Se aşteptase la obişnuita izbucnire dramatică de indignare. Poate şi la ceva sarcasm usturător. În loc de toate astea însă, mama lui rămase o vreme tăcută. Apoi rosti:

– Am iubit-o, să ştii.

Lazarus ştia că vorbeşte despre Annelise, moartă în urmă cu un sfert de secol.

– Am pierdut trei sarcini, continuă ea cu voce scăzută. O dată înainte să te naşti tu şi de două ori înainte să o am pe Annelise.

– N-am ştiut, zise el, privind-o intens.

– Sigur că nu ai ştiut, încuviinţă ea din cap. Nu erai decât un copil, iar noi n-am fost prea apropiaţi ca familie.

El nu se osteni să-i răspundă.

Lady Caire continuă:

– Aşa că, atunci când s-a născut Annelise, am fost foarte ataşată de ea. Tatăl tău, desigur, nu avea nevoie de un copil de sex feminin, dar nu-mi păsa.

Ridică iute privirea la el, apoi şi-o coborî înapoi în pahar.

– Mi te luase de lângă mine când nu erai decât un bebeluş şi te făcuse al lui. Moştenitorul lui. Aşa că şi eu am făcut-o pe Annelise urmaşa mea. Doica ei locuia cu noi în casă şi eu mergeam în fiecare zi să o văd. Chiar de mai multe ori pe zi, dacă puteam.

Sorbi lung din paharul cu brandy şi închise ochii.

Lazarus nu spuse nimic. Nu-și amintea despre toate acestea, însă pe atunci era doar un copil, interesat numai de acele lucruri care aveau un impact asupra micului său univers.

– Când s-a îmbolnăvit… continuă ea, dar se opri să-și dreagă glasul. Când Annelise s-a îmbolnăvit atunci, ultima oară, l-am implorat pe tatăl tău să trimită după doctor. Când a refuzat, trebuia să fi chemat eu unul. Știu asta. Dar el era de neclintit… și era tatăl tău. Îți amintești cum era.

O, da, Lazarus își amintea foarte bine cum era tatăl lui. Dur. Rău. Absolut convins de propria invincibilitate și corectitudine. Și rece, foarte rece.

– În fine, zise Lady Caire în șoaptă, m-am gândit că trebuie să afli.

Îl privi ca și cum ar fi așteptat ceva, iar el îi întoarse privirea, mut, pentru că nu era sigur dacă era pregătit… dacă va fi vreodată pregătit… să-i dea ceea ce aștepta.

– Ei, încheie mama sa, dând peste cap ceea ce mai era în pahar, înainte de a-l pune pe masă. Este foarte târziu și trebuie să plec acasă. Mâine fac probă pentru o rochie nouă și apoi trebuie să merg la un ceai după-amiază, așa că trebuie să dorm puțin, dacă vreau să arăt cât pot eu de bine.

– Desigur, rosti el apăsat.

– Noapte bună, Lazarus.

Se întoarse spre ușă, dar apoi, cu o ezitare, privi peste umăr înapoi la el.

– Te rog să nu uiți că doar pentru că nu este manifestată, nu înseamnă că dragostea nu există.

Se strecură afară din încăpere, înainte ca el să-i poată răspunde.

Lazarus se așeză din nou, dădu pe gât restul de brandy din pahar, cu ochii în gol, amintindu-și ochii căprui ai unei fetițe și mirosul de portocale.

Ea nu mai putea continua în felul acesta.

Silence se prefăcea că doarme în timp ce îl urmărea pe soțul ei, care se trezise. Noaptea trecută dormiseră în același pat, dar la fel de bine ar fi putut să doarmă în case diferite. William stătuse întins nemișcat ca un mort pe partea lui de pat, atât de aproape de margine, că ei îi fusese teamă că o să cadă peste noapte. Când ea se apropiase încet, încet ca să se lipească de el, pe întuneric, el se încordase din tot corpul și, de teamă ca el să nu cadă, Silence se rostogolise înapoi pe locul ei, rănită.

Dar îi luase mult timp, ore în șir, ca să adoarmă în sfârșit.

Acum îl privea cum se rade și se îmbracă fără să arunce măcar o privire înspre ea. Ceva se chirci și muri în sufletul ei. Încărcătura corabiei lui reapăruse la fel de brusc precum dispăruse. Proprietarul nu mai putea de bucurie, William nu mai era în pericolul de a fi trimis la închisoare pentru furt și își primise în sfârșit banii.

Ar fi trebuit să fie fericiți.

În loc de asta, deasupra micului lor cămin plutea, ca o ceață insidioasă, disperarea.

William își prinse cataramele pantofilor și ieși din dormitor, închizând încet ușa în urma lui. Silence așteptă un moment și apoi se ridică și ea din pat, agitându-se în vârful picioarelor prin cameră, ca să se îmbrace. Ieri, el plecase fără să-și ia rămas-bun. Și, într-adevăr, când ieși din dormitor, William era deja cu pălăria pe cap.

– A, zise ea.

William se îndrepta spre ușă.

– Eu… eu speram să-ți pregătesc micul dejun, zise Silence repezit.

El clătină din cap, fără să o privească.

– Nu e nevoie. Oricum, de dimineaţă am treburi de făcut.

Fusese plecat pe mare timp de şase luni. Probabil că într-adevăr avea treburi, dar la ora şapte dimineaţa?

– Nici nu m-a atins măcar, zise ea şoptit. Jur pe mormântul mamei mele, nici nu m-a atins. Mă jur… jur pe…

Se uită turbată împrejurul odăii şi alergă să ia Biblia pe care tatăl ei i-o dăruise pe când era doar o copilă.

– William, mă jur pe…

– N-o face, zise el şi din doi paşi veni în sfârşit lângă ea, luându-i blând Biblia din mână. N-o face.

Silence îl privi deznădăjduită. Îi spusese asta iar şi iar, dar de fiecare dată el nu făcuse decât să-şi întoarcă privirea de la ea.

– E adevărat, zise ea din nou, cu vocea tremurândă. M-a dus la el în dormitor şi mi-a spus că dacă îmi petrec noaptea în patul lui, a doua zi dimineaţă va înapoia marfa. Mi-a promis că nu se va atinge de mine şi aşa a făcut. William, nu m-a atins! A dormit într-un fotoliu lângă foc, toată noaptea.

Nu mai spuse nimic, chemându-l pe mutește să o privească, să se întoarcă şi să o sărute, să o mângâie pe obraz şi să-i spună că totul a fost o neînţelegere prostească. Să fie din nou William al ei.

În loc de asta, el îşi întoarse chipul de la ea.

– Of, de ce nu poţi să mă crezi? strigă Silence.

William clătină din cap şi expresia de silă de pe chip o descuraja mai tare decât ar fi făcut-o un acces de furie.

– Mickey O’Connor este un ticălos notoriu, fără urmă de milă sau de decenţă, Silence. Nu te condamn. Doar mi-aş fi dorit să mă laşi pe mine să rezolv lucrurile.

O privi în sfârşit şi, spre groaza ei, văzu că avea ochii înecaţi în lacrimi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mi-aş fi dorit să nu te fi dus acolo niciodată.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise cu o smucitură.

– M-a întrebat dacă mă iubeşti, strigă Silence.

William se opri, nemişcat şi tăcut.

– I-am spus că da, urmă ea în şoaptă.

Bărbatul ieşi fără să răspundă şi închise uşa după el.

Silence rămase cu ochii aţintiţi spre propriile mâini, apoi privi împrejur la odaia mică şi veche. Odinioară o considera primitoare. Acum i se părea doar mohorâtă. Se trânti pe un scaun cu spătarul drept. Când îi spusese lui Mickey Cuceritorul că soţul ei o iubeşte într-adevăr, acesta doar îi zâmbise şi replicase: „Dacă te iubeşte, o să te creadă”.

Ce proastă fusese.

Ce proastă.

Niciodată, de fapt, nu-şi îngăduise să reflecteze asupra motivelor pentru care îl căuta pe ucigaşul lui Marie. La asta se gândea Lazarus în noaptea următoare, în timp ce umbla pe străzile din ce în ce mai întunecate. St. John îi spusese că este obsedat, iar Temperance îl acuzase că se credea îndrăgostit de Marie, când el habar nu avea ce înseamnă dragostea. Oare avea dreptate vreunul din ei? Poate că era, pur şi simplu, într-o misiune donquijotească, fără vreun motiv aparent. Poate că viaţa lui era atât de

searbădă, încât moartea violentă a unei amante era o distracţie binevenită.

Deprimant gând.

Femeia se vedea şi cu alţi bărbaţi, în timp ce trăia pe cheltuiala lui. Ideea ar fi trebuit să-l şocheze, să-l înfurie, dar singurul sentiment pe care îl simţea era curiozitatea. Oare avusese nevoie de mai mulţi bani decât primea prin generoasa lui ofertă? Sau era doar nevoia de cuplare sexuală?

Făcu doi paşi ca să ocolească un bărbat aproape scheletic întins în stradă, mort de beat sau poate mort de-a binelea. Se apropia de mahalaua St. Giles. Strada devenea tot mai strâmtă, mai jegoasă şi mai decrepită. Şanţul de pe mijlocul ei era înfundat cu resturi pestilenţiale, iar duhoarea care se degaja părea să se lipească de pielea trecătorului.

Îl găsise deja pe unul dintre bărbaţii de care pomenise Faulk, un tip subţire, cu înfăţişase de nevăstuică. Cât timp discutaseră, nu îl privise niciodată pe Lazarus în ochi. Nu se putuse abţine să nu se gândească la faptul că bărbatul avea nevoie să le lege pe femeile cu care se culca doar ca să-şi facă curaj să se excite. Ideea îi era respingătoare. Aşa era şi el? Un laş incapabil să privească o femeie în ochi atunci când făcea sex cu ea?

Numai că pe Temperance o putea privi. Cu ea nu avusese nevoie de frânghii şi de glugă. Ea reprezenta un fel de eliberare pentru el. Un fel de plăcută normalitate.

Poate că de aceea chiar şi acum paşii îl duceau spre ea.

Când ajunse să intre de-a binelea în St. Giles, se făcuse noapte deplină, neagră şi ameninţătoare. Lazarus îşi strânse mai tare bastonul în mână, conştient că în zona aceea fusese deja atacat de trei ori. Se concentrase pe vânătoare, pe urmărirea dârei de sânge, dar poate că ar fi trebuit să se uite mai atent la locul şi la momentul când fusese atacat.

La motivul pentru care fusese atacat.

În faţa lui apăru un grup de bărbaţi. Lazarus se ascunse repede pe o uliţă laterală şi îi urmări îngrijorat cum se apropie. Se certau pe un ceas de aur şi o perucă buclată – era evident că prădaseră deja, în astă-seară, cel puţin un gentleman lipsit de noroc.

Lazarus mai aşteptă un moment după ce vocile lor se stinseră în noapte şi apoi îşi continuă drumul.

Zece minute mai târziu era în faţa uşii de la bucătăria lui Temperance. Ora era târzie. Ezită o clipă, străduindu-se să asculte dacă din interior venea vreun zgomot. Cum nu se auzea nimic, îşi desfăcu bastonul şi îşi scoase spada. Introduse lama în crăpătura dintre uşă şi cadrul ei. O manevră dibace şi drugul era ridicat.

Deschise uşa încet se strecură înăuntru, punând apoi drugul la loc. Jarul focului din bucătărie era adunat şi mocnea ca pentru noapte. Poate că Temperance se dusese deja la culcare. S-ar fi putut strecura la etaj, dar habar nu avea care era camera ei. Riscul de a alerta toată casa era prea mare. În plus, pe masă se afla un ceainic, alături de o ceaşcă mică şi amărâtă din cositor. Poate că avea de gând să se întoarcă aici să bea un ceai în miez de noapte.

Lazarus intră în salonaşul ei, aşa cum făcuse în prima noapte când o întâlnise. Grătarul din cămin era rece şi el se apucă să aprindă focul, revenind rapid în bucătărie ca să ia ceva jar. Apoi se aşeză şi aşteptă, ca un flăcău bolnav de iubire. Râse uşor în barbă. Nu asta era el oare? Un pretendent aşteptând cu speranţa chinuitoare că doamna lui îl va ferici cu prezenţa? Nici măcar nu era vorba despre amor. Pur şi simplu voia să fie cu ea. Să-i vadă expresia din ochii aceia extraordinari şi aurii. Să-i asculte vocea.

Vai, era de plâns.

Auzi foşnet în bucătărie şi îşi aplecă fruntea, închizând ochii şi ascultând. Oare ea era? Îşi închipui că da, văzând-o cu ochii minţii cum ia ceainicul de la foc şi toarnă apa peste frunzele de ceai. Rămase nemişcat şi o chemă în tăcere, trupul lui întreg tânjind după ea.

Uşa scârţâi şi el deschise ochii. O văzu uitându-se la el. Îi zâmbi ca un neghiob, fără să se poată abţine.

– O! exclamă ea perplexă. Ce faci aici?

– Am venit să te văd. Mi-e teamă că astă-seară trebuie să merg în St. Giles şi am nevoie să vii cu mine.

Temperance se uită la el o clipă şi apoi se întoarse în bucătărie. O urmă şi o găsi deja cu pelerina pusă.

– De ce ai nevoie de mine?

– Pentru că am de gând să mă întorc la taverna Maicii Panseluţă.

– De ce? îl întrebă încruntată, privindu-l pe deasupra legăturii mantiei. Am fost de două ori acolo; cu siguranţă am aflat tot ce se putea, nu?

– Aşa se pare, răspunse, trecând un deget peste masa de bucătărie tocită. Doar că am fost să-l cunosc pe unul dintre amanţii lui Marie. El mi-a spus că a întâlnit-o pe Marie la taverna Maicii Panseluţă.

– Poftim? zise holbându-se la el. Dar Maica Panseluţă s-a purtat ca şi cum nu ar fi cunoscut-o vreodată pe Marie.

– Poate că nici n-a cunoscut-o, strânse el din umeri. Totuşi, mi se pare foarte ciudat ca Marie să fi fost clienta tavernei. Marie se ocupa de bărbaţi. Dacă m-ai fi întrebat înainte, aş fi zis că nici moartă nu o prindeai într-un loc precum spelunca Maicii Panseluţă.

– E foarte ciudat, rosti Temperance.

Apoi se duse la capătul scărilor şi strigă încet:

– Mary Whitsun.

De deasupra se auzi o bufnitură şi lipăitul unor picioruşe.

– Apoi mai este şi Martha Swan, adăugă el.

Temperance îl privi întrebător.

Lazarus îi zâmbi straniu.

– Ştiu că sună nebuneşte, dar gândeşte-te. De ce am fost atacaţi acasă la Martha Swan?

Ea ridică din umeri.

– Ca să ne împiedice să stăm de vorbă cu ea.

– Dar era deja moartă.

Temperance îşi încreţi fruntea, dar tocmai atunci apăru Mary Whitsun, în cămaşă de noapte.

– Da, doamnă?

Fata privea nesigură când la Temperance, când la el.

– Te rog să încui uşa după mine şi să pui drugul, îi spuse Temperance. Şi pe urmă să te duci înapoi la culcare.

Mary încuviinţă din cap şi, după o clipă, erau deja în stradă.

O rafală de vânt prinse poala pelerinei lui Temperance şi o umflă în jurul ei.

– Dacă nu ca să ne împiedice să vorbim cu Martha Swan, atunci de ce ne-au atacat?

– Nu știu.

Lord Caire grăbi pasul, având grijă să o țină aproape de el.

– Poate că ne-a văzut cineva la Maica Panseluță. Cineva care nu dorea să facem cercetări. Poate că Marie a cunoscut acea persoană, oricine ar fi ea, la tavernă.

Temperance îi aruncă o privire sceptică.

– Sau poate că toate nu sunt decât simple coincidențe.

Parcurseră restul drumului în tăcere. Lazarus era al naibii de conștient de căldura emanată de Temperance alături de el, de vulnerabilitatea ei. Poate că nu ar fi trebuit să o ia cu el, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigur. Răspunsul se afla cumva la taverna Maicii Panseluță. Iar Temperance era cheia cu care îi putea face pe cei de acolo să vorbească.

După cincisprezece minute intrau în încăperea dubioasă și, la prima vedere, cârciuma părea la fel ca în celelalte două ocazii când fuseseră acolo. Era aglomerată și încinsă, căminul nu trăgea bine și fumul stătea aninat de căpriorii înnegriți. Lazarus începu să-și facă loc ca să ajungă în spatele salonului, spre odăile Maicii Panseluță.

Temperance îl prinse de braț și îl opri. Se aplecă spre ea și aceasta îi murmură la ureche:

– Ceva nu e în regulă. E prea multă liniște.

Lazarus își înălță capul și își dădu seama că avea dreptate. De la masa marinarilor din colț nu se auzeau cântece de beți, nu erau certuri și scandaluri gălăgioase între restul celor prezenți. De fapt, clienții stăteau toți strânși unii în alții. Nici unul nu îl privea în ochi.

Lazarus se uită la Temperance.

– Ce s-a întâmplat?

Femeia clătină din cap cu o privire nedumerită în ochii cu paiete aurii.

– Nu știu.

Fata cu un singur ochi, care servea, apăru de după perdeaua ce ascundea holul din spate. Înainte ca perdeaua să cadă la loc, Lazarus reuși să numere trei bărbați care stăteau pe hol. Ce o făcuse pe Maica Panseluță să-și tripleze paza? Fata ținea capul în jos și fața îi era brăzdată de lacrimi. Când îi zări, își îndesă capul între umeri și o luă rușinată într-o parte.

Temperance se grăbi să o prindă fără să mai aștepte vreun îndemn de la Lazarus. Acesta o urmări în timp ce ea părea să se roage de fată, urmând-o când clătină din cap și se îndepărtă. Temperance puse mâna pe brațul fetei și aceasta se scutură să scape, rostind ceva tăios. Brusc, Temperance se îndreptă de umeri, cu ochii deschiși larg.

Lazarus ajunse lângă ea într-o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu aici, clătină ea din cap.

Îl conduse afară din tavernă, privind speriată împrejur. El o trase mai aproape, sub pelerina lui, înfășurându-și brațele în jurul ei.

– Spune-mi.

Se uită la el, cu chipul ei oval palid în întunericul nopții.

– Nici măcar n-a vrut să discute despre Marie. A mai avut loc o crimă… o prostituată. A fost găsită legată de pat și cu pântecele… suspină, incapabilă să mai termine fraza.

– Șșșt.

Lui Lazarus îi bătea cu putere inima, simțurile toate erau în alertă, atente la fiecare mișcare, cât de mică, la fiecare sunet din apropierea lor.

– Trebuie să te duc înapoi acasă.

Temperance se agăță de el.

– Se zvonește că a fost Fantoma din St. Giles.

– Poftim?

– Unii cred despre el că e un duh, alții consideră că este vorba despre un bărbat în carne și oase, dar, în orice caz, se crede că el este ucigașul.

– De ce? întrebă el clătinând din cap și pornind mai departe.

– Nu se știe. Se speculează că urmărește să se răzbune cumva, că a fost trimis să-i pedepsească pe păcătoși sau că pur și simplu îi place să ucidă, continuă Temperance, înfiorându-se. Dar nu are logică, nu-i așa? Dacă el e ucigașul, dacă voia să murim, nu ți s-ar fi alăturat când te apărai de atacatorii aceia.

– Nu, murmură el, nu are sens.

Mai dură încă zece minute înainte să ajungă iar la ușa orfelinatului, și Lazarus nu fusese niciodată mai fericit să vadă clădirea. Când ea descuie ușa, o urmă înăuntru, în bucătărie.

O privi cum umple ceainicul și îl atârnă deasupra vetrei, înainte de a aține focul domol.

– Ce dovadă există că fantoma este asasinul? Fata de la bar ți-a spus?

Temperance îi aruncă o privire perplexă, în timp ce așeza pe masă cele necesare ceaiului.

– Nu părea să știe. N-a făcut decât să repete ceea ce spune toată lumea.

– Hmm, zise el, bătând darabana cu degetele pe masa de bucătărie. Atunci mă întreb dacă nu cumva cineva împrăștie aceste zvonuri.

– Dar cine?

Lazarus clătină din cap.

– În orice caz, nu te mai pot lua cu mine în St. Giles. Nu atât timp cât acest asasin umblă liber.

Temperance înclină din cap în tăcere și ridică din sprâncene când el își exprimă decizia. Era ea oare atât de docilă față de ordinele lui sau mai târziu avea să nu i se mai supună? Gândul îl neliniști – că nu avea nici o putere reală asupra acestei femei. Ea putea să facă așa cum poftea, indiferent ce gândea el sau cât de îngrijorat era.

Apa începu să fiarbă după un timp, și Temperance își umplu ceainicul. O urmă în micul salon și se lăsă pe vine ca să facă iar focul acolo, iar ea se așeză pe scaun. Apoi se întinse și el în fotoliu și privi, ridicol de mulțumit, cum ea își toarnă o ceașcă de ceai și adaugă zahăr. Își dădu seama că nu l-ar fi deranjat să-și petreacă astfel fiecare seară, pentru tot restul vieții lui, urmărind-o cum ia prima sorbitură de ceai fierbinte, gândindu-se la felul cum își închidea ochii pe jumătate, relaxată.

– Ce mai face sora ta? o întrebă după o vreme.

Temperance ridică repede ochii, poate surprinsă, și asta îl enervă.

Ridică din sprâncene și continuă:

– Silence, cred? Și-a revenit după confruntarea cu O'Connor?

– Nu știu, oftă ea. N-am mai primit nici un fel de vești de la ea. Winter nu vrea să discute cu mine. Își vede pur și simplu de muncă, fără să discute nimic. Concord este de-a dreptul furios… sau

poate că e mai potrivit să spun „dezaprobator”.

– Și copiii? întrebă el. Cum o duc?

Ea își ținea ceașca între palmele făcute căuș.

– În general, par să fie la fel ca de obicei. Totuși, Mary Whitsun mă urmează peste tot prin orfelinat, ca o umbră, de parcă s-ar teme că am să dispar dacă mă pierde din ochi.

Lazarus dădu din cap, neștiind ce ar trebui să spună despre toate astea. Experiențele lui în materie de familii – sau, mai bine spus, de sentimente – erau jalnic de inadecvate.

Temperance inspiră profund.

– Și tu? Ce-ți face umărul?

– E aproape ca nou.

Ea rămase tăcută câteva clipe, apoi întrebă calm:

– De ce crezi că Marie nu ți-a spus niciodată despre fratele ei?

– Poate pentru că nu am întrebat-o niciodată despre familia ei, răspunse el, ridicând din umeri. Adevărul este că nu vorbeam aproape deloc. Nu era nevoie de așa ceva în relația noastră.

– Deci, când te întâlneai cu ea, pur și simplu vă…

– Ne regulam. Da, răspunse, urmărind-o și așteptând să-i vadă repulsia. Nu voiam și nu aveam nevoie de nimic altceva de la ea.

– Și de la mine? șopti ea.

Lazarus inspiră.

– De la tine vreau mult, mult mai mult.

Capitolul 15

În ziua aceea Meg stătu singură, singurică în temnița ei mică, pentru că nimeni nu veni să o vadă. Își făcu de lucru curățind celula, apoi se spălă în găleata cu apă și își pieptănă părul ei lung și auriu. Aproape că se resemnase și se pregătea să se culce când se auzi un ciocănit în ușa celulei. Intrară trei cameriste și, înainte ca ea să-și dea seama, Meg era înveșmântată într-o rochie albastru scânteietor, părul îi era împodobit cu perle și în picioare avea pantofi fini.

– Ce înseamnă toate acestea?! exclamă ea, uluită.

Camerista făcu o reverență și răspunse:

– Astă-seară vei cina cu regele însuși…

din *Regele Inimă Ferecată*

Temperance îl privea pe bărbatul acesta, o creatură exotică dintr-o lume străină ei, care spunea că vrea mai mult de la ea. Cât de mult? Ar fi vrut să-l întrebe, dar îi era teamă de răspuns.

Așa că, în loc de asta, se mulțumi să pună jos ceașca.

– Foarte bine.

Lazarus încuviință, privind la flăcările din cămin. Părea mulțumit de pactul lor, oricare era acesta, dar ea simțea cum fierbințeala i se întinde în pântece. Și ea voia mai mult.

– Nu mi-ai spus despre familia ta.

El scutură din cap, iritat.

– Nu este adevărat. Ți-am povestit despre sora mea, despre mama.

– Dar nu și despre tatăl tău, zise ea cu voce scăzută.

Nici ea nu știa de unde îi venise această nevoie subită de a-i cunoaște toate secretele. Poate din pricina gândului că un asasin pândea pe străzile din St. Giles. Poate că era subtila atingere a morții. Tot ce știa era că voia să-l cunoască, să-l cunoască pe bărbatul acesta pe care îl primise în trupul ei.

Caire deveni rigid.

– Tata era un aristocrat. Nu mai este nimic altceva de spus despre el.

Temperance înclină capul, privindu-l. El își ațintise din nou ochii spre foc și, în mod evident, erau mult mai multe de spus.

– Cum arăta?

Tresări și se uită la ea.

– Era… un bărbat solid.

– Mai înalt decât tine? îl întrebă.

– Da, răspunse, apoi se încruntă. Nu, nu este adevărat. Când m-am întors de la Oxford eram deja mai înalt ca el. Doar că el părea… mai masiv.

– De ce?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, zise el brusc.

– Dar tu vrei mai mult de la mine, zise ea. N-ar trebui ca și eu, la rândul meu, să vreau mai mult de la tine?

El îi zâmbi strâmb.

– Greu te mai laşi, doamnă Dews. Ce vrei să ştii despre mine?

– Poate că vreau să ştiu totul, răspunse ea îndrăzneţ.

– O, poate cineva să ştie totul despre o altă persoană?

– Probabil că nu, zise ea şi se ridică.

Lazarus rămase nemişcat, urmărind-o cum face doi paşi şi se aşază în faţa lui, în picioare.

– Probabil că rămânem doar nişte indivizi separaţi şi singuri, toată viaţa noastră, murmură ea, aşezându-se pe genunchiul lui întins. Îi atinse capetele lavalierei şi începu să o desfacă. Nu putem niciodată să-l cunoaştem cu adevărat pe celălalt. Nu asta vrei să spun?

El îşi drese glasul.

– Nu m-am gândit la asta, de fapt.

– Sigur că te-ai gândit, îl luă ea uşor în râs. Eşti un gentleman intelectual, şi unul foarte cinic. Cred că îţi petreci un timp nemăsurat reflectând asupra lumii şi la cât de îngrozitor de singur eşti tu în ea.

Caire înghiţi, şi mărul lui Adam se mişcă sub degetele ei.

– Nu-i aşa că sunt?

– Poate că da, răspunse ea şi îi aruncă o privire, apoi se concentră să-i desfacă legătura de la gât. Nu ăsta este motivul pentru care le legi?

– Pe cine?

– Nţ. Nu mi-am închipuit niciodată că eşti un laş, Lazarus.

El oftă şi închise ochii.

– Poate. Nu ştiu.

Temperance începu să-i desfacă nasturii de la vestă.

– Nu ştii de ce le legi sau nu vrei să recunoşti că o faci?

– Cât de neînduplecată eşti, doamnă, zise el şi vocea avea o tentă uşor ameninţătoare.

– Da, zise ea înclinând din cap, cu ochii la ceea ce făcea. Dar cred că altfel nu voi putea obţine niciodată un răspuns de la tine. Apropierea lor îţi provoacă durere? Gândul că eşti aşa de diferit de ele – de toată lumea – îţi provoacă angoasa pe care o simţi atunci când te atinge cineva?

– Mă îngrozeşte cât de perspicace eşti, zise şi o ajută să-i scoată vesta. Nu ştiu de ce simt durere.

– Durerea este fizică sau mentală?

– Ambele.

Ea încuviinţă şi începu să-i descheie cămaşa. Îi simţea căldura pielii şi umbra părului negru de pe piept prin cămaşa străvezie de pânză fină. Îşi simţi o tresărire în vintre.

– Atunci poate că le legi ca să nu-ţi provoace durere.

– Poate.

– Sau, zise ea iar, ridicând privirea ca să i-o întâlnească pe a lui, poate că le legi ca să nu fii nevoit să le recunoşti umanitatea.

Lazarus ridică o sprânceană.

– Oare asta nu face din mine un diavol?

– Aşa să fie? întrebă ea în şoaptă.

El îşi feri ochii de ea.

– Ți-e teamă de privirea lor? De aceea le legi la ochi? Ca să nu le vezi privirea?

– Poate că nu vreau ca ele să-mi vadă mie privirea.

– De ce?

– Poate că nu vreau să vadă miezul negru din sufletul meu.

Temperance privi o clipă la ochii lui uluitor de albaştri şi el o lăsă, ca şi cum i-ar fi spus ceva, în tăcere.

Apoi ea îşi feri privirea.

– Pe mine nu mă legi.

Simţea cum pulsul i se accelerează. Voia să-i scoată cămaşa, dar, pe de altă parte, nu voia să-i provoace durere. Îşi plimbă mâinile peste pânză, simţindu-i dedesubt muşchii încinşi. Avea un piept frumos, larg şi fin, umerii bombaţi continuând lin cu ghemul de muşchi de pe braţe.

– Nu, nu te leg.

– Pentru că însemn mai mult decât celelalte sau mai puţin?

– Mai mult. Absolut clar.

Temperance încuviinţă, privindu-şi mâinile puse pe el. Gândul că însemna ceva pentru el îi aduse lacrimi în ochi.

– Dar eu însemn mai mult pentru tine? întrebă el încet.

Sigur că însemna. Dar ea lăsă deoparte întrebarea. Pe ea o interesau punctele lui vulnerabile, nu ale ei.

– Te doare? Dacă te ating prin pânză?

– Nu.

Se aplecă peste el şi îl sărută uşor pe umăr.

– Mă bucur.

– Eu răspund la întrebările tale, dar tu nu-mi răspunzi mie.

– Nu pot, zise ea clătinând din cap. Încă nu. Nu mă forţa.

– Ce…

Întrebarea îi fu însă retezată, pentru că ea se aplecă din nou să-i guste uşor un sfârc, prin cămaşă. Lazarus rămase fără suflare.

– Într-o bună zi tot o să trebuiască să aflu.

– Poate.

Îşi plimba limba în jurul sfârcului. Pânza udă era aproape transparentă şi prin ea se vedea maroniul mamelonului. Temperance zâmbi.

– Ah, Temperance.

– Nu mă presa.

Îi întinse bine cămaşa peste piept, ca să-l vadă mai bine. Sfârcul făcea o mică ridicătură.

– Aşa cum mă presezi tu pe mine?

– Te presez?

– Fără doar şi poate.

Îl trase de o şuviţă de păr, drept dojană.

Lazarus gemu.

– Te-ai întrebat de ce simţi nevoia să mă presezi?

– Nu, răspunse ea, plimbându-şi mâinile în jos, până la abdomenul lui. Îl simţi sub palme fierbinte şi tare.

– Poate că ar trebui.

– Hmm?

Pentru o clipă, atenţia îi fusese distrasă de betelia pantalonilor lui şi de ce se afla sub ei.

– Temperance…

– Nu.

Alunecă din poala lui în genunchi şi îi desfăcu prohabul.

– Acum simţi durerea?

– Hmm? murmură el.

Părea subjugat de vederea degetelor ei care se ocupau să-i descheie pantalonii. Dedesubt, erecţia pe care o avea întindea materialul. Temperance avea gura uscată, anticipând ceea ce urma să vadă.

Dar nu avea de gând să-l lase să scape aşa de uşor.

– Lazarus? Te doare când te ating?

– Dacă da, e o durere minunată.

– Bine, zise ea şi îi descheie complet pantalonii; mădularul întindea pânza lenjeriei intime. Lazarus…

– Da? răspunse el. Ah…

Îşi vârî mâna sub lenjerie şi-şi strânse degetele în jurul mădularului său. Îl privi printre gene.

– N-ai vrea uneori să mă legi şi pe mine?

Lazarus clipi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o năuceală, cu ochii din ce în ce mai vigilenţi.

– Nu. Sigur că nu!

– Ei, acum cine minte? murmură ea, strângând uşor, încercându-i tăria. Te doare dacă o scot şi o ating?

Lazarus inspiră profund.

– Cred că pot suporta.

– Poţi oare?

– Te rog.

Implorarea lui apăsată o convinse. Cu grijă, delicat, trase şi-i împinse materialul în jos. Apoi nu făcu decât să privească.

Era cu adevărat magnific, aşa cum stătea în fotoliul uzat, cu picioarele desfăcute şi mădularul într-o erecţie enormă. Faptul că încă era îmbrăcat, cu cămaşă, pantaloni, ciorapi şi pantofi, făcea ca imaginea părului pubian, negru, şi a mădularului rumen să fie şi mai excitantă. Era ceva şocant de intim. Părea un rege, arogant şi sigur pe puterile lui.

– Îmi place să te privesc, zise ea.

– Adevărat? şopti Lazarus, cu o voce profundă, masculină şi vibrantă.

Se uită la el şi, în acelaşi timp, îşi înfăşură palma în jurul mădularului.

– Eşti sigur că nu m-ai vrea răstignită pe patul tău? Lipsită de orice putere, deznădăjduită, la cheremul tău?

Ochii lui erau pe jumătate închişi, obrajii i se îmbujoraseră, stăpânit de o puternică dorinţă sexuală.

– Eu… Eu… poate.

– Poate? murmură ea, atentă din nou la ceea ce ținea în mâini.

Într-adevăr, interesul ei pentru acel joc pălise.

– Nu te-am văzut până acum să fii nesigur de nevoile tale. De ceea ce-ți dorești.

Strânse cu grijă mâna, simțindu-i catifelarea pielii, duritatea de fier de sub ea.

Lazarus suspină, arcuindu-și șoldurile, astfel că membrul i se înfipse și mai tare în palmă.

– La naiba! Pune-l în gură!

Puțin șocată, Temperance își mușcă buza. Nu mai făcuse niciodată până acum așa ceva. Bătu ușor cu degetul peste vârful mădularului, acolo unde, dintr-o fantă mică picura un lichid. Oare ce gust ar fi avut lichidul acela în gura ei?

– Temperance, zise el, cu o voce care în camera tăcută răsună profund și limpede.

Ezitând, ea își înclină capul și scoase limba. Apoi linse. Strâmbă din nas. Gustul era sărat și cu aromă de mosc, nu în mod neplăcut, dar nici așa cum se așteptase.

În plus, îl auzi cum geme.

– Te rog.

Ah, ce senzație, să-l audă cum o imploră. Exista în ea ceva, ceva josnic și rău care primi cu poftă acea implorare din vocea lui. Deschise gura și cuprinse vârful mădularului între buze.

Supse.

Șoldurile lui se smuciră înainte, îndesându-i mădularul și mai adânc în gură. El își ridică mâinile, mângâind-o pe cap. Îl simțea cum îi scoate din păr agrafele, cum își înfășoară mâinile în buclele ei și o trage ușor de păr. Nici măcar nu era sigură că e conștient de ce face. Se lăsă puțin pe spate, lăsând mădularul să-i scape din gură, ca să se poată uita la el.

Lazarus o privea. Imaginea o făcu să se umezească brusc. Își lipi limba de mădularul lui și, cu privirea fixată într-a lui, începu să-i lingă vârful, de jur împrejur.

– Dumnezeule!

Chipul lui Lazarus era încordat, mușchii brațelor, umflați.

– Mai mult.

Și ea făcu întocmai, înghițind din el cât de mult putu, cu ochii încă la el, chiar și când șoldurile lui începură să se miște sub ea. Lazarus stătea cu gura deschisă, răsuflând greu, cu obrajii crispați și fața roșie.

– Vrei asta? șopti el. Oprește-te dacă nu mai suporți.

Temperance nu putea să vorbească, dar voia să vadă asta. Voia să-l ducă până la finalul inevitabil. Îl privea în timp ce îi simțea membrul umflându-i-se în gură. Privea cum i se i se dezgolesc dinții.

– Ah, Dumnezeule!

Ea simți în gură ceva cald și sărat. Simți cum lacrimile îi umplu ochii în timp ce el se mișca spasmodic și neajutorat. Era mare și puternic, dar ea reușise să-l aducă până la acest punct.

Continuă să-l guste, pe măsură ce membrul lui se înmuia, și îl simți tandru și oarecum pierdut.

– Vino aici, îi dictă el și o trase spre el, cuprinzând-o în brațe.

Îi cuibări capul sub bărbia lui și rămaseră astfel câteva clipe lungi, în timp ce el o mângâia pe cap. Apoi începu să-i ridice fustele. Fără o vorbă, fără să se oprească, îi dezveli părțile intime până ce ea rămase deasupra lui, cu fustele adunate în jurul taliei.

Lazarus coborî privirea și Temperance o urmări. Cârlionții de păr negru făceau un contrast șocant cu albeața pielii ei. Nu era obișnuită cu asta, ca un bărbat să o studieze în lumina focului, și începu să-și tragă în jos poalele, ca să-și acopere nuditatea.

– N-o face, zise el și îi opri mâna, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei. Vreau să te văd.

Ea scutură din cap, dar mișcarea era fără vlagă.

Lazarus își duse mâna acolo unde coapsele i se întâlneau și ea își întoarse capul, îngropându-și fața în umărul lui. Simțea cum o mângâie, apăsându-i ușor cârlionții.

– Desfă-ți picioarele, zise el calm.

Ea se supuse, înghițind în sec, așteptându-i atingerea.

Când sosi, aceasta era așa de gingașă, încât abia dacă își dădu seama de ea. El îi atinse în treacăt interiorul coapselor, urcând până aproape de locul unde miezul ei îl aștepta. Dar apoi ocoli locul și începu să o mângâie mai sus, în jurul dâmbului, abia atingându-i marginile părului.

– Uită-te, zise el.

Ea clătină din cap.

– Nu pot.

– Ba poți.

Temperance inspiră și își săltă capul.

Mâna lui mare era așezată peste dâmbul plăcerii ei, cu degetele răsfirate posesiv.

– Dacă-ți întorci privirea mă opresc, murmură el.

Ea înghiți în sec, urmărindu-i degetele cum alunecă încet în jos, spre pliuri. I le desfăcu, scoțându-i la iveală rozul și fluidul stânjenitor dinăuntru.

– Așa de moale, zise el, trecându-și degetul mijlociu printre pliurile ei.

Acum ea gâfâia, privindu-l cum îi încercuiește miezul. Ușor, îi atinse repetat mugurele.

– Îți place asta? șopti el.

Ea ar fi vrut să clatine din cap, să-și întoarcă privirea, dar dacă ar fi făcut-o el s-ar fi oprit, și doar gândul acesta era destul ca să o facă să creadă că va muri.

– Temperance, șopti el, pe un ton profund și intim, spune-mi dacă îți place asta.

Apăsă delicat, nu suficient de tare.

– Temperance?

– Mai tare, gâfâi ea.

– Poftim?

Ea înghiți în sec.

– Mai tare. Atinge-mă mai tare.

– Așa? întrebă din nou, apăsând iar.

Ah, ce extaz splendid! Șoldurile ei se ridicară singure. Ea dădu din cap spasmodic.

O mângâia cu mișcări circulare, apăsând exact atât cât trebuie.

– Acum, uită-te. Ține-ți ochii deschiși și ațintiți pe mâna mea sau mă opresc. Mă înțelegi?

Ea încuviință iar, fermecată de degetul lui, din ce în ce mai umedă. O satisfăcea acolo, în liniștea salonului ei, singurele sunete care se auzeau fiind respirațiile sacadate și micile sunete făcute de mâna lui pe pielea ei. El mângâia din ce în ce mai repede, până când pleoapele ei deveniră într-atât de grele, încât lupta să le țină deschise era de-a dreptul herculeană. Luase foc, din miezul ei radia căldură și

dulce plăcere.

Apoi, brusc, el îşi răsuci mâna.

Temperance căscă ochii mari, privindu-l cum îi introduce adânc două degete înăuntru, şi rămase fără răsuflare, din pricina senzaţiei şi a imaginii. În acelaşi timp, o apăsă cu degetul mare şi ea se pierdu cu firea. Focul i se răspândea prin măruntaie, capul îi căzuse pe spate şi vederea i se înceţoşase, chiar dacă încă îl urmărea cum îi mângâie carnea. Sfinte Dumnezeule, nu se simţise niciodată atât de nerușinată! Tremura în braţele lui, cu picioarele îndoite, iar el continua să-şi îndese degetele în ea, desfăcându-le unul de altul, răsucindu-le înăuntrul ei.

Cu cealaltă mână, Lazarus îi întoarse capul şi începu să o sărute. Gura lui era deschisă şi umedă, iar degetele abile îşi încetiniseră mişcările.

– Temperance, suspină el cu gura încă lipită de a ei. Te vreau. Te vreau chiar acum.

O săltă în sus, cu picioarele în jurul lui, aşezând-o ca pe o păpuşă din cârpe pentru propria lui plăcere, pentru că ea cu siguranţă nu mai era în stare să se mişte.

Se ridică, ţinând-o bine, şi inversă poziţiile, aşezând-o pe ea cu spatele pe fotoliul mare, cu fesele chiar la marginea acestuia, şi picioarele sprijinite de podea. Se ghemui în faţa ei şi Temperance îi observă erecţia imensă.

Cu gura deschisă şi gâfâind, îşi aşeză mădularul chiar în dreptul deschizăturii ei, şi Temperance îl urmări cum o pătrunde. Îşi lăsă capul pe spate, de parcă ar fi suferit o durere insuportabilă. Ca şi cum era gata să-şi dea duhul.

– Ah, Doamne! gâfâi el. Nu pot… Nu pot…

Începu să se împingă în ea, înghesuind-o în fotoliu, ţinându-i picioarele lipite de pieptul lui, astfel ca ea să nu aibă nici un avantaj, nici un mijloc de a se apăra de asaltul lui.

Nu că şi-ar fi dorit să se apere.

Senzaţia pe care o avea când el o umplea în mod repetat, imediat după ce ea se eliberase în mâna lui, o făcu din nou să simtă cum o cuprinde căldura. Simţi plăcerea, invadând-o cu val după val de plăcere, copleşindu-i simţurile. Nu-şi dădea decât vag seama că el se îndreptase de spate, în genunchi, încă încleştat în ea, şi o adusese cu fesele complet în afara scaunului, în timp ce se împlânta adânc în ea. O ţinu aşa, în vreme ce îşi elibera sămânţa în ea.

Se aplecă înainte, reuşind cumva să o aşeze jos, cu grijă. Îi desfăcu picioarele de pe umerii lui şi apoi îşi aşeză capul lângă al ei, în fotoliu.

– Temperance, murmură el, masiv, greu şi îndestulat de ea. Temperance.

Ea privea în tavanul micului salon şi ştia că va trebui să găsească acele vorbe cu care să-i spună ce însemna el pentru ea. Ştia că îl va pierde dacă nu lăsa acele cuvinte să-i zboare de pe buze, oricât de dureros şi de greu ar fi fost pentru ea. Se afla la o răscruce şi, dacă nu lua o hotărâre, avea să piardă totul. Mâine. Mâine va găsi un mijloc.

În seara asta doar închise ochii.

Temperance se trezi devreme a doua zi şi rămase cu ochii aţintiţi în tavanul singuraticei ei odăiţe de dormit. Nu voia să se scoale din pat. Dormitorul ei se afla sus, sub acoperiş. La etajul acela, în clădirea orfelinatului nu erau decât trei odăi: a ei, a lui Winter şi cea în care dormea Nell când nu supraveghea camera copiilor în timpul nopţii. Odăile erau înghesuite, cu tavanele joase şi înclinate. Când ploua, printr-un colţ al camerei ei picura apa. Iarna era groaznic de frig, iar vara era insuportabil

de cald.

Sfinte Dumnezeule, uneori și-ar fi dorit să poată pur și simplu fugi. Poate că de aceea se complăcea în acele periculoase interludii cu Caire, riscând nu doar o sarcină și un copil bastard, ci însuși sufletul ei. El reprezenta o tentație în fața căreia părea să fie lipsită de apărare. Poate că după toți acești ani în care se luptase cu propria natură, ajunsese la un punct de compromis. Poate că lupta nu putea să fie niciodată câștigată. Poate că…

Din camera de alături, a lui Winter, se auzi o bufnitură. Temperance se încruntă și începu să se îmbrace.

Alături se auzi cum ceva se prăbușește.

Alergă afară din odaia ei. Ușa lui Winter era închisă, desigur, așa că bătu în ea.

– Frate?

Nici un răspuns.

Ciocăni mai tare și, când tot nu se auzi vreun sunet dinăuntru, își făcu mâna pumn și începu să bată în ea.

– Winter, ești bine?

Încercă mânerul, dar ușa era încuiată. Dormitorul lui era singura încăpere din casă unde Winter putea să găsească puțină intimitate. Temperance tocmai începuse să se întrebe cum ar fi putut să spargă ușa, când, deodată, aceasta se deschise.

– Totul e în ordine.

Winter stătea în prag, dar în ciuda vorbelor lui liniștitoare, în mod vădit nimic nu era în ordine. Pe fața lui palidă curgeau șiroaie de sânge, de la o rană din frunte, și el se clătina pe picioare.

Temperance îl cuprinse cu brațul pe după mijloc, să-l țină ca să nu cadă.

– Ce-ai pățit?

Winter își duse mâna la față și tresări văzând sângele de pe degete.

– Cred… cred că am căzut.

Tonul lui ezitant o alarmă și mai tare.

– Nu știi sigur?

– Nu prea pot… zise el rar, privind în jurul odăiței lui ce părea o chilie de mică. Poate că ar trebui să mă așez.

Temperance îl ajută să se așeze pe pat – nu era loc nici măcar pentru un scaun –, apoi rămase în picioare lângă el, neliniștită.

– Ești bolnav? Când ai mâncat ultima oară?

Încercă să-i pună mâna pe frunte, dar, cu o iritare care nu-i era caracteristică, el i-o dădu deoparte.

– Nu am absolut nimic. Doar că am…

– Ai căzut și nu-ți amintești de ce? zise ea exasperată. Ce-ai mâncat aseară la cină?

Winter își încreți fruntea.

– Ăăă…

– Of, Winter! Ai mâncat ceva?

– Poate niște supă, zise el, ferindu-și privirea.

Temperance oftă. Winter nu învățase să mintă convingător.

– Rămâi aici și îți aduc eu micul dejun și niște bandaje.

– Dar școala, spuse el agitat. Trebuie să o deschid.

– Ba nu, răspunse ea, împingându-l înapoi în pat, pentru că încercase să se ridice iar. Școala poate să stea închisă o zi.

– Dar o să pierdem taxele.

Temperance îl privi fix. Era adevărat. Dacă școala nu funcționa, atunci elevii nu mai plăteau taxele pentru ziua aceea.

– Cu siguranță că ne putem permite să închidem școala o zi, nu-i așa?

Winter clătină din cap, aproape la fel de palid la față precum perna pe care stătea.

– Am cheltuit aproape toți banii pe care ni i-a dat Lord Caire.

– Poftim? întrebă ea, șocată.

– Aveam datorii la măcelar și la brutar, șopti el, și nu-l mai plătisem pe cizmar, pentru încălțările băieților, din noiembrie trecut.

Temperance se uită împrejurul cămăruței, dar nu mai era nimeni acolo care să hotărască în locul ei.

– O se ne descurcăm. Doar te rog să nu încerci să te ridici din pat. Îmi promiți, Winter?

– Da, încuviință el din nou, dând din cap, și când ea părăsi odaia, ochii lui erau într-adevăr închiși.

Doamne sfinte, știa ea că sunt strâmtorați cu banii, dar nu avusese habar cât de jos decăzuseră. Temperance se grăbi să coboare scările, încercând să-și ordoneze prioritățile, dar revenea mereu la faptul că Winter era bolnav și că ea pur și simplu nu era în stare să conducă orfelinatul fără el.

Păși în bucătăria mare și veche, cu mintea zbuciumată, dar încremeni când văzu cine era acolo.

Polly stătea alături de Nell și chipurile amândurora erau speriate. Mary Whitsun stătea ghemuită într-un colț, cu fața albă ca varul. Polly ținea în brațe o boccea nemișcată.

– Ce este? șopti Temperance.

– Îmi pare rău, zise Polly. Sugea bine și apoi, noaptea trecută…

Dădu deoparte un colț de pătură. Mary Hope stătea acolo, cu fețișoara roșie și lucind de transpirație.

Polly ridică privirea, albă la față.

– Are scarlatină.

Capitolul 16

În seara aceea Meg fu condusă într-o sală de mese somptuoasă. Acolo era pregătit un festin, dar singurul aşezat la masă era regele, având lângă el micuţa lui pasăre albastră, în colivia ei de aur.

Regele dădu afară străjerii şi făcu semn spre un scaun din dreapta lui.

– Vino şi stai lângă mine, Meg.

Fata se aşeză cu grijă, ca să nu-şi strice minunata rochie.

– Ei, Meg, zise Regele Inimă Ferecată, în timp ce lua un taler de aur pe care aşeza carne şi fructe glasate. Am o întrebare pentru tine.

– Care este aceea, Maiestatea Voastră?

Regele aşează dinaintea ei talerul pe care îl umpluse cu mâinile lui.

– Vreau să ştiu ce e dragostea…

din *Regele Inimă Ferecată*

– Cred că esenţa mai deschisă, zise Lazarus în după-amiaza aceea, foarte devreme pentru el. Cu intarsiile de fildeş.

El şi domnul Kirk, fabricantul de piane, erau împreună în biroul lui Lazarus. Domnul Kirk adusese vreo şase mostre diferite de lemn, fiecare dintre ele bogat ornamentate. Lazarus îşi trecu mâna peste placa aleasă. Era feminină, fără să fie prea ornamentată.

Aşa cum era şi Temperance.

– O foarte bună alegere, milord, zise domnul Kirk, strângându-şi mostrele într-o casetă special concepută pentru ele. Cred că avem ceva aproape terminat. Să vi-l trimit cam în două săptămâni?

– Nu. Este un cadou. O să vă dau eu adresa la care să-l livraţi.

– Cum doriţi, milord, mai zise Kirk, făcând o plecăciune şi ieşind din cameră cu spatele, servil.

Lazarus se lăsă pe spătarul scaunului simţind un ciudat sentiment de uşurare, aproape ca lipsa de griji. Mai făcuse daruri şi altor femei – drept plată pentru serviciile oferite –, dar niciodată nu se obosise să le aleagă chiar el. De fapt, nici nu contase vreodată, nici pentru el, nici pentru femeia cu pricina. Aceasta considera bijuteriile şi nimicurile pe care el le oferea drept o asigurare pentru momentul inevitabil când aveau să se despartă, ceva ce se putea uşor transforma în bani. Spera ca Temperance să vadă acest dar ca pe ceva permanent, ca şi cum relaţia lor ar putea într-o bună zi să devină…

Gândurile acelea visătoare fură întrerupte de uşa biroului, care se deschise din nou. Lazarus îşi ridică privirea şi, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva gândul la Temperance o făcuse să apară din senin.

Se ridică în picioare.

– Temperance. Ce faci aici?

– Am… zise, privind împrejurul biroului, năucă parcă. M-am… m-am gândit să-ţi fac o vizită.

Lazarus îşi încreţi fruntea.

– Ai păţit ceva?

– Nu, sunt bine, răspunse ea, dar buza de jos îi tremura.

De ce îl mințea?

– Nu vrei să stai jos? O să sun să ne aducă niște vin…

– Nu! exclamă ea, privindu-l fix. Nu, te rog, nu chema pe nimeni. Pur și simplu voiam să fiu cu tine.

Chipul ei era palid. Pălăria cu boruri largi pe care o ținea într-o mână îi căzu pe podea și ea se apropie de Lazarus.

– Cum ai ajuns aici?

– Am venit pe jos, zise ea, cu răsuflarea tăiată.

– Din St. Giles? se miră el, clătinând din cap. Temperance, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat…

– Nu, zise și îi cuprinse fața în mâini. Nu vreau. Nu vreau să mă gândesc la asta deocamdată. Nu vreau să mă gândesc la nimic.

Îi trase capul spre ea și îl sărută. Gura ei o apăsa disperată pe a lui, nu moale și ademenitoare, ci fierbinte și flămândă. Trupul lui reacționă ca și cum ar fi fost antrenat să o servească pe ea, și doar pe ea. Se trezi cu brațele în jurul ei, cu limba deja în gura ei. Ea scoase un sunet de satisfacție sub buzele lui, în timp ce el o înghesuia în tăblia biroului. Mâinile deja scotoceau printre fustele ei, le adunau chiar când mintea îi spunea că ușa biroului nu are încuietoare.

– La naiba!

Își smulse gura din sărutarea ei, și o luă în brațe.

O scoase repede afară din birou, trecură pe lângă majordomul uluit și urcară scările spre dormitorul lui. Când lovi ușa cu piciorul, ca să o deschidă, dădu peste Small, care era înăuntru.

– Afară! zise Lazarus cu o voce pe care nici el nu și-o mai recunoștea.

Valetul dispăru în tăcere.

Lazarus o întinse pe Temperance pe pat, apoi începu să se urce lângă ea.

– Nu, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El încremeni, cu ochii la ea.

– Vreau… zise și își trecu limba peste buze. Vreau să o facem în felul tău.

În ciuda cuvintelor voalate, el înțelese imediat ce voia să spună. Dorința animalică crescu în el, întărindu-i mădularul atât de tare încât îl durea. Doamne sfinte, da! Într-o secundă, ajunsese pe jumătate nebun, doar la simplul gând. Putea să o posede în felul care îi plăcea cel mai mult, și ea îi ceruse asta. Doar o părticică din el dădu înapoi, făcându-l să clatine dezaprobator din cap. Temperance era diferită. Nu putea să o folosească în felul acesta.

– Ești sigură?

– Da.

Se aplecă deasupra ei, ca un șoim care își privește prada înainte de atac.

– Să fii sigură. Odată ce trec de un anume moment, nu voi mai fi în stare să dau înapoi. Și nici tu nu vei putea să mă faci să mă opresc.

– Te rog, zise ea, înghițind în sec. Vreau să știu ce faci. Vreau să simt și eu.

Se mai uită la ea o clipă, încercând să-i citească gândurile, înainte de a se strecura jos din pat. Mâinile îi tremurau.

– Foarte bine, zise, făcând un pas înapoi, cu teama să n-o atingă, cu teama că va pierde controlul.

Scoate-ți hainele.

Ea inspiră profund, cu obrajii din ce în ce mai roșii, dar mâinile se ocupau deja de șireturile corsajului. El o privea, strângând din degete spasmodic, cu mâinile pe lângă trup, în timp ce ea își scotea rochia, corsetul, cămașa și pantofii. Când își întinse piciorul zvelt și subțire, ca să-și ruleze încet ciorapii, Lazarus începu să creadă că vrea să-l tachineze. Când își trase cămașa grațios peste cap și o aruncă la podea, el știu că așa e. Temperance întinse mâinile deasupra capului și își scoase agrafele din păr, înfoindu-l și trecându-și degetele printre bucle. Se așeză pe pat, complet goală, cu sânii ei ridicați și mândri, cu gambele încrucișate. Se uita la el pur și simplu, așteptând următorul lui ordin.

Lazarus înghiți în sec. Dumnezeule! Oare era în stare să facă asta? Dar ea și-o dorise. Îi ceruse să o facă.

Reveni înainte de a se putea răzgândi și se îndreptă în grabă spre scrinul din încăpere. În sertarul de sus era un teanc de lavaliere, împachetate cu grijă. Luă câteva în grabă și se întoarse în pat.

– Întinde-te, zise, pe un ton aspru.

Ea se supuse, ridicându-și mâinile deasupra capului fără să i se spună, cu încheieturile aproape de barele tăbliei. El o legă acolo, încercând să-și ferească privirea de sânii ei, săltați acum de brațele ei ridicate, de gura ei întredeschisă.

– Depărtează-ți picioarele.

Ea își desfăcu coapsele, depărtându-și larg picioarele, pentru că patul lui nu era prea îngust, iar el îi fixă fiecare gleznă de stâlpul de la capătul patului. Se îndreptă și o privi, cu ultima legătură în mână. Parcă ar fi fost o ofrandă pentru un zeu. Trupul ei roz și alb peste cuvertura verde cu maro, părul lung și mătăsos, răsfirat pe perna lui.

Ei nu-i era teamă, dar ochii i se măriseră.

Merse la capul patului, trăgându-și mătasea printre degete.

– Și acum am să te leg la ochi.

Temperance se uita cum Caire se aplecase deasupra ei, cu lavaliera în mână. Avea o înfățișare gravă, buzele lui senzuale erau întinse și subțiri din pricina tensiunii, iar ochii de safir se întunecaseră până aproape de negru. Știa că ar fi trebuit să-i fie teamă, dar tot ceea ce simțea era nerăbdarea anticipării.

O anticipare rafinată.

Lazarus îi puse peste ochi pânza moale de in și totul se întunecă. Asculta sunetul propriei respirații, cumva mai tare acum, în timp ce simțea cum el îi leagă strâns lavaliera. Mâinile lui se depărtară de ea, și Temperance își înclină capul, ascultând să vadă care îi va fi următoarea mișcare. El ocolise patul, credea ea, aproape de un picior, dar apoi se opri. Ea pipăia nervoasă ornamentul sculptat de la capul patului. Ce făcea el? Ce mai aștepta? Coapsele ei erau larg depărtate și aerul îi răcorea părțile cele mai intime.

– Ești așa de frumoasă, zise el, cu o voce profundă, care venea de aproape, din partea ei stângă.

Dădu să spună ceva.

– Șșșt, murmură el și ea simți ceva – vârful unui deget? – pe umărul ei stâng.

Atingerea fusese așa de ușoară, că nici măcar nu era sigură că fusese reală.

– Ai pielea ca o catifea de mătase, zise el, aproape de ureche ei. Vârful degetului coborî încet spre

sân, încercuindu-l încet. De un roz perlat, așa de fină, așa de drăgălașă.

Își retrase vârful degetului de pe pielea ei și, o clipă, Temperance rămase neatinsă.

Apoi ceva umed îi atinse sfârcul.

Surprinsă, suspină. Era limba lui, asta trebuia să fie, dar era singura parte din el care o atingea. Îi încercui sfârcul, apoi închise gura în jurul lui și începu să-l sugă. De la sfârc porniră fiori de senzații scânteietoare, direct spre miezul ei. Se zvârcoli involuntar, dar legăturile de la glezne și încheieturile mâinilor nu îi permiteau să se miște prea mult. Trebuia pur și simplu să aștepte și să se supună atenţiilor lui. Să se supună la orice dorea el să facă în continuare.

Așadar, acesta era farmecul? Această dorință deznădăjduită, această neliniștită anticipare?

Deodată, el îi dădu drumul sfârcului, și ea simți cum un aer rece îi suflă peste pielea udă. O trecu un fior și acum ambele sfârcuri erau excitate.

– Așa de dulce, șoptea el și ea îi simți respirația pe pântece.

Salteaua se lăsă între picioarele ei desfăcute și își dădu seama că el era acolo, jos, întins sau așezat, atât de aproape de locul unde ea era stânjenitor de udă. Urmă un moment de tăcere și ea și-l imagină cum pur și simplu se uită la ea, expusă și în așteptare.

Deveni și mai udă.

– Mă întreb – zise el și vârful degetului poposi ușor chiar în spatele genunchiului ei drept –, oare ești dulce peste tot?

Temperance își ținu respirația și atingerile lui urcau acum în sus pe coapsă, delicate, aparent fără nici o grabă.

– Să te gust? întrebă el într-o doară.

Ea își mușcă buza, încercând să-și recapete respirația normală, deși nu ea era cea care făcea un efort.

– Temperance? întrebă el iar, cu vocea gravă. Să o fac?

Doamne sfinte, dacă nu ar fi avut deja legătura peste ochi, și-ar fi ascuns fața. El voia ca ea să i-o ceară.

– Poate că aici, șopti el, atingându-i interiorul pliurilor cu un deget. Sau poate aici? continuă, încercuindu-i mugurele.

– Te rog, zise ea cu voce sugrumată.

– Poftim? o întrebă politicos, cu degetul atingând-o în continuare ușor – mult prea ușor. Ai spus ceva?

– Te rog, gustă-mă, suspină ea.

– Desigur. Tot ce dorești.

Și ea îi simți limba udă și sigură și – slavă cerului! – atât de tare. O mângâia cu atingeri lungi. Nu lăsa neatinsă nici o părticică din ea, nimic din pielea sensibilă care vibra. Când în sfârșit ajunse la mugurele ei fierbinte și se apăsă în jos peste el cu latul limbii, ea simți că o ia razna. Se răsuci în strânsoarea legăturilor, gâfâind și bâiguind Dumnezeu știe ce, simțind cum fierbințeala crește în ea, până ce se lichefie și începu să-i curgă prin vene. Se arcui, împingându-se fără rușine în fața lui, căutând să primească mai mult. Iar el îi dădu, introducând două degete înăuntrul ei, în timp ce limba lui trecea repede peste mugure.

Ea primise destul – era gata –, dar el nu voia să se retragă. Îi gustă bucățica aceea de carne până când ea își urlă abandonul, trupul ei fiind zguduit de explozia de plăcere pe care ea o simțea. Era

moleșită și încinsă și încă legată și deschisă pentru plăcerea lui.

– Cred, zise el cu voce aspră și scăzută, în timp ce sufla peste umezeala ei, cred că acum ești pregătită pentru mine.

Se ridică de pe ea și atunci îi simți frecușul pantalonilor pe interiorul coapselor ei, greutatea trupului și vârful mădularului. Era neted și tare, în deschizătura ei. Îl răsuci în umezeala ei și apoi, cu o mișcare bruscă, se împlântă în ea. Temperance simți cum salteaua se lasă de ambele părți ale umerilor ei, ca și cum el și-ar fi ținut partea superioară a corpului departe de ea, cu ajutorul brațelor. Apoi gura lui îi apucă sfârcul stâng, în timp ce se mișca în ea într-un ritm lejer. Intra și ieșea viguros, dar fără nici o grabă, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Ca și cum ea era jucăria lui personală, cu care el se putea amuza cât dorea.

Îi gâdilă sfârcul cu limba, apoi se mută la celălalt, în timp ce mădularul lui se mișca înăuntru și afară din ea, fără încetare. Era înnebunitor. Încercă să se ridice în sus, dar legăturile o împiedicau.

– Te rog, scâncea ea.

– Ce este? îi șopti el la ureche, ca un diavol.

– Te rog.

– Spune-mi, o îndemnă, sărutându-i urechea.

– Mai tare.

Urmă o fracțiune de secundă de pauză și apoi o înjurătură șoptită, bălmăjită. Se înfipse adânc în ea și începu să se izbească de ea de parcă și-ar fi pierdut controlul. Repede și tare, așa cum îi ceruse, și era extaz pur. În spatele pleoapelor ei închise explodă o lumină albă, fierbinte și orbitoare, și ar fi țipat dacă el nu i-ar fi acoperit gura cu a lui. O sărută apăsat, în timp ce continua să se miște frenetic, făcându-și plăcerea cu trupul ei neajutorat.

Când el se scutură și se dezlipi din sărutul lor, frecându-și fața de gâtul ei, ea știu că și el atinsese extazul. Se mai înfipse o dată și încă o dată în ea, apoi se lăsă cu toată greutatea peste ea.

Rămase așa un moment, apoi îi desfăcu legătura de la ochi. Clipi și privi drept în ochii lui de safir.

– Acum îmi spui ce s-a întâmplat? o întrebă.

Să facă dragoste cu Temperance în felul acesta fusese ca un vis devenit realitate. Dar ceva lipsise. Ceva mic, ceva care îl sâcâia în adâncul minții, și în momentul când îi dezveli chipul, Lazarus înțelese despre ce era vorba: ochii lui Temperance. Voia să vadă paietele aurii din ochii ei în timp ce făceau dragoste. Și voia ca ea să-i vadă ochii.

Să-l vadă pe el.

Ochii aceia extraordinari, poleiți cu auriu, se fereau acum de privirea lui.

– Nu știu despre ce vorbești.

Ar fi trebuit să fie furios că ea apela la astfel de tertipuri, dar în schimb simțea cum îl copleșește tandrețea. Îi împinse deoparte părul de pe față.

– Temperance, e momentul. Spune-mi.

Ea trase de legăturile care o țineau.

– Dezleagă-mă.

– Numai după ce îmi spui, zise el, frecându-și nasul de obrazul ei.

Temperance închise ochii și șopti:

– Mary Hope, copila pe care am adus-o acasă în seara când ne-am cunoscut, e pe moarte.

Simți în piept o ușurare parcă lichidă. Îi mărturisise, îl lăsase puțin în sufletul ei.

– Îmi pare rău.

– E așa de mică, de slăbită. Ar fi trebuit să știu că n-o să supraviețuiască. Dar pe urmă s-a întremat puțin și am sperat…

El o asculta în tăcere, absorbindu-i durerea. Suspină și clătină din cap.

– Ea e pe moarte acolo, la orfelinat. N-am suportat să mă uit cum se luptă să respire și am lăsat-o pe Nell să o îngrijească.

– Nu-i nimic, zise, ridicându-și privirea ca să o vadă. Porți și așa destulă povară.

– Nu, zise ea cu o grimasă de durere fizică. Nu îndur destul. Azi-dimineață Winter a căzut bolnav. Mi-e teamă că orfelinatul îl ucide. Astăzi n-ar fi trebuit să plec. N-ar fi trebuit să vin niciodată aici.

– Nu, probabil că n-ar fi trebuit să pleci, dar oricine are nevoie de puțină odihnă uneori. Nu te mai frământa atât.

Temperance scutură doar din cap.

O sărută pe frunte, gânditor. În piept îi creștea un sentiment neliniștitor pe care nu îl putea identifica exact.

– Orfelinatul ăla e ca o închisoare pentru tine.

– Poftim? zise ea, deschizând ochii.

El se întinse să-i dezlege legăturile de la încheieturile mâinilor.

– De ceva vreme mă întreb de ce insiști tu să muncești acolo. Îți place? Te bucură munca pe care o faci?

– Copiii…

– Munca este, fără îndoială, admirabilă, zise el. Dar ție îți place?

Nu-i răspunse, și el se uită în jos la ea. Îl privea cu ochii larg deschiși. Se părea că reușise să o șocheze cât să o amuțească.

– Îți place? o întrebă din nou, cu blândețe.

– Plăcerea nu are legătură cu asta.

– Serios?

– Nu. Sigur că nu. Orfelinatul înseamnă activitate caritabilă. Caritatea nu este ceva care trebuie să-ți facă plăcere.

Lazarus afișă un zâmbet pieziș.

– Nu e nici o rușine să recunoști că nu-ți place.

– Nu m-am gândit niciodată dacă îmi place sau nu. Copiii îmi plac, firește, și uneori mă simt mulțumită când reușim să-i plasăm în poziții bune. Probabil că îmi face plăcere, nu? Aș fi un monstru dacă n-ar fi așa.

Îl întreba pe el, ca și cum nu era în stare să răspundă singură la întrebarea asta.

El ridică din umeri.

– Nu e nici bine, nici rău… felul în care te simți în legătură cu orfelinatul și cu munca ta acolo… pur și simplu simți asta.

– Ei, atunci, sigur că…

– Nu, zise el aspru. Spune-mi fără să minți sau să te eschivezi.

– Eu nu mint!

Lazarus îi zâmbi cu afecţiune.

– Of, mica mea martiră, minţi în fiecare zi şi cel mai adesea, mi-e teamă, te minţi chiar pe tine însăţi.

– Nu ştiu ce vrei să spui, şopti ea.

– Chiar nu ştii?

Pentru moment renunţă să se mai ocupe de legături. Oricum, ea părea să se simtă destul de confortabil.

– Refuzi să-ţi recunoşti dragostea pentru Mary Whitsun sau chiar pentru micuţa Mary Hope… Am văzut cum ai refuzat să te atingi de copil. Te reţii singură, îţi refuzi plăcerea… dacă nu eşti silită. Te sileşti să ai o muncă disperată, care te ucide, şi toate acestea din pricina unui ridicol sentiment de nevrednicie. Eşti cea mai sfântă femeie pe care o cunosc, şi cu toate acestea tu te consideri o păcătoasă.

Deodată, în jurul gurii ei apărură riduri fine.

– Să nu îndrăzneşti…începu ea, aproape rămânând fără aer. Să nu îndrăzneşti să-mi spui că sunt sfântă. Că nu ştiu ce înseamnă păcatul.

Era cu adevărat furioasă, Lazarus vedea asta. Temperance trăgea cu sălbăticie de legături.

– Explică-mi, îi ceru el.

– Dă-mi drumul!

– Nu.

– Nu mă cunoşti! ţipă ea, cu lacrimi în ochi. Nu sunt un om bun. Nu sunt o sfântă. Am nevoie să muncesc la orfelinat.

– De ce? o întrebă, lipindu-şi nasul de al ei.

– Pentru că e un lucru bun şi adevărat pe care pot să-l fac. Chiar nu contează care sunt sentimentele mele despre asta.

– Faci penitenţă, nu-i aşa? şopti el.

Temperance scutură din cap, roşie la faţă, şi lacrimile îi curgeau prin părul încâlcit.

– Nu merit…

Lazarus se aplecă mai aproape şi îi cuprinse faţa în mâini.

– Spune-mi.

Ea suspină şi închise ochii.

– Când soţul meu a murit… când Benjamin a murit…

El aşteptă răbdător în timp ce Temperance hohotea de plâns. Îşi dăduse el seama că era ceva în legătură cu bărbatul ei. Oare nu-şi iubise soţul? Poate chiar îşi dorise să moară? Era pregătit pentru o astfel de mărturisire trivială, dar nu pentru ceea ce îi ieşi ei de pe buze.

– Eu eram cu un alt bărbat.

Lazarus clipi, aşa de surprins încât îi dădu drumul.

– Adevărat?

Ea dădu din cap spasmodic.

– Era… În fine, nu contează cine era, dar eu m-am lăsat sedusă de el. Eram în odăile lui, căutând plăcerile cărnii, chiar în clipa când peste Benjamin trecea căruţa unui berar. M-am întors acasă,

încercând să hotărăsc în ce fel voi putea să-i ascund păcatul meu, și el era deja mort.

Deschise deodată ochii.

– Era mort.

Lazarus o privi o clipă, în timp ce într-un colț al minții începea să capete contur o idee groaznică. Se ridică deodată și se îndreptă spre birou, să caute un briceag.

– De cât timp îl cunoșteai pe amantul tău? o întrebă el în timp ce îi tăia legăturile de la glezne.

– Cum? se miră ea, ridicând din sprâncene. Nu de prea mult timp. Era prima dată când mă culcam cu el. Ce importanță are?

Lazarus râse scurt, dar nu suna ca și cum ar fi fost amuzat.

– Are importanță doar pentru ironia lucrurilor, presupun. Prima dată când ai păcătuit, ai fost pedepsită excesiv, cred eu.

Îi tăie și legăturile de la încheieturile mâinilor și o eliberă.

Temperance îl privi fix.

– Nu înțelegi? Nu este vorba de o greșeală simplă. Nu e ca și cum ai mânca prea multe dulciuri sau ai pofti la boneta unei alte femei. Eu m-am culcat cu un bărbat care nu era soțul meu. Am comis adulter.

Lazarus oftă, dintr-odată obosit.

– Și te aștepți ca eu să te condamn pentru o slăbiciune atât de omenească?

– Nu a fost o slăbiciune.

Se ridicase în capul oaselor și se înfășurase în cuvertura de pe pat. Era frumoasă – putea să observe asta într-un fel imparțial –, cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

– Mi-am trădat soțul.

– Și pe tine însăți, zise el, calm.

– Da, și pe mine însămi, încuviință ea, clipind.

– Cunoașterea carnală a fost pieirea ta, spuse el. Cunoașterea carnală cu un bărbat care nu era soțul tău a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut în viața ta.

– Da, șopti ea.

Lazarus închise ochii o clipă, dorindu-și instinctiv să nu o fi presat să mărturisească.

– Nu o să ți-o ierți niciodată, nu-i așa?

– Eu…

Temperance părea să fi fost luată prin surprindere de felul rece în care el formulase dilema ei.

– Cunoașterea carnală este pentru tine păcatul cel mai de neiertat, zise el. Și când ai decis că trebuie să te pedepsești, te-ai folosit de cel mai rău păcat al tău.

Deschise ochii și o privi, cum nu se poate mai frumoasă, mai puternică. Era tot ceea ce își dorea el de la o femeie – își dădu seama brusc –, dacă s-ar fi gândit vreodată să-și dorească. Și în sfârșit reuși să identifice emoția pe care o simțea în suflet. Era rănit. Ea îl rănise așa de profund, de parcă i-ar fi implântat o săgeată în piept.

– Te-ai folosit de mine ca să te autopedepsești, nu-i așa?

Privi cum pe chip i se așternea începutul conștientizării, o confirmare mai clară decât orice ar fi putut spune ea, și săgeata i se răsuci și mai adânc în piept. Cu toate acestea, trebuia să-i pună și ultima întrebare.

– Mai însemn și altceva pentru tine în afară de o pedeapsă?

Capitolul 17

Meg îl privi pe cel mai puternic om din regat.

– Maiestatea Voastră, pot să vă întreb de ce doriți să aflați ce e dragostea?

Regele se încruntă.

– Știu ce înseamnă să conduci un întins regat, să împarți dreptatea și să arăți milă, dar în ciuda acestora toate, nu știu ce înseamnă dragostea. Poți să-mi spui tu?

Meg se gândi la întrebarea lui în timp ce mânca. Cum putea ea să-i explice unui rege ce este dragostea? Într-un final, ridică privirea și văzu cum regele îi dă o curmală micuței păsări albastre.

– Deschideți ușița coliviei, zise ea…

din *Regele Inimă Ferecată*

– Pedeapsă? se miră Temperance privind țintă la Caire.

El era complet îmbrăcat, în vreme ce ea era complet goală. Se simțea teribil de dezavantajată. Tocmai îi mărturisise cea mai mare rușine a ei – ceva ce nu mai spusese nici unei alte persoane, nici măcar lui Silence – și el o acuza de… ce anume?

Își scutură capul, încurcată.

– Nu mă gândesc la tine ca la o pedeapsă.

– Nu?

Era mai tăcut decât îl văzuse ea vreodată, cumva distant față de ea.

– Atunci să-mi explici subita ta cerere de a te lega.

Temperance trase de cuvertură în sus, ca să-și acopere umerii dezgoliți de privirile lui.

– Am… pur și simplu m-am gândit că e ceva ce-ți place. Ceva de care eram și eu curioasă. Nu știu de ce ți-am cerut să o faci astă-seară.

– Eu știu, zise și îi întoarse spatele, cu mâinile prinse dinapoi. A fost ceva înjositor pentru tine, nu-i așa?

– Nu! exclamă ea, fără să fie nevoie să se gândească. Dar el nu o asculta.

– Voiai… aveai nevoie… de sex, dar sexul e un păcat pentru tine, nu-i așa? Cel mai rău dintre păcate. Singurul mod în care te puteai apropia de acest act este dacă faci din el ceva dezgustător.

– Nu!

Se luptă să iasă de sub cuvertură, fără să-i mai pese acum de propria nuditate. Cum putea el să-și închipuie…

– Ceva degradant, continuă Lazarus, întorcându-se acum să o privească și ea încremeni, pe jumătate ieșită din așternuturi. Pentru că altfel, ei bine, nu ar mai fi altceva decât plăcere, nu-i așa? Și asta nu-ți poți îngădui.

Temperance se așeză încet la loc, fără ca măcar să se mai apere. Să fie oare adevărat? Oare chiar se folosise de el într-un fel atât de josnic?

– Pentru mine n-ar trebui să aibă importanță, zise el calm, ce simți tu. La urma urmelor, până

acum nu m-am gândit niciodată la sentimentele partenerelor mele. Să fiu sincer, sentimentele lor nu aveau nici o importanţă în tranzacţiile noastre. Dar, în mod ciudat, ce simţi are cumva importanţă pentru mine.

Făcu o pauză, privind o clipă în jos, la propriile mâini, şi apoi iar la ea, arătându-se trist, rănit şi resemnat.

Văzându-l, simţi ceva săgetând-o în piept – îi dădu imboldul să-i spună ceva –, dar tot nu se putu convinge să vorbească.

– Tu contezi pentru mine, zise el. Şi chiar dacă am nevoi ieşite din comun, poate nevoi malefice, cred că nu merit să te foloseşti de mine în felul acesta. Poate că sunt un bărbat lipsit de conştiinţă, dar tu, scumpa mea martiră, eşti mai bună de-atât.

Se întoarse şi ieşi din cameră, închizând încet uşa în urma lui.

Pentru o clipă, Temperance rămase pur şi simplu cu ochii aţintiţi la uşă. Ar fi vrut să alerge după el, să-şi ceară iertare, să-i explice într-un fel, să spună acele vorbe pe care nu le putuse rosti mai înainte, dar era goală. Se uită la cuvertura căzută în poala ei.

Se ridică în grabă şi începu să se îmbrace, dar cămaşa i se încurcase deasupra capului şi nu-şi găsea al doilea ciorap. Până să reuşească să-şi înfigă destule agrafe în păr ca să i-l ţină ridicat de pe ceafă, trecuse deja jumătate de oră şi el tot nu se întorsese în cameră.

Temperance deschise uşa şi se strecură pe coridor. Casa era straniu de tăcută şi ea îşi dădu seama că habar nu avea unde s-ar fi putut duce Caire. Poate în birou? Oare avea o bibliotecă sau un salon al lui? Păşi de-a lungul holului, aruncând câte o privire prin încăperile pe lângă care trecea. În cele din urmă, îşi dădu seama că biblioteca nu putea fi decât la un alt etaj, aşa că se decise să coboare scările.

În holul principal se vedea lumină şi, când intră, îl zări pe Small stând alături de majordom.

– L-aţi văzut pe Lord Caire? îi întrebă ea, conştientă că faţa îi era îmbujorată. Oare ce credeau servitorii despre ea – o femeie singură, cu părul desfăcut din agrafe, în casa unui gentleman necăsătorit?

Stânjeneala îi dispăru însă odată cu răspunsul lui Small.

– Stăpânul a ieşit, doamnă.

– Ah, exclamă ea, privind în gol.

Atât de mult îi ura prezenţa, încât plecase din propria casă?

– Lord Caire a lăsat instrucţiuni precise să fie adusă trăsura la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Faţa lui Small era masca inexpresivă a servitorului perfect, dar ochii lui vădeau compasiunea.

Temperance simţi nevoia bruscă să izbucnească în plâns. Aşadar, asta era? Tot ceea ce se petrecuse între ea şi Caire se terminase?

Îşi muşcă buzele. Nu avea să se dezlănţuie… cel puţin nu deocamdată.

– Mulţumesc. Este foarte… amabil din partea lordului.

Small făcu o plecăciune, ca şi cum ea ar fi fost o doamnă adevărată şi nu fiica unui berar, recent abandonată de iubitul ei aristocrat. Ieşi în lumina de amiază târzie şi coborî treptele de la intrarea casei lui Caire cu toată demnitatea de care era în stare. Totuşi, când ajunse în interiorul trăsurii mari, după ce portiera fusese închisă, şi când rămase singură, fără nici o privire curioasă care să se aţintească asupra ei, nervii o lăsară. Se cuibări într-un colţ al banchetei şi începu să se legene, izbindu-se de pielea moale cu care era capitonată trăsura, în timp ce vehiculul traversa străzile Londrei.

Toată viaţa ei se considerase o persoană cumsecade. Momentul ei de pierzanie cu bărbatul care o

sedusese fusese ceva şocant. Ştiuse că a fost condusă pe căi greşite din cauza unui defect al ei, şi crezuse că acel defect erau nevoile ei sexuale copleşitoare. Dar dacă acela nu fusese decât un simplu simptom al unui păcat cu mult mai mare?

Dacă adevăratul ei defect era mândria?

Privea fără să vadă cum Londra îi trecea pe dinainte şi se gândea la căsătoria ei, dintr-o perioadă care-i părea atât de îndepărtată acum. Benjamin fusese protejatul tatălui ei, un bărbat tăcut şi prea sobru pentru anii lui. Studiase odinioară ca să devină preot, dar când îl cunoscuse pe tatăl ei, Benjamin era un profesor sărac. Tatăl ei îi oferise o slujbă la orfelinat şi o odaie în casa lor. Pe atunci Temperance avea şaisprezece ani – era atât de tânără. Benjamin era matur şi avea o înfăţişare plăcută, iar părintele ei îl plăcea. Păruse un lucru firesc să se mărite cu el.

Fusese destul de fericită în căsătorie, nu? Cu siguranţă fusese astfel pentru că Benjamin era un bărbat bun, un om plăcut. Şi fusese blând şi în patul lor conjugal – în cele câteva ocazii când fusese pasional. Benjamin credea că amorul era un act sfânt între soţ şi soţie. Ceva ce trebuia făcut cu atenţie şi nu prea des. De fapt, singura dată când aproape că se supărase pe ea fusese când ea îi sugerase că ar putea să exerseze mai des relaţiile fizice. El îi arătase foarte clar că o femeie care caută să facă sex este demnă de milă.

Ştiuse chiar de atunci că era o problemă cu felul în care era ea făcută. Că avea nevoi pe care trebuia să le controleze. Cu toate astea, când tentaţia se ivise, ea îi căzuse victimă fără să-i opună vreo rezistenţă. John era un tânăr avocat care închiriase o odaie în casa vecină. Temperance se încruntă. Acum, când încerca să-şi aducă aminte cum arăta el, tot ce-şi mai amintea era cât de păros îi era dosul palmelor. Pe atunci, fiinţei ei tinere asta i se păruse un semn interesant de virilitate masculină. Se crezuse îndrăgostită pasional, cu o tragică fatalitate care pe atunci fusese înfocată, iar acum abia dacă şi-o mai amintea. Temperance îşi aminti că, în după-amiaza când îi căzuse pradă, ea chiar se gândea că o să moară – că o să se îmbolnăvească şi o să moară – dacă nu se culca atunci cu John.

Se întorsese din odăiţa sărăcăcioasă pe care o închiriase bărbatul şi îl găsise pe Benjamin – gravul şi chipeşul Benjamin – dându-şi ultima suflare. Pieptul îi fusese zdrobit de roţile unei uriaşe căruţe de berar. Nici măcar nu-şi mai recăpătase cunoştinţa înainte de a muri. Temperance nu-şi mai amintea mult din ceea ce urmase. Familia ei se ocupase de înmormântarea lui Benjamin, se ocupase de ea şi o alinase. După câteva săptămâni, aflase că John plecase din casa de alături, fără ca măcar să-şi ia adio de la ea.

Ei nu-i păsase.

De atunci încoace se străduise să-şi ascundă păcatul – şi ispita poftelor trupeşti. Oare între timp devenise ipocrită? Îşi dorise confortul din braţele lui Caire, dar fusese atât de preocupată de propriii demoni, încât nici nu se gândise la sentimentele lui.

Caire avea dreptate. Se folosise de el. Gândul o făcu să se agite, să-şi dorească să dojenească pe cineva – să dea vina pe Winter pentru că se îmbolnăvise, pe John pentru că o sedusese, cu atâta timp în urmă, să dea vina pe Silence pentru actul ei prostesc de curaj, pe Caire, pentru avansurile pe care i le făcea –, de fapt, să dea vina pe toată lumea în afară de ea. Ura ideea că era atât de păcătoasă. El avea dreptate. Se folosise de el pentru plăcerea ei sexuală şi nici măcar nu avusese curajul să recunoască acest lucru faţă de sine însăşi.

Cumva, în timp ce se folosise de el, îl rănise aşa de tare, încât el crezuse că actul de a face

dragoste cu el era ceva înjositor.

Era ispititor să-şi găsească scuze. Dar îşi alungă din minte tertipurile, minciunile şi eschivările. Îşi jură două lucruri: unul din ele era că va salva orfelinatul, al doilea, că va găsi o cale să vindece rana pe care i-o provocase lui Lazarus. Va găsi o cale să-şi deschidă sufletul în faţa lui, chiar cu riscul de a se răni pe sine, pentru că îi datora acest lucru. Pentru că, dacă nu o făcea, nu ar mai fi fost niciodată în stare să-l recâştige. Putea oare să-şi recunoască sentimentele pentru el? Nu mai era atât de sigură. Simplul gând de a-şi exprima cu glas tare sentimentele o făcea să asude pe spinare.

Era însă ceva ce ştia că poate să facă.

Ridicându-se în picioare, Temperance ciocăni tare în acoperişul trăsurii.

– Opreşte! Opreşte, te rog! Vreau să merg la o altă adresă. Doresc să-i fac o vizită domnului St. John.

Lazarus nu se gândise niciodată la el ca fiind demn de iubire. De aceea, de fapt n-ar fi trebuit să-l şocheze deloc faptul că Temperance nu-l iubea. Nu, nu fusese un şoc… dar ar fi fost frumos dacă ea ar fi avut faţă de el un sentiment cât de mic.

Era a doua zi după ce o lăsase singură la el acasă pe Temperance. Lazarus se gândea la propria dorinţă bolnăvicioasă în timp ce-şi conducea armăsarul negru prin îmbulzeala specifică unei dimineţi londoneze. Se pare că propriile sentimente, abia născânde, îi provocaseră şi o nouă dorinţă – aceea de a fi iubit. Ce banal. Cu toate acestea, banal sau nu, nu putea schimba ceea ce simţea inima lui.

Un colţ al gurii i se arcuise într-un zâmbet lipsit de umor. Se părea că, până la urmă, era la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi.

Murgul se cabră şi Lazarus ridică privirea. Adresa pe care o căuta în dimineaţa aceasta nu era chiar aşa de departe de propria casă. Piaţa spre care îşi îndrepta acum calul era nouă, casele din jurul ei, dichisite şi atât de elegante, încât probabil costa o avere doar ca să le închiriezi. Lazarus se aruncă jos de pe cal şi îi înmână frâiele unui băietan care se ocupa de asta, strecurându-i în palmă un şiling, drept plată pentru străduanie. Urcă treptele albe şi impecabile şi ciocăni.

Cinci minute mai târziu, era condus într-un birou pe cât de luxos, pe atât de confortabil. Fotoliile erau suficient de încăpătoare pentru un bărbat masiv şi tapiţate cu piele de culoare roşu-închis. Cărţile erau într-o dezordine suficient de mare ca să sugereze că sunt chiar folosite, iar biroul masiv, care ocupa un întreg colţ al încăperii, strălucea de lustru.

Lazarus bătea camera cu pasul în timp ce îşi aştepta gazda. Când uşa se deschise în sfârşit, ţinea în mână un exemplar al discursurilor lui Cicero.

Bărbatul care intră purta o perucă lungă şi albă. Coada ochilor, colţurile gurii şi fălcile, toate erau lăsate, ca şi cum ar fi fost trase în jos de o sfoară invizibilă, dându-i înfăţişării aspectul agreabil al unui câine de vânătoare.

Îl privi pe Lazarus, ridică o sprânceană stufoasă şi sură văzând cartea din mâna acestuia şi zise:

– Pot să vă fiu de folos, domnule?

– Sper că da, răspunse Lazarus, închizând cartea şi aşezând-o deoparte. Mă adresez cumva lui Lord Hadley?

– Într-adevăr, domnule, eu sunt.

Hadley făcu o scurtă plecăciune şi, dând deoparte pulpana hainei se aşeză într-un fotoliu de piele.

Lazarus înclină din cap, după care se aşeză faţă în faţă cu gazda sa.

– Sunt Lazarus Huntington, Lord Caire.

Hadley îşi încreţi fruntea şi aşteptă.

– Speram să mă puteţi ajuta, zise Lazarus. Noi doi avem… sau mai degrabă am avut… o cunoştinţă comună. Marie Hume.

Expresia lui Hadley nu se schimbă.

Lazarus înclină capul.

– O doamnă blondă, specializată în anumite forme de distracţie.

– Ce forme?

– Frânghia şi gluga.

– Ah, exclamă Hadley, fără să pară în vreun fel stânjenit de turnura bizară pe care o luase conversaţia. O ştiu pe fătucă. Îşi zicea Marie Pett când era cu mie. Mi se pare că a murit.

– A fost ucisă într-o casă din St. Giles, acum aproape trei luni, răspunse Lazarus, încuviinţând din cap.

– Păcat, zise Hadley, dar nu văd în ce măsură mă priveşte pe mine asta.

Lazarus înclină din cap.

– Eu vreau să-l găsesc pe asasin.

Hadley arătă primul semn de emoţie de la sosirea lui Caire. Scoase din buzunar o cutiuţă de metal emailat, luă din ea puţin tutun de prizat, îl inhală şi strănută. Îşi suflă apoi nasul şi scutură din cap, în timp ce-şi vâra batista în buzunar.

– De ce?

Lazarus ridică din sprâncene.

– Cum adică de ce?

– De ce vreţi să-l găsiţi pe ucigaşul fătucii?

– Pentru că era amanta mea.

– Şi? întrebă Hadley, învârtind între degete cutia de prizat pe care o ţinea încă în mână. Ştiţi despre specializarea ei, aşa că presupun că o foloseaţi în aceleaşi scopuri ca şi mine. Păcat, cum spuneam, că a murit, dar mai sunt şi alte femei care să ne satisfacă aceste nevoi speciale. De ce să vă daţi osteneala de a-i descoperi ucigaşul?

Lazarus clipi. Nimeni nu-i pusese această întrebare, formulată astfel.

– Am… am petrecut o perioadă din viaţa mea alături de ea. De Marie.

– Aţi iubit-o?

– Nu, nu am iubit-o niciodată pe Marie. Dar era un om. Dacă nu-i găsesc ucigaşul, dacă nu caut să fie pedepsită moartea ei, atunci înseamnă că nimănui nu i-a păsat de ea. Atunci…

Atunci ce?

Hadley însă termină fraza în locul lui:

– Şi dacă nimănui nu i-a păsat de Marie, atunci poate că nici de dumneavoastră nu-i pasă cuiva. Nici de noi nu-i pasă cuiva. Suntem doar nişte creaturi solitare care ne manifestăm bizara formă de contact uman fără să-i pese cuiva de noi cât de puţin.

Uşor uluit, Lazarus se uită la celălalt bărbat.

Gura lui Hadley se arcui, dând naştere unei noi serii de riduri în obraji.

– Eu am avut ceva mai mult timp decât dumneavoastră să mă gândesc la asta.

Lazarus încuviință.

– Mai cunoașteți pe cineva care o vizita?

– În afară de viermele ăla pe care îl numea fratele ei?

– Tommy?

– Da, Tommy.

Hadley își țuguie buzele și rezultatul nu era o expresie prea atrăgătoare.

– Tommy era acolo, bântuia prin preajmă, aproape de fiecare dată când mergeam la frumoasa Marie. O dată a venit cu o femeie mai în vârstă. Era îmbrăcată cu o tunică roșie de armată. Părea să fie soi rău, dar, așa cum spuneam, nu mi-am bătut prea tare capul cu viața personală a lui Marie.

– Așa, deci, zise Lazarus, încruntându-se.

Frate-său spusese că nu o vizita decât foarte rar pe sora lui. Se pare că minți se. Și ce amestec avea Maica Panseluță în toate astea? Părea să fie pomenită cam des în discuțiile pe care le avea el în ultima vreme.

– Vă este de vreun ajutor? se interesă Hadley curtenitor. Eu nu am întâlnit alți clienți de-ai ei.

– Îmi e de ajutor, zise Lazarus, ridicându-se în picioare. Vă mulțumesc, milord, pentru timpul acordat și pentru sinceritate.

Hadley ridică din umeri.

– Nu e nici o problemă. Nu vreți să rămâneți la un pahar de vin, domnule?

Lazarus se înclină.

– Vă mulțumesc, dar mai am o întâlnire în dimineața aceasta. Poate cu altă ocazie?

Era o simplă replică politicoasă și amândoi o știau. Pe chipul lui Hadley trecu o emoție fugară, dar dispăru înainte ca Lazarus să o poată descifra.

– Desigur, zise și Hadley, ridicându-se la rândul lui. Ziua bună, domnule.

Lazarus se mai înclină o dată, îndreptându-se spre ușa biroului. Un gând îl făcu însă să se oprească acolo. Se întoarse și îl privi pe bărbatul mai în vârstă.

– Pot să vă mai pun o întrebare, domnule?

Hadley făcu un gest cu mâna, în semn că era de acord.

– Sunteți căsătorit?

Expresia de mai devreme îi traversă iar chipul lui Hadley, adâncind și mai tare fiecare rid și cută.

– Nu, domnule. Nu am fost niciodată însurat.

Din nou, Lazarus făcu o plecăciune, conștient că depășise limitele bunei-cuviințe. Ieși singur din casa aceea elegantă și scumpă. Dar păși iar în soarele dimineții cu o întrebare în minte: Oare singurătatea își lăsase amprenta și asupra trăsăturilor lui?

A doua zi dimineață, Silence stătea în fața orfelinatului și zâmbea. Nu, nu era în ordine. Se uită în jos la picioarele ei și mai încercă o dată, simțind cum i se mișcă mușchii obrajilor. Ce ciudat. Ceva ce îi fusese atât de firesc în urmă cu doar câteva zile, ca zâmbitul, de pildă, acum îi era așa de străin, încât nu era sigură că poate să o facă așa cum trebuie.

– Doamnă, vă doare un dinte?

Silence ridică privirea și zări chipul ușor murdar al unuia dintre orfani. Joseph Smith? Sau poate Joseph Jones? Dumnezeule! Oare de ce fratele și sora ei aleseseră să-i numească pe toți băieții Joseph Nu-știu-cum și pe toate fetele Mary Cum-o-fi? Unde le fuseseră minți le?

Băiatul se uita însă în continuare la ea, cu un deget murdar vârât în gură.

– Nu mai face asta, zise ea sever, tresărind deodată cu băiatul.

Nu dojenise niciodată un copil, nici cu severitate, nici altfel.

Copilul își scoase imediat degetul din gură și acum o privea destul de prudent.

Silence oftă.

– Cum te cheamă?

– Joseph Tinbox.

– De ce Dumnezeu ți-au pus numele ăsta? întrebă Silence, încreţindu-şi nasul.

– Pentru că, zise băiatul, când am venit la orfelinat aveam o cutie de cositor legată de încheietura mâinii.

– Bineînţeles, bombăni Silence, cedând complet în faţa zâmbetului. Ei bine, Joseph Tinbox, am venit să o văd pe doamna Dews. Se întâmplă să știi unde este?

– Da, doamnă, răspunse Joseph.

Se întoarse, deschise ușa orfelinatului – care aparent nu era încuiată în după-amiaza aceea – și o conduse în casă. Se auzea o mare hărmălaie din bucătărie și când Silence intră acolo o văzu pe Temperance, cu părul căzut peste urechi, încercând să facă ordine într-un adevărat haos. Câţiva băieţi stăteau într-un colţ și cântau cu voci piţigăiate și angelice, și în acelaşi timp se împungeau unii pe alţii când Temperance sau Nell se întorceau cu spatele. Nell supraveghea baia săptămânală, iar trei fetiţe aveau grijă de o oală mare cu ceva care fierbea pe vatră.

Temperance se întoarse exact când Silence intra, și îşi îndesă la loc o buclă de păr.

– Silence! Of, slavă cerului. Mare nevoie aș avea de ajutorul tău azi.

– A, chiar așa? zise Silence privind prin bucătărie cu un aer destul de aiurit.

– Da, chiar așa, răspunse Temperance apăsat. Winter e bolnav încă. Ai putea să-i duci tu tava asta sus?

– Winter e bolnav? se miră Silence, apucând mecanic tava.

– Da, zise Temperance, aruncând o privire încruntată spre băieţii care cântau. Încă o dată, de la capăt, vă rog. Și tu, Joseph Smith, încetează să-l mai îmbrânceşti pe Joseph Little. Da – repetă ea, întorcându-se cu spatele la Silence –, am uitat să-ţi spun, nu-i așa? Of, s-au întâmplat atâtea de ieri. Du-i mâncarea doar și sub nici o formă nu-l lăsa să se ridice din pat.

Temperance avea o privire destul de fermă și Silence se simţi ispitită să o salute milităreşte, dar se abţinu, înţeleaptă, de la acest gest. Ieși grăbită din bucătărie și se îndreptă spre camera lui Winter de la mansardă. Poate că Temperance avusese vreun fel de previziune pentru că atunci când Silence deschise ușa camerei lui, îl surprinse pe Winter punându-și pantalonii.

Sau, în orice caz, încercând să o facă.

Fratele ei mai mic era palid și transpirat și căzu la loc pe pat când Silence închise ușa în urma ei.

– Nu poate omul să aibă parte de puţină intimitate? zise Winter nervos, într-un fel care nu-i stătea în fire.

– Nu, dacă încerci să evadezi, zise Silence, așezând tava pe o măsuţă de lângă pat, într-un echilibru precar deasupra unei stive de cărţi. Îmi pare rău.

– Ea ți-a spus, nu-i așa? o întrebă Winter, posomorât.

– Că eşti bolnav? Da.

Silence își încreți nasul, în semn de compasiune. Uneori Temperance reușea să fie destul de autoritară, deși în cazul acesta Silence era complet de acord cu sora ei. Winter arăta destul de rău. Își scosese cămașa de noapte, ca să se îmbrace și puteai să-i numeri coastele prin pieptul dezgolit. Se aplecă să-și ridice cămașa de pe podea și Silence rămase fără suflare. Se îndreptă de spate în grabă, dar ea văzuse deja lunga tăietură de pe spinarea lui.

– Doamne sfinte! De unde ai asta?

Winter își trase cămașa pe cap. Când chipul îi reapăru prin deschizătură, avea întipărită o grimasă.

– Nu e nimic, serios. Te rog să nu-i spui lui Temperance. N-o să facă decât să se îngrijoreze și mai tare.

Silence se încruntă.

– Dar cum te-ai pricopsit cu ea? Seamănă mai mult cu o tăietură de cuțit.

– Nici pomeneală. Am căzut, zise, și părea destul de sfios. Pe stradă, acum câteva zile. Mi-e teamă că m-am împiedicat de o roată de căruță și fierul m-a tăiat prin haină.

– Ce ciudat. Ai zice că te-ar fi tăiat cineva cu un cuțit… sau cu o sabie, presupun.

Silence încerca să se uite peste umărul lui, dar Winter se întinse cu spatele pe pernă, gemând ușor.

– Ți-ai curățat rana? îl întrebă ea.

– Nu are nimic, serios, zise zâmbind, șmecherește și drăgăstos. Recunosc, s-ar putea să nu fi acordat atenție rănii atunci când am dobândit-o și că asta s-ar putea să fi dus la leșinul meu, dar acum se vindecă așa cum trebuie.

– Dar…

– Serios, Silence. Ei, acum spune-mi cum stau lucrurile cu tine?

Ea apucă grijulie tava și i-o așeză pe genunchi, asigurându-se că era stabilă și că nimic nu avea să se verse.

– Ah, păi… William a plecat din nou pe mare.

Winter o privi pe deasupra lingurii cu supă.

– Așa de curând?

Silence își feri privirea, făcându-și de lucru cu așternuturile, pe care le netezi.

– Era o corabie al cărei căpitan s-a îmbolnăvit pe neașteptate. William m-a asigurat că va fi foarte bine plătit pentru că s-a întors așa de repede pe mare.

– Aha, zise William, detașat.

– Deunăzi am fost la Concord, seara, la cină, și el a fost destul de rece. Asa trebuia să vină și el, dar n-a apărut. Nici măcar nu a transmis scuze, continuă Silence, ridicând o pernă ca să o umfle. Tu n-o să crezi asta, sunt sigură, dar Concord a insinuat că am fost sedusă de domnul O'Connor, chiar și după ce i-am spus că pur și simplu nu a fost cazul. Nu cred că mă crede, Winter. Mi se pare că nici Temperance nu mă crede.

Probabil că lovise perna prea tare, pentru că dintr-un colț al ei țâșni un mic norișor de pene.

– Înțeleg, zise Winter încet, cu ochii la perna lui deteriorată.

– Îmi pare rău, zise Silence, așezând perna la loc pe pat, bătând-o ușor cu palma. Dar tu mă crezi, nu-i așa? Tu știi că domnul O'Connor nu s-a atins de mine niciodată, că doar mi-a cerut să-mi petrec noaptea la el. Și asta am făcut, mi-am petrecut noaptea în camera lui, dar nu s-a întâmplat nimic…

absolut nimic! Mă crezi, Winter?

Silence se ridică uşor, cu braţele încrucişate protector peste piept, şi îl privi îngrijorată.

– Cred, zise Winter încet, că eşti sora mea şi că, indiferent ce s-a întâmplat, eu voi continua să te iubesc şi să-ţi fiu alături.

– Ah, şopti ea, şi lacrimi prosteşti îi licăreau în ochi, pentru că era cel mai frumos lucru pe care Winter i l-ar fi putut spune – şi, în acelaşi timp, cel mai îngrozitor.

Era evident că nici el nu o credea.

– Silence…

– Ei, atunci… zise ea fără să-l privească.

Nu putea să se uite la el, pentru că atunci ar fi izbucnit pur şi simplu în lacrimi sau l-ar fi lovit, şi nici una din reacţii nu ar fi fost prea bună.

– O să cobor să văd dacă Temperance nu are nevoie de ajutorul meu în bucătărie.

– Silence, o strigă el, pe când se îndrepta spre uşă.

Ea nu se întoarse, cu ochii fixaţi asupra mâinii care apucase de mâner. Răspunse doar, ţâfnoasă:

– Ce-i?

– Te-ai gândit vreodată să vii să ne ajuţi la orfelinat în mod regulat?

Întrebarea era atât de surprinzătoare, că Silence se întoarse să se uite la Winter.

El o privea cu un aer grav.

– Să ştii că ne-ar fi de folos ajutorul tău.

– De ce? şopti ea.

Winter clipi şi se uită în farfuria cu supă.

– Cred că ar fi un beneficiu şi pentru tine, şi pentru noi.

Winter credea că era distrusă. Înţelegerea acestui lucru veni pe neaşteptate şi fu atât de neplăcută, încât Silence rămase fără cuvinte.

Winter îşi ridică ochii spre ai ei şi văzu că erau plini de tristeţe şi durere.

– Te rog cel puţin să te gândeşti la asta.

Ea încuviinţă cu o smucitură a capului şi ieşi repede, fără să răspundă. Nu putea spune nimic.

Nimeni nu o credea că plecase din dormitorul lui Mickey O’Connor fără ca el să se fi atins de ea. Nici vecinii, care şuşoteau când trecea pe lângă ei, nici vânzătorii, care îi întorceau spatele şi pretindeau că sunt ocupaţi, atunci când ea intra în prăvăliile lor. Nici William, care nu scosese o vorbă cât timp ea îl urmărise cum îşi face bagajul şi pleacă. Nici Asa sau Concord sau Verity, ori măcar Temperance sau Winter. Chiar şi propria familie credea că ea minte ca să acopere un păcat îngrozitor.

Nimeni din lumea întreagă nu o credea.

Capitolul 18

Regele Inimă Ferecată se uita uluit.

– Dar dacă deschid ușița coliviei, pasărea își va lua zborul.

– Dacă vreți să învățați ce este dragostea, trebuie să deschideți ușița, zise Meg.

Așa că regele deschise ușa coliviei de aur a micii păsări albastre. Imediat, pasărea își luă zborul și o zbughi afară prin fereastra deschisă a încăperii.

Regele o privi pe Meg cu fruntea plecată.

– Cred că tot ce am învățat este cum să pierd o pasăre.

– Așa este? întrebă ea. Și ce simțiți?

– Deznădejde. Sufletul pustiu…

din *Regele Inimă Ferecată*

– Atunci, credeți că putem reuși? zise doamna Dews aplecată înainte, cu chipul strălucitor și ochii ei extraordinari înflăcărați.

St. John dădu din cap, uluit de vitalitatea ei. Și cum putea el să nu fie mirat? Temperance se afla într-un contrast atât de mare cu trupul nemișcat al Clarei, aflată acolo, sus.

Își alungă din minte gândul acela cumplit și, în schimb, se concentră să-i răspundă.

– Da. Sigur că da. L-am pus deja pe secretarul meu să trimită invitațiile pentru vizitarea orfelinatului.

Doamna Dews își mușcă buza.

– Câtă lume ați invitat?

– Puțin peste o sută de persoane.

– O! Exclamă ea, nemișcată, cu ochii mari, deși mâna căuta să-i apuce încheietura servitoarei sale, o femeie pe nume Nell.

St. John fusese luat prin surprindere de prezența cameristei cu ocazia acestei a doua vizite pe care doamna Dews i-o făcea acasă la el. Prima dată sosise singură și aproape trepidând de entuziasm la ideea pe care o avusese, aceea de a deschide porțile Căminului pentru orfani și copii abandonați pentru vizite, în speranța că astfel vor capta interesul unui eventual sponsor. Era o stratagemă îndrăzneață, dar în același timp și vicleană. Vizitarea celor năpăstuiți de soartă, în închisori, în spitale sau în ospiciile pentru cei nebuni fără speranță, era ceva la modă în Londra acelor timpuri. Cei mai mulți veneau pur și simplu ca să se zgâiască și să se hlizească la bufoneriile acelor suflete sărmane, dar mulți promiteau și bani de mila celor pe care îi vedeau.

– E foarte multă lume, zise doamna Dews, dându-i drumul slujnicei.

– Da, dar sunt toți membrii celor mai bune familii – acelea pentru care gesturile caritabile sunt acum la mare modă, zise St. John, ridicând cu subînțeles o sprânceană.

– Exact. Da, desigur.

Doamna Dews își netezi cu o mână poalele rochiei negre. Tremura ușor și St. John simți un imbold nestăvilit să traverseze camera ca să o liniștească.

– Credeți că veți fi gata la timp? se interesă el, încleștându-și mâinile la spate.

– Cred că da, răspunse ea, cu un aer oarecum uşurat că el schimbase subiectul. Am frecat deja pereţii şi podelele, Winter i-a ascultat pe copii cum recită pe dinafară tot felul de poezii, iar Nell a fost foarte ocupată să le cârpească hainele copiilor.

– Bine, bine. O să-mi pun bucătarul să pregătească o cantitate suficientă de punci şi nişte turtă dulce cu o zi înainte, ca să vă fie livrate în dimineaţa stabilită.

– Ah, dar aţi făcut deja aşa de multe, exclamă doamna Dews. Nu vreau să intraţi la cheltuieli din cauza noastră.

– Este pentru copii, îi reaminti St. John cu blândeţe. M-aş simţi de-a dreptul un neisprăvit dacă nu aş contribui la micul nostru plan. Vă rog, nu e mare lucru.

– În cazul acesta…

Îi zâmbi timid, cu ochii atât de vioi.

Cum putuse Caire să lase o astfel de femeie să-i scape printre degete era ceva ce el nu putea pricepe. Se întoarse repede, pretinzând că studiază ceasul de porţelan de pe etajera şemineului.

– Asta este tot pentru azi?

– Ah, da. Desigur, zise ea din spatele lui, pe un ton puţin rănit. Nu vreau să vă mai răpesc din timp, domnule St. John. Ne-aţi fost de un mare ajutor, mie şi orfelinatului.

St. John îşi încleştă maxilarul ca să nu sară să-i reteze scuzele. În schimb, se aplecă uşor înţepat.

– La revedere, doamnă Dews.

Aşadar, ea plecă, după ce făcu o reverenţă graţioasă, şi doar slujnica îi aruncă o privire curioasă peste umăr. St. John aşteptă până când uşa bibliotecii sale se închise, apoi se duse la fereastra care dădea în strada de dedesubt. O urmări cum traversează strada, cu pas uşor şi graţios, cu o mână pe bonetă, pentru că era o zi cu vânt. Slujnica mergea alături de ea şi amândouă păreau să discute. Silueta ei înveşmântată în negru se făcea din ce în ce mai mică şi după încă o clipă dispăru în aglomeraţia Londrei.

St. John lăsă perdeaua să-i alunece dintre degete.

Privi împrejur prin bibliotecă, dar în ciuda cărţilor şi a ziarelor şi a dezordinii, odaia părea goală şi pustie după vizita ei. Ieşi din cameră şi urcă scările până la catul al doilea. Nu se întâmpla prea des să treacă pe la Clara la ora asta; de obicei, ea dormea până târziu după o noapte întotdeauna agitată. Dar astăzi se simţea incapabil să stea deoparte. Deşi nu recunoştea, îşi dădea seama că va veni o zi – poate curând – când nu va mai putea să urce scările şi să o vadă.

St. John ciocăni la uşa ei şi apoi o deschise încet. Bătrâna cameristă care era permanent prezentă lângă Clara se uită la el de pe scaunul ei de lângă pat, apoi se ridică şi traversă odaia, să se ocupe de focul din cămin.

Se apropie de pat şi se uită la ea. Probabil că tocmai ce o spălaseră pe cap, pentru că avea părul răsfirat pe pernă, ca un stindard strălucitor peste perna albă. Buclele erau castaniu-închis cu mici reflexii roşcate şi acum cu şuviţe colilii. Se trezi că o mângâie pe cap. Odinioară îi spusese că părul era cea mai frumoasă trăsătură a ei, iar el fusese uluit că femeile îşi clasificau astfel propria persoană. Uluit şi drăgăstos de amuzat.

– Godric, şopti ea.

St. John se uită în jos şi îi văzu ochii căprui care îl priveau. Odată fuseseră la fel de frumoşi ca ai doamnei Dews. Acum erau întotdeauna plini de durere.

Se aplecă și o sărută cu grijă pe fruntea lată.

– Clara.

Ea îi zâmbi și buzele palide se arcuiră doar puțin.

– Cărui fapt îi datorez vizita aceasta?

– Un dor adânc și nestăvilit de a o vedea pe cea mai frumoasă femeie din lume, îi șopti el la ureche.

Clara izbucni în râs, ceea ce fusese chiar intenția lui, dar apoi sunetul delicat se transformă într-o tuse sfâșietoare care îi scutura întreaga făptură. Sora se apropie în grabă.

St. John se dădu un pas înapoi, privind cu dureroasă răbdare cum spasmul Clarei ceda treptat. Când se termină, sudoarea îi năclăise părul și fața îi era mai albă chiar decât perna, dar se uită la el și zâmbi.

El înghiți cu greutate din pricina nodului în gât.

– Îmi pare rău că te tulbur. Nu voiam decât să-ți spun că te iubesc.

Ea îi întinse o mână tremurândă.

I-o prinse și se uită la gura ei, care șoptea:

– Știu.

St. John se sili să zâmbească, apoi se răsuci pe călcâie și părăsi dormitorul soției sale.

Era după-amiază târziu, la o săptămână distanță, când Temperance bătea la ușa lui Polly. Acum, când Winter se refăcuse, ea și Mary Whitsun făcuseră cumpărături în vederea pregătirii pentru vizitarea orfelinatului, dar era important ca astăzi să se oprească acasă la Polly.

Doica îi răspunse la ușă ținând-o în brațe pe Mary Hope, care dormea, și cu un șal azvârlit peste un umăr.

– Intrați, doamnă Dews, Mary Whitsun. Ce mă bucur să vă văd.

– Mary Hope e mai bine? întrebă Temperance șoptit, de îndată ce păși în odăița înghesuită.

Dintr-o privire, îi zări pe toți copiii lui Polly care dormeau împreună pe pat. Mary Whitsun se duse în vârful picioarelor și puse la loc păturica peste unul dintre copii, care și-o azvârlise cu picioarele.

– Da, este, zise doica, strălucind de mulțumire când se uită la copil. Febra a lăsat-o și suge din greu. Cred că s-ar putea să trăiască, doamnă.

– Of, slavă cerului, zise Temperance, închizând ușurată ochii.

Copiii mici mureau așa de des. Era o surpriză bine-venită să găsească unul care să se lupte cu scarlatina la o vârstă așa de fragedă. Deși Mary Hope nu era încă în afară de orice pericol.

– Și copiii tăi?

– Ei nu s-au molipsit, slavă Celui de Sus, răspunse Polly. Sunt sănătoși ca niște cățelandri.

– Îți mulțumesc, Polly, zise Temperance, făcându-și în minte un semn să o recompenseze pe doică.

– Vreți să o țineți în brațe? o întrebă Polly. Tocmai ce a adormit și n-am avut timp să-mi aranjez hainele.

Îi întinse bebelușul, iar Temperance își aminti cuvintele lui Lazarus – că o văzuse cum refuza să atingă copilul. Ezită doar o secundă, apoi luă în brațe ghemotocul acela mic și cald. Mary Whitsun se uita și ea pe deasupra brațului ei și amândouă priveau, minunându-se, la degețelele delicate care

stăteau răsfirate peste un obrăjor rozaliu. Ochii lui Temperance se umplură de lacrimi.

– Sunteți bine, doamnă? o întrebă Polly îngrijorată, în timp ce-și îndesa șalul în corsaj.

– Da, murmură Temperance, ștergându-și obrazul cu mâneca. Numai că a fost așa de aproape.

– Așa este, zise doica liniștită, luând înapoi copilul.

– Nu se poate să nu-i iubești, așa-i? șopti Temperance și se uită la Mary Whitsun, care era în continuare fermecată de fața micuță a bebelușului.

– Da, mi-e teamă că e o prostie și doar să încerci, răspunse Polly. O dată să ne uităm la fețișoarele lor smiorcăite și suntem pierduți, nu?

– Da, așa e.

Temperance îi ură noapte bună lui Polly și închise încet în urmă-i ușa odăii. Când ridică ochii, o văzu pe Mary Whitsun care o urmărea cu privirea.

– Doamnă, bebelușul o să trăiască?

Temperance zâmbi.

– Așa cred, Mary.

– Îmi pare foarte bine, zise Mary pe un ton foarte serios.

Coborâră scările șubrede și ieșiră pe ușa casei cu camere de închiriat unde stătea Polly. Temperance privi neliniștită spre cer. Soarele era gata să apună.

– Trebuie să ne grăbim să ajungem acasă înainte să se întunece.

Mary mergea grăbită să țină pasul cu ea.

– E adevărat că Fantoma din St. Giles iese după căderea întunericului și vânează fetele?

– Unde ai auzit tu asta?

Mary își vârî capul între umeri.

– De la băiatul măcelarului. E adevărat?

Temperance se încruntă.

– Câteva fete au dat de necaz, da. Dar tu nu trebuie să-ți faci griji atâta vreme cât rămâi în școală, mai ales noaptea.

– Dumneavoastră o să rămâneți acasă?

Temperance se uită la Mary. Fata ținea ochii fixați în pământ în timp ce mergeau.

– Mai am drumuri de făcut, evident…

– Și dacă un alt bebeluș o să aibă nevoie de ajutor în timpul nopții? zise Mary mușcându-și buza.

– Treaba mea este să-i ajut pe copiii orfani din St. Giles, explică Temperance cu blândețe. Ce s-ar fi întâmplat cu Mary Hope dacă eu nu mă duceam după ea?

Mary nu mai spuse nimic.

– Dar nu se întâmplă aproape niciodată să fiu nevoită să fac drumuri după ce se întunecă, adăugă Temperance încercând s-o liniștească. Serios, nu ai de ce să-ți faci griji.

Mary tăcu, dar privirea îi era în continuare îngrijorată.

Temperance oftă, dorindu-și să o fi putut liniști pe Mary, dar atât timp cât ucigașul era în libertate, nu putea face asta.

Când ajunseră acasă mai erau o mulțime de treburi de făcut și Temperance o trimise pe Mary Whitsun să le supravegheze pe fetele mai mici care spălau pereții holului.

Până să ajungă Temperance să urce scările spre dormitorul ei, se făcuse destul de târziu. Pregătirile pentru deschiderea orfelinatului spre vizitare erau extenuante. De fiecare dată când credea

că sunt aproape gata, se mai ivea încă un lucru de făcut şi ea trebuia cumva să îl rezolve.

Dădu cotul scărilor şubrede, examinând balustrada. Avea nevoie să fie lustruită, dar oare dacă o făcea să arate mai bine, asta nu l-ar fi convins pe un eventual sponsor că orfelinatul nu are de fapt nevoie de fonduri? Aceasta era dilema tuturor deciziilor pe care le luase în privinţa curăţeniei şi ordinii în orfelinat. Fiecare hotărâre şi-o pusese sub semnul întrebării, chiar şi când Winter îi spusese, cu vocea lui calmă, că se descurca de minune şi că nu trebuia să-şi facă atâtea griji. Iar sub toate îngrijorările ei se afla o tristeţe sâcâitoare. Mai simplu spus, îi era dor de Caire. Se trezea întrebându-se ce ar fi crezut el despre deciziile ei, tânjind să discute cu el problemele pe care le avea şi micile bucurii. Voia să fie împreună cu el.

Numai că apele acelea le cam tulburase, nu-i aşa? Umerii i se lăsară la gândul acesta, pe când ajungea în sfârşit la etajul cel mai de sus al casei. El crezuse că şi-l dorise doar pentru a-şi ostoi pofta egoistă, şi chiar dacă ea îşi dorea cu siguranţă să-l îmbrăţişeze din nou, sentimentele ei erau mult mai complexe.

Se opri acolo, la capătul scării, unde doar lumânarea care pâlpâia în mâna ei, singură, lumina, şi recunoscu în sfârşit ceea ce ştiuse tot timpul. Simţea mult mai mult decât poftă trupească pentru Caire.

În gât i se ridică un suspin, pe care reuşi să-l înăbuşe. Fusese aşa de singură înainte ca el să apară în viaţa ei. Absenţa lui acum nu făcea decât să accentueze cât de singură era. Sigur, îi avusese pe fraţii şi pe surorile ei, pe copii şi pe Nell, dar chiar şi în familia ei, ea fusese altfel. Numai cu Caire era ea însăşi, cu defecte cu tot. El îi citise nevoile sexuale, pornirile şi sentimentele, necreştineşti uneori, şi, minunea minunilor, o plăcea la fel de mult. Se simţise aşa de eliberată să fie pur şi simplu cu el! Ştiind că poate fi ea însăşi – complet ea însăşi – fără ca el să-i întoarcă spatele.

Privi în jurul coridorului sordid. Singură. Era aşa de singură.

Abia la jumătate de oră după ce începuse vizitarea orfelinatului Temperance decise că, una peste alta, evenimentul se desfăşura destul de bine.

Avuseseră ceva probleme la început. Primii vizitatori – o doamnă cu o pană imensă prinsă în păr, însoţită de un gentleman solid, cu o perucă strânsă la spate şi vopsită aproximativ în negru ca de cerneală, deasupra unui chip bătrânicios – sosiseră puţin prea devreme, exact înainte de ceasurile cinci. Joseph Tinbox fusese singurul care auzise ciocănitul în uşă şi, când răspunsese, la început nu le dăduse voie să intre pentru că veniseră „prea devreme şi ar trebui să plece şi să revină la ora potrivită”.

Din fericire, Nell tocmai îl căuta pe Joseph Tinbox în clipa aceea şi îl găsise, gata să-i uşuiască pe cei doi. Scuzele venite din abundenţă şi două cești din punciul domnului St. John făcură multe pentru alinarea indignării cuplului. După aceea, începu să sosească un şuvoi constant de gentlemeni şi de doamne. Erau atât de mulţi, de fapt, încât la un moment dat trăsurile lor impunătoare blocaseră capătul lui Maiden Lane, stârnind curiozitatea locuitorilor obişnuiţi. Ba chiar unii dintre ei îşi scoseseră scaunele şi stăteau înşiraţi de-a lungul străzii ca să privească parada de nobili care treceau prin dreptul lor.

Da, totul mergea destul de bine şi, dacă punciul era suficient – şi ea l-ar fi putut ţine pe Winter să nu se angajeze într-o dispută politică împreună cu un tânăr gentleman destul de gălăgios, îmbrăcat cu o tunică de un galben îngrozitor, care insista să susţină lucruri dintre cele mai neghioabe –, era posibil

chiar să reușească să treacă cu bine de ziua aceasta.

Temperance zâmbea și strângea mâna unei doamne vioaie într-o rochie de culoarea prunei, care exclama ceva despre „săracii micuți mizerabili”. Doamna tocmai pleca și, în ciuda formulării destul de nefericite, părea cu adevărat impresionată de orfelinat.

– Cine e aia? șopti Nell din spatele lui Temperance.

– Nu știu, dar este destul de entuziasmată, îi șopti Temperance.

– Nu, nu ea. *Ea*.

Temperance privi peste capul doamnei invitate și o văzu pe Lady Caire care își croia drum săltând de pe o piatră pe alta a pavajului, cu gura schimonosită de dezgust. Purta o rochie total nepotrivită, din brocart albastru cu auriu și ținea de braț un gentleman cu perucă roșcată și tunică de culoarea lavandei. Spectatorii de pe Maiden Lane erau de-a dreptul fermecați de ea, mulți își dădeau coate cu vecinul când trecea prin dreptul lor. Din fericire, domnul St. John o văzuse apropiindu-se și o opri, aparent ca să-i arate arhitectura destul de nefericită a orfelinatului. Totuși, nu o putea reține pentru vecie.

– Vai, nu! gemu Temperance.

– Ce? Ce-i? sări Nell, ca pusă pe jar.

– E Lady Caire, murmură Temperance. Este de-a dreptul îngrozitoare.

Din spatele lor se auzi un chicotit înfundat.

Temperance se întoarse și, spre groaza ei, văzu că nu erau singure. Lady Hero, într-o rochie uluitoare albastru cu argintiu, pătrunsese cumva în micul hol și, mai rău decât atât, era limpede că o și auzise.

– A, îmi cer scuze, bălmăji Temperance, începând o reverență, pentru ca apoi, la jumătatea drumului în jos, să se răzgândească și să se îndrepte de spinare prea repede. N-am vrut… adică… hmm…

– Într-adevăr, chiar este îngrozitoare, zise Lady Hero, zâmbind ușor. Dar dacă mă crezi, am mai auzit-o și în alte ocazii discutând despre condiția copiilor sărmani.

– Adevărat? întrebă Temperance confuză, apoi mai aruncă o privire spre stradă, unde Lady Caire se oprise să discute ceva cu cel care o însoțea.

Apoi se întoarse din nou spre Lady Hero.

– Așadar, s-ar putea chiar să fie interesată de orfelinatul nostru?

– Da, așa cred. Tot la fel cum și eu sunt, mai zise Lady Hero, aproape cu sfială. Știi, și eu am rămas orfană când aveam doar opt ani.

– Îmi pare rău, nu am știut.

Lady Hero flutură din mână la auzul scuzelor ei.

– A trecut mult timp de atunci. Dar știu destul de multe doamne care, într-un fel sau altul, sunt interesate de bunăstarea copiilor sărmani.

– Ah, veni răspunsul nu prea elocvent al lui Temperance.

Nu-i trecuse prin minte să caute o doamnă sponsor. Cumva, tot timpul se gândise la cineva care să le patroneze orfelinatul și care să fie ca Sir Stanley Gilpin – bătrân, înstărit și bărbat –, când poate că ar fi trebuit să se concentreze doar pe latura care ținea de *bogăție*. Zâmbi spre Lady Hero.

– Ce minunat!

– Poate că ești atât de drăguță să mă conduci prin orfelinat, zise Lady Hero, zâmbind la rândul ei.

– Desigur, zise Temperance, dar chiar în clipa aceea Winter cobora scările.

– Temperance, ai văzut-o pe Mary Whitsun? o întrebă el, cu o cută de îngrijorare între sprâncene.

– De azi-dimineaţă, nu, răspunse sora lui, întorcându-se întrebător spre Nell.

Femeia strânse din umeri.

– Să mă duc să o caut?

– Dacă nu te superi, Nell, te rog, o îndemnă Winter.

Nell se grăbi în sus pe scări.

– Dumneata trebuie să fii domnul Makepeace, zise Lady Hero.

– Winter, dânsa e Lady Hero Batten, o prezentă Temperance.

– Este o onoare să vă cunosc, milady, zise Winter, făcând o plecăciune.

– Tocmai îi spuneam doamnei Dews… începu Lady Hero, dar chiar în clipa aceea Nell intră vijelios înapoi, de mână cu Joseph Tinbox.

– Spune din nou ce mi-ai zis mie, îi ceru Nell lui Joseph. Spune unde a plecat Mary Whitsun!

– A plecat, zise scurt Joseph, cu ochii lui mari şi faţa atât de palidă, că pistruii îi ieşeau în evidenţă. A zis că nu este nici o problemă. A zis că toţi sunt prea ocupaţi.

Temperance simţi cum îi îngheaţă sufletul.

– Prea ocupaţi pentru ce?

– A venit o femeie şi a zis că e un bebeluş care trebuie luat, mai spuse Joseph. Mary a plecat cu ea.

Temperance se uită spre uşă. Cerul începuse deja să se întunece, noaptea se strecura în mahalaua St. Giles, aidoma unei pisici de pripas.

Doamne, Dumnezeule! Mary Whitsun era afară noaptea, în mahalaua prin care bântuia un ucigaş în libertate.

Lazarus mergea fără ţel pe străzile din St. Giles, toropite de lumina după-amiezii. Soarele stătea să apună, razele palide se retrăgeau repede de pe clădirile mai înalte, mansardele în consolă şi de pe miriadele de firme ce se legănau în vânt ale prăvăliilor. Sări peste cadavrul unei mâţe întins în rigolă şi îşi continuă drumul. Era aproape, foarte aproape de a-l descoperi pe ucigaşul lui Marie. Se întorsese în St. Giles iar şi iar, şi de data aceasta simţea că s-ar putea să fie ultimul drum – indiferent ce avea să se întâmple. Pericolul îl pândea, ascuţindu-şi ghearele, aşteptându-l să facă o mişcare greşită.

Periculos sau nu, ceva înlăuntrul lui simţea că momentul este numai bun ca să echilibreze balanţa. Trebuia să-l vadă pe ucigaşul lui Marie pedepsit, înainte de a merge mai departe în relaţia cu Temperance. Şi simţea nevoia să se întâlnească din nou cu Temperance. Neapărat. Nu se îndoia nici o clipă că respiraţia i s-ar opri în piept dacă nu ar mai putea să o atingă, să-i vorbească şi să se uite în ochii aceia minunaţi, cu paiete aurii, care îi reflectau adevăratele sentimente.

Dar mai întâi trebuia să-l găsească pe asasinul lui Marie.

În scopul acesta încercase de trei ori în ultima săptămână să vorbească cu Tommy Pett – băiatul trebuia să ştie ceva despre legătura dintre sora lui şi Maica Panseluţă. Dar de fiecare dată când Lazarus trecuse pe la stabilimentul doamnei Whiteside, Tommy lipsea şi nu se ştia unde este. Poate că dacă trecea la o oră târzie din zi, îl putea găsi.

După alte cincisprezece minute, dădu colţul pe Running Man Lane şi îi urmă meandrele şi cotiturile, până când ajunse în curtea unde se afla bordelul doamnei Whiteside. Pe când se apropia, însă, a ajuns la el zgomot de voci ridicate şi de vaiete. Făcu ultimii paşi în fugă.

În curte îl întâmpină o imagine ciudată. Doamnele – și băieții – nopții păreau să fie cu toții adunați în curte, mulți cu lumânări sau felinare în mâini. Unii se certau, alții plângeau și unii stăteau pur și simplu înmărmuriți. În clipa aceea, Pansy ieși din bordel cu matahala ei de paznic, Jacky, pe urme. Lazarus începu să dea din coate, croindu-și drum prin mulțime, chiar în timp ce Jacky își ridicase mâinile deasupra capului, bătând din palme ca să facă liniște. Curtea amuți.

– Casa a fost cercetată. Nu pândește nimeni înăuntru. Pericolul a trecut, zise Pansy cu vocea ei gravă. Acum vreau să vă întoarceți cu toții înăuntru.

Jacky pocni iar din palme și, una câte una, târfele intrară, fără tragere de inimă, în casă.

O femeie masivă îmbrăcată în mătase purpurie continua să-și țină mâinile în șold.

– Și de un' să știm noi că nu e nici un pericol înăuntru?

– Pentru că am zis io, răspunse Pansy, aruncându-i o privire tăioasă.

Femeia se înroși la față și se precipită înăuntru.

Lazarus făcu un pas în față și Pansy dădu cu ochii de el. Își aruncă bărbia înainte.

– Nu sunteți bine-venit aici.

El nu se lăsă intimidat. Bine-venit sau nu, avea sentimentul că pentru el era important ceea ce se afla înăuntrul bordelului.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nimic care să vă privească pe dumneavoastră, bombăni ea și se întoarse într-o parte, ca și cum ar fi vrut să-l lase acolo.

Fără să se gândească, Lazarus o prinse de umăr înainte ca ea să dispară în casă, apoi îl văzu pe Jacky cum se repede la el. Paznicul era un bărbat masiv, dar avea și încetineala unei matahale. Lazarus se feri cu ușurință și îi trase un pumn puternic în burtă. Jacky căzu greoi în genunchi.

Pansy scoase un pufnet de supărare și își puse brațele subțiri în jurul umerilor matahalei.

– Încetează!

Lazarus făcu un pas înapoi, dar rămase cu pumnii strânși. Nu se cuvenea să-l subestimeze pe Jacky.

Pansy oftă, și chipul ei strâmb era puțin cenușiu.

– Oricum sunt ca și moartă. Haideți înăuntru.

Jacky se ridică greoi în picioare, aruncându-i lui Lazarus o privire răutăcioasă, dar se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

Lord Caire intră în casă cu părul zbârlit pe ceafă. Paznicului nu i-ar fi displăcut să-i facă felul. Doar Pansy avea să-l rețină de la un atac.

Femeia nu mai făcu nici un alt comentariu, ci îl conduse în sus pe scări. Câteva târfe mai zăboveau pe coridoare, șușotind, dar la vederea madamei dispărură prin camerele lor. Pansy se opri în dreptul unei uși situate la mijlocul coridorului de sus și aruncă spre Lazarus o privire enigmatică, înainte de a o deschide.

Mai întâi îl izbi mirosul, duhoarea de mațe și de sânge. Trupul de pe pat fusese despicat – la fel ca în cazul lui Marie. Lazarus făcu un pas mai aproape, atent la dârele închise la culoare de pe podea, și se uită la fața ca de ceară. Era Tommy, cu un chip senin deasupra violenței la care îi fusese supus trupul.

Se uită înapoi la Pansy. Aceasta privea țintă la oroarea de pe pat, dar când se văzu privită își

avântă bărbia înainte, spre el.

– Veniți jos. Am nevoie să beau o ceașcă de ceai.

Închise ușa după ei și coborâră cu toții, în tăcere, până în salonașul ei. Pansy se așeză în fotoliul ei special, gesticulând spre Lazarus să se așeze în fața ei.

– Ceai, Jacky, zise ea și, când matahala nu se clinti, dădu din cap plictisită. E în ordine. Lord Caire n-o să-mi facă nici un rău.

Paznicul mormăi și părăsi odaia.

– A fost ucis în același fel ca Marie și ca celelalte prostituate, zise Lazarus încet. Cu siguranță îl cunoștea pe criminal.

– Mmm, fu tot ce spuse Pansy, care părea să fie într-o dispoziție meditativă, așa cum stătea cu bărbia sprijinită în pumn.

– Coniță Pansy.

Femeia oftă din rărunchi și ridică ochii.

– Da. Da, bineînțeles că îl știa pe criminal.

Lazarus făcu ochii mici.

– Tot așa cum îl știi și dumneata, zise.

Ea îi înfruntă privirea.

– Așa cum îl știu și eu.

– Cine e, Pansy?

Ea ridică mâna, în timp ce ușa se deschidea. Jacky intră, ducând în mâinile lui mari o tavă delicată.

Pansy îi zâmbi și el așeză tava jos.

– Mulțumesc, Jacky. Poți, te rog, să păzești ușa pentru mine?

Matahala aruncă o privire bănuitoare spre Lazarus și se rostogoli afară din cameră.

Pansy așteptă ca ușa să se închidă. Apoi se uită la Lazarus.

– Este proprietara acestei case. Ea controlează toate prostituatele din acest colțișor al ei din St. Giles. Toate trebuie să-i plătească ei o cotă din ceea ce câștigă, chiar dacă e vorba doar de câțiva penny. Marie a refuzat. Și Tommy, prostul ăla…

Își scutură capul dezgustată și își turnă o ceașcă de ceai.

Lazarus se strădui să stea răbdător locului.

Pansy apucă ceașca plină, dar apoi rămase cu ochii ațintiți în licoare.

– Cred că el a încercat s-o șantajeze. Cred că asta a stârnit-o. Astă-seară a fost aici, să-l vadă pe Tommy și a plecat în mare grabă. Probabil că Tommy a știut de la început cine a omorât-o pe soră-sa și, după ce ați început să puneți întrebări, și-a imaginat că ea o să-l plătească să-și țină gura. Era frumușel, dar nu prea isteț.

Lazarus închise ochii. Era așa de aproape.

– Cine e, Pansy?

– Maica Panseluță.

Simțea cum pulsul i-o ia la galop. În sfârșit!

– Codoașa care ține prăvălia?

Buza lui Pansy zvâcni.

– E mult mai mult de-atât. Este cea mai puternică femeie de prin părțile astea ale mahalalei St.

Giles. Și cea mai periculoasă. L-ai văzut pe Tommy. Și a făcut-o într-o casă plină de lume. E turbată de furie. Acum nu mai ține cont de nimic, vrea doar să-și șteargă urmele.

– Dar de ce le-a omorât, pe Marie și pe celelalte prostituate, într-un mod așa de sălbatic?

Pansy strânse din umeri.

– Ca să sperie concurența, pe aliații ei, pe târfele ei – pe fiecare din ei și pe toată lumea, de fapt.

Lazarus se încruntă.

– Ești în pericol.

– Cred că o să mă omoare înainte să treacă săptămâna, zise Pansy detașată și sorbi în sfârșit din ceai. Pe mine și pe oricine mai crede că a trădat-o sau că îi stă în cale. Și dumneavoastră ați face bine să aveți grijă pe unde umblați. Pe Tommy l-a ucis deja, ca să-l împiedice să stea de vorbă cu dumneavoastră… și cu doamna Dews.

Lazarus ridică din sprâncene, din ce în ce mai alarmat.

– Doamna Dews?

Pansy își puse cu grijă jos ceașca de ceai.

– Cred că Maica Panseluță o consideră pe doamna Dews un fel de rivală în domnia asupra mahalalei St. Giles. Nu-i place că doamna Dews salvează copiii pe care Maica Panseluță ar prefera să-i vândă… sau să-i transforme în târfe.

– Crezi că o să se răzbune pe Temperance Dews?

– Deja a făcut-o.

– Poftim? exclamă Lazarus alarmat, simțind cum mușchii i se încordează.

Pansy îl privi cu o teribilă expresie de fatalitate în ochi.

– Una dintre fetele de aici a adus astă-seară o copilă… una pe care doamna Dews o iubește destul de mult.

– Mary Whitsun.

– Da. Maica Panseluță a luat fata cu ea când a plecat.

Lazarus țâșni în picioare, repezindu-se la ușă în timp ce ultimele cuvinte ale lui Pansy pluteau în urma lui.

– Și cred că Maica Panseluță vrea să lovească în doamna Dews prin intermediul copilei.

Capitolul 19

– Ceea ce simțiți este durerea pierderii, zise Meg.

Ceea ce simțiți este dragoste, continuă ea, în timp ce micuța pasăre zbură înapoi în încăpere și se așează pe mâna regelui. Și aceasta este tot dragoste.

– Nu înțeleg, zise regele.

– Acum ce simțiți? îl întrebă Meg.

Regele Inimă Ferecată se încruntă, mângâind căpșorul păsării albastre.

– Bucurie. Fericire.

– Aceasta este bucuria dragostei, zâmbi Meg. Ca să simțiți dragostea pentru pasăre, trebuie să fiți gata să-i dați drumul.

Și în schimb, pasărea își arată dragostea pentru Maiestatea Voastră întorcându-se…

din *Regele Inimă Ferecată*

Dumnezeule bun!

Temperance simțea cum genunchii o lasă de groază. *Nu Mary Whitsun. Nu scumpa ei Mary Whitsun.*

Simți cum Nell o cuprinde cu un braț, să o susțină. Lady Hero avea un aer îngrijorat. Domnul St. John îi aduse înăuntru pe Lady Caire împreună cu însoțitorul său și, după ce schimbă scurt o vorbă cu Winter, îi aruncă lui Temperance o privire gravă și o conduse pe nobilă la etaj. Winter îi luă pe ceilalți în bucătărie. Temperance se prăbuși pe un scaun. Trebuia să o salveze pe Mary, dar cum ar fi putut, când nici măcar nu știau când plecase copila?

– Trebuie să mergem să o căutăm, zise Winter. Unde era copilul pe care trebuia să-l aducă Mary?

Cineva începu să bată cu putere în ușa bucătăriei.

– Temperance!

Era vocea lui Caire. Temperance sări în picioare și se repezi la ușă, încurcându-se în drug, cu mâinile tremurându-i.

Deschise ușa și îi căzu lui Lazarus în brațe, unde rămase preț de o clipă, tremurând lipită de el. Era așa de mare, de cald, și era aici atunci când ea avea cea mai mare nevoie de el.

Bărbatul o strânse la piept și o întrebă:

– Ai pățit ceva?

– Da, zise ea scuturându-și capul. Mary Whitsun a dispărut.

El îi ridică bărbia și spuse:

– Știu. Maica Panseluță a luat-o.

– Cum?

– Tocmai vin de la casa doamnei Whiteside. Maica Panseluță este de fapt doamna Whiteside. Se pare că a ademenit-o pe Mary Whitsun acolo cu ajutorul uneia dintre prostituate.

– Trebuie să mergem imediat, zise Temperance și își apucă mantia care atârna de un cuier lângă ușă.

– Aşteaptă. Mai e ceva, spuse Caire şi o apucă de braţ, deşi i se adresa lui Winter. Maica Panseluţă este ucigaşul.

Temperance îl privi uluită.

– Ucigaşul lui Marie? Acela care a fost…

El încuviinţă din cap.

Temperance mai suspină o dată, înainte de a se aduna cu firea.

– Atunci, trebuie să ne grăbim şi mai tare.

– Da, zise el blând, dar este posibil ca totul să fie o capcană. Se pare că Maica Panseluţă nutreşte o ură deosebită faţă de tine.

Winter se agită.

– Atunci nu ar trebui să meargă.

Temperance se întoarse spre el, furioasă.

– Să nu merg? E vorba de Mary Whitsun! Nu pot să o las cu femeia aceea, fie că e vorba de o capcană sau nu.

Winter vru să protesteze, dar Caire îl privi şi zise:

– O să merg eu cu ea şi o să am grijă să nu păţească nimic.

– Promiteţi?

– Pe viaţa mea.

– Puteţi să-i luaţi şi pe lacheii mei.

Se întoarseră cu toţii înspre locul de unde venea vocea. Lady Caire intrase în mica bucătărie împreună cu iubitul ei. Doi lachei zdraveni stăteau în spatele ei. Pentru o clipă, ochii ei întâlniră privirea lui Lazarus.

– Mulţumesc, zise el, înclinând din cap.

Caire o luă de mână pe Temperance şi ieşiră amândoi pe uşă, în noapte, urmaţi de lachei.

– Ce vrea de la Mary Whitsun? întrebă Temperance, gâfâind în timp ce mergeau grăbiţi.

– Poate că nu e decât o momeală, scutură Caire din cap. Caz în care nu este în nici un pericol.

Temperance se scutură de un fior.

– Dar Maica Panseluţă mă urăşte, ai spus.

– Aşa susţine Pansy, zise el ezitant, privind în jurul lor pe când dădeau un colţ de stradă. Deja l-a ucis şi pe Tommy Pett.

– O, Doamne!

Temperance încerca să-şi controleze panica din ce în ce mai mare. De ce oare nu-i spusese niciodată lui Mary cât de mult o iubea? De ce o ţinuse la distanţă?

– Atunci s-ar putea să o ucidă pur şi simplu pentru a-mi face în ciudă.

Lazarus nu-i răspunse, ci doar o strânse de mână.

Drumul părea să dureze de ore, dar numai câteva minute mai târziu ei şi cei doi lachei ajunseră la taverna cu gin a Maicii Panseluţă.

Lazarus se uită spre uşă şi îşi desfăcu bastonul.

– Rămâi în urma mea, îi zise el lui Temperance. Voi doi – le făcu el semn din bărbie lacheilor –, de o parte şi de alta a mea.

Temperance dădu din cap, privindu-l cum împinge uşa cu piciorul.

Privelişte dinăuntru era una stranie. Taverna era aproape goală, dar mesele răsturnate şi scaunele rupte erau semne că avusese loc o luptă. Două cadavre zăceau la podea – gărzile Maicii Panseluţă. Slujnica fără un ochi stătea chircită sub resturile unei mese. În mijlocul sălii stătea Fantoma din St. Giles, cu vârful spadei la gâtul ultimei dintre gărzi. Când intrară, Fantoma se uită la ei de după masca sa neagră, dar nu făcu nici un alt gest, nu scoase nici un sunet.

– Nu ştiu unde este! bolborosea paznicul. Maica Panseluţă o auzit că veniţi şi o fugit p'n spate. Acu' poa' să fie orişiunde.

Fantoma apăsă doar spada în gâtul omului. Acesta scheună şi o picătură de sânge i se scurse pe gât.

– Nu! strigă fata chioară. Nu-i faceţi rău lui Davy!

Lacheii se uitau neliniştiţi la Caire.

– Atunci spune-i unde este Maica Panseluţă, zise Lazarus, cu voce calmă.

Temperance zări cum colţurile gurii fantomei se răsucesc în sus, într-un semn de sardonică aprobare.

– A plecat după tine, zise fata, arătând spre Temperance.

– Unde? o întrebă aceasta.

– La casa matale, spuse fata. A zis că are grijă să pleci din St. Giles pentru totdeauna.

Temperance se încruntă, schimbând priviri încurcate cu Lazarus.

– Era singură? Nu avea o fată cu ea?

– Erea o fătucă dân alea cu ea, zise slujnica. Acu' să mi-l lăsaţi în pace pe Davy. Nu-i aicilişea, dacă vă zic!

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la orfelinat, zise Lazarus crunt.

– Dar ce are de gând? strigă Temperance.

Faptul că Maica Panseluţă o luase pe Mary cu ea când fugise îi dădea fiori pe şira spinării.

– Chiar nu ştiu, zise Lazarus, privind spre Fantomă. Vrei să ne ajuţi?

Arlechinul înclină din cap şi, după o piruetă graţioasă, ieşi pe uşă şi o luă la fugă în lungul străzii.

– Repede, strigă Caire la cei doi lachei.

O prinse pe Temperance de mână şi o luară înapoi pe unde veniseră.

Se făcuse noapte de-a binelea. Deasupra capetelor lor se legănau firmele prăvăliilor, scârţâind sinistru în bătaia vântului. Când şi când, puteau zări luna care plutea umflată şi slăbită pe din dosul norilor călători. Fantoma din St. Giles alerga înaintea lor şi paşii ei aproape că nu făceau nici un zgomot. Când se apropiară de orfelinat, Temperance zări o ciudată lumină roşie-portocalie care licărea deasupra acoperişurilor, sâcâitoare şi sfioasă, dar din ce în ce mai îndrăzneaţă pe măsură ce se apropiau în fugă.

Apoi simţi mirosul de fum.

Doamne sfinte! Nici măcar nu-şi putea exprima spaima în cuvinte. Trecură de cotul străduţei şi atunci văzură. Pentru o clipă îngrozitoare, urechile lui Temperance părură să nu mai audă nici un sunet, în afara unui fel de hârşâit. În mod ciudat, se concentră asupra lui Lady Caire, care stătea de una singură în mijlocul lui Maiden Lane. Mama lui Lazarus stătea cu mâna la gură şi se uita fix în sus, la acoperişul clădirii orfelinatului. Imaginea aceea o aduse pe Temperance înapoi în simţiri într-o secundă. Lumea striga. Nell era acolo şi dădea din mână, iar acum Temperance simţea mirosul de

fum, o îngrozitoare sugestie a haosului dinăuntru.

– Au ieşit? strigă ea la Nell, în jurul căreia mişunau copiii. Au ieşit toţi copiii?

– Nu ştiu, răspunse Nell.

– Trebuie să-i numărăm, strigă Temperance.

Maiden Lane erau un haos complet. Lumea striga şi alerga încoace şi încolo, iar nobilii care veniseră să viziteze orfelinatul se amestecaseră cu plebea din St. Giles. Se formase un şir de oameni care dădeau găleţile din mână în mână. Cizmarul sărman care locuia în subsolul de alături îi dădea găleata unui lacheu în livrea spilcuită care o pasa apoi nevestei negustorului de peşte, care i-o dădea unui lord cu peruca albă ca neaua, şi aşa mai departe. Era o imagine bizară. Temperance se întoarse şi privi în spatele ei, spre orfelinat.

Şi rămase cu răsuflarea tăiată.

De la ferestrele de sus ieşeau limbi de foc, iar fumul se vălătucea într-un nor gri-negru. În clipa aceea Winter şi St. John ieşiră, clătinându-se, din clădire.

– Winter! îl strigă Temperance.

Bărbatul ducea pe braţe un băieţel.

– Nu mai e nimeni în camerele copiilor. Cred că i-am luat pe toţi. Ai numărat copiii?

Temperance se întoarse spre Nell.

– Douăzeci şi şase… toţi în afară de Mary Whitsun.

Temperance îl apucă pe Lazarus de braţ.

– Unde e? Unde putea să o ducă Maica Panseluţă?

Când se uită însă la el, văzu că Lazarus se uita atent la clădire.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Îi urmări privirea. Sus pe acoperiş, o femeie înaltă şi slăbănoagă îmbrăcată cu o tunică ponosită şi roşie de soldat îşi făcea drum peste olane.

Haina de arlechin trecu pe lângă ei ca o săgeată, în tăcere, şi dispăru în clădirea de lângă orfelinat.

– Unde e Mary Whitsun? se întreba Temperance cu pumnul strâns la piept.

Nu, nu era adevărat. Nimeni nu putea fi atât de îngrozitor, încât să lase un copil în infernul acela.

Dar era limpede că Maica Panseluţă era singură.

Temperance izbucni în lacrimi. Doamne, Dumnezeule, Mary Whitsun era într-o clădire în flăcări, pe moarte!

– Pe toate cele sfinte! şopti Caire şi, înainte ca ea să poată spune ceva, dispăru.

Dispăru înăuntrul clădirii în flăcări.

La etajele inferioare nu întâmpină probleme, dar pe măsură ce Lazarus urca în fugă scările de lemn, fumul se acumula rapid. Îşi aruncă mantia peste cap, ţinând-o cu o parte în dreptul gurii, dar aceasta nu îi oferea cine ştie ce protecţie împotriva fumului. Se înecă, luptându-se cu imboldul organismului său de a reveni în zona cu aer curat. Doamne, abia dacă mai putea să vadă, darămite să respire. Totul era cenuşiu din cauza fumului. Începu să caute la etajul unde dormeau copiii.

– Mary!

Strigătul i se transformă într-o tuse uscată şi se pierdu în zgomotul focului violent. Era posibil ca ea să nici nu fie aici. Era posibil să fi pornit într-o misiune nebunească. Dar imaginea disperării lui Temperance fusese mai mult decât putea el suporta. Dacă era aici copila aceea, avea s-o găsească.

Infernul de foc gemea ca o ființă vie, pândind la etajul de deasupra, etajul unde Temperance și fratele ei aveau dormitoarele. Își miji ochii care îl înțepau de la fum, în timp ce urca scara șubredă. Dacă va supraviețui iadului acesta avea să se asigure al naibii de bine că a doua oară orfelinatul va fi mai bine construit. Lacrimile îi brăzdau fața, dar se evaporau aproape instantaneu din cauza căldurii.

Holul de sus era înecat în fum.

Unde ar putea o femeie nebună să ascundă un copil? Lazarus căzu în genunchi, se târî și lacrimile îi înceţoșară privirea. Dacă fata era la capătul holului, deja nu ar mai fi fost în viață, dar camera lui Temperance nu fusese încă înghițită de foc. Trebuia cel puțin să verifice.

Se întinse să ajungă la mâner și îl răsuci, împingând ușa cu umărul ca să o deschidă.

– Mary!

Auzi un plânset drept răspuns.

De acum era deja orb, așa că pipăi cu mâna, simți și se prinse de un picioruș. Fata era legată, întinsă pe jos lângă pat. Se ghemui lângă el, ca și cum ar fi vrut să-și îngroape trupul micuț într-al lui și apoi simți mișcându-se blănița pisoiului pe care ea îl ținea în brațe. Își desfăcu bastonul și folosi spada ca să-i taie funia din jurul mâinilor și picioarelor. Apoi o luă la subsuoară și o târî spre scări. Flăcările îi băteau drept în față, îi alunecau pe gât, încercând să-l pârjolească pe dinăuntru. Plămânii îl dureau. În urechi auzea un huruit formidabil și înțelese, brusc și fatal că deja casa era gata să se prăbușească. Pisica sări din brațele fetei.

Temperance iubea copila aceasta, chiar dacă nu recunoscuse niciodată.

Împinse trupul micuței în fața lui. „Doamne, fă ca măcar ea să supraviețuiască.”

– Fugi! Fugi acum!

Ar fi putut să spună mai mult, dar chiar în clipa aceea se deschise iadul și-l înghiți cu totul.

*

Orfelinatul se prăbușea, iar Caire și Mary Whitsun erau încă înăuntru.

Temperance privi cum o porțiune a acoperișului alunecă dintr-odată și se prăvăli peste pavajul străzii. Pentru un moment, pe fundalul flăcărilor se profilară două siluete: forma cadaverică a Maicii Panseluță și umbra fugitivă a Fantomei din St. Giles. Apoi amândouă dispărură. Temperance nu-și putea aduna energia ca să se întrebe ce se întâmplase cu ele. Toată voința ei, toate speranțele și rugile ei se concentrau asupra lui Lazarus și a lui Mary.

Pe o fereastră spartă ieșeau flăcări și odaia din spatele ei era complet aurie din cauza focului. Mulțimea amuți, parcă vrăjită, în timp ce vuietul focului devenea tot mai puternic. Șirul de oameni cu găleți se lupta încă eroic, dar eforturile lor nu aveau nici un efect vizibil asupra flăcărilor.

Se auzi deodată un țipăt și Temperance privi, cu detașare, cum Fantoma din St. Giles ieșea din casa învecinată, târând-o pe Maica Panseluță. Era o imagine bizară. Maica Panseluță se lupta ca un lup cuprins de turbare, dar Fantoma își încleștase mâna de brațul ei și nu-i fu greu să o potolească. O împinse înspre domnul St. John, arătând cu un deget înmănușat mai întâi la orfelinatul în flăcări și apoi la femeia care țipa, ca și cum vreunul din ei avea nevoie de explicații. Chipul lui St. John încremeni și chemă doi lachei care umblau pe acolo ca să-l ajute să o țină pe criminală.

Apoi Fantoma din St. Giles se îndepărtă pur și simplu, pierzându-se în mulțime. Nimeni nu-i stătu împotrivă.

Temperance era nepăsătoare.

– Trebuie să merg înăuntru, zise ea fără să se adreseze cuiva anume, şi o porni înainte. O opri însă mâna fermă a lui Winter.

– Dă-mi drumul, zise întorcându-şi faţa spre el, implorându-l.

Vedea că el are ochii în lacrimi.

– Nu, Temperance. Trebuie să rămâi aici.

– Dar o să ardă, şopti ea, cu spatele la foc. O să ardă şi nu ştiu dacă pot să suport asta.

Winter nu mai spuse nimic, nici chiar atunci când ea căzu în genunchi. Era neconsolată, acolo, pe caldarâmul plin de noroi, privind cum moare iubirea ei. El era iubirea ei şi acum ştia că e mult prea târziu ca să-i spună asta. Caire era în acelaşi timp mai puternic, dar şi mai vulnerabil decât oricare dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse înainte. El îi vedea defectele, furia şi nevoile necuviincioase, şi felul în care se prefăcea a fi mai bună decât era de fapt, şi nu-i păsa. Era ciudat, întotdeauna crezuse că va iubi pe cineva care o să vadă numai calităţile ei, dar de fapt, îl iubise întotdeauna pe cel care vedea totul – şi binele, şi răul.

Şi acum era prea târziu.

Avea gâtlejul ca o rană şi Temperance îşi dădu seama că ţipa, încercând să se târască înainte, în timp ce mâna lui Winter o ţinea cu forţa.

Apoi apăru o mică siluetă care păşea dinspre fum şi flăcări. Mary Whitsun apăru din casa în flăcări, ca un miracol. O zări pe Temperance şi alergă la ea. Femeia o cuprinse în braţe şi o îmbrăţişă cu putere, plângând şi sărutându-i faţa, strângând-o mult prea tare, de durere şi de bucurie.

Până când Mary Whitsun îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi şi zise:

– El e încă înăuntru. Lord Caire. A venit după mine, dar m-a împins jos pe scări. El e încă înăuntru.

Apoi se auzi un zgomot sinistru şi întreaga jumătate anterioară a casei se prăbuşi.

Capitolul 20

Regele Inimă Ferecată era foarte mulțumit de această demonstrație. Ca să o răsplătească pe Meg, se oferi să-i dea orice ar fi cerut ea – absolut orice. Meg zâmbi și zise:

– Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră, dar tot ce-mi doresc este un căluț și o legătură cu de-ale gurii, pentru că îmi doresc mult să văd cum este în lumea largă.

Regele se încruntă când auzi acestea, pentru că Meg îi devenise tare dragă. Dar indiferent cât încercă să o convingă, Meg era absolut de neclintit. Avea să plece a doua zi dimineață în lume. Lucrul îl supără pe rege, care fu îngrozitor de tăios cu ea în tot restul cinei aceleia minunate. Cât despre Meg, ea era veselă și nu lua în seamă replicile sarcastice ale regelui. Iar la sfârșitul serii plecă și îl lăsă pe rege stând singur-singurel în sufrageria lui…

din *Regele Inimă Ferecată*

Ploaia începu să cadă întâi ușo, asemenea sărutării unei mame pe fruntea pruncului adormit. Temperance nu băgă de seamă picăturile care veneau de sus decât când focul începu să sfârâie. Apoi, brusc, norii de deasupra se căscară și începu o ploaie ca o cascadă, cu picături așa de mari, că ricoșau pe pietrele caldarâmului, stropind în sus când se loveau de ele. Focul nu cedă terenul fără luptă, sâsâind și scuipând ca să se apere, în timp ce spre cer se înălțau valuri uriașe de abur. Dar ploaia fu mai puternică, de neoprit, și flăcările începură să dea înapoi.

În mijlocul acestora toate, dintre norii de abur apăru o siluetă în negru, cu pelerina fluturând în jurul ei, șchiopătând, dar înaintând hotărâtă.

Temperance se ridică în picioare, cu gâtlejul sugrumat de un țipăt. Părul argintiu îi era murdar de fum, dar era el. Era Caire. Se smulse din mâna lui Winter și o luă la fugă, alunecând pe caldarâmul ud, orbită de ploaie și de propriile lacrimi, alergând spre sufletul ei. Pe când se apropia, văzu cum o pisică neagră și pârlită de foc se luptă să scape de sub mantia lui și o zbughi drept la Mary Whitsun.

– Urăsc mâțele, zise Caire tușind.

Temperance mai suspină o dată.

El o prinse tare în brațe și o trase sub mantia lui, sărutând-o cu gura plină de fum, acolo, în ploaie, în fața tuturor.

– Te iubesc, suspina ea, frecându-i fața cu mâinile ei, pipăindu-i părul, pieptul, să se asigure că e real și adevărat. Te iubesc și am crezut că ai murit. Nu puteam să îndur asta. Am crezut că am să mor și eu.

– Aș merge și prin foc pentru tine, zise el, cu vocea dogită și răgușită. De fapt, chiar am mers prin foc pentru tine.

Ea se înecă de râs, apoi el o sărută iar, cu gura apăsată pe a ei, cu gust de foc și de fum – și ea nu gustase vreodată ceva mai minunat, pentru că el era în viață.

Era în viață.

El se smulse din sărut și își sprijini fruntea de a ei.

– Te iubesc, Temperance Dews, mai mult decât viața însăși.

Ar fi spus mai multe, dar ea îl sărută din nou, de astă dată ușor, încercând să-i transmită tot ceea ce simțea doar prin intermediul buzelor ei.

– Hmmm, își drese cineva vocea în apropiere.

Lazarus se întrerupse din sărutare doar cât să bombăne:

– Da, mamă?

Temperance clipi și întoarse capul. Lady Caire stătea lângă ei, cu coafura ei elegantă protejată ineficient de o haină pe care i-o ținea, tremurând, deasupra capului, însoțitorul ei. Era udă, îi era frig și părea jignită.

– Caire, șopti Temperance.

El își ridică fruntea și o privi pe mama sa.

– Ce este?

– Dacă ai terminat să te dai în spectacol, zise Lady Caire, copiii au nevoie să fie îngrijiți și mai e și femeia aia nebună care, spune Godric St. John, a dat foc și a omorât trei femei.

– Grija dumneavoastră este, ca întotdeauna, emoționantă, începu Caire.

Dar Temperance îl ciupi de lobul urechii.

– Au! exclamă el și se uită la ea.

Doamne, nobilii ăștia sunt niște neghiobi uneori!

– Mama ta a fost foarte îngrijorată din pricina ta.

Caire ridică o sprânceană.

– Te iubesc, Lazarus, zise Lady Caire cu o voce limpede și sigură, dar apoi buza de jos începu să-i tremure. Ești fiul meu. S-ar putea să nu-mi exprim dragostea într-o manieră prea evidentă, dar asta nu înseamnă că nu te iubesc.

El își întoarse capul și o privi mirat. Și probabil că ar fi continuat să se uite la ea, consternat, dacă Temperance nu l-ar fi ciupit din nou.

– Au! zise și îi aruncă o privire mustrătoare.

Ea ridică din sprânceană, cu subînțeles.

– Mamă, zise Caire și se aplecă delicat să o sărute pe obraz. Odată, o femeie înțeleaptă mi-a spus că doar pentru că nu se manifestă, nu înseamnă că dragostea nu există.

Ochii lui Lady Caire se umplură de lacrimi.

– Asta înseamnă că și tu mă iubești pe mine?

Un colț al gurii lui Lazarus se arcui în sus.

– Cred că asta trebuie să fie.

– Nu credeam că m-ai ascultat.

– Fiecare cuvânt pe care l-ai rostit vreodată, îi șopti Caire, este gravat în inima mea.

Lady Caire închise ochii, ca și cum ar fi primit o binecuvântare.

Apoi îi deschise repede.

– Da, bine. Ce ne facem cu toți acești copii?

Temperance se uită spre orfelinat. Focul era aproape stins, dar nu mai rămăsese mare lucru în afară de niște ruine fumegânde. Doamne! Abia acum îi trecu prin minte că nu aveau unde să-i ducă pe cei douăzeci și șapte de copii și dacă în acea dimineață începuse să caute un sponsor pentru orfelinat,

acum nici măcar nu mai avea un cămin.

– Ar putea să vină la mine acasă, începu Lazarus, destul de nesigur.

– Acasă la un gentleman burlac? pufni mama lui. Nu prea cred. Cei mai mulți vor veni, pentru moment, la mine acasă.

– Pot și eu să le fac loc câtorva, zise Lady Hero, care se apropiase pe nesimțite. Fratele meu are o casă care stă aproape goală. El e la țară pe perioada verii.

– Ah, vă mulțumesc! zise Temperance, care nu mai știa ce să spună în fața unei asemenea generozități.

– Eu pot să fiu de ajutor cu cei mai mici, zise și Mary Whitsun, cu buza tremurând. Până îmi găsesc un loc de ucenicie, adică.

Temperance își puse blând mâna pe părul plin de cenușă al lui Mary.

– Ce-ai zice să rămâi la orfelinat – oriunde va exista orfelinatul – ca să ne ajuți, cât timp ai să dorești tu să rămâi?

Ochii lui Mary Whitsun străluceau.

– Mi-ar plăcea, doamnă.

– Bine, zise Temperance și clipi ca să-și ascundă alte lacrimi.

Lady Hero zâmbi spre cele două. Părul ei roșu tițian era ud și i se răsfirase peste umeri, dar cu toate acestea avea încă un aer demn și arăta a fi sora unui duce.

– Când o să vă liniștiți, aș vrea să discutăm despre construirea unui nou orfelinat.

– Și eu la fel, zise Lady Caire și, pentru o clipă, cele două doamne se priviră în ochi.

– Mai mare, nu credeți? murmură Lady Hero.

– Absolut.

– Și cu spațiu unde să se joace copiii?

– A, desigur, răspunse Lady Caire pe un ton decisiv, zâmbindu-i mai tinerei femei.

Păreau să fi ajuns la un soi de pact nerostit.

– Vă mulțumesc, zise Temperance, uluită.

– Acum nu mai ai încotro, murmură Caire ireverențios, în urechea ei. Cu mama mea și cu sora unui duce care se ocupă de problemele tale.

Ea însă îi ignoră tachinările, îmbrățișându-l plină de voioșie. Orfelinatul avea nu unul, ci doi sponsori!

– Și, dacă nu ai nimic împotrivă, aș vrea și eu să contribui cu ceva la orfelinat, zise el, pe un ton ciudat de sfios.

Se uită la el și zise:

– Mulțumesc. Am fi mai mult decât onorați să te avem și pe tine drept sponsor.

O sărută repede și apoi oftă.

– Trebuie să mă ocup de asta, zise, făcând semn cu capul spre locul unde St. John o ținea pe Maica Panseluță, cu ajutorul celor doi lachei. Mă aștepți aici?

– Nu, zise Temperance, zâmbindu-i.

Oftă iar.

– Mamă, milady, vă rugăm să ne scuzați, zise și făcu o reverență scurtă către ambele doamne.

– Desigur, spuse Lady Hero. Cred că trebuie să-i organizăm pe copii, adăugă și ridică o sprânceană spre Lady Caire.

Aceasta dădu și ea din cap și amândouă, ca una, se apropiară de Nell și de grupul de copii.

Caire se cutremură, prefăcându-se speriat.

– Cele două o să fie formidabile împreună.

– Exact ce ne trebuie, zise și Temperance cu satisfacție.

O strânse lângă el și se apropiară de St. John și de Maica Panseluță, care se zbătea să scape.

St. John îl privi pe Caire.

– Despre ce e vorba? De ce a dat foc orfelinatului această femeie?

– Ea este cea care a ucis-o pe Marie, zise Caire sumbru. Și pe fratele lui Marie, când acesta a încercat să o șantajeze. Și-a dat seama că suntem pe punctul de a o descoperi și cred că a venit aici să o omoare pe doamna Dews.

Temperance o privi cu dezgust pe femeia sfrijită.

– Și înăuntru erau toți copiii. Ar fi omorât mai multă lume, nu doar pe mine.

– Da. Nu-i păsa, zise Caire către St. John. Dacă facem o percheziție la tavernă s-ar putea să găsim dovada crimelor.

– Nu este nevoie, răspunse St. John și desfăcu într-o parte tunica roșie și rufoasă de soldat, pe care o purta Maica Panseluță. Dedesubt se vedeau pete ruginii împrăștiate peste pieptarul rochiei ei și în jos, spre poale.

– Doamne sfinte! șopti Temperance, acoperindu-și gura cu mâna.

Gestul o înfurie la culme pe Maica Panseluță. Se aruncă înainte, strigând obscenități de parcă n-ar fi fost în toate mințile, presupunere care nu era departe de adevăr. Amândoi lacheii fură târâți înainte din pricina forței atacului. Caire o împinse pe Temperance în spatele lui și se dădu înapoi câțiva pași, ferindu-se amândoi din calea atacului femeii dezlănțuite.

– O să o duc la închisoare cu trăsura mea, le strigă St. John peste răcnetele înfuriate ale femeii.

– Leag-o bine, zise Caire dând din cap.

– Așa o să fac, replică St. John. Nu vreau să risc să-mi scape.

Bărbații se porniră să-și îndeplinească sarcina cumplită.

– Vino, șopti Caire la urechea lui Temperance. Ești udă și ți-e frig. Și eu la fel. Haide să găsim o trăsură care să ne ducă acasă.

– Dar Winter… zise Temperance și îl căută cu privirea pe fratele ei, care ajuta să strângă copiii laolaltă.

Bărbatul îi prinse privirea și îi făcu semn cu mâna, alergând înspre ea.

– Urmează să le ajut pe Lady Caire și Lady Hero să-i adăpostească pe copii, mai ales pe băieți. O să stea la reședința ducelui de Wakefield și acolo trebuie să-i supravegheze cineva.

– Trebuie să ajut și eu, începu Temperance.

Winter îi puse mâna pe umăr.

– Nu e nevoie. Sunt destui care să o facă, cu Nell, cu servitorii și cu mine.

Caire încuviință din cap pe deasupra ei.

– O duc acasă la mine, să facă o baie fierbinte.

Winter se uită în ochii lui Caire fără să scoată o vorbă. Apoi întinse mâna și spuse:

– Mulțumesc.

Caire îi apucă mâna și o strânse cu putere.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Cu sprâncenele încruntate, Winter se uită la Caire şi apoi la Temperance, dar nu spuse decât:

– Să aveţi grijă de ea.

– Aşa o să fac, răspunse Caire, înclinând capul.

Winter o sărută rapid pe Temperance pe obraz şi fugi înapoi la copii.

– Acum, hai să găsim o trăsură, şopti Caire, apoi făcu o grimasă. La naiba, am uitat să-i mulţumesc lui St. John că a prins-o pe Maica Panseluţă!

– Dar nu el a făcut-o! exclamă Temperance.

Caire se întoarse să o privească şi ea nu se putu abţine să nu râdă. Era un lucru aşa de caraghios, după toate cele întâmplate.

– Fantoma din St. Giles a apărut cu ea, când tu erai înăuntru, în orfelinat.

– Cum aşa, în văzul tuturor?

– Da. S-a dus drept spre St. John şi i-a predat-o pe Maica Panseluţă. Cred că eram cu toţii prea uluiţi ca s-o reţinem.

– Şi St. John a fost acolo în acelaşi timp?

– Da, răspunse ea, uitându-se curioasă la el.

Caire scutură din cap.

– Aş fi vrut să fiu şi eu. Mi-ar fi plăcut să aflu cine se ascunde în spatele măştii aceleia.

Temperance îl luă de braţ şi porniră spre trăsuri.

– Cred că este un mister pe care trebuie să-l lăsăm pentru altă dată.

Temperance ar fi adormit încă din timpul călătoriei cu trăsura până acasă la Caire, dacă nu ar fi fost aşa de plină de agitată anticipare. Îi spusese lui Lazarus că îl iubeşte, dar mai era totuşi ceva pe care trebuia să i-l arate.

Aşa că, atunci când trăsura se opri în faţa casei lui, ea îl luă de mână şi îl conduse înăuntru, fără nici o vorbă.

– Miros a fum, protestă el, în timp ce urcară împreună scările impunătoare.

– Nu-mi pasă, îi răspunse ea. Astăzi a fost cât pe ce să te pierd.

Inima îi bătea în piept cu atâta putere, încât crezu că e pe cale să leşine. Primise o a doua şansă. Doamne, Caire îi mai dădea o şansă! Orice ar fi făcut, nu trebuia să strice lucrurile. Închise cu grijă uşa dormitorului în urma lor şi apoi rămase în picioare în faţa lui Caire.

– Vreau să… nu, am nevoie să-ţi arăt cât de mult te iubesc, murmură ea. M-am gândit la asta toată săptămâna trecută. La cum ai putut să crezi că mă simţeam înjosită pentru că am făcut dragoste cu tine.

Caire dădu să vorbească, dar ea îi puse un deget la buze.

El ridică din sprâncene.

– Dă-mi voie, zise şi inspiră ca să-şi adune curajul, apoi trecu deliberat cu degetul peste buzele lui, peste maxilar şi în jos, pe gât. Te rog, dă-mi voie.

Caire stătea absolut nemişcat şi abia dacă răsufla. Temperance ştia că asta îi provoacă durere, dar continuă să o facă. Avea nevoie să-l înveţe că atingerea – mai ales atingerea ei – nu trebuia neapărat să-i provoace durere, că putea să fie şi plăcută, şi că singurul mijloc pe care îl cunoştea ea, ca să-i demonstreze asta, era să-i arate pur şi simplu.

– Vreau să văd dacă pot să găsesc o cale – zise ea, susținându-i privirea în timp ce îi desfăcea mantia – să te satisfac fără să-ți fac rău.

– Nu are importanță, clătină el din cap.

– Pentru mine are.

Șnurul mantiei fâșâi ușor și se desfăcu. Îi luă mantia de pe umeri, așezând-o cu grijă, împreună cu pălăria, pe spătarul fotoliului, lângă lumânare. Când se întoarse iar la el, îl găsi tot în picioare, urmărind-o curios. Nu făcuse nici un gest ca să-și mai dezbrace și alte haine.

– Tu m-ai vindecat, zise ea, înghițind și punându-și mâinile pe umerii lui.

De astă dată, el se cabră mai puțin, ca și cum ar fi încercat să-și înfrâneze durerea sau aceasta nu mai era așa de intensă.

– M-ai făcut să fiu din nou eu însămi, după ani de suferință. Aș vrea să fac și eu la fel pentru tine.

Încet, cu blândețe, îi scoase tunica, vesta și lavaliera. Când porni să-i descheie nasturii cămășii, simți cum începe să tremure sub degetele ei. Pentru o clipă, curajul o părăsi. Și dacă silindu-l să se lase atins de ea nu făcea decât să-i sporească sensibilitatea? Dacă făcea să-l doară și mai tare?

Apoi îi privi chipul.

– Foarte bine, zise Caire. Dar să nu fii dezamăgită dacă n-o să meargă. Eu tot te iubesc, orice-ar fi.

Temperance simți cum lacrimile îi inundă ochii, văzând cu cât calm o accepta pe ea și ceea ce voia să facă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, erau împreună în această încercare și măcar acest lucru o făcea să se simtă mai bine.

Puțin câte puțin, îl dezbrăcă într-o tăcere aproape totală. Când ajunse la lenjeria lui intimă, ea avea răsuflarea tăiată, iar el – o erecție vizibilă. Mâinile îi tremurau când îi scoase și ultima barieră vestimentară.

Se dădu un pas înapoi și îl privi.

Era un nud magnific. Părul argintiu îi era răsfirat pe umeri, îndeajuns de lung ca să-i atingă sfârcurile închise la culoare. Prin contrast, părul de pe corp îi era aproape negru. Cârlionți negri i se răsuceau pe piept, între sfârcuri, într-o formă ca de romb. Abdomenul tare era lipsit de păr, dar imediat mai jos de ombilic începea din nou un păr negru, într-o fâșie subțire care îi cobora până la cârlionții din jurul bărbăției. Avea picioare lungi și puternice, iar umerii îi erau lați și musculoși. Iar ochii – Doamne sfinte, ce ochi! – o urmăreau în tăcere, scânteind ca safirele albastre, în timp ce aștepta următoarea ei mișcare.

– Să-mi spui dacă exagerez, șopti ea. Dacă te doare prea tare, dacă vrei să mă opresc.

Ochii lui de safir erau încrezători.

– O s-o fac.

Își apăsă palmele întinse pe pieptul lui gol și îl împinse ușor să se așeze pe pat. Se aștepta deja ca el să se crispeze, dar nu cedă, păstrându-și mâinile pe pielea lui caldă și trase adânc aer în piept. Când el se așeză confortabil, își lăsă mâinile să alunece încet pe trupul lui, simțindu-i netezimea pielii, felul în care o gâdila părul lui de pe corp. Văzu cum ochii lui devin un albastru de miez de noapte. Se opri și apoi își plimbă iar mâinile în sus pe piept.

– Ești frumos, murmură ea. De mult voiam să-ți admir pur și simplu trupul gol.

Gura lui se mișcă, dar el nu zise nimic. Inspiră profund, pieptul mișcându-i-se sub mâinile ei. Era

aşa de viu, de plin de viaţă şi, în acel moment, era tot numai al ei.

Îl împinse delicat şi îl făcu să se întindă pe spate în pat.

Ochii lui se îngustară, dar se supuse, ascultător.

Temperance se duse la scrinul lui şi căută până când îi găsi lavalierele, aranjate ordonat. Scoase cinci şi se întoarse în patul uriaş.

– Când m-ai legat am fost silită să accept felul tău de a face dragoste fără să-ţi pot da nimic în schimb. Aş vrea să fac acelaşi lucru pentru tine.

Lazarus făcu ochii mari, dar dădu o dată din cap, hotărât.

Ea începu să-i lege glezna stângă de stâlpul de la capătul patului. Când termină, se uită la el. Respira mai repede, dar ochii îi erau calmi. Îi legă şi celălalt picior şi amândouă mâinile. Legăturile erau lejere şi, oricum, era aproape sigură că s-ar fi putut smulge din ele ca să se elibereze, dacă şi-ar fi dorit-o cu adevărat, dar asta nu mai avea nici o importanţă. Ideea era să-i dea sentimentul că este neajutorat.

Era scopul pentru care, acum, se apropia de pat cu ultima lavalieră între degete.

Ochii lui de safir sclipiră când îi acoperi cu pânza şi apoi o legă strâns la spate. Îşi trecu degetele peste obrazul lui.

– E bine?

– Ah, da, zise el, dregându-şi vocea pe un ton care părea senzual, plin de anticipare.

Temperance se dădu înapoi şi îşi admiră opera. Caire umplea patul imens. Îi legase încheieturile de unul dintre stâlpi. Mâinile cu pumnii strânşi îi erau întinse deasupra capului, iar muşchii braţelor, umflaţi. Lavaliera îi acoperea chipul de la frunte până la jumătatea nasului. Avea buzele întredeschise în aşteptarea următorului ei gest, iar faţa era întoarsă spre ea, ca şi cum i-ar fi urmărit mişcările după zgomote. Temperance se înfioră, amintindu-şi cum se simţise când el o legase la ochi – cu simţurile exacerbate de întuneric. Pieptul lui lat se ridică. Mădularul gros şi roşiatic îi stătea în sus spre burta plată, în contrast cu albeaţa pielii.

Doamne, simţea cum devine din ce în ce mai udă doar privindu-l. Pentru prima dată în viaţa ei îşi primea cu bucurie propria excitare. Îşi închise ochii pe jumătate, delectându-se cu senzaţia sânilor ei grei, a coapselor care i se frecau una de alta. Aceasta era ea cea adevărată, fie că îi plăcea sau nu, o femeie care voia şi avea nevoie să facă dragoste. Care iubea să facă dragoste. Iar în seara aceasta îşi va folosi acea parte a ei – partea pe care o disprețuise întotdeauna – ca să-l vindece pe bărbatul pe care îl iubea.

Îşi scoase hainele în tăcere, corsajul, corsetul, rochia, juponul, ciorapii şi pantofii. Când îşi dezbrăcă şi cămaşa, nările lui fremătară. Oare putea să-i miroasă excitarea? Ea însăşi simţea mirosul slab şi înţepător. În mod normal ar fi fost disperat de stânjenită de mirosul şi de secreţia propriului corp, dar acum îşi lăsă deoparte stingherеala.

Trebuia să fie îndrăzneaţă şi fără teamă ca să facă asta.

Pentru o clipă, rămase lângă pat, fără să-l atingă, fără să se mişte, abia inspirând şi expirând, simţindu-şi propriul corp, privindu-l pe al lui. Apoi îi puse doar un deget pe sfârc – aşa cum îi făcuse şi el odată. Pieptul i se umflă, dar el nu scoase nici un sunet.

– Te iubesc.

Îi înconjură sfârcul, mic şi închis la culoare în comparaţie cu pielea lui albă. Când îl atinse, acesta se ridică şi se încreţi. Inspiră şi ea adânc şi simţi un fior. Acum era la mila ei bărbatul acesta puternic

și singur, nu doar fizic, ci și sentimental. Dacă ea făcea o mișcare greșită ar fi putut să-l rănească îngrozitor, iar faptul că-și dădu seama de aceasta era minunat și straniu.

Cumva, printr-o minune, ea era importantă pentru el.

– Pe tine întreg.

Se aplecă și își puse gura pe pieptul lui, sărutându-l, mângâindu-l cu buzele, încercând să-i transmită tot ceea ce simțea. Îi linse sfârcul, îl înconjură cu limba, gustând bărbatul, gustându-l pe Caire. Prinse între buze bucățica aceea de carne și o mușcă ușor, cu grijă, ascultând cum respirația lui devine mai grăbită.

– Cred că te-am iubit din prima seară, când ai apărut prin surprindere în salonul meu.

Și respirația ei devenea tot mai rapidă, dar nu era suficient. Nici pe departe nu era destul. Se urcă în pat și îl încălecă peste șolduri, dar când el le ridică să se împingă în ea, îl ignoră, alunecând mai jos, cu picioarele întinse de fiecare parte a coapselor lui.

– Sau poate a fost atunci când mi-ai vorbit așa de nerușinat în trăsura ta, prima dată.

Se întinse complet peste el, cu sânii presați puțin mai sus de membrul lui fierbinte, cu antebrațele de-a lungul corpului lui, atingându-l cu trupul ei cât mai mult cu putință.

– Îți amintești?

– Da…aaa, șuieră el.

Simți cum trupul i se cutremură, știa că îl durea chiar și cea mai blândă atingere a ei, dar continuă. Își trecu limba peste pieptul lui, simțind cum lacrimile i se adună în ochi, în timp ce inima lui bătea mai tare sub buzele ei. Îi provoca durere și ura asta, dar în același timp o făcea cu toată iubirea din lume.

– Îți mai amintești despre ce am vorbit? Cum mă descriai îngenunchind în fața ta?

El se cutremură.

Temperance își desfăcu părul și îl lăsă să i se împrăștie peste piept, în timp ce îl săruta împrejurul ombilicului. De pe buzele lui zbură un sunet abia auzit, poate un geamăt, dar ea nu se opri. Cu limba își făcu drum spre acel loc special de lângă vintre, acolo unde coapsa îi întâlnea șoldul, și îl linse precum o pisică. Coborî și mai jos, întinzându-și picioarele pe lângă ale lui, cu tălpile atârnate dincolo de marginea patului. Sânii i se odihneau acum peste coapsele lui tari.

– Și ce făceam când îngenuncheam în fața ta?

Trupul lui întreg încremeni complet. Cu grijă, meticulos, ea începu să-i guste mădularul întărit, simțindu-l cum zvâcnește sub limba ei. Dar nu și-l vârî în gură. Caire respira acum din greu și ea nu știa dacă este din cauza excitării sau a durerii.

Poate că nici nu mai conta.

– Am fost așa de excitată de cuvintele tale, șopti ea. Așa de rușinată și în același timp atât de excitată. Îmi deschideai o lume complet nouă. O lume în care puteam să mă simt liberă. Vreau să te simți și tu liber.

Își trecu gura întâi peste o coapsă, apoi peste cealaltă, fără să lase nici un loc neatins, nici o bucățică de carne neiubită. Când ajunse la labele picioarelor – mari, dar cu bolta surprinzător de elegantă –, era deja scăldată în propria dorință. El nu mai tremura, dar când se uită spre căpătâiul patului, văzu că avea pumnii încleștați atât de tare pe barele tăbliei, încât se temu să nu le rupă.

Acum.

Se undui în susul lui, fixându-şi o mână pe umărul lui Caire, folosind-o pe cealaltă ca să-l ghideze înăuntrul ei. Amândoi suspinară când o pătrunse.

– Te iubesc, gemu ea.

Lacrimile o năpădiră în timp ce îl primea tot mai adânc în ea. Îşi ridică fesele, lăsându-l să alunece afară o dată, răsucindu-se singură şi alunecând înapoi pe mădular. Apoi se întinse deasupra lui, ca o pătură, acoperind cât mai mult din trupul lui cu trupul ei. Îşi dădu seama că trebuia să-şi îndoaie picioarele pe lângă coapsele lui, ca să-l ţină bine aşezat în adâncul ei, dar putea totuşi să se întindă aproape peste toată partea superioară a corpului lui. Pe urmă rămase nemişcată, cu capul pe pieptul lui, cu mădularul lui fierbinte înăuntrul ei, ascultând cum inima lui bătea cu putere sub urechea ei.

Dedesubtul ei, Lazarus gâfâia.

Îşi ridică puţin capul şi-i şterse cu buzele maxilarul, încercând să-l liniştească.

– Te simţi bine?

Dar el nu voia să-i răspundă. Mâinile îi erau tot încleştate, iar muşchii braţelor, umflaţi din cauza efortului. Privi cum mâinile i se crispau pe lavalierele cu care era legat, aşteptând să vadă dacă şi le va smulge ca să se elibereze, simţind în ea mădularul lui întărit şi pulsând de viaţă.

Când, după un timp, el continuă să o lase să stea lungită peste el, ea se mişcă. O unduire uşoară a coapselor, o abia simţită ridicare şi cădere, ca valurile peste o stâncă mare.

Îl linse pe gât, murmurând în şoaptă, alinându-l în timp ce făcea dragoste cu el. El abia dacă se mişca în ea. Ea voia – avea nevoie – ca asta să dureze. În acelaşi timp, dorinţa îi devenea tot mai arzătoare. Se împinse în el, folosindu-i trupul ca să-şi ofere plăcere, şi în acelaşi timp încercând să-i transmită tot ceea ce însemna el pentru ea.

Caire scoase un sunet, poate un suspin, şi ea îşi închise ochii, frecându-şi faţa udă de maxilarul lui.

– Temperance, zise el şi atunci îşi mişcă faţa, prinzându-i buzele. Doamne, Temperance!

Îl sărută bucuroasă, lăsându-l să-şi vâre limba în gura ei, permiţându-i în felul acesta să preia controlul.

Îşi încetini mişcările până ajunseră doar nişte pulsaţii, concentrându-se pe membrul lui, care să o umple deplin, la şoldurile lui lipite de interiorul coapselor ei, la limba din gura ei. Începu treptat, firesc, precum un răsărit de soare, o căldură care izvorî din miezul ei şi i se răspândi în tot corpul. Nu-şi dădu seama decât abia atunci când se încleştă pe dinăuntru, suspinând fără zgomot cu gura lipită de a lui. Îl simţi cum zvâcneşte în ea, îi simţi toţi muşchii încordaţi sub ea. Ştia că ajungea şi el la eliberare şi continuă să-l sărute. Delicat. Uşor. Spunându-i tot ceea ce simţea doar cu trupul ei.

El se relaxă, spasmul i se opri, în timp ce ea rămase culcată peste el, cu carnea udă de fluidele lor amestecate.

Apoi îşi cuibări capul sub bărbia lui şi rămase tăcută, cu mădularul lui încă adăpostit în ea, şi îi şopti:

– Te iubesc, Lazarus Huntington. Te iubesc.

– Tot te mai doare când te ating? îl întrebă Temperance ceva mai târziu.

Ea şi Caire făcuseră baie, şi cinaseră, şi făcuseră dragoste din nou, iar acum stăteau întinşi goi în patul lui. Ea stătea pe o parte, cu picioarele împletite cu ale lui, trecându-şi palma peste pieptul lui.

Pur și simplu nu se mai sătura să îl atingă.

Caire își întoarse capul, ochii lui de safir întâlnindu-i pe ai ei.

– Nu, atingerea ta nu-mi mai provoacă durere. Cred într-adevăr că m-ai vindecat. Mă mai gâdilă puțin, dar senzația nu este dureroasă, mai zise și o prinse de mână, frecându-și sfârcul cu degetele ei. Ba, chiar dimpotrivă.

Fericirea o străfulgeră ca o lumină aurie, dar își păstră expresia serioasă.

– Ești sigur? Poate că ar trebui să-ți testăm mai mult rezistența.

Buzele i se arcuiră într-un fel răutăcios și îi duse degetele la gură, sărutându-l pe fiecare încet și atent, până când Temperance aproape că se excită.

– Este o provocare, doamnă?

Ea își coborî genele cu sfială și inima începu să-i bată cu putere.

– Poate.

– Atunci mă voi strădui să nu te dezamăgesc.

Vocea îi devenise serioasă și, când își ridică iar privirea, văzu că fața lui își pierduse expresia de tachinare.

– Nu vreau să te dezamăgesc.

– N-o s-o faci, șopti ea.

El închise ochii, ca și cum ar fi avut dureri.

– Nu cred că sunt bărbatul pe care ți l-ai fi ales de una singură.

Ea îi puse o palmă pe obraz.

– De ce spui asta?

Caire deschise brusc ochii și se rostogoli, ca să o aducă sub el.

– Pentru că sunt egoist, și orgolios, și venal – de fapt, nu semăn deloc cu tine sau cu bărbații din familia ta. Să nu crezi că nu-mi dau seama de acest lucru. Temperance, nu te merit, dar nu are importanță. Mi-ai spus că mă iubești și nu am să te las să te răzgândești vreodată, acum sau mai târziu.

Se lăsă cu greutate peste ea, cu picioarele între coapsele ei desfăcute, și ea își dădu seama că avea din nou erecție și era gata de acțiune. Era pe o poziție de dominație, una destinată să-i susțină voința.

Ea se uită însă la el și îi zâmbi blând.

– Ce te face să crezi că nu eu te-am ales?

– Cum? întrebă el, cu sprâncenele unite.

Ea își trecu degetele prin minunatul lui păr argintiu.

– Ești exact ceea ce vreau, exact ce am nevoie. Ești onest, puternic și fără teamă, și mă faci și pe mine neînfricată. Nu mă lași să mă ascund în spatele scuzelor și al stratagemelor; mă faci să mă privesc așa cum sunt, și pe tine la fel. Te iubesc, Lazarus. Te iubesc.

– Atunci mărită-te cu mine, zise el apăsat.

Temperance suspină, perspectiva bucuriei strălucind atât de aproape, încât mai că ar fi putut întinde mâna să o atingă.

– Dar… mama ta?

El ridică arogant o sprânceană.

– Ce-i cu mama?

Temperance își mușcă buza.

– Eu nu sunt o aristocrată… nici măcar pe departe. Tata a fost berar. Cu siguranţă că mama ta şi restul societăţii vor dezaproba căsătoria ta cu mine. După incendiu nu mi-a mai rămas absolut nimic, în afară de hainele pe care le-am purtat azi!

– Păi, nu este complet adevărat, zise el tărăgănând cuvintele, şi ochii de safir păreau să lumineze în umbra draperiilor din jurul patului.

– Ai un pian foarte frumos.

– Am un pian?

– Da, ai un pian, zise el şi o sărută pe nas. L-am comandat acum câteva săptămâni, să-ţi fac un cadou surpriză şi, cum nu a fost livrat înainte de incendiu… n-a fost livrat, nu?

– Nu.

– Ei, vezi? zise el entuziasmat. Ai un pian şi un set complet de haine, şi pentru mine asta înseamnă o zestre suficientă ca să te măriţi cu mine.

– Dar pianul mi l-ai oferit tu!

Temperance nu-şi putea împiedica zâmbetul care i se întindea pe chip. Un pian? Lazarus putea să-şi spună egoist, dar acesta era cel mai scump cadou pe care îl primise ea vreodată.

– De unde a venit pianul nu are nici o importanţă, doamnă Dews, replică Lazarus. Fapt este că tu eşti proprietara lui. Iar cât priveşte societatea, să se ducă dracului. Fac pariu că lucrul de care vor fi cel mai scandalizaţi bârfitorii este că am găsit o doamnă dispusă să accepte să-mi fie soţie.

– Şi mama ta?

– Mama va fi, fără îndoială, extrem de fericită că m-am căsătorit până la urmă.

– Dar…

El se împlântă între pliurile ei umezite şi Temperance uită de orice obiecţie pe care avea de gând să o formuleze.

– Ah!

Se uită spre el şi văzu că e foarte aproape, părul argintiu îi cădea ca o perdea de ambele părţi ale feţei ei.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine, doamnă Dews, şopti el, şi să mă salvezi de la o viaţă de singurătate şi lipsită de iubire?

– Vreau, dacă şi tu mă salvezi de la o viaţă lipsită de bucurie, plină doar de muncă şi datorie.

Ochii lui albaştri se aprinseră şi o sărută cu pasiune. Se trase înapoi doar cât să spună:

– Atunci, te căsătoreşti cu mine, dulcea mea doamnă Dews?

– Da, zise ea râzând. Da, mă voi căsători cu tine şi te voi iubi până la sfârşitul zilelor noastre, milord Caire.

Şi ar mai fi spus multe, dar el o săruta din nou şi, oricum, nu mai conta. Tot ceea ce conta era că el o iubea şi că ea îl iubea.

Şi că se găsiseră unul pe celălalt.

Epilog

Trecu un an, și în acest timp Regele Inimă Ferecată deveni din ce în ce mai morocănos. Îi lăsă să plece pe curteni, unul câte unul, până ce nu mai rămaseră decât câțiva bătrâni înțelepți. Ajunse să se plictisească de frumoasele lui concubine și acestea fură alungate plângând. Stătea singur în sala tronului său aurit, pe tronul lui acoperit cu purpură, și se întreba de ce oare se simțea astfel. Nu-i mai rămăsese ca să-i țină companie decât micuța lui pasăre albastră, dar pasărea nu putea să vorbească sau să râdă ori să zâmbească.

Într-o zi, la ușile sălii tronului se auzi un ciocănit și când regele strigă celui de-afară să intre, cine crezi că apăru în prag, dacă nu Meg, slujnica?

Atunci regele se ridică în picioare, dar curând umerii lui lați se pleoștiră, și el o privi ușor îmbufnat.

– Pe unde mi-ai umblat?

– A, pe aici și pe acolo și prin toată lumea largă, zise Meg veselă. M-am distrat de minune.

– Atunci, presupun că ai să pleci din nou?

– Poate că da, poate că nu, zise Meg și se așeză la picioarele lui. Cum v-ați simțit cât am fost plecată?

– Pierdut. Pustiit, zise regele.

– Și acum, că m-am întors?

– Fericit. Plin de veselie, mormăi Regele Inimă Ferecată, săltând-o pe Meg în poala lui și sărutând-o zgomotos.

– Știți ce este asta? întrebă Meg șoptit.

– Dragoste, răspunse regele. Asta e dragostea, adevărată și eternă, dulcea mea Meg. Vrei să fii regina mea?

– Ah, da, zise Meg. Pentru că te-am îndrăgit de prima dată când m-ai târât dinaintea ta. Ne vom căsători și vom trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

Și așa au făcut!

Trei săptămâni mai târziu…

Dimineţile erau cele mai grele, descoperi Silence. Pur şi simplu nu părea să aibă vreun motiv pentru care să se dea jos din pat. Stătea întinsă şi se uita la tavan. William era plecat, desigur, trecuseră deja patru săptămâni, şi tot nu primise nici o scrisoare. Nu era ceva cu totul neobişnuit, dar o sâcâia sentimentul că nu-i va scrie deloc din această călătorie. Concord nu mai vorbea cu ea, excepţie făcând doar o scurtă scrisoare moralizatoare pe care o pusese pe foc, pentru că ar fi putut să distrugă orice sentimente frăţeşti nutrea pentru el, dacă ar fi citit-o toată. Nimeni nu mai auzise nimic despre Asa.

Silence oftă şi se întoarse într-o parte, privind agale cum bâzâie o muscă pe geamul ferestrei de la dormitor. Temperance ar fi fost bucuroasă să o primească la ea ca să o ajute cu planurile de nuntă. Dar

tristețea era că fericirea lui Temperance alături de Lord Caire contrasta deprimant cu răcirea care intervenise între Silence și William. Și gelozia față de propria soră o făcea pe Silence să se simtă josnică, urâtă și rea.

Winter venise la ea de două ori, ca să-i ceară, în felul lui calm și răbdător, să îl ajute cu copiii orfani, dar…

Auzi un zgomot puternic la ușă.

Silence se întoarse în direcția intrării. Fusese o izbitură destul de puternică dacă ea o auzise din dormitor. Cine putea să fie? Nu avea datorii la negustori și nu aștepta pe nimeni. Poate că Winter venise din nou să se milogească de ea. Se cuibări mai bine în așternuturi. Dacă era Winter, nu voia să-l vadă. Tocmai se hotărâse să se prefacă a nu fi acasă, când auzi un mieunat slab.

Ei, asta era chiar ciudat. Oare să fie o pisică la ușă?

Se ridică și tropăi până la ușă, deschizând-o doar puțin, pentru că era încă în cămașă. Nu era nimeni – sau cel puțin așa crezu până când auzi iar miorlăitul acela și se uită în jos. La picioarele ei era un bebeluș într-un coș, asemenea lui Moise, numai că fără trestii. Se încruntă la el și bebelușul se încruntă și el, vărându-și pumnul grăsuț în gură și înroșindu-se la față. Silence nu știa mare lucru despre copiii mici, dar știa când unul se pregătea să țipe.

Se aplecă în grabă, luă coșul în brațe și închise ușa după ea. Puse coșul pe masă și scoase copilul afară, cercetându-l – sau, mai bine zis, cercetând-o, după cum avea să afle. Fetița era îmbrăcată cu rochiță și era chiar drăguță, avea ochii negri și de sub bonetă îi ieșea un smoc de păr cârlionțat și negru.

– Eu nu primesc vizite înainte de ora două după-amiază, îi șopti Silence micuței, dar aceasta îi flutură pumnul prin față, aproape lovind-o în nas.

Silence se uită în coș și descoperi un medalion uzat din argint, în formă de inimă.

– E al tău? întrebă ea bebelușul, deschizându-l stângace cu o singură mână. Înăuntru era o bucată de hârtie pe care sta scris cuvântul *„darling”*. Asta era tot. Controlă coșul, ba chiar scoase pătura pe care stătuse copilul și o scutură, dar nu mai erau alte indicii despre identitatea copilului.

– De ce ar lăsa cineva un copil la mine în prag? se întrebă ea cu glas tare, în timp ce fetița își molfăia pumnișorul.

Părea destul de fericită acum că Silence o ținea în brațe. Poate că nefericita mamă știa de legătura ei cu orfelinatul?

– Ei, atunci ar fi bine să i te duc lui Winter, zise Silence hotărâtă. Deodată, găsise un motiv ca să se scoale din pat în dimineața aceasta. Se simțea aproape entuziasmată.

– Și dacă tot te-am găsit, mi se pare drept să fiu eu cea care îți dă un nume.

Fetița ridică din sprâncene, întrebătoare parcă.

Silence îi zâmbi.

– Mary Darling.

Mulțumiri

Pentru oamenii minunați care m-au ajutat la scrierea acestei cărți: agentului meu, Susannah Taylor; editorului meu, Amy Pierpont, care încă va mai avea ocazia să se minuneze de propuneri incoerente de cărți din partea mea; Departamentului de grafică de la Grand Central Publishing, și în special lui Diane Luger, care realizează, de fiecare dată, coperte absolut superbe pentru cărțile mele; extraordinarei echipe de vânzări de la GCP, și în special lui Bob Levine (salut, Bob!), care se asigură că romanele mele sunt prezente în librării pentru a fi cumpărate; și, evident, nemaipomenitei mele corectoare, Carrie Andrews, care are grijă de cititorii mei, păzindu-i de tragicele mele greșeli de ortografie.

Mulțumesc tuturor.